ROBERT SCHWARTZ

SUFLETE CURAJOASE

Ne planificăm încercările vieții, înainte de a ne naște?

Editura For You

ROBERT SCHWARTZ

SUFLETE CURAJOASE

Ne planificăm încercările vieţii, înainte de a ne naşte?

Ediție în limba engleză
Copyright 2007 by Robert Schwartz

COURAGEOUS SOULS
Do We Plan Our Life Challenges Before Birth?
Această carte a fost publicată prin înțelegere cu autorul.

Copyright ©2007 EDITURA FOR YOU

Coperta: PDG Advertising
Tehnoredactare: Felicia Dragusin şi Alina Oprea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCHWARTZ, ROBERT
Suflete curajoase / Robert Schwartz Bucureşti : For You, 2007

ISBN 978-973-1701-11-0

159.9

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.
Tel./fax. 021/6656223; 0744352963; 0311001455, 0724212690

e-mail monica.visan@b.astral.ro; edituraforyou@b.astral.ro;
editura_foryou@yahoo.com
site: http://www.editura-foryou.ro, www.copiii-indigo.ro

Printed in Romania ISBN 978-973-1701-11-0

ROBERT SCHWARTZ

SUFLETE CURAJOASE

Ne planificăm încercările vieţii, înainte de a ne naşte?

Traducere
Daria Vasilescu

EDITURA FOR YOU

Dedicată lui:

Jon
Doris
Jennifer
Penelope
Bob
Sharon
Pat
Valerie
Jason
Christina

şi
Celor dragi lor

şi
Familiei mele

La fiecare modificare de paradigmă,
imposibilul își prezintă
competențele sale indiscutabile
și atunci, inimaginabilul devine regula.

Rabbi Michael Berg
A deveni ca Dumnezeu

Dacă ai zidi ziduri pentru a proteja
canioanele de furtuni, nu te-ai mai putea
bucura niciodată de frumusețea lor.

Dr. Elisabeth Kubler-Ross

Mulțumiri

În primul rând, le mulțumesc din inimă tuturor celor ce mi-au împărtășit poveștile lor. Fără voi, această carte nu ar fi existat. Este necesar atât curaj, cât și o mare dăruire de sine, pentru a-ți face cunoscută povestea. Deschiderea voastră de a vorbi cu atâta sinceritate despre încercările voastre cele mai dificile m-a inspirat și este apreciată profund.

Lui Deb DeBari, Glenna Dietrich, Corbie Mitleid și Staci Wells. Vă mulțumesc pentru timpul, energia și harurile deosebite pe care le-ați dăruit acestei acțiuni. Cu adevărat, nu există cuvinte care să-mi exprime recunoștința. Compasiunea și sensibilitatea voastră și-au pus amprenta asupra vieților celor cu care am vorbit — și, de asemenea, asupra vieții mele. A fost bucuria și privilegiul meu să lucrez cu voi.

Lui Marilu Wilson Peña. Îți mulțumesc pentru comunicările tale minunate, pentru generozitate și pentru caldele tale încurajări.

Lui Judy Goodman. Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit cunoașterea și percepțiile tale.

Lui Carol Bergman. Prietenia, căldura și susținerea ta fermă au însemnat pentru mine mai mult decât crezi. Îți mulțumesc că mi-ai fost alături. Îți mulțumesc pentru interesul arătat.

Îi mulțumesc lui Sue Mann, pentru perfecta redactare a cărții, lui Jared McDaniel, pentru ingeniozitatea cu care ai creat coperta, lui Jill Rowley, pentru minunata tehnoredactare și Ednei Van Bauler, pentru transcrierea sesiunilor și susținerea ta plină de entuziasm.

Voi fi mereu recunoscător pentru ajutorul și serviciile tuturor celorlalți, incluzându-i pe Katelyn Daniels, Marissa Milagro, Kathy Long, membrii Ashland Writers Group (și mai ales Beth Hyeck, pentru timpul suplimentar pe care mi l-ai acordat pentru a ne oferi gândurile tale) și, de asemenea, pe Ellen și Doug Falkner.

În încheiere, ghizilor, îngerilor, maeștrilor și altor entități spirituale care mi-au luminat calea, vă ofer recunoștința mea pentru Dragostea și Înțelepciunea voastră. Crearea acestei cărți a fost o adevărată întâlnire cu prietenii și o călătorie fermecătoare. Vă mulțumesc că v-ați asumat-o împreună cu mine.

Prolog

Pe data de 25 Februarie 1969, Christina, ajutoarea administratorului în cadrul departamentului de ştiinţe politice al colegiului Pomona din Claremont, California, în vârstă de douăzeci de ani, a coborât la cutia poştală, aflată la subsol, pentru a lua corespondenţa angajatorului său. Când a atins un pachet aflat în cutia poştală, o bombă a explodat, aruncând-o în partea cealaltă a camerei. Aerul s-a umplut de praf şi fiiningine; bucăţi de lemn de doi metri s-au înfipt ca nişte săgeţi în peretele de ciment din spatele ei. Flăcările exploziei au ars faţa Cristinei, lăsând-o temporar oarbă. Suflul i-a retezat două degete de la mâna dreaptă şi i-a spart ambele timpane.

Christina şi-a planificat această experienţă înainte de a se naşte.

Şi ştie şi de ce.

Prefaţă

În mai 2003, duceam o viaţă lipsită de satisfacţii, lucrând pe cont propriu, ca şi consultant în marketing şi relaţii comerciale. Deşi parte din munca mea îmi plăcea, nu obţineam satisfacţii prea mari din ea. Simţeam adesea că dacă aş dispărea de pe faţa Pământului, clienţii mei nici nu ar băga de seamă şi că, pur şi simplu, ar angaja pe altcineva în locul meu. Mai mult chiar, viaţa mea nu era deloc oglindirea unică a sufletului meu. Ca fiinţă spirituală, dar nu religioasă, tânjeam să-mi aduc contribuţia la această lume – ceva care să fie numai al meu, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce anume aş putea face. Epuizasem toate căile pe care cineva le explorează pentru a-şi afla ţelul sau menirea. Mă simţeam pierdut, abia menţinându-mă la suprafaţă. Apoi, am avut o inspiraţie: de ce n-aş consulta un medium? Cu toate că am o credinţă puternică în DUMNEZEU, niciodată (din câte ştiu) nu am experimentat în mod direct înclinaţia spre supranatural. Totuşi, am simţit că nu am nimic de pierdut. Am început să caut mediumi şi am ales, până la urmă, pe cineva faţă de care m-am simţit în largul meu.

Prima mea şedinţă cu mediumul a avut loc pe 7 mai 2003. Îmi amintesc data exactă, pentru că, în acea zi, viaţa mea s-a transformat. I-am spus mediumului foarte puţine despre mine, descriindu-mi situaţia în termenii cei mai vagi. Ea mi-a explicat, atunci, că fiecare dintre noi are nişte ghizi spirituali, fiinţe non-fizice, împreună cu care ne planificăm vieţile, înainte să ne încarnăm. Prin ea am putut să vorbesc cu ghizii mei. Ei ştiau TOTUL despre mine – nu numai ceea ce am făcut de-a lungul timpului, dar şi ceea ce am gândit şi simţit. De exemplu, ei s-au referit la o rugăciune pe care I-am adresat-o lui Dumnezeu, cu cinci ani în urmă. Într-un moment dificil pentru mine, m-am rugat: „Doamne, nu pot să fac aceasta de unul singur. Te rog, trimite-mi ajutor". Ghizii mi-au spus că atunci mi s-a trimis ajutor non-fizic suplimentar. „Rugăciunea ta a fost ascultată", au spus ei. Eram stupefiat.

Dornic să înţeleg suferinţa pe care am trăit-o în timp, mi-am întrebat ghizii despre încercările majore pe care le-am înfruntat, iar ei mi-au spus că înainte de a mă naşte mi-am planificat aceste încercări - nu cu scopul de a suferi, ci pentru creşterea spirituală ce rezultă din ele. Această informaţie m-a şocat. Mintea mea conştientă nu ştia nimic despre această planificare dinainte de naştere, totuşi am simţit, în mod intuitiv, că ei spuneau adevărul.

Deşi în acel moment nu mi-am dat seama, şedinţa cu mediumul a declanşat în mine o trezire spirituală profundă. Mai târziu, am înţeles că această trezire a fost, de fapt, o reamintire - o reamintire a ceea ce sunt eu, ca suflet nemuritor şi, mai precis, a ceea ce mi-am propus să fac pe Pământ.

În următoarele câteva săptămâni, am continuat să trăiesc ca de obicei, deşi gândul îmi fugea tot timpul la informaţiile primite de la ghizi. Nu prea ştiam ce să fac cu ele. Într-o după-amiază, am luat o pauză de lucru şi am ieşit să mă plimb - şi am avut o experienţă încă şi mai profundă decât şedinţa cu mediumul. Dintr-o dată, am simţit o Iubire copleşitoare şi necondiţionată faţă de fiecare fiinţă ce-mi ieşea în cale! Niciun cuvânt nu poate exprima în mod corespunzător forţa acestei Iubiri. Era de o intensitate şi o profunzime cum nu am mai simţit şi nu am ştiut vreodată că este posibil. Pentru fiecare fiinţă - mama care îşi plimba copilul într-un cărucior, şoferul de taxi ce aştepta o cursă, copilul care se juca la colţ, frizerul ce tundea în frizeria sa - am simţit Iubire pură, nelimitată.

Cu toate că nu mai auzisem niciodată de o astfel de experienţă, am ştiut intuitiv ce se petrecea: mă aflam într-o stare de comuniune amplificată, directă, cu sufletul meu. De fapt, sufletul meu îmi spunea: „Această Iubire este ceea ce eşti". Acum ştiu că sufletul meu mi-a dăruit această experienţă, pentru a-mi uşura munca pe care urma să o încep în curând.

Am devenit obsedat de cititul lucrărilor despre spiritualitate şi metafizică. Când citeam, mă gândeam adesea la planificarea de dinainte de naştere. Toată viaţa mi-am privit încercările ca pe nimic altceva decât o suferinţă fără sens, iar felul în care se succedau mi se părea arbitrar şi la întâmplare. Dacă aş fi ştiut că mi-am planificat încercările, le-aş fi perceput ca fiind pline de sens. Chiar şi numai faptul de a şti

acest lucru, mi-ar fi uşurat foarte mult suferinţa. Dacă aş fi ştiut de ce le-am planificat, mi-aş fi însuşit în mod conştient lecţiile pe care le ofereau. Stările de frică, mânie, ranchiună, învinuire, de autocompătimire ar fi fost înlocuite de o concentrare asupra dezvoltării mele spirituale. Poate că aş fi fost chiar recunoscător pentru toate aceste încercări.

În timpul acestei perioade de studiu şi investigare interioară intense, am cunoscut o femeie capabilă să comunice cu „sufletul" său şi care a fost de acord să-mi permită să vorbesc cu „sufletul" ei despre planificarea de dinainte de naştere. Nu aveam niciun fel de cunoştinţe despre comunicări de acest gen şi am rămas cu gura căscată când ea a intrat în transă şi o altă conştiinţă, una în mod clar distinctă de a ei, a început să vorbească prin ea. Am vorbit cu „sufletul" ei timp de cincisprezece ore, pe parcursul a cinci întâlniri.

Aceste conversaţii au fost emoţionante. Ele au confirmat şi completat ceea ce am studiat şi citit. „Sufletul" ei mi-a prezentat în detaliu propria ei planificare dinainte de naştere: diversele încercări care fuseseră în discuţie şi motivele pentru care au fost alese unele dintre ele. Aici am avut o confirmare directă şi precisă a unui fenomen, de care foarte puţine fiinţe umane sunt conştiente. Pentru că durerea din viaţa mea m-a făcut extrem de sensibil la suferinţa celorlalţi şi intens motivat pentru a o alina, am fost incitat de ideea eventualei vindecări pe care conştiinţa planificării dinainte de naştere o poate aduce oamenilor. Am ştiut că informaţia pe care o descoperisem le putea uşura suferinţa şi impregna încercările cu un înţeles şi un scop nou. În consecinţă, m-am hotărât să scriu o carte despre acest subiect şi să le împărtăşesc şi celorlalţi importanţa lui.

Entuziasmul pentru noua cale a fost, cu toate acestea, temperat de şovăiala mea în a mă dezbăra de vechile căi. Deşi lipsite de satisfacţii, erau, cel puţin, confortabile şi familiare. Totuşi, am fost susţinut - ba chiar, obligat să continui - de importanţa acestei munci, de ocazia de a mă exprima, în sfârşit, într-un mod unic, care să fie de folos lumii, precum şi de certitudinea venită din trăirea directă a sufletului meu.

La început, am crezut că ideea cărţii îşi avea originea în această viaţă. În realitate, însă, mi-am amintit de propria mea planificare dinainte de naştere. Lucrând cu câţiva mediumi şi persoane talentate,

care făceau channeling*, am descoperit că planificasem nu numai să scriu o carte despre acest subiect, dar şi să intervievez cel puţin pe una dintre persoanele a căror poveste apare în această carte.

Cu totul, am avut zeci de şedinţe cu mediumi şi channelori, în timpul cărora am vorbit cu multe entităţi spirituale înţelepte despre încercările mele de viaţă şi despre planificarea dinainte de naştere, în general.

Vă ofer, în această carte, ceea ce m-au învăţat ei.

Acum înţeleg de ce mi-am planificat anumite încercări: am vrut să fac şi eu călătoria pe care cei ce vor citi această carte, probabil, o fac. Şi eu, uneori, m-am simţit pedepsit de univers şi i-am învinuit pe alţii pentru lucrurile „rele" care mi s-au întâmplat. Mi-am perceput încercările ca fiind fără sens, o suferinţă inutilă, şi mi-am pus la îndoială valoarea, atunci când nu am fost la înălţime, aşa cum aş fi vrut. Dar, prin ceea ce ştiu despre planificarea dinainte de naştere, acum înţeleg că este posibilă o cu totul altă perspectivă asupra încercărilor vieţii.

Scriind Sufletele curajoase, pornesc să-i învăţ şi pe alţii, ceea ce eu însumi am avut nevoie cel mai mult să învăţ.

Se cere mult curaj, pentru a trăi conform planurilor pe care ţi le-ai făcut înainte de a te naşte. Dorinţa mea, aspiraţia mea cea mai fierbinte, este ca voi să deveniţi conştienţi de curajul extraordinar de care daţi dovadă în fiecare moment, al fiecărei zile, când, cu fiecare respiraţie, vă reafirmaţi decizia de a vă accepta încercările şi de a învăţa din ele. În această recunoaştere, se află descoperirea propriului vostru suflet.

*transmiterea telepatică de mesaje, din partea unor entităţi aflate în astral şi primirea lor de către persoane antrenate în acest sens – sau care doresc să o facă – şi care se numesc channelori. n. tr.

Introducere

Pentru a studia planificarea dinainte de naştere a încercărilor din timpul vieţii, am colaborat cu patru mediumi şi channelori foarte înzestraţi. Împreună, am obţinut informaţii despre planurile pre-încarnare a zeci de persoane, dintre care, zece, îşi împărtăşesc poveştile în cartea de faţă. În această introducere, voi explica felul în care le-am descoperit pe aceste persoane, cum împreună cu mediumurile le-am investigat planificările dinainte de naştere, „mediumitatea" şi channelingul, în general. Ideile de bază ce susţin planificarea dinainte de naştere – adică, motivele pentru care noi, ca suflete, alegem să ne încarnăm şi să trecem prin diverse încercări - sunt, apoi, prezentate în capitolul 1.

Aflarea subiecţilor

Oamenii au răspuns la mesajele pe care le-am plasat pe paginile de ştiri şi în bazele de date ale grupurilor de pe Internet. În câteva rânduri, am cerut în mod specific persoane care erau conştiente de (sau cel puţin deschise către) posibilitatea planificării înainte de naştere. Cu alte ocazii, mi-am exprimat interesul în găsirea unor persoane care pot vorbi despre încercările lor, într-un context metafizic. Uneori, am cerut, pur şi simplu, persoane care voiau să discute despre sensul spiritual fundamental al dificultăţilor cu care s-au confruntat. Am urmărit să existe diversitate şi echilibru în experienţele şi trecutul lor. În general, cei intervievaţi au spus că s-au simţit motivaţi de dorinţa de a-i ajuta şi pe alţii care se confruntă cu aceleaşi încercări. Din cei zece selectaţi până la urmă pentru această carte, trei au folosit pseudonime, dar toţi au spus că ar vrea să primească mesaje de la cititori. Informaţiile necesare pentru a-i contacta se găsesc în anexa A.

Opt dintre cei zece intervievaţi şi-au planificat încercarea ca experienţă principală; adică, ei şi-au „căutat" încercarea stabilită în fazele iniţiale ale planificării dinainte de naştere şi au ştiut că acea încercare era foarte posibil să aibă loc. Unul dintre ei (Doris, capitolul 2) şi-a planificat încercarea ca experienţă secundară, asta însemnând că apariţia ei ar fi fost determinată de reacţia ei la o anumită încercare principală. Altul (Bob, capitolul 4) nu şi-a ales încercarea pe parcursul planificării dinainte de naştere iniţiale, dar, în schimb, a realizat un plan de viaţă nou la nivelul sufletului, după ce un eveniment neaşteptat a intervenit la naştere. Dintre multele planificări dinainte de naştere pe care le-am studiat, acestea au fost singurele în care încercarea nu a fost desemnată ca experienţă principală. Am inclus aceste relatări ca fiind o ilustrare importantă a felului în care noi, ca suflete, suntem conştienţi de eventualele răscruci din viaţă şi ne folosim de ele în vederea evoluţiei noastre spirituale.

Citind aceste relatări, vă veţi întreba, probabil, dacă şi voi v-aţi planificat propriile încercări de viaţă. Studiul meu sugerează că marea majoritate a încercărilor vieţii sunt, într- adevăr, alese. În general, cu cât încercarea este mai profundă, cu atât este mai probabil ca ea să fi fost desemnată înainte de naştere. Dacă o experienţă anume este suficient de importantă pentru voi ca să vă facă să vă întrebaţi dacă aţi planificat-o sau nu, atunci este foarte posibil să fie aleasă de voi. Totuşi, o excepţie importantă este constituită de acele încercări pe care intuiţia ne avertizează să le evităm. Încercări neplanificate pot apărea atunci când ne ignorăm impulsurile intuitive; aşadar, clopoţeii de alarmă interiori trebuie să fie apreciaţi şi respectaţi tot timpul.

Dar, intenţia mea nu este să sugerez că toate încercările vieţii sunt planificate, fie ca probabilităţi, fie ca posibilităţi. Atunci când ne încarnăm, avem liber arbitru şi îl putem exercita, pentru a crea încercări care nu făceau parte din planificarea noastră dinainte de naştere. Cuvântul de ordine este a crea. Sunt convins că noi suntem cei ce creează tot ceea ce trăim, iar încercările neplanificate apar atunci când le atragem vibraţional, pentru că avem nevoie de înţelepciunea pe care o generează ele. (În asemenea situaţii, intuiţia nu ne va îndepărta de lecţia de care avem nevoie.) Evoluţia noastră spirituală vine din chiar aceste experienţe, indiferent dacă noi le-am planificat sau nu. În con-

secință, această carte vă va folosi cel mai mult, dacă vă concentrați atenția asupra întrebării de ce v-ați fi planificat probabil o anumită încercare în viață și nu asupra întrebării dacă ați făcut-o.

Întrebarea de ce va apărea atunci când veți citi relatările altora despre planificările lor dinainte de naștere. În planificările lor, ați putea recunoaște ecouri ale propriei planificări. Aș sugera chiar, să nu vă limitați la citirea acelor relatări care tratează despre încercări cu care voi sau cei dragi s-au confruntat, chiar dacă vă aflați într-o criză. Încercările care par să fie foarte diferite între ele pot conține lecții asemănătoare sau să genereze același gen de Evoluție spirituală. V-ați putea descoperi motivațiile sufletești, în relatarea cuiva a cărui viață nu seamănă deloc, cel puțin la suprafață, cu a voastră.

Relatările

Fiecare expu ere începe cu un interviu, în care persoana respectivă și cu mine e concentrăm asupra unei anumite încercări de viață. Aceste interviuri trebuie citite cu atenție. Adesea, ele conțin detalii care la început nu par să fie legate de acea încercare, dar care, în timpul ședinței cu mediumul, se dovedesc a fi esențiale pentru o înțelegere completă. Nu am prezentat istorii personale complete, așa că este posibil să nu existe referințe despre anumite perioade de timp din viața persoanei respective.

Pentru a face această carte cât mai folositoare, m-am concentrat pe încercări de viață comune și am organizat capitolele după tipul încercării. În anumite privințe, relatările conduc de la una la cealaltă, iar prima furnizează informații de bază despre metafizică, informații care vă vor ajuta să apreciați mai bine următoarele relatări. De aceea, vă invit să le citiți în ordine. Dintre mulții mediumi și channelori cu care am lucrat, am luat în considerare patru, în aceste pagini - Deb DeBari, Glenna Dietrich, Corbie Mitleid și Staci Wells - ca fiind printre cei mai înzestrați. De-a lungul carierei, fiecare a făcut mii de comunicări. Datele lor de contact se găsesc în anexa B. Am avut ședințe personale cu fiecare dintre ei și acestea au fost de o acuratețe deosebită în furnizarea informațiilor despre viața mea, lucruri pe care ei nu le-ar fi putut cunoaște fără abilități psihice reale, abilități care sunt diferite la

fiecare. Aşa cum mi-a explicat Corbie, mediumurile şi channelorii sunt ca nişte profesori - fiecare are specializarea lui. Dacă mergi la un cocteil la facultate, nu o să-l abordezi pe profesorul de biologie cu o întrebare de sociologie şi nici nu-i vei cere unui student de la secţia de engleză, să rezolve o ecuaţie matematică. Mai degrabă, vei accepta diferitele lor domenii de expertiză şi vei aprecia ce are fiecare de oferit.

Fiecare interviu este urmat, apoi, de una sau două sesiuni cu mediumurile. Le-am spus intervievaţilor că aş vrea să încep prin a întreba mediumul: „A fost această încercare planificată înainte de naştere - şi dacă da, de ce?" Au fost cu toţii de acord că acesta este un punct de pornire solid, iar următoarele întrebări au plecat de la răspunsul primit la aceasta. În anumite cazuri, mi s-a permis să fiu eu cel care pune cele mai multe întrebări, dacă nu toate, pe parcursul acestor şedinţe.

În general, când nu era Staci Wells cea care făcea comunicarea, o rugam pe ea şi pe spiritul ei ghid să facă o citire suplimentară. Această citire avea trei roluri importante. În primul rând, furniza o confirmare în plus, cum că încercarea respectivă fusese într-adevăr planificată. În al doilea rând, oferea informaţii suplimentare despre acea planificare. În al treilea rând, pentru că Staci are rara abilitate de a vizualiza şi asculta şedinţele noastre de planificare dinainte de naştere, toate comunicările ei (indiferent că erau principale sau suplimentare) au redat conversaţii reale din timpul acestora. Acest dialog ne-a permis o remarcabilă întrezărire a ceea ce se petrece în planul subtil, şi încă una în care eram, în mod rainic, martori la speranţele, stările şi motivaţiile sufletelor. După cum veţi vedea, aceste conversaţii se concentrează, în mod exclusiv, asupra planificării încercărilor vieţii - nu pentru că sufletele nu ar planifica şi alte aspecte ale vieţilor lor, ci pentru că Staci şi cu mine l-am rugat pe spiritul ei ghid să redea numai aspectele cele mai importante ale conversaţiilor. Cei intervievaţi au fost prezenţi doar la comunicările principale, nu şi la cele suplimentare, deşi cele suplimentare au fost întotdeauna făcute cu acordul persoanei în cauză. Înaintea fiecărei citiri, îi furnizam lui Staci numele şi data naşterii fiecărei persoane, date necesare spiritului ei ghid pentru a accesa informaţii despre persoana respectivă.

În şedinţele de planificare dinainte de naştere pe care Staci le aude, sufletele vorbesc la persoana întâi; totuşi, în două comunicări, care nu au fost conduse de Staci, un suflet se referă la el însuşi ca fiind „noi". Spiritul-ghid al lui Staci ne-a explicat că sufletele care se referă la ele însele cu „eu" sunt concentrate pe viaţa pe care o planifică, pe când cele care spun „noi" se concentrează pe încarnările lor anterioare.

Urmând după şedinţele cu mediumuri, fiecare expunere se încheie, apoi, cu observaţiile mele. În aceste comentarii, mă inspir din studiile mele privind planificarea dinainte de naştere şi metafizică, incluzând multele conversaţii pe care pe care le-am avut cu fiinţe din subtil, precum spirite-ghid şi îngeri, aceasta pentru a mări înţelegerea şedinţelor cu mediumuri şi channelori.

Atât interviurile personale, cât şi şedinţele cu mediumurile au fost transcrise, pentru a le face mai uşor de înţeles; sintaxa a fost corectată pentru a se da cursivitate textului.

Mediumuri şi channelori

Mediumurile şi persoanele care fac channeling primesc informaţii în multe feluri. Dacă ei sunt clarauditivi, aud gândurile fiinţelor subtile. (Folosesc termenul de Spirit pentru a mă referi la asemenea fiinţe; prin contrast, folosesc termenul de spirit pentru a mă referi la planul subtil.) Când un medium sau un channel „se acordează" la o conştiinţă din planul subtil, este ca şi cum ai configura scala radioului. Aşa cum fiecare post de radio poate fi găsit pe o anumită lungime de undă, la fel se petrece şi cu fiinţele cu care vorbesc ei. În asemenea momente, are loc o adevărată comunicare telepatică. Dacă mediumurile sau channelorii au clarsimţire, au abilitatea de a simţi sentimentele celorlalţi. Clarviziunea este abilitatea de a vedea lucruri care s-au petrecut sau care se vor petrece; clarcunoaşterea este o intuiţie interioară, care se prezintă, de multe ori, sub forma unei stări. Channelorii sunt experţi în „a se da la o parte", pentru ca o altă conştiinţă să poată vorbi direct prin ei. Deb, Glenna, Corbie şi Staci manifestă o combinaţie a acestor abilităţi, fapt care a dus la aflarea unor informaţii valoroase, despre planificările dinainte de naştere ale celor intervievaţi.

Anumite cuvinte au o semnificaţie specială, atunci când sunt folosite de channelori sau mediumi. Când ei spun „primesc", „percep" sau „simt", probabil culeg informaţii printr-una dintre înzestrările lor psihice. Oamenii spun adesea „simt", atunci când îşi exprimă opinia. Însă, mediumurile şi channelorii, pot folosi cuvântul „simt" pentru a indica percepţia, dincolo de cele cinci simţuri.

Mediumii şi channelorii vorbesc cu o mulţime de entităţi, inclusiv cu spiritele-ghid. Un spirit-ghid este o entitate subtilă, foarte evoluată, care în cele mai multe dintre cazuri, dar nu în toate, a avut multe încarnări în planul fizic. Prin aceste încarnări, ei au acumulat o mare înţelepciune, care acum le permite să acţioneze ca ghizi pentru noi, cei din planul fizic. Spiritele-ghid vorbesc cu noi, în acelaşi fel în care o fac şi sufletele noastre: prin inspiraţii, sentimente, stări, idei şi intuiţii. Când „inima" ne spune ceva despre un lucru, sau atunci când simţim că „ştim" despre ceva că este aşa, acestea sunt adesea mesaje, ori de la ghizii noştri, ori de la sufletele noastre (la care se face referire şi ca fiind „eu-l superior"). Iată un exemplu: o persoană decide să nu se urce la bordul unui avion, pentru că are „presentimentul" că se va întâmpla ceva rău, evitând astfel un accident. Spiritele-ghid, care sunt deplin conştiente de planurile noastre de viaţă şi ştiu dacă ele includ sau nu accidente aviatice, pot genera asemenea sentimente în noi. Se spune că Spiritul ne şopteşte; meditaţia este o metodă puternică de a reduce mintea la tăcere încât să putem auzi aceste mesaje. Cei experimentaţi în meditaţie sunt capabili să audă curgerea energiilor prin trup, descris de ei ca fiind un sunet precum cel făcut de vânt, când bate.

Planificarea la nivelul sufletului

Anterior încarnării, noi avem convorbiri profunde cu ghizii noştri subtili şi cu celelalte suflete cu care ne vom împărţi viaţa. Discutăm despre lecţiile pe care sperăm să le învăţăm şi modurile în care le vom învăţa. Când Staci a accesat aceste conversaţii, precum şi locurile în care au avut loc, a observat anumite similitudini: o cameră, în care sufletele pe cale să se încarneze se adună să vorbească; o cameră mai mică, învecinată cu cealaltă, de unde spiritele-ghid monitorizează planificarea, făcându-şi apariţia de câte ori le este cerut sfatul; o „tablă de

şah" sau o „organigramă", în alb-negru, folosită pentru a schiţa scenariile dacă/şi atunci ale vieţii ce urmează. Pătratele de pe tabla de şah sunt faze de dezvoltare din viaţa personală.

La începutul colaborării mele cu Staci, am crezut, în mod greşit, că aceste imagini erau metafore introduse în mintea ei de către spiritul ei ghid, pentru a reda noţiuni şi procese care se află dincolo de înţelegerea umană obişnuită, dar, mai târziu, ghidul ei mi-a spus că, de fapt, aceste lucruri chiar există. El mi-a explicat că în planul subtil gândul este, literalmente şi instantaneu, creator. Există o înţelegere între toţi cei implicaţi, cum că planificarea dinainte de naştere va fi realizată într-un anume loc şi vor fi folosite anumite instrumente, precum tabla de şah. Acest acord reciproc, exprimat la nivelul gândului, aduce în fiinţă lucrurile şi locaţiile pe care le vede Staci. Într-o şedinţă, Staci ne-a dat următoarele informaţii, despre locul în care sufletele îşi realizau planificarea dinainte de naştere:

> În această clădire specială, sunt opt etaje, cu opt camere de planificare la fiecare etaj. Mi se spune [de către Spirit] că aceasta se întâmplă pentru că opt este numărul karmei şi destinului. Acestei clădiri i-a fost dată vibraţia lui opt, astfel încât să poată servi cât mai bine scopului său. Această clădire este una dintre cele opt, aşezate ca nişte petale, în formă circulară. Clădirile sunt pătrate. Fiecare clădire are câte opt etaje şi câte opt camere de planificare pe fiecare etaj. Ei îmi spun că sunt douăsprezece asemenea grupuri de clădiri, de partea cealaltă, din care cele mai multe sunt folosite pentru planificarea vieţilor pe Pământ. Mai spun că multe suflete preferă să se întoarcă la aceeaşi clădire, acelaşi etaj şi aceeaşi cameră, dacă este posibil. Asta le dă un sentiment de confort şi stabilitate şi, din acel loc unic, sunt mult mai capabili să-şi perceapă evoluţia din fiecare viaţă şi în timpul dintre vieţi.

Când spiritul-ghid al lui Staci îi transmite conversaţiile de la şedinţele de planificare dinainte de naştere, el o face accesând înregistrările din Akasha, deşi preferă termenul de „Cartea vieţilor". Aceasta este o înregistrare completă a tuturor experienţelor, acţiunilor, cuvin-

telor şi gândurilor noastre. Când mediumurile le dau clienţilor lor informaţii despre vieţile anterioare, ei se racordează adesea la Dosarele Akashice. Marele medium american, Edgar Cayce, s-a raportat la aceste dosare în nenumăratele sale comunicări.

Întrucât mediumurile văd şi vorbesc cu entităţi subtile, le descriu adesea ca fiind femei sau bărbaţi, deşi sufletele sunt, de fapt, o combinaţie de energii feminine şi masculine. Când Deb vede fiinţa dragă, „decedată", a celui intervievat, cu aparenţa fizică pe care o avea atunci când trăia, aceasta este pentru că acea conştiinţă a ales să apară astfel. Când Staci vede un suflet-bărbat sau un suflet-femeie, într-o şedinţă de planificare dinainte de naştere, este pentru că acel suflet îşi generează - îşi probează într-un fel - energia vieţii ce se apropie (ceea ce Staci şi spiritul ei numesc „masca personalităţii"). Acelaşi lucru este adevărat când un spirit-ghid apare ca femeie sau ca bărbat. Ghizii au şi energii feminine şi energii masculine, dar este posibil ca ei să se identifice mai mult cu unul dintre aceste aspecte (feminin sau masculin) şi de aceea aleg să apară în acea formă.

În şedinţele de planificare, entităţile subtile folosesc anumiţi termeni moderni. În urma unei şedinţe cu Staci, l-am întrebat pe spiritul ei dacă a folosit efectiv termenul de stimă de sine, sau aceasta a fost cea mai apropiată aproximare găsită de mintea lui Staci. El a confirmat că a folosit exact acest termen. Uneori, spiritele-ghid sau alte entităţi subtile vorbesc fără a folosi regulile noastre gramaticale. Spiritul lui Staci mi-a spus: „Noi nu vorbim întotdeauna corect gramatical, din punctul vostru de vedere".

Planul subtil, în care ne planificăm încarnările şi în care ne întoarcem atunci când ele s-au încheiat, ne este accesibil acum prin mediumi şi channelori. Echivalentul spiritelor-ghid în planul fizic, ei sunt deschizători de drumuri către celălalt tărâm, plini de compasiune, sensibili şi intuitivi.

Capitolul 1

Planificarea dinainte de naştere

Ş-ar putea ca noţiunea de planificare dinainte de naştere – şi, în mod special, de planificare a încercărilor de viaţă dureroase – să vi se pară surprinzătoare. Cunosc bine acest sentiment. Pentru cei mai mulţi dintre noi, această noţiune prezintă un mod nou, radical şi diferit de a privi lumea şi locul nostru în ea. Cu cât încercările noastre sunt mai groaznice, cu atât mai greu de înţeles este această noţiune. Înţelegerea, acceptarea şi, în cele din urmă, îmbrăţişarea acestei idei de către mine au avut loc încet şi în etape, în special în ceea ce priveşte cele mai dureroase aspecte ale vieţii mele. La fiecare etapă, simţeam închiderea unor răni vechi. Mânia şi resentimentele se estompau şi erau înlocuite de sentimente de pace şi de bucurie. Am văzut în viaţa mea o frumuseţe care-mi scăpase până atunci.

Scopul meu în scrierea acestei cărţi nu este de a vă convinge de realitatea absolută a planificării dinainte de naştere, ci, mai degrabă, de a vă oferi, din spirit de caritate, o idee care pe mine m-a ajutat în mod profund. Vă rog, doar, să luaţi în considerare această posibilitate. Nu e nevoie să fiţi cuceriţi de o idee, pentru a beneficia de pe urma ei. E nevoie doar să vă întrebaţi: „Şi dacă e aşa? Dacă mi-am planificat, într-adevăr, această experienţă înainte să mă nasc? De ce aş fi făcut-o?" Punându-vă aceste simple întrebări, daţi încercărilor vieţii voastre un nou înţeles şi lansaţi o călătorie a descoperirii de sine. Pentru a face această călătorie, nu sunt necesare anumite credinţe privind spiritualitatea sau metafizica, ci doar aspiraţia de a creşte spiritual şi de a acumula înţelepciune.

În aceste pagini veţi citi relatările a zece fiinţe curajoase. Veţi afla ce şi-au planificat ele înainte de a se naşte – şi de ce. Procesul înţelegerii planificării dinainte de naştere poate fi asemănat cu admirarea unei sculpturi. Dacă vrei să apreciezi sculptura cu adevărat, nu o vei privi dintr-un singur unghi. Mai degrabă, îi vei da roată, oprindu-te în diverse puncte, pentru a privi dintr-o perspectivă nouă şi pentru a observa nuanţele care, acum, devin dintr-o dată vizibile. Fiecare relatare este o asemenea perspectivă. Analizând planificarea dinainte de naştere din zece unghiuri, veţi ajunge la o înţelegere mult mai completă şi mai complexă decât ar permite unul sau două unghiuri de vedere, sau chiar o discuţie pur teoretică.

Vă încurajez, în mod ferm, să citiţi relatările cu inima deschisă. Inima permite o formă superioară de cunoaştere, o înţelepciune mai mare decât mintea. Analiza intelectuală nu va face decât să vă îndepărteze. Aceste relatări sunt menite să fie simţite. Când voi, ca suflete nemuritoare, v-aţi planificat viaţa curentă, nu v-aţi preocupat de ceea ce mintea voastră va ajunge să cunoască. În loc de aceasta, aţi vrut să trăiţi stările pe care viaţa le generează în dimensiunea fizică.

Încercările vieţii sunt, în special, mijloace sigure de a genera trăiri, care, la rândul lor, sunt vitale pentru cunoaşterea de sine. Aceste trăiri nu pot fi cu adevărat cuprinse de către minte; mintea e o barieră. În multe privinţe, viaţa este o călătorie de la minte la inimă. Ne planificăm încercările vieţii pentru a uşura această călătorie, pentru a ne deschide larg inimile, astfel încât să le cunoaştem şi să le apreciem cu adevărat.

Empatia este cheia ce deschide uşa inimii, care face posibilă înţelegerea acestor relatări şi a semnificaţiei lor spirituale. Aşa cum oamenii din această carte au avut nevoie de curaj, atât ca să-şi planifice încercările vieţii, cât şi pentru a ni le împărtăşi, şi voi veţi avea nevoie de curaj, ca să empatizaţi cu ei. Eu cred că empatia vindecă. Dacă veţi căuta vindecare, s-ar putea să vă vedeţi curajul răsplătit.

Acest capitol furnizează informaţiile de care aveţi nevoie pentru a aprecia aspectele metafizice ale relatărilor. Dacă nu sunteţi familiarizaţi cu metafizica, unele idei s-ar putea să vi se pară neobişnuite, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie cândva. În acest caz, apelez la răbdarea voastră. Veţi vedea că aceste idei au un sens şi o valabilitate mai

înalte, aplicate acestor relatări – şi un sens şi o valabilitate încă şi mai mari, aplicate propriilor voastre încercări. Acest capitol va permite, de asemenea, o viziune mai amplă asupra similitudinilor pe care le-am găsit în planurile vieţilor celor intervievaţi. Cu această hartă veţi avea un cadru de lucru, în care să integraţi înţelepciunea pe care o împărtăşesc aceşti oameni.

De ce ne încarnăm

Planificarea pe care o facem înainte de a ne naşte este cuprinzătoare şi vastă. Ea include selectarea încercărilor vieţii, dar merge şi mult dincolo de aceasta. Ne alegem părinţii (şi ei ne aleg pe noi), când şi unde ne încarnăm, şcolile pe care le vom urma, casele în care vom locui, oamenii pe care îi vom întâlni şi relaţiile pe care le vom avea. Dacă simţiţi că deja cunoaşteţi pe cineva pe care tocmai l-aţi întâlnit, este posibil să fie adevărat. Probabil, acea persoană a făcut parte din planificarea voastră dinainte de naştere. Când un loc, un nume, o imagine sau o expresie pare curios de familiară, de prima dată în care o auziţi sau o vedeţi, acea familiaritate este o vagă reamintire a ceea ce aţi stabilit înainte de a vă naşte. În multe şedinţe de planificare, noi folosim numele şi aspectul fizic pe care le vor avea după naştere. Asta ne ajută să ne recunoaştem unii pe alţii, în planul fizic. Sentimentul de déja vu este adesea şi în mod corect atribuit unei vieţi anterioare, dar, multe din experienţele déja vu sunt, de fapt, amintiri ale planificărilor făcute înainte de a ne naşte.

Când pătrundem în planul fizic, uităm de originea noastră spirituală. Ştim înainte de a ne naşte că vom avea o asemenea amnezie auto-indusă. Expresia dincolo de văl se referă la această stare de uitare. Ca suflete Divine, urmărim să uităm adevărata noastră identitate, deoarece reamintirea va genera o stare de cunoaştere de sine mai profundă. Pentru a obţine această stare de trezire spirituală profundă, noi părăsim planul subtil – un loc plin de pace, de bucurie şi de Iubire – pentru că acolo noi nu avem nicio confruntare cu noi înşine. Fără confruntare, nu ne putem cunoaşte cu adevărat.

Imaginaţi-vă, dacă vreţi, o lume în care este numai lumină. Dacă nu experimentezi niciodată întunericul, cât de bine poţi înţelege

şi aprecia lumina? Contrastul dintre lumină şi întuneric este cel ce duce la o înţelegere mai bogată şi, în cele din urmă, la reamintire. Planul fizic ne furnizează contrastul de care avem nevoie, prin dualitate: sus şi jos, cald şi rece, bine şi rău. În dualitate, suferinţa ne permite să cunoaştem mai bine bucuria. Haosul de pe Pământ amplifică dorinţa noastră de pace. Ura, pe care, poate, o întâlnim, ne adânceşte înţelegerea iubirii. Dacă nu experimentăm toate aceste aspecte ale condiţiei umane, cum putem, atunci, să ne descoperim Divinitatea?

Imaginaţi-vă că sunteţi originari dintr-un loc în care se aude muzica cea mai... delicios de minunată compusă vreodată. Această muzică e răpitoare, splendidă. Aţi auzit-o pe tot parcursul vieţilor voastre. N-a lipsit niciodată şi nici nu a fost înlocuită de vreo alta. Într-o zi, vă daţi seama că, deoarece aţi auzit-o tot timpul, nu aţi ascultat-o niciodată cu adevărat. Cu alte cuvinte, nu aţi cunoscut-o niciodată, deoarece nu aţi cunoscut niciodată nimic altceva. Aşadar, voi alegeţi dacă vreţi să cunoaşteţi cu adevărat acea muzică.

Cum puteţi face asta?

O cale ar fi să mergeţi într-un loc unde acea muzică, de Acasă, nu există. Poate acolo se cântă un alt fel de muzică, o muzică ce conţine note discordante sau pasaje stridente. Acest contrast ar strecura în voi o nouă apreciere a muzicii pe care aţi auzit-o, mereu, Acasă.

O altă cale ar fi să mergeţi într-un loc unde nu există muzica de Acasă şi, acolo, să o recreaţi din memorie. Experienţa compunerii acelor sunete magnifice v-ar da o înţelegere şi mai profundă a frumuseţii lor.

Există şi o a treia posibilitate, una mult mai grea, dar care este şi cea mai promiţătoare. Îţi vine ideea că o cunoaştere profundă şi adevărată poate fi obţinută mergând într-un loc unde muzica lui Acasă nu se aude şi acolo să o recreezi, dar numai după ce ai uitat cum sună. Experienţa reamintirii şi a compunerii extraordinarelor simfonii de Acasă ar genera cea mai bogată, deplină şi extinsă pătrundere a grandorii lor intrinsece. Şi, astfel, călătoreşti spre lumea ce îţi oferă cea de-a treia posibilitate. Ajuns acolo, auzi o muzică pe care, în lipsa amintirilor, o consideri singura pe care ai auzit-o vreodată. Unele cântece sunt fermecătoare, dar multe altele îţi sună disonant în urechi.

Aceste tonuri stridente hrănesc în tine aspirația – și, în cele din urmă, hotărârea – de a crea o muzică originală.

Curând, începi să așterni pe hârtie propriile tale compoziții. La început, muzica puternică a noii tale lumi te tulbură. Cu timpul, totuși, pe măsură ce întorci spatele discordanțelor exterioare și asculți muzica inimii tale, creațiile tale muzicale cresc în frumusețe. În cele din urmă, compui o capodoperă și, atunci când o închei, îți amintești ceva: capodopera pe care ai scris-o este aceeași cu cea pe care ai cântat-o Acasă. Și această reamintire mai declanșează una: Tu ești acea muzică. Nu a fost niciodată ceva ce ai auzit în exteriorul tău; mai degrabă, ea era acest tu și tu erai ea. Și recreându-te pe tine într-un loc nou, te cunoști acum, personal – te cunoști cu adevărat – într-un fel care nu ar fi fost niciodată posibil, dacă nu ai fi plecat de Acasă.

Aceasta este experiența la care aspiră sufletul. Sufletul este o scânteie Divină; personalitatea – ca ființă umană – este o parte din energia sufletului, într-un corp fizic. Personalitatea constă în: caracteristici temporare, ce există numai pe perioada vieții fizice, și un nucleu nemuritor, care se reunește cu sufletul după moarte. Sufletul este vast și mult mai mare decât orice personalitate, totuși, fiecare personalitate este necesară sufletului și mult iubită de el.

Este important de reținut că personalitatea are liber arbitru. Încercările vieții pot fi, așadar, acceptate sau respinse. Pământul este o scenă unde personalitatea joacă sau deviază de la un scenariu scris înainte de naștere. Noi alegem cum răspundem – cu mânie și amărăciune sau cu dragoste și compasiune. Când ne dăm seama că ne-am planificat încercările, alegerea devine clară și mult mai ușor de făcut.

Când ne aflăm în corpurile noastre fizice, sufletele comunică cu personalitățile noastre, prin stări. Stări precum bucurie, pace sau tulburare ne arată că acționăm și gândim în feluri care sunt compatibile cu adevărata noastră natură, de suflete iubitoare. Stările de teamă sau de îndoială sugerează contrariul. Trupurile noastre sunt receptori și transmițători extraordinar de sensibili ai energiei care ne dă de înțeles, prin aceste stări, dacă există potrivire sau nepotrivire între ceea ce suntem și felurile în care ne exprimăm în mod curent.

De ce ne planificăm încercările

Planurile de viaţă sunt setate în aşa fel, încât aflăm cine nu suntem înainte de a afla cine suntem, de fapt. Adică, explorăm sunetele discordante ale vieţilor pământeşti înainte de a recrea simfoniile de Acasă. Acest model mi-a devenit clar, în timp ce realizam cercetarea pentru această carte şi mă refer la asemenea planuri de viaţă, prin expresia „învăţare- prin-contrarii".

De exemplu, un suflet plin de compasiune, care doreşte să se cunoască pe sine ca fiind plin de compasiune, poate alege să se încarneze într-o familie foarte dizarmonioasă. Pe măsură ce este tratat fără pic de compasiune, el ajunge să aprecieze foarte profund sentimentul de compasiune. Absenţa unui lucru este cea care ne învaţă cel mai bine să-i apreciem valoarea şi înţelesul. Lipsa de compasiune în lumea exterioară îl forţează să se întoarcă spre interior, unde îşi aminteşte de propria sa compasiune. Contrastul dintre lipsa de compasiune din planul fizic şi compasiunea sa interioară generează în el o înţelegere mult mai profundă a compasiunii şi, în consecinţă, a lui însuşi. Din perspectiva sufletului, durerea inerentă acestui proces de învăţare e temporară şi scurtă, pe când înţelepciunea de aici este eternă. În fiecare poveste din această carte există o componentă a „învăţării-prin-contrarii".

Amintirea a cine suntem cu adevărat - suflete nobile, transcendente, eterne - este o cale de a ne depăşi încercările. De exemplu, oamenii care se definesc pe ei înşişi ca fiind numai trup, vor suferi cumplit dacă trupurile lor vor fi foarte deteriorate. Alţii, ale căror trupuri suferă aceleaşi deteriorări, dar care se definesc pe ei înşişi ca fiind suflete, se vor simţi mult mai puţin chinuiţi. Pentru că încercările ne provoacă să ne amintim de noi înşine ca suflete, chiar evenimentul care a cauzat suferinţa poate fi, în cele din urmă, cel care să o şi aline.

Această expansiune a noţiunii de „sine", de la personalitate-trup la suflet, poate să ne reducă sau nu durerea - dar, cu siguranţă, ne poate uşura suferinţa. O asemenea trezire este, în acelaşi timp, un scop şi un avantaj serios al încercărilor prin care trecem. Ea ne revitalizează pasiunea pentru viaţă - pasiune pe care o simţeam înainte să ne încarnăm. Este, pur şi simplu, un motiv de sărbătorire.

Pe măsură ce ne trezim sau răspundem pozitiv, în alte moduri, la încercările noastre, croim o „cărare energetică" ce le îngăduie celorlalți să facă față mai ușor propriilor încercări și să se vindece. Această idee se bazează pe premisa că noi toți suntem conectați energetic și influențați unul de celălalt. Relatările din această carte sugerează că fiecare dintre noi are un impact ce ne depășește cu mult imaginația. Abilitatea noastră de a afecta atât de puternic lumea din jur este, în mod egal, un prilej minunat de evoluție și o responsabilitate imensă.

Fiecare dintre noi este o sămânță plantată în vibrația prezentă a lumii noastre. Când ne rafinăm frecvența de vibrație, prin evoluția spirituală generată de încercările prin care trecem, rafinăm și frecvența de vibrație a acestei lumi. Precum un singur strop de vopsea, adăugat apei dintr-un pahar, fiecare ființă modifică întreaga tonalitate cromatică. Atunci când noi generăm stări de bucurie, chiar și dacă o facem trăind pe un vârf de munte, generăm o vibrație ce le va permite și altora să intre mai ușor în rezonanță cu energia bucuriei și, astfel, să o resimtă plenar în ființa lor. Atunci când generăm stări de pace, rezonăm cu o energie ce ajută la oprirea războaielor. Atunci când iubim, îi facem și pe alții – și aici intră atât cei pe care îi întâlnim, cât și cei pe care nu îi vom cunoaște niciodată – să iubească mai ușor. Așadar, cine suntem este cel mai important lucru pe care îl vom „face" vreodată.

În capitolul 7, o veți întâlni pe Christina și spiritul ei ghid, Cassandra, care a vrut să spună câte ceva despre „cărarea energetică":

> Când o încercare anume este acceptată, cel care merge pe acel drum primește energie vindecătoare de la cei care au deschis drumul. Cărarea de lumină este pavată cu Iubire vindecătoare și compasiune, ce rafinează frecvența de vibrație a celui ce pășește pe ea ăîn urma lorî.
>
> Învățarea și vindecarea ce apar în urma unei anumite încercări de viață, măresc câmpul auric al celui ce a supraviețuit unui astfel de test. Cei din jurul său simt că există ceva ce îi scaldă în speranță și credință. Nu este necesar ca experiența trăită să fie aceeași; frecvența de vibrație vindecătoare poate fi suficientă pentru a purta sufletul mai departe, dar sufletul care primește trebuie să fie pregătit să

primească. Chiar forma fizică [a celui ce primește] nu se schimbă sau nu se „vindecă", conform standardelor pământești, sufletul urcă pe niveluri mai înalte.

Suferința reprezintă un cadou de proporții colosale, făcut atât sufletului, cât și celorlalți aleși să-l asiste în călătoria sa de vindecare. Limbajul suferinței are o frecvență proprie. El ajunge în ochii, inima și mintea celor ce se află acolo. Este ceva spiritual și lumesc, în același timp. E bine să vezi suferința, să o crezi și să împarți Iubire și compasiune celor aflați în nevoie. Micile gesturi de conștiință și bunătate fac vindecarea posibilă. Cânduri de frumusețe și grație pot fi proiectate în afară și percepute, măcar puțin, de către cei ce pot beneficia de ele.

Așa cum impactul nostru energetic radiază în toată această dimensiune, la fel se poate extinde și în alte dimensiuni. Veți vedea referințe de genul dimensiuni „mai înalte" sau „mai joase". Mai înalt nu înseamnă mai bun - așa cum nici mai jos nu înseamnă mai rău. Acești termeni se referă, pur și simplu, la frecvența de vibrație a acelor lumi. Dimensiunile mai înalte vibrează mai repede decât a noastră și, în consecință, sunt non-fizice, subtile. Ele se suprapun peste și încorporează dimensiunile mai joase, cu o frecvență de vibrație mai joasă, grosieră. Pe scurt, toate sunt una. Din acest motiv, vibrațiile noastre individuale, indiferent dacă sunt de Iubire sau de teamă, emană încontinuu în exterior, afectând atât entitățile subtile, cât și pe ceilalți oameni, care par să fie „în altă parte" și complet separați de noi.

Când veți citi relatările din carte, vă va fi de ajutor să vă amintiți limitările limbajului atunci când se discută unele dintre aceste concepte. De exemplu, uneori mă voi referi la oameni „care vin din „planul subtil, când se încarnează, și care „se întorc" în acel plan, după moartea corpului fizic. Aceste cuvinte, și altele asemănătoare, intenționează să indice o modificare a percepției, și nu a locului. Ele nu vor să sugereze o separare între dimensiuni. Încarnarea nu ne desprinde, literalmente, de Casa noastră eternă; mai degrabă ne limitează capacitatea de a vedea partea ei subtilă. Deci, moartea este dispariția vălului care ne-a ecranat perceperea planului subtil.

Ideile de unitate şi separare sunt importante pentru a înţelege, în întregime, de ce alegem să experimentăm încercări de viaţă. Când ne aflăm în spirit, avem conştiinţa continuă a unei legături, imposibil de rupt, cu toate celelalte fiinţe. Ştim că suntem una cu toţi şi, cu adevărat, una cu întreaga Creaţie. Simpla compasiune şi empatia sunt chiar propria noastră natură. Deşi avem identităţi individuale, nu ne simţim separaţi de alte individualităţi. Acest concept fundamental este paradoxal pentru creierul uman, care este conceput să trăiască iluzia separării. Când noi, ca suflete, proiectăm o parte a energiei noastre în corpurile fizice, ne restricţionăm atenţia, în mod deliberat, focalizând-o asupra trupului şi blocând, astfel, percepţia unităţii. Pentru că suntem capabili să ne reducem sfera de percepţie, aceasta ne permite să ne planificăm vieţi în care jucăm roluri scrise dinainte - şi astfel să ne oferim încercări unii, altora.

Sperăm că vom răspunde la aceste încercări cu dragoste. Dacă suntem capabili să facem aceasta, după o viaţă trăită în planul fizic, ne întoarcem cu o înţelegere mai profundă a compasiunii, empatiei şi unităţii, pe care le-am ecranat temporar, în mod deliberat. Aşa cum arată relatările, ne planificăm încercările vieţii pentru a realiza anumite scopuri. Un obiectiv comun este vindecarea - şi anume, vindecarea energiilor „negative", rămase nerezolvate în viaţile trecute.

Să spunem, de exemplu, că o persoană a fost copleşită de frică, de-a lungul unei încarnări. La încheierea acelei vieţi, fiinţa respectivă poate purta urme ale energiei fricii. Aceasta este adevărat, în mod special, dacă fiinţa respectivă a murit având o imensă stare de frică. Vibraţia grosieră a fricii nu poate fi luată în planul spiritual, acolo unde „locuiesc" sufletele, dar un anumit reziduu energetic poate să rămână. Fiinţa respectivă simte această energie remanentă şi se simte motivată să-şi planifice o nouă viaţă în care să se vindece, manifestând iubire.

Totodată, ne planificăm aceste încercări şi pentru a ne echilibra karma. Karma este uneori concepută ca fiind o datorie cosmică, dar poate fi descrisă şi ca o energie rămasă neechilibrată, în relaţie cu o altă fiinţă. În special, noi avem karmă cu fiinţe din grupul nostru sufletesc - fiinţe cu acelaşi nivel de evoluţie, cu care am împărţit multe

vieţi. În aceste vieţi trecute, am jucat roluri de soţ, soţie, fiică, fiu, frate, soră, mamă, tată, prieteni dragi şi duşmani de moarte, faţă de aceleaşi suflete. (Îmi amintesc o poveste reală a unui tată, care îi citea o poveste înainte de culcare fetiţei lui. Când a terminat, ea a zâmbit şi a spus: „Tati, îţi aminteşti când erai copilul meu şi eu eram mămica ta şi îţi spuneam ţie poveşti, înainte de culcare?")

De exemplu, un suflet din grup poate să fi avut o încarnare în care şi-a petrecut mulţi ani îngrijind pe cineva bolnav. Dacă sufletul care a jucat rolul de a-l îngriji pe celălalt alege, pentru viaţa următoare, o încercare ce presupune boală, cel care a fost îngrijit poate să caute să echilibreze schimbul energetic, oferindu-se să aibă grijă de cel ce va fi bolnav. În planul fizic, însă, niciunul din suflete nu îşi va aminti de acest plan. Cel ce-a ales să-l îngrijească pe celălalt se poate simţi împovărat de necesitatea îngrijirii unei alte fiinţe, poate chiar văzând aceasta ca pe o pedeapsă pentru acţiuni din altă viaţă.

Însă, în realitate, nu este nicio pedeapsă, ci, pur şi simplu, o dorinţă de a echilibra karma. În mod asemănător, dat fiind că noi am scris rolurile pe care le jucăm, nu suntem victime. Nimeni nu este de vină; de fapt, nici nu există vină. Universul nu ne pedepseşte, făcând să se petreacă lucruri „rele".

Ca şi gravitaţia, karma este o lege impersonală, neutră, prin care acţionează lumea. Dacă ne împiedicăm şi cădem, noi nu dăm vina pe gravitaţie şi nici nu ne simţim victimizaţi sau pedepsiţi de ea. Când înţelegem că la fel lucrează şi karma, sentimentele de vină, victimizare sau pedeapsă, privind încercările vieţii, dispar. În locul lor, putem descoperi înţelegerea a ceea ce am sperat să învăţăm, precum şi o stare de recunoştinţă durabilă, ce se extinde la nivelul întregului suflet.

Înţelegerea karmei ne poate ajuta să depăşim starea de judecată, în special privindu-i pe cei care au trăit traume serioase sau „piedici", precum dependenţa de droguri şi lipsa de adăpost. De obicei, aceste fiinţe îşi trăiesc încarnările şi echilibrează energiile vieţilor anterioare, aşa cum şi-au propus. Vieţile lor, catalogate, uneori, ca fiind „ratate", din punctul de vedere al personalităţii, dar din perspectiva sufletului, adesea, ele sunt simple succese.

Multe suflete îşi planifică încercările vieţii, pentru a fi de folos altora. Această aspiraţie este un aspect fundamental al adevăratei noastre naturi, ca suflete eterne.

Când ne aflăm în spirit şi conştienţi de unitatea noastră cu ceilalţi, privim serviciul în folosul altora ca fiind un scop elementar al vieţii şi vedem ocaziile de a servi, ca pe nişte binecuvântări minunate. Ca suflete ce echilibrează karma, mulţi dintre cei ce par să fie în luptă cu viaţa realizează, de fapt, acte caritabile. Un suflet îşi poate programa, de exemplu, să sufere de alcoolism, astfel încât să dea ocazia celorlalţi să cunoască mai profund compasiunea. Cele mai dure judecăţi ale societăţii sunt aruncate asupra alcoolicilor şi a altora care ne dăruiesc chiar experienţele pe care le căutăm. Ce bine ar fi dacă ar exista cât mai mulţi oameni care să ştie acest lucru!

Un Lucrător întru Lumină este fiinţa al cărei plan de viaţă este orientat, în special, spre a servi. În linii mari, termenul se aplică oricui este dăruit ajutorării celorlalţi.

Deşi nu e nevoie să planifici încercări grele, ca să fii un Lucrător întru Lumină, mulţi dintre ei fac exact aceasta, cu intenţia de a depăşi acele încercări în folosul societăţii, ca întreg. Acest tip de plan nu e mai bun (sau mai rău) decât oricare altul. Într-adevăr, având în vedere numărul de încarnări pe care ni le planificăm, la un moment dat, mulţi dintre noi ajung să joace acest rol.

Firește că ne planificăm încercările, în mare parte, pentru propria noastră evoluţie spirituală. Ca suflete, învăţăm mult între încarnări, dar lecţiile se întipăresc mai profund, atunci când le concretizăm în planul fizic. Învăţarea în planul subtil este similară lecţiilor primite în clasă; viaţa pe Pământ este câmpul de studiu în care aplicăm, testăm şi amplificăm acea cunoaştere - o experienţă intensă pentru suflet.

În cele din urmă, indiferent de încercările specifice pe care le conţin, toate planificările de viaţă pe care le-am studiat se bazează pe Iubire. Fiecare suflet a fost motivat de dorinţa de a dărui şi primi Iubire, liber şi necondiţionat, chiar şi în acele circumstanţe în care a fost de acord să joace un rol „negativ", pentru a stimula evoluţia spirituală a unui alt suflet. Multe suflete au fost motivate şi de dorinţa de a-şi reaminti Iubirea de Sine.

Noi suntem literalmente Iubire, şi îmi bazez afirmaţia nu numai pe cercetările mele, ci şi pe propria mea experienţă directă – trezirea sufletului meu, descrisă în prefaţă.

Încercările pe care le trăim ne dau posibilitatea de a exprima Iubirea (şi, deci, de a ne cunoaşte pe noi înşine, mai profund) în toate aspectele sale: empatie, iertare, răbdare, non-judecare, curaj, echilibru, acceptare şi încredere.

Experienţele noastre pământeşti, de a ne simţi pe noi înşine ca Iubire, pot să ia şi forma înţelegerii, seninătăţii, credinţei, bunăvoinţei, recunoştinţei şi umilinţei, printre alte virtuţi. Iubirea este tema principală a planificării dinainte de naştere şi, deci, tema principală a acestei cărţi.

Când pătrundem în planul fizic, noi suntem Iubire – dar o Iubire ascunsă, temporar, de ea însăşi.

Când ne amintim cine suntem cu adevărat, lumina noastră interioară, Iubirea noastră, străluceşte până departe, pentru ca toţi să o poată vedea.

Şi cred că acesta este motivul pentru care ne aflăm aici.

Capitolul 2

Bolile fizice

SIDA este una dintre cele mai temute boli ale timpurilor noastre. Când scriu aceste cuvinte, mai mult de un milion de americani sunt seropozitivi şi mai mult de patruzeci de milioane de oameni din întreaga lume sunt fie seropozitivi, fie au SIDA. Aproximativ opt mii de oameni mor în fiecare zi de această boală. Tratamentul poate reprezenta o cumplită încercare fizică şi emoţională, iar stigmatul complică şi tensionează relaţia cu cei care îi îngrijesc şi cu cei dragi. Este oare posibil ca unele suflete să dorească o asemenea experienţă?

Când am hotărât să scriu despre planificarea dinainte de naştere, am ştiut imediat că bolile fizice sunt o încercare pe care aş vrea s-o studiez. Deoarece, practic, fiecare fiinţă umană se va confrunta cu încercări privind starea de sănătate, importanţa acestui subiect a fost de necontestat. Am vrut să ştiu dacă sufletele aleg înaintea încarnării să experimenteze bolile fizice. O întrebare m-a atras, în mod special: noi, sufletele, ne programăm anumite boli – şi dacă da, de ce?

Relatarea lui Jon Elmore

Jon îşi aminteşte data exactă când viaţa lui s-a schimbat: 23 ianuarie 1997. În acea zi, a fost diagnosticat cu SIDA. „Mi-au dat un număr de cod", mi-a spus el. M-am întrebat cum s-a simţit să aibă o boală privită de societate ca fiind atât de ruşinoasă, încât este necesar ca pacientul să fie înregistrat cu un număr, în loc de nume. Aşa cum aveam să aflu curând, ruşinea este tema vieţii lui Jon.

Jon s-a născut în Livingston, Alabama, un orăşel cu 2500 de locuitori, în 1956 – o perioadă a prefacerilor sociale şi intoleranţei rasi-

ale, în Sud. Copil fiind, Jon, care este alb, a privit ştirile despre marşurile din Selma, unde jeturile cu apă şi câinii erau folosiţi împotriva negrilor care voiau să voteze.

Ca tânăr, Jon i-a mărturisit tatălui orientarea sa sexuală, arătându-i un articol din „Dear Abby", în care Abby îl felicita pe un bărbat, pentru atitudinea sa deschisă faţă de homosexualitatea fiului său.

„Ce încerci să-mi spui?", a întrebat tatăl lui Jon.

„Ei bine... încerc să-ţi spun că sunt homosexual."

Tatăl său a izbucnit în lacrimi.

„Îţi dai seama că eşti Jon Elmore şi că descendenţa noastră se încheie cu tine? Pot să te iau cu mine peste râu*. Poţi să iei o femeie şi să te distrezi cu ea."

Jon a încercat o abordare diferită cu mama sa.

Un canal de televiziune a anunţat un show special, în timpul zilei, ce urma să conţină un interviu cu un homosexual. („Este tânăr! Este un om de succes! Şi e homosexual! Vom vorbi cu el şi cu părinţii săi.") Jon a rugat-o pe mama lui să-i amintească să se uite la emisiune. În timp ce Jon privea la televizor, în camera de lucru, mama lui stătea la câţiva metri distanţă, la masa din bucătărie.

„Făcea ce făcea de obicei, ca să se destindă - juca solitaire", îşi aminteşte Jon. „La fiecare patru secunde auzeam foşnetul cărţilor. Punea o carte jos şi fâş. Fâş. FÂŞ. Se auzea din ce în ce mai tare", spune el râzând. Îmi imaginam tensiunea din atmosferă şi intensa concentrare de pe chipul mamei sale, în timp ce se străduia să se fie atentă la cărţi.

„Am sperat în secret că va veni în camera de lucru şi va privi emisiunea cu mine, dar nu a fost aşa", a spus Jon trist.

La şcoală era tachinat de colegii lui, care îi cunoşteau orientarea sexuală. Îl porecleau „funduleţ" şi râdeau de el. O dată, un profesor l-a tras deoparte şi i-a zis: „Jon, eşti bărbat. De ce nu te porţi ca un bărbat?"

Jon mi-a spus că mediul religios în care a crescut era la fel de intolerant cu genul acesta de orientare sexuală.

„În ce religie ai fost crescut?", l-am întrebat.

„Metodism."

---

*În oraşelele puritane casele de toleranţă erau situate undeva în afara oraşului, de multe ori, peste o apă, n. tr.

„Cum priveau metodiştii, homosexualitatea?"

„Că este un păcat împotriva lui Dumnezeu."

„Ce religie predomina în Livingston?"

„Baptismul."

„Care e părerea baptiştilor despre homosexualitate?"

„Că vei arde în iad, dacă eşti homosexual", a spus Jon râzând. „Baptiştii sunt mereu pe picior de război."

„Jon", am spus eu, „mă izbeşte faptul că ai avut parte de ruşine în viaţa ta personală – la şcoală, în familie, în mediul religios – şi că ai ales să te încarnezi într-un loc unde o întreagă rasă era expusă oprobriului public. Cercetările mele au indicat clar că sufletele îşi aleg părinţii, timpul şi locul naşterii. Ruşinea este prezentă atât în viaţa ta particulară, cât şi în cea publică", am adăugat. „Este peste tot."

„Este peste tot", a confirmat el. „Nu s-a oprit niciodată. M-am încarnat într-o familie puritană, într-un oraş puritan, într-o epocă rasistă." Jon mi-a spus că, de asemenea, de-a lungul timpului s-a simţit jignit şi de cuvintele dure ale mai multor parteneri de relaţie. Deşi nu am ştiut la acel moment, acel aspect al trecutului lui Jon a contat foarte mult, mai târziu, atunci când am cerut informaţii din planul spiritual despre planificarea dinainte de naştere a lui Jon.

SIDA este o parte a „tiparului" de ruşine la care Jon a fost martor în Sud sau de care a avut parte în mod direct. Când a primit diagnosticul, „A fost o stare de: am primit ce am meritat", a spus Jon, stumbru. În ciuda sentimentului că merită ce i se întâmplă, el a fost şocat.

„M-am urcat în maşină. Îmi amintesc că mergeam în josul străzii, văzând oameni care îşi vedeau de treburi. De obicei, nu vezi asta, dar eu i-am văzut. Arătau cu toţii de parcă ar fi înotat în melasă. Traversau strada. Intrau în magazine şi farmacii şi vorbeau unii cu alţii pe trotuare. Am trecut pe lângă staţia de pompieri şi pompierii lucrau cu echipamentul lor. Am deschis toate ferestrele şi am început să strig: Nu ştiţi că întreaga lume tocmai s-a schimbat? Pentru mine, chiar aşa era." La un moment dat, Jon a ajuns în stare gravă şi, când a fost internat, a avut o experienţă la graniţa dintre viaţă şi moarte.

„E destul de neclar", a spus Jon, „dar îmi amintesc că mă aflam într-o cameră. Era întuneric. Eram înconjurat de mulţi oameni. Era ca

o petrecere uriaşă. Nu se auzea niciun zgomot şi nimeni nu vorbea, dar am simţit că acolo se aflau o mulţime de oameni, care nu erau din acelaşi tărâm cu mine. Am simţit că m-aş fi putut alătura, sau nu, lor. Îmi amintesc foarte clar că am ales să nu o fac. A fost o hotărâre interioară. Am simţit ceva de genul: Nu vreau să stau." Jon a ales viaţa. Nu doar continuarea ei fizică, ci o viaţă nouă.

„După ce te-ai tras de şireturi cu Îngerul Morţii, înveţi să apreciezi ceva mai mult ceea ce ai fost", a spus Jon. „A încetat să-mi mai fie ruşine. Chiar am făcut-o. Am descoperit că, oricât de aproape am fost de moarte, nu vreau să mor."

„Jon", l-am întrebat, „cum te-au ajutat SIDA şi experienţa ta de la graniţa dintre viaţă şi moarte, să-ţi depăşeşti ruşinea?"

„Cu ce altă suferinţă aş fi putut plăti mai bine, decât cu această viaţă marcată de ruşine?", a replicat Jon. „Cel mai bun mod de a-ţi depăşi fricile este să faci exact lucrul de care îţi este cel mai mult teamă, şi atunci ele vor dispărea. Faptul că am fost atât de aproape de moarte m-a ajutat să înţeleg că Ei - cu E mare - nu mai au niciun fel de putere asupra mea. Ştim cu toţii cine sunt ei. Vecinii şi profesorii şi toţi acei oameni care au ieşit, din când în când, din cutie, ca să mă sperie. Pentru mine, toţi aceştia au încetat să mai existe."

Tot ce vreau e să trăiesc şi să trăiesc în adevăr", a spus el.

„Jon, ce i-ai spune cuiva care trăieşte în ruşine?"

„Cuvintele de ocară erau lucruri solide, de neclintit, în viaţa mea. Ce faci cu ceea ce este solid şi de neclintit? Îl foloseşti ca fundaţie."

Şedinţa lui Jon cu Glenna Dietrich

Ca channelor, Glenna Dietrich intră într-o stare de transă, în care conştiinţa unei alte entităţi vorbeşte prin ea. Unii channelori sunt pe deplin conştienţi de fiecare cuvânt rostit de entitatea căreia îi permit să vorbească prin ei; alţii sunt vag conştienţi despre ceea ce s-a discutat, şi nu sunt capabili să-şi amintească anumite cuvinte. Glenna, în schimb, nu are practic nici cea mai vagă amintire. După sesiunile noastre, ea era curioasă să ştie cum au decurs şi ce s-a discutat. Fiind o persoană foarte dăruită, a vrut întotdeauna să ştie dacă şedinţele au fost de folos. Este foarte clar când se începe comunicarea prin Glenna.

Vocea ei se catifelează uşor, iar cadenţa, tonul şi dicţia se schimbă în mod perceptibil. Uneori, ca şi la sesiunea pentru Jon, sunt prezente şi vorbesc prin ea mai multe entităţi subtile.

„Noi suntem trei, cei care vă vedem, aşa cum sunteţi şi voi trei", a început entitatea cu care comunicam. „Noi nu suntem din lumea fizică, ci din planul spiritual - cum îi ziceţi voi, din spatele vălului. Doi dintre noi nu au avut niciodată formă fizică, aşa ca voi. Noi suntem din tărâmul angelic. Rămânem fără nume pentru voi, deoarece numele noastre sunt imposibil de pronunţat. De aceea, apărem în minţile voastre numai ca nişte culori cu forme vagi şi mai mult ca nişte stări."

M-am minunat de faptul că vorbeam cu îngeri. Prin Glenna, reuşisem să pătrundem dincolo de văl, în planul subtil. Vocea îngerului avea o dulceaţă care mă liniştea. Salutul îngerului mi-a amintit că fiinţele din planul subtil comunică adesea cu noi prin stări, pe care ni le transmit direct, şi că mediumurile văd adesea culorile entităţilor subtile, ca şi pe cele ale aurei fiinţelor umane.

În cadrul acestor sesiuni, s-a întâmpla deseori ca entităţile subtile să nu folosească nume. Fiecare fiinţă, fizică sau subtilă, este, fundamental, energie. Termenul de amprentă energetică denotă faptul că fiecare conştiinţă este identificabilă prin energia sa unică. Îngerii puteau să ne diferenţieze pe Jon, Glenna şi pe mine - şi unul de celălalt - pe baza acelei amprente energetice.

„Unul dintre noi trei a fost încarnat de mai multe ori", a continuat îngerul. „Şi această fiinţă va comunica acum cu voi, în mod direct."

„Da, am mai fost încarnat în planul vostru, de 867 de ori", a spus cel de-al doilea înger. „De atâtea ori mi-am petrecut viaţa într-un corp uman. Alte ori am ales să mă încarnez şi în alte corpuri decât cel uman. Într-adevăr, am ales să fiu unul din ghizii tăi, [Jon], atunci când te-ai încarnat. Am fost împreună de multe ori, de-a lungul multor încarnări. Am fost surori. Am fost mamă şi fiică. Am fost duşmani, care s-au ucis unul pe altul. Şi am fost prieteni dragi. De fiecare dată, am decis împreună unde ne vom întâlni şi în ce circumstanţe ne vom oferi unul celuilalt posibilitatea de a avea acele frumoase experienţe ce permit evoluţia spirituală. Într-adevăr, noi suntem ceea ce în planul vostru este numit „suflete pereche". Două suflete având o frecvenţă

de vibraţie similară - o vibraţie care ne permite să avem o culoare şi un sunet similare.

Aş vrea să spun că sunt mândru de tine şi fericit când văd ce paşi înainte ai făcut în această încarnare. Sunt multe lucruri pe care le-ai demonstrat şi multe energii pe care le-ai generat. Eu am păşit alături de tine. Uneori am mers înaintea ta, încurajându-te pe parcursul acelor perioade pe care tu le consideri a fi cele mai întunecate. Da, energia mea îţi este familiară. Aş vrea să-ţi aminteşti de frumuseţea sufletului tău, lumina aceea neînchipuit de frumoasă, care îţi poate pătrunde în inimă. Nu e uşor să fii acea lumină, atunci când cei mai mulţi oameni din jurul tău vor doar întunericul. Ea este adevăratul vindecător şi adevărata înţelepciune, care rămâne înţelepciune chiar şi printre aceia ce nu sunt treziţi. Întăreşte-ţi inima şi rămâi curajos." Apoi, îngerul mi s-a adresat:

„Ţi-m auzit întrebările, dar am vrea să ni le pui pe rând."

„Mulţumesc", am început eu. „Şi-a planificat Jon, înainte de a se naşte, experienţa de a avea SIDA în această viaţă - şi dacă da, de ce?"

„Da, sigur", a răspuns îngerul. „În acest plan [subtil] nu există energii care să îngreuneze progresul, întârziindu-l, care să inhibe abilitatea de a vedea în viitor. Perioadele-între [perioadele dintre încarnări] sunt petrecute evaluând şi planificând ceea ce sufletele consideră a fi următorul pas, următorul nivel sau plan. Răspunsul la întrebarea ta este da.

Într-adevăr, ceea ce s-a discutat a fost eliberarea de tiparul genetic şi de sistemul de credinţe, în cadrul grupului de suflete pe care Jon îl consideră ca fiind familia sa." (Aşa cum urma să aflăm, îngerul se referea la o viaţă trecută a unui suflet din grupul lui Jon. În acea viaţă, acea personalitate a acţionat pe baza fricii, provocând o completă uitare a originii sale ca suflet - ceva ce niciun suflet din grupul lui Jon nu mai experimentase înainte.) „Într-adevăr, toţi membrii grupului de suflete au căzut de acord ca Jon să îşi asume sarcina cea mai grea şi, în ciuda tuturor aşa-numitelor confuzii sau lucruri create de iluzie, să înceapă totuşi să strălucească, să devină acea lumină şi să vadă şi să înţeleagă adevărul despre el însuşi.

Acele [suflete] care vin împreună, ca să se ajute unul pe celălalt, își impregnează personalitatea și percepțiile lor despre Jon, într-un mod ce produce obstacolele pe care el le are de depășit, pentru ca adevărul său să devină palpabil pentru el însuși." (Așa cum veți vedea în citirea suplimentară a lui Staci Wells pentru Jon, îngerul a vorbit, apoi, despre membri ai grupului de suflete al lui Jon, care se puseseră de acord să-l umilească pe acesta, ca parte a încercărilor sale de viață.)

„Seamănă cu o cursă cu obstacole. Cu cât ajungi mai des la același obstacol, cu atât îți este mai ușor să te catapultezi peste el, să te târăști pe sub el sau să tremuri în jurul lui, până când, în final, devine a doua ta natură. Când Jon nu se va mai vedea pe sine însuși așa de puțin important, de puțin iubitor, de puțin fericit și prea puțin sfânt față de cei din jur, obstacolele acestui om vor dispărea."

Cu aceste cuvinte, îngerul a exprimat scopul principal al acestei încercări de viață: să ne arate cum gândurile și sentimentele noastre ne creează propria realitate. Încercările sunt oglinzi ce reflectă sentimentele noastre despre noi înșine. În acest sens, ele sunt daruri. Înțelepciunea ne permite să le recunoaștem ca atare.

„Într-adevăr", a mai explicat îngerul, „chiar și trupul este folosit pentru a determina o asemenea trezire în conștiință, care să răspândească lumină acolo unde vindecarea este necesară. Și, pentru că aceasta are un mare impact asupra grupului său de suflete și asupra planului subtil unde se află acesta, trezirea este determinată într-un mod extrem de intens și printr-o metodă extrem de dură, astfel încât toți să poată beneficia de adevărurile revelate. Dacă, în schimb, a fost produs un alt obstacol, victoria nu va fi la fel de măreață."

Aici am avut confirmarea: Jon și-a planificat în mod specific perienta de a avea SIDA, nu numai pentru propria sa evoluție, ci și pentru evoluția spirituală a întregului său grup de suflete. Așa cum au confirmat și celelalte ședințe, progresul pe care noi, ca personalități, îl facem pe Pământ are loc nu numai la nivelul sufletului nostru, ci se extinde și asupra fiecărui suflet din grup.

„Ai putea, te rog", l-am întrebat, „să spui mai multe despre felul în care SIDA îl ajută pe Jon să evolueze?"

„Evoluția stă în necesitatea de a te vedea pe tine însuți așa cum ești", a replicat îngerul, „și în credința ta în propriul adevăr, în propria identitate. Este implicată, aici, încrederea că toată iubirea e meritată, că iubirea necondiționată este meritată. Deoarece grupul de suflete implicat recomandă numai iubirea condiționată, care este necesar să fie experimentată într-un mod anume – prin conformare sau prin tradiție – nonconformismul [lui Jon] i-a făcut să-și retragă iubirea. În felul acesta, părerea lui Jon despre el însuși este formată: el nu merită să fie iubit într-un mod necondiționat, ci numai atunci când se conformează regulilor, când se ridică la înălțimea așteptărilor celorlalți sau când are aprobarea lor. Confuzia se instalează și personalitatea care se dezvoltă în micul copil, se divide. SIDA are rolul de a frânge dorința de iubire necondiționată, prin convingerea că această iubire nu este meritată. Prin urmare, vindecarea apare și este completă, atunci când sufletul lui Jon strălucește prin asemenea convingeri, iar personalitatea lui vede această lumină și o recunoaște ca fiind el însuși."

Îngerul a conturat foarte frumos esența procesului de evoluție spirituală a lui Jon pe Pământ. Iubirea de sine se aprinde, atunci când încetăm să credem că suntem personalități imperfecte, limitate și, în loc de aceasta, ne reamintim că suntem ființe transcendente. A recunoaște această lumină interioară presupune să ne transformăm modul de gândire și, prin extensie, sănătatea fizică.

„Cum a planificat sufletul lui Jon să strălucească prin convingerile personalității și cum a știut că aceasta se va petrece?", am întrebat.

„Toate încarnările în planul fizic", a răspuns îngerul, „sunt concepute pentru a se desfășura de-a lungul celor mai joase niveluri ale întunericului. Acolo există vibrația urii. Vibrația separării de DUMNEZEU, a neacceptării, vibrația fricii – toate acestea există acolo ca niveluri ascunse, de o frecvență care este egală cu cea a sunetului. Aceasta are un efect necunoscut, nevăzut și nemăsurabil asupra corpurilor umane.

Voi, cei ce trăiți în acest plan, credeți că acestea sunteți voi, că voi sunteți teamă, că sunteți ură și neacceptare. Atunci sunteți capabili să vă ucideți unii pe alții. Sunteți capabili să abuzați unul de celălalt și să vă exploatați unul pe celălalt. Reacționați la frecvențele joase. Când sufletul intră în trup, claritatea se diminuează și, ca ființă umană, în-

cepeți să credeți că voi sunteți trupul. Nu vă mai amintiți că sunteți sufletul. Aceasta face parte din plan, deoarece, a-ți uita divinitatea și apoi, prin multe teste, a-ți aminti adevărul, aduce cu sine o mare putere, întărește convingerile și rafinează frecvența de vibrație." (Jon a spus mai târziu, privitor la această remarcă: „Acesta este exact genul de putere pe care-l căutam. Am făcut salturi semnificative în a descoperi acea entitate despre care știu că se află în mine. Experiența de a avea SIDA m-a făcut să înțeleg că îmi este amenințat trupul, dar nu și sufletul, ființa și conștiința".)

„Ți-am răspuns la întrebare?", a întrebat îngerul.

„Da", am spus, „deși tot mai vreau să înțeleg cum a putut știl sau simți sufletul lui Jon că planul său de viață va determina o asemenea evoluție extraordinară. Au fost plănuite anumite evenimente în viața lui, care să-i fi permis luminii sufletului său să strălucească de dincolo de ele și să fie recunoscută de personalitatea sa?"

„Au fost multe evenimente implantate [de către suflet] și trăite de Jon, pe care el le poate reaminti, sau nu, ca fiind implicate ca sincronicități în trezirea conștiinței acelei lumini", a răspuns îngerul. „Este un proces treptat. Corpul uman vibrează pe frecvențe foarte joase. La o frecvență mai înaltă, începe revelarea adevărului. Trupul este incapabil să se adapteze rapid la o frecvență înaltă de vibrație - și atunci, oamenii își îngăduie să arunce doar priviri scurte în frecvențe mai înalte de vibrație, astfel încât trupul să se acomodeze încetul cu încetul, permițând celulelor să acumuleze lumină și să producă o rafinare a vibrației, într-un mod gradat." Astfel, îngerul m-a ajutat să înțeleg cum poate o boală fizică să stimuleze vindecarea spirituală. Chiar și așa, mă întrebam totuși de ce ar fi necesară o asemenea vindecare.

„De unde a apărut, inițial, rușinea pe care Jon se străduiește să o vindece - convingerea că nu merită iubire necondiționată? De unde a provenit ea inițial? Ce anume a generat-o?", am întrebat.

„A fost concepută în cadrul genealogiei acelui grup de suflete, de către un individ care a făcut parte din religia organizată. Un demnitar religios important. Personalitatea acelui individ a fost impregnată cu o instabilitate calculată. Pe măsură ce această instabilitate s-a manifestat în acel corp uman, ea a devenit o boală mintală, încărcată cu

multe frici. Cum acest strămoş a acţionat pe baza acestor frici, ele au devenit foarte puternice în corpul său şi în trupurile urmaşilor lui."

În celelalte şedinţe, am aflat că acţiunile în planul fizic concretizează emoţia, făcând-o şi mai mult o parte a fiinţei noastre. Acesta este şi motivul pentru care următoarele încarnări sunt desemnate să vindece. Ceea ce este creat în fizic, e şi cel mai repede vindecat în fizic.

„A fost o cădere în întuneric, calculată", a continuat îngerul, „o cădere într-o vibraţie atât de joasă, cum acest grup de suflete nu mai experimentase până atunci. Aşa că, prin acest experiment, acest cod [al fricii] a fost transferat mai departe, la nivel genetic, prin ADN şi a devenit, cu adevărat, un cod atât de vast, încât multe alte grupuri de suflete l-au adoptat, văzând că el era folositor pentru a coborî pe niveluri joase de frecvenţă." Îngerul se referea la dorinţa sufletelor de a experimenta contrastul, pentru a atinge o cunoaştere de sine mai profundă.

„Cu cât o fiinţă este mai departe de adevăr, cu atât mai întunecată devine şi cu atât mai mult îi scade frecvenţa de vibraţie. Pe măsură ce, prin încarnări repetate, grupul de suflete îşi croieşte drum prin această energie grea şi mohorâtă, el se curăţă. [Grupul de suflete] devine încă o dată conştient de lumină, de adevăr. Acele fiinţe, atunci când se vor elibera, în sfârşit, de ciclul reîncarnărilor şi se vor înălţa spre alte planuri, vor lua cu ele cunoaşterea acelei experienţe a căderii din lumină. Aceasta ţi-a răspuns la întrebare?"

„Da, mulţumesc", am răspuns. „Este ca şi cum sufletele din grupul lui Jon l-au rugat – şi el a acceptat – să fie cel ce va avea SIDA, iar ceilalţi s-au încarnat în jurul lui pentru a-l judeca, a-l respinge şi a nu-i dărui iubire necondiţionată. E corect?"

„Da, e corect", a răspuns îngerul.

„Acesta pare a fi un plan periculos, pentru că Jon ar fi putut să adopte părerile celor din jurul lui şi să ajungă la concluzia că, de fapt, nu merită iubire necondiţionată."

„Aşa s-a şi petrecut în multe încarnări. Este o parte a vindecării sufletului său."

„Oare, grupul de suflete continuă să folosească acest plan, până la o reîncarnare în care individul decide că el merită iubire necondiţionată?"

„Da, aşa e."

Ajunsesem acum la veşnica problema a suferinţei umane. Nu am vrut ca îngerul să se simtă provocat de următoarea mea întrebare, dar suferinţa din propria mea viaţă a fost uneori atât de profundă, încât, pur şi simplu, am vrut să-i înţeleg necesitatea. Din multe puncte de vedere, propria mea nevoie de a înţelege m-a stimulat să aranjez această şedinţă.

„Dar de ce e aşa?", am întrebat. „De ce să nu concepi a viaţă plăcută, cu Iubire necondiţionată din plin? Nu ar fi acesta un mod mai uşor de a învăţa că o meriţi?"

„Echilibrul se obţine experimentând atât lumina, cât şi întunericul", a spus îngerul. „Toţi indivizii care se încarnează în planul vostru experimentează atât lumina, cât şi întunericul în anumite încarnări. Unul poate decide să fie acea fiinţă care extermină un întreg trib. Altul poate alege să abuzeze copii. Toate aceste lucruri creează un nivel de învăţare şi cunoaştere. Acesta este cu adevărat planul în care există polaritatea dintre bine şi rău. A găsi echilibrul dintre lumină şi întuneric, bine şi rău, este un lucru care te scoate din acest tărâm, te ajută să depăşeşti simţul dualităţii şi creează în interiorul tău credinţa în Tot Ceea Ce Este." Îngerul se referea la natura Divină şi unitatea a tot ceea ce există în univers.

„Aceasta înseamnă că grupul lui Jon vindecă ruşinea atât prin încarnări plăcute, pline de Iubire, cât şi prin încarnări pline de încercări, precum aceasta, cu experienţa de a avea SIDA?"

„Da, aşa este", a spus îngerul. A fost o consolare să aud că există un echilibrul în procesul de planificare a vieţii.

„Ai pomenit mai devreme despre o frecvenţă joasă", a spus Jon, punând acum prima lui întrebare. „Cum să cresc acea frecvenţă?"

„Jon, îţi pot spune că cea mai înaltă frecvenţă de vibraţie din univers este aceea a Iubirii. Iar secretul este să păstrezi acea frecvenţă cât mai mult, oricând este posibil."

„Ce i-ai spune cuiva care are SIDA", am întrebat, „şi care se străduieşte să înţeleagă sensul profund spiritual a ceea ce i se întâmplă?"

„Rămâi cu inima deschisă", a spus îngerul cu blândeţe. „Urmează numai ceea ce vine din inimă şi, în acest fel, vindecarea va avea loc

pe niveluri aflate dincolo de puterea ta de înțelegere." Vom auzi îndemnuri similare din partea entităților subtile, de multe ori, și în celelalte ședințe. Când ne închidem inimile, împiedicăm energiile – și în special pe aceea a Iubirii – să ne vindece. Din acest motiv, întărirea emoțională a inimii duce la întărirea ei fizică.

„De ce a fost ales Jon", am întrebat, „dintre toți cei din grupul său de suflete, pentru a experimenta SIDA?"

„Era rândul său", ne-a spus îngerul.

„Doar atât, pentru că era rândul lui?"

„Da."

„Ce altceva mai este important de înțeles despre experiența de a avea SIDA?"

„Este năpasta timpurilor voastre", a răspuns îngerul, „care dezvăluie un tipar de ură de sine în sânul omenirii, apogeul a secole și generații de îndepărtare de Divin, îndepărtare de lumină, precum și al credinței că Sinele este trupul și că acesta este separat de Tot Ce Este."

„Prin urmare, este corect, să spunem că SIDA vindecă omenirea?"

„Este corect", a spus îngerul.

Deși ședința de comunicare pentru Jon nu a fost prima la care am participat și deși am auzit deja entitățile subtile confirmând că celelalte persoane intervievate și-au ales și programat încercările prin care urmau să treacă de-a lungul vieții, am fost totuși uimit de ceea ce ni s-a spus. Jon a ales să experimenteze SIDA – și am aflat și de ce. M-am întrebat câți oameni, care au SIDA sau orice altă boală, își privesc boala, practic, ca pe o pedeapsă de la DUMNEZEU sau univers, ori, în cel mai bun caz, ca pe o formă de suferință inutilă. Convorbirea cu îngerii a clarificat faptul că experiența lui Jon, deși dureroasă, are un sens profund. De fapt, este transformatoare.

Jon a descris ședința ca fiind iluminatoare.

„M-a făcut să înțeleg că există mult mai mult bine în mine decât mi-am permis vreodată să cred. Acum simt, mai puternic ca niciodată,

faptul că am un rost." A mai spus şi că sufletul său îi transformă personalitatea, cam în acelaşi fel în care un croitor modifică un costum.

„Marcajele dispar şi îmbrăcămintea începe să se muleze mai bine pe corp. Sufletul este cea mai pură formă a mea."

Comunicarea lui Staci Wells pentru Jon

Deşi mă refer la ea ca fiind medium, Staci Wells, ca şi Glenna, are abilitatea de a face channeling. Uneori, spiritul ei ghid vorbeşte prin ea, iar ea e doar vag conştientă de ceea ce s-a spus. Alteori, conştiinţa ei rămâne în prim-plan, în timp ce repetă spusele spiritului-ghid, sau când descrie imagini şi senzaţii.

Aşa cum am spus în introducerea acestei cărţi, Staci are remarcabila abilitate de a vedea şi auzi şedinţele de planificare de dinainte de naştere. Ascultând-o, m-am simţit adesea transportat într-o altă lume, încât aproape simţeam că mă pot întinde şi atinge sufletele prezente acolo. A fi martor la aceste conversaţii a fost un dar din partea spiritelor. Lui Staci şi mie – şi, prin extensie, tuturor celor care citesc aceste cuvinte – ne-au fost dăruite atât o întrezărire a unei alte dimensiuni, cât şi o evoluţie personală intensă. Aici, sufletele vorbeau despre cele mai intime speranţe privind propria lor evoluţie spirituală şi, uneori, recunoşteau deschis dezamăgirile din vieţile trecute. Ghidul lui Staci nu ne-a putut prezenta aceste informaţii, fără permisiunea sufletelor în cauză. Le mulţumesc acum pentru deschiderea lor de a ne face părtaşi la asemenea trăiri intime.

Cu timpul, ne-a devenit clar că spiritul ghid al lui Staci este o fiinţă evoluată din punct de vedere spiritual. Am fost onorat să colaborez cu el. Deoarece el a ales să i se prezinte lui Staci în formă masculină, voi folosi pronume de gen masculin.

„Văd o conversaţie înainte de naştere, între Jon şi tatăl său", a început Staci. „Există o mare iubire între aceste două fiinţe. Îi văd pe amândoi ca suflete, dar semănând foarte mult cu înfăţişarea pe care o au în trupurile lor din această viaţă. Tatăl său îl spune cât de mult îl iubeşte. Se pare că Jon deja a ales să experimenteze homosexualitatea. Se vorbeşte despre trăirea unei boli grave, care poate să ducă chiar la moarte. Aceste lucruri au fost deja hotărâte."

Deşi am mai lucrat cu Staci, am fost din nou uimit când ea a repetat conversaţia, cuvânt cu cuvânt:

Tatăl lui Jon: Nu-ţi voi spune lucruri care să te acuze.

Jon: Am nevoie să experimentez aceasta [cuvinte de ocară]. Am nevoie să te aud rostindu-le, pentru a mă ajuta să mă regăsesc. Ruşinea îmi va întări voinţa şi curajul de care am nevoie pentru a-mi înfrunta destinul.

Tatăl lui Jon: Bine, atunci sunt de acord să fac asta, pentru că te iubesc. [Mama lui Jon se afla lângă tatăl lui. Acesta întinde mâna şi o aduce lângă el.] Suntem de acord şi să te tratăm cu dispreţ.

Mama lui Jon: Sunt de acord să te iubesc şi să am grijă de tine, să te preţuiesc de-a lungul vieţii tale. Există posibilitatea să te îndepărtez. Va fi foarte greu pentru mine; oricum, voi accepta această încercare, de dragul tău.

„Vieţile anterioare au ca temă încercarea de a deveni independent emoţional şi financiar", a continuat Staci. „Jon şi-a petrecut patru existenţe la rând fiind foarte sărac – una dintre ele într-o ţară din Lumea a Treia. Căutând mereu să se ridice la înălţimea acestei încercări, să-şi dezvolte un simţ al sinelui, care să fie puternic şi să-l ajute, el a convenit cu părinţii săi şi cu anumite alte persoane să-l zdrobească psihic, astfel încât să fie nevoit să găsească putere în el însuşi şi să-şi construiască propriul caracter."

Staci tocmai a descris clasicul plan de viaţă de învăţare prin contrarii. Într-un asemenea plan, individul alege, înainte de a se naşte, să trăiască lipsa a ceea ce vrea cel mai mult să înţeleagă şi să aprecieze. Mai târziu, comentând citirea lui Staci, Jon mi-a spus: „Cred că am ales exact opusul genului de viaţă pe care îl vreau de fapt [acum, ca personalitate], pentru a cunoaşte compasiunea faţă de alţii". În cea mai mare parte a timpului, Jon a crezut că este pedepsit pentru că a fost crud cu alte fiinţe, în alte existenţe. Acum ştie că nu acesta este motivul.

„Mai percep ceva", a spus Staci. „Jon şi-a ales momentul încarnării, astfel încât să poată experimenta o revoluţie în conştiinţă, precum şi revoluţia sexuală. A vrut să trăiască în aceste vremuri, ca parte a acestei generaţii, pentru a le experimenta pe amândouă. În vieţile trecute, a experimentat şi lipsa autocontrolului în relaţiile romantice

sau chiar în relaţiile cu familia. Încă mai lucrează la aceasta, în viaţa prezentă. A planificat să ia virusul SIDA de la cineva cu care nu ar fi trebuit să aibă de-a face şi printr-un comportament hazardat - ambele făcând parte din lipsa autodisciplinei."

Jon mi-a spus mai târziu că Staci a mers direct la ţintă şi că „autocontrolul şi autodisciplina îmi sunt absolut străine".

„Văd acum pe cineva în şedinţa de planificare dinainte de naştere a lui Jon, cineva care a fost unul dintre profesorii săi de şcoală", a spus Staci. „Se identifică spunând că este o fire artistică. În viaţa prezentă, ca profesoara lui Jon, ea a lucrat la amplificarea caracteristicilor sale mai agresive, pentru a-i contrabalansa temperamentul artistic. Ea îşi dezvoltă energiile masculine, permiţându-le să se manifeste. Orice i-ar fi spus lui Jon [şi care l-a umilit] a fost trecut prin propriul său filtru. Ea a fost persoana perfectă pentru încheierea unei astfel de înţelegeri. Jon o cunoştea din alte existenţe, cu mult timp în urmă - existenţe pe care noi le-am considera undeva în secolul III sau IV î.Ch."

Cuvintele lui Staci mi-au reamintit că sufletul caută echilibru în tot ce face, incluzând manifestarea energiilor masculine sau feminine. Ei au programat o viaţă ulterioară, pentru a practica această abilitate.

„Au mai fost şi alte conversaţii cu fiinţe care l-au umilit pe Jon?", am întrebat-o pe Staci.

„Mi se spune că cei pe care Jon i-a avut colegi de clasă, nu erau suflete cu care el să fi făcut o înţelegere", a răspuns ea, repetând cuvintele ghidului său. „Dar ei erau îndemnaţi de ghizii lor să spună anumite lucruri. Ghizii lor lucrau în acord cu ghidul lui Jon. Li se insuflau anumite expresii, lucruri de divulgat." Am întrebat dacă aceasta s-a întâmplat de fiecare dată când se petreceau asemenea lucruri şi mi s-a spus:

„Da, aşa s-a petrecut de fiecare dată şi este foarte probabil ca ei să nu-şi amintească toate astea."

Am fost surprins de această informaţie. Nu mai auzisem ca spiritele-ghid să influenţeze oamenii în ceea ce spun. Cu toate acestea, se potrivea cu alte şedinţe, în care am aflat că ghizii noştri lucrează cu sârguinţă, ca să ne asigure experienţele pe care le-am planificat înainte de a ne naşte, chiar şi atunci când acele trăiri sunt dureroase. Deşi este, poate, neplăcut sau dificil de înţeles când e privită din perspecti-

va personalității, această idee capătă un cu totul alt înțeles, atunci când e privită din perspectiva sufletului. Ca suflete, noi știm că viața este o piesă de teatru pe scena Pământului și că putem fi mereu răniți, dar nu mai mult decât este rănit un actor de replicile altui actor. Aș vrut să știu cine altcineva din viața lui Jon ar fi putut fi de acord să-l umilească.

„Ce zici de partenerii lui de relație?", am întrebat.

Staci a făcut o pauză, în timp ce se acorda la o altă zonă a ședinței de planificare dinainte de naștere – o conversație între Jon și un bărbat, care îl fusese partener, mai demult, în această viață.

Bărbatul: Nu vreau să fac asta. Nu vreau să te tratez așa.

Jon: Dar eu vreau. Vreau ca anumite expresii să fie rostite. Vreau o anumită atitudine, care mă va motiva. Vreau asta.

„Jon vrea să se ridice deasupra acestor afirmații, pentru că acestea sunt lucruri pe care el le-a gândit despre el însuși, în alte vieți", a explicat Staci.

Jon: Te iubesc atât de mult, încât te voi ierta. Nu voi purta această amintire în inimă, atunci când voi muri. Nu te voi învinovăți și nu va exista o nouă karmă, care să ceară să avem o nouă relație, într-o altă viață, în care va trebui să te iert.

Bărbatul: Să faci asemenea afirmații și să ai o asemenea atitudine este un gest copilăresc. [Face o pauză, în timp ce se gândește la cererea lui Jon] Voi fi de acord cu ceea ce îmi ceri, dar trebuie să fie iubire între noi. Trebuie să experimentăm iubirea. Jon mi-a spus mai târziu:

„Și așa a fost. Noi chiar am trăit sentimentul de iubire."

„Văd o schimbare", a continuat Staci. „Acest bărbat se întoarce să vorbească cu alții. Acum sunt dusă la încheierea înțelegerii cum că ei trebuie să contacteze SIDA de la cineva. El vorbește cu un grup de suflete, care se vor îmbolnăvi toate în acest mod. Ele spun că, pe lângă lecția individuală pe care o vor învăța din această experiență, sunt, de asemenea, de acord să facă acest lucru, pentru a le da strămoșilor lor o lecție despre toleranță și iubire necondiționată. Aceasta pornește de dincolo de problemele personale, ajungând până la ceva mult mai vast în acest grup de suflete. Îl văd pe bărbat întorcându-se la Jon."

Bărbatul: Există un efect mult mai amplu decât toate beneficiile personale obţinute prin contractarea acestei boli. Putem să le dăm strămoşilor o lecţie, să-i onorăm şi să le oferim o şansă valoroasă de a trăi, învăţa şi creşte spiritual.

Jon: Sunt de acord, dar am de asemenea nevoie să trăiesc toate aceasta, ca parte a rezistenţei mele la schimbare şi să învăţ să-mi folosesc mai mult inteligenţa şi să acţionez înţelept, în relaţiile de dragoste.

Acum înţeleg dimensiunea uriaşă a ceea ce şi-a asumat grupul de suflete al lui Jon. Ei lucrau în beneficiul maselor. Ei au intenţionat să fie de folos omenirii, prin creşterea toleranţei în lume. Ei ar suporta atacul principal al condamnării de către societate, astfel încât cei ce emit aceste condamnări să poată alege, în schimb, să se manifeste şi să se cunoască pe ei înşişi, ca fiind iubire necondiţionată.

Staci şi ghidul ei ne-au oferit o imagine clară a cum şi de ce un suflet îşi poate programa înainte de naştere să aibă SIDA. Dar ce se întâmplă cu sufletele care au contractat SIDA, fără să-şi fi planificat aceasta înainte să se nască? Ce rol are sufletul în aceste situaţii?

„Am avut un prieten care a murit de SIDA şi care nu venise în această viaţă cu acest plan", a spus Staci. „El l-a ales."

„A ales la nivelul sufletului, sau ca personalitate?", am întrebat.

„La nivelul sufletului. Dar a ales când se afla în corp fizic."

„Deci sufletul a vrut să-şi retragă energia din trup?"

„Da.

„De ce?"

„Prietenul meu nu se simţea iubit - şi asta, chiar de la naştere. Nu a vrut să se sinucidă, în sensul de a o face el însuşi. A vrut să o facă în acest fel, pentru că, astfel, ar fi avut parte de multă dragoste şi multă atenţie, pe perioada cât ar fi fost bolnav. Sufletul său a fost de acord cu ceea ce simţea personalitatea. Personalitatea sa era atât de plină de tristeţe, de lipsă de iertare şi de remuşcări, încât acesta era cel mai simplu mod pentru sufletul său de a ieşi din această viaţă."

„Cum face sufletul ca personalitatea să decidă să se îmbolnăvească de SIDA?", am întrebat eu.

„Exista deja un anumit gen de comportament, care permitea această posibilitate, cu orice număr de parteneri", a răspuns Staci.

Eu tot nu puteam să înțeleg, cum era posibil așa ceva.

„Bine, dar asta sună ca și cum sufletul putea decide dacă personalitatea se îmbolnăvește de SIDA, sau nu. Cum ar putea sufletul să controleze acest lucru?"

„Noaptea, în somn, facem o mulțime de lucruri la nivelul sufletului. Aceasta a fost o decizie pe care a luat-o astfel."

„Cu alte cuvinte, în timpul somnului, personalitatea trece în corpul de lumină, unde se întâlnește cu sufletul și decide să facă ceva ca să se îmbolnăvească de SIDA, atunci când se va trezi?" Termenul de corp de Lumină este folosit pentru a descrie modul în care arătăm, atunci când suntem în spirit. Este o descriere literală: corpurile noastre de Lumină sunt făcute chiar din Lumină.

„Da", a spus Staci.

„Staci, dincolo de ce am discutat cu Jon, care sunt principalele motive pentru care un suflet alege să aibă o boală grea, în timpul vieții?"

Brusc, vorbirea lui Staci a încetinit și a devenit mai prudentă. Pentru prima dată în această ședință, ea transmitea cuvânt cu cuvânt ceea ce spunea spiritul ei ghid. A fost ca și cum știa că ne apropiem de sfârșitul comunicării și a vrut să ne ofere aceste remarci conclusive.

„Există multe [motive], inclusiv dăruirea de sine și egoismul", a spus el. „Bolile grave pot fi folosite pentru a opera modificări importante în sine însuși și în sistemul de convingeri, valori și aprecieri. Uneori este o formă de echilibrare karmică."

„Ce ai vrea să le transmiți celor care au o boală, sau au grijă de cineva bolnav și care se străduiesc să înțeleagă sensul profund spiritual al acestei încercări?", am întrebat.

„Dăruiți multă, multă dragoste. Și le-aș reaminti cititorilor tăi că, deși poate părea o povară să fii cel bolnav sau cel care îl îngrijește pe cel bolnav, aceasta este de fapt o trambulină către altceva. Este o treaptă pe scara evoluției spirituale."

Jon și-a stabilit planul de viață în mod inteligent. Ca toate sufletele, Jon a avut opțiunea de a se încarna în orice loc, în orice timp. Iar el a ales un loc și o perioadă istorică, în care societatea a reflectat umi-

lirea din inima lui. Alegând Sudul, într-o vreme caracterizată de o mare intoleranță rasială, el și-a planificat o viață care să dea naștere unei înțelegeri profunde - și, cu timpul, a unei profunde vindecări - a rușinii.

Rușinea prezentă în lumea din jurul lui Jon a reflectat asupra lui rușine în relațiile sale personale. Nu ar fi putut plănui circumstanțe mai provocatoare. A ales un oraș mic, în care e imposibil să rămâi anonim, fiind astfel nevoit să-și ascundă orientarea sexuală. S-a înconjurat de membrii unei religii care nu era de acord cu orientarea lui. Și-a ales părinți - membri ai grupului său de suflete - care să-l judece drastic și cu virulență. La aceste provocări, a adăugat boala cea mai rușinoasă a acestor vremuri: SIDA. Jon nu și-a pictat viața în culori delicate. Curajos, a ales culori îndrăznețe, vibrante și, de multe ori, stridente, pentru a crea o imagine dramatică - imagine care să-l readucă la frumusețea sufletului său.

Părinții lui Jon sunt la fel de minunați ca și ei. Chiar dacă fără tragere de inimă, și-au jucat rolurile pe care Jon le-a scris pentru ei - singura lor motivație fiind Iubirea. Aceeași Iubire l-a îndemnat pe un fost partener de relație să accepte un rol la fel de dificil. Într-adevăr, el a acceptat acel rol, cu singura condiție ca între ei să fie Iubire. Sufletele intolerantului tată al lui Jon, al mamei care l-a judecat aspru și al partenerului care i-a umilit sunt Iubire. Acesta este motivul pentru care discuțiile lui Jon cu ei, în ședința de planificare dinainte de naștere, s-a axat pe Iubire - atât ca motivație, cât și ca trăire. Când Jon se va reîntâlni cu ei în planul subtil, le va mulțumi pentru rolurile atât de bine jucate.

Divinul este Iubire. Universul este Iubire. Noi suntem Iubire. Când privim dincolo de personalitate, la sufletul nemuritor dinăuntru, ne reamintim cine suntem cu adevărat. Pierderea temporară a acelei identități și redescoperirea care îi urmează - precum și contrastul dintre cele două - îi dau sufletului o cunoaștere de sine și un respect de sine mult mai profunde. Pentru suflet, acest gen de contrast izbitor nu poate fi obținut sau înțeles, fără o încarnare în planul fizic.

Pentru personalitate, redescoperirea de sine ca fiind Iubire duce la vindecarea fizică și emoțională pe care Jon a început să o cunoască. Întregul grup de suflete beneficiază de pe urma acestei expe-

riențe. După ce existența se va fi încheiat, Jon se va reîntoarce la grupul său cu o comoară de cunoaștere-prin-simțire despre rușine, în special despre contrastul dintre acest sentiment și splendoarea sufletului. Jon va împărți această cunoaștere cu toți cei din grupul lui. Ea va deveni un bun al tuturor și cu toții vor înainta pe spirala evoluției. Suferința pe care Jon a îndurat-o pe Pământ este trecătoare, însă el și grupul său vor păstra pentru totdeauna, înțelepciunea acumulată.

Iertarea de sine este piatra de încercare pentru vindecarea lui Jon în această viață. El trebuie să-i ierte pe alții pentru intoleranța lor, dar cea mai mare provocare este să se ierte pe sine însuși, pentru că a crezut ceea ce alții au spus despre el și lui personal.

Când Jon a aflat că era seropozitiv, a simțit că merita boala. Atât de adâncă îi era rușinea. Doar prin experiența lui la granița dintre viață și moarte, a înțeles că voia și merita să trăiască. Înaintea acestei experiențe, Jon era departe de orice conștiință a valorii sale lăuntrice. Contrastul dintre acel întuneric și viața la care s-a întors a declanșat o reamintire. Nu s-a mai simțit definit de cuvintele aspre ale tatălui său, de judecata profesorilor și a colegilor de clasă sau de umilirea pe care o primea de la foștii iubiți. El a încetat să se mai simtă definit de SIDA. Călătoria spre vindecare este una de reamintire. Jon s-a trezit din scurta sa excursie în viața de dincolo cu o reamintire interioară, intuitivă a incomensurabilei sale valori. Doar îmbrățișând plini de curaj întunericul, ajungem să înțelegem și să apreciem, pe deplin, Lumina.

Mare parte din întunericul pe care-l experimentăm în plan fizic, este rezultatul credinței noastre în separare. Noi credem că suntem indivizi distincți și separați unul de celălalt și de Divin. Noi credem, spunea îngerul, că suntem corpurile noastre fizice. „Hipnoza" iluziei este necesară încarnărilor în planul fizic, pentru furnizarea unor lecții bogate în evoluție spirituală. Dacă noi nu am percepe separarea, vieții i-ar lipsi profunzimea de care are nevoie pentru a ne fi profesor, iar nouă motivația de care avem nevoie pentru a-i fi elevi.

Experimentând SIDA, Jon ne dă nouă, tuturor, șansa să ne lăsăm pe noi cei adevărați să ieșim la suprafață. Acest cadou este oferit de mulți dintre cei pe care îi judecăm cel mai aspru. Alcoolicii, dependenții de droguri, persoanele bolnave de SIDA – fiecare ne oferă șansa

de a depăşi judecăţile emise de personalităţile noastre, pentru a deveni expresii vii ale toleranţei şi compasiunii. Jon şi ceilalţi din grupul său au planificat SIDA ca încercare de viaţă, pentru a trezi în societate acele virtuţi Divine. În loc să le condamnăm, noi ar trebui să le mulţumim acestor fiinţe, pentru că ne ajută să învăţăm. Experienţa de a avea SIDA sau orice altă boală, cu scopul de a-i ajuta pe alţii, este un gest de dăruire de sine. În unele ocazii, acest altruism poate echilibra egoismul din vieţile trecute. În toate situaţiile, este un gest de iubire.

A exprima iubire - atunci când adevărata noastră natură ne e ascunsă, prin propriul nostru plan - este o sarcină fundamentală a vieţii. Noi ne întâlnim cu acea încercare şi ne trezim din amnezia autoindusă, atunci când înţelegem că personalitatea este o mască temporară. Jon a dat deoparte acea mască, pentru a revela sufletul iubitor şi etern de dedesubt.

Ca şi Jon, Doris a suferit de o boală groaznică - cancer la sân. Deşi boala este diferită, originea şi rolul ei în evoluţia personală nu sunt. După cum veţi vedea, cancerul lui Doris a izvorât tot din gândurile şi sentimentele ei despre ea însăşi, la fel ca şi boala lui Jon. Aşadar, boala fizică reflectă aspectele din noi care au nevoie de vindecare.

În timp ce scriam relatarea lui Doris, o prietenă apropiată mi-a spus că are cancer la sân. Am fost şocat de această veste; din câte ştiam, ea avea o stare perfectă de sănătate. Deşi prognoza era favorabilă, suferea foarte mult din pricina chimioterapiei. Brusc, dorinţa mea de a înţelege de ce se întâmplă asemenea lucruri a devenit şi mai mare. E posibil să descopăr ceva - orice - care ar putea-o ajuta pe prietena mea şi pe alte femei aflate în situaţii similare?

De ce prietena mea şi Doris au întâlnit această încercare?

Oare Doris, ca şi Jon, a ales înainte de naştere să experimenteze o boală gravă?

Dacă da, de ce?

Dacă nu, ar putea planificarea dinainte de naştere a lui Doris să explice de ce a apărut cancerul, sau cum poate Doris să evolueze spiritual, de pe urma lui?

„Te putea atinge foarte blând, apoi, ca o lovitură de trăsnet, să-ți ardă un dos de palmă, de să-ți rupă gâtul."

Așa și-a descris Doris, mama alcoolică. Un incident de referință cu mama ei a avut loc atunci când Doris avea șaisprezece ani. Lipsiți de experiență și, curioși, Doris și prietenii ei au cumpărat un pachet de prezervative, și s-au dus în dormitorul lui Doris, unde le-au cercetat și s-au jucat cu ele. În cele din urmă, a pus pachetul într-un sertar și a uitat de el. Câteva zile mai târziu, când Doris a venit de la școală, a găsit-o pe mama sa în cameră, beată.

„Îmi sfâșiase toate lucrurile din șifonier", a povestit Doris. „Cinci din cele șase sertare ale dulapului meu de haine erau pe podea. Ea stătea într-o poziție care mă speria, cu mâna pe ultimul sertar. L-a smuls, l-a rupt, mi-a pus pachetul în față și m-a întrebat: Ce-i asta, târfo?" Săptămâni după aceea, mama lui Doris a strigat-o doar „târfă" și „stricată".

„M-am gândit că, probabil, are dreptate", a spus Doris tristă. „Eram încă virgină, dar m-am dus și mi-am eliminat virginitatea pe cale clinică, pentru că simțeam că nu o merit. După aceea, am luat în serios ideea că singurul lucru de care eram capabilă era sexul." Doris și-a asumat și alte comentarii depreciative pe care le făcuse mama ei. Deși când era mai tânără avea, după propria sa descriere, „o alură Dolly Parton", nu era grasă. Totuși, când propria mamă i-a spus că era grasă și urâtă, Doris a crezut-o. Își amintește, de asemenea, că în timp ce se pregătea să plece la colegiu, mama ei a întrebat-o:

„N-ai vrea o operație de reducere a sânilor, înainte să pleci? N-o să mai arăți așa anormală".

„Nu știai niciodată ce urmează să facă", a adăugat Doris.

Doris își amintește de sentimentul de înstrăinare de familie, nu numai ca rezultat al abuzului verbal al mamei sale, dar și pentru că provenea dintr-o familie de evrei.

„Întotdeauna am simțit că am greșit autobuzul. Religia nu mi-a creat niciodată senzația că mă potrivesc acolo."

O ascultam în timp ce vorbea și am fost tulburat de reacția ei din copilărie. De ce o fetiță s-ar simți nelalocul ei în singura religie pe care a cunoscut-o vreodată? Ea nu a pomenit vreodată că i s-ar fi impus

cu forţa credinţa sau obiceiurile evreieşti. Răspunsul urma să vină curând, într-un mod neaşteptat. Doris avea circa treizeci de ani, când i s-a pus diagnosticul de cancer la sân.

„M-am dus în bucătărie, unde se afla colega mea de apartament", îşi aminteşte ea. „Am privit-o şi i-am spus: Am cancer. Ea a scăpat în chiuvetă un pahar, care s-a spart. Apoi a zburat către mine şi m-a luat în braţe. Nici uneia dintre noi nu ne venea să credem!

„Am ştiut că nu o să mor", a adăugat ea, fără emoţie.

M-am întrebat de unde putea Doris să ştie aşa ceva. Dar şi acest lucru urma să fie revelat în scurt timp. Lui Doris i s-a făcut tratament cu radiaţii şi o îndepărtare a nodulului, pe cale chirurgicală. În timpul operaţiei, ea şi doctorul îşi spuneau reciproc glume şi chiar a rugat personalul din sala de operaţie să prindă un post de radio anume, pentru a-şi putea asculta formaţiile rock preferate. După operaţie, Doris a crezut că a scăpat de cancer. Nu era aşa. Doisprezece ani mai târziu a fost diagnosticată cu cancer la ambii sâni.

„Încă nu-mi înfruntasem cu adevărat părerea despre mine şi întreaga problemă a sexualităţii", a observat Doris. „Încă mai aveam accese puternice de autoînvinovăţire. Am fost o scriitoare de succes. Am călătorit pretutindeni. Dar întotdeauna exista o mică voce în mine..."

Doctorii i-au spus că era necesară o dublă mastectomie. Abia câteva zile mai târziu, cuvintele medicilor au avut impactul deplin.

„Am avut o cădere", a spus Doris cu francheţe. „Deodată, am auzit răsunându-mi în minte cuvintele: Ei sunt pe cale să-ţi taie ambii sâni. Am intrat în panică şi am plâns." În ciuda temerilor privind propria sănătate, Doris a încercat să-i consoleze pe alţii în ceea ce privea sănătatea lor.

„Aveam obiceiul să mă aşez [în sala de aşteptare a medicului] lângă persoana cea mai supărată. Unei fete i-am spus: Bună, ce ţi s-a întâmplat? Ea s-a uitat la mine ca şi cum aveam trei capete şi a spus: Am cancer. Am spus: Şi eu la fel. Al tău ce aromă are? Fata a devenit mai puţin defensivă şi mult mai dornică să se lase ajutată. După dubla mastectomie, Doris a avut un sentiment de uşurare.

„Am fost foarte bucuroasă că am făcut-o, pentru că acum nu mai aveam de ce să mă mai tem. Nu mai aveam de ce să-mi ţin respiraţia de

câte ori făceam o mamografie. Mi-era teamă să mă uit la noile „fete". Soţul meu a spus: Arăţi ca o fată, draga mea. E în regulă. Sânii aceştia sunt mult mai potriviţi cu forma corpului meu. Îndepărtarea sânilor mi-a luat o pânză de pe ochi şi am fost capabilă să mă văd într-un mod mai apropiat de realitate. S-a dus tot chinul meu mental." Atunci când a aflat câţi oameni se rugaseră pentru ea, părerea lui Doris despre ea însăşi s-a schimbat încă şi mai mult. Mulţi au trimis cuvinte de dragoste şi sprijin şi i-au spus cât de mult îi inspirase.

„Aceasta a fost dovada indiscutabilă a cât de mult făcusem şi a cât de multe vieţi influenţasem", a spus ea veselă. „De-acum nu mai aveam cum să neg că eram o persoană bună şi iubitoare, care a transformat lumea din jurul ei. Eu am luat-o gradat, dar nu trebuie să fie la fel şi pentru alţii." Doris vede acum şi alte feluri în care boala a adus evoluţie şi vindecare spirituală.

„Nu mă simţeam în largul meu cu ideea de putere feminină. Nu am avut încredere în aşa ceva, aşa cum nu am avut încredere în femei. Nu am ştiut niciodată să joc acele jocuri feminine de manipulare – îmi displac profund – sau să iubesc hainele la modă. Îmi displace să mă machiez. Dar a trebuit să apelez la alte femei pentru sprijin [când am fost bolnavă]. Am ajuns să respect cu adevărat ceea ce suntem."

„Doris", am întrebat, „ce ai învăţat despre cine eşti tu?"

„Sunt o persoană puternică, un izvor nesecat de compasiune faţă de condiţia umană. Iubesc faptul de a fi om. Intuiesc bine experienţa umană şi o folosesc bine. Sunt recunoscătoare că, de acum, voi fi capabilă să folosesc această experienţă, ca să întind mâna altor femei şi să le spun: Haide, şi tu poţi să treci peste asta. Nu m-am simţit niciodată o victimă a cancerului. Nu am dat vina pe altcineva pentru el. Am simţit întotdeauna că l-am ales. Am căutat întotdeauna darul din el."

„Doris, ce ai vrea să-i spui cuiva care are cancer?"

„Când descriu dubla mea mastectomie şi reconstrucţie, le spun oamenilor că a fost o depanare chirurgicală grozavă. Şase ore – trei pentru demolare şi alte trei pentru realimierea interfeţei frontale. Auzind această descriere, mulţi oameni încep să râdă. Găseşte partea amuzantă. Joacă-te cu ea. Dansează cu ea. Nu se spune nicăieri că trebuie să strângi fiecare strop de suferinţă din ceea ce trăieşti."

Într-un fel, am ales să vorbesc cu Doris pentru că ea are darul claraudiției. Am sperat că va putea obține informații despre propria sa planificare dinainte de naștere. Ceea ce nu am prevăzut, a fost modul surprinzător în care și-a folosit abilitatea pe parcursul conversației noastre. Pentru a asigura o conexiune suplimentară cu planul subtil, Staci Wells ni s-a alăturat în această explorare.

Mă așteptam ca Doris să transmită cuvintele pe care le auzea de la entitățile subtile - cel mai probabil, spiritele ei ghid. Am fost luat prin surprindere, când am aflat identitatea entității care ne vorbea. Când am început, am simțit un val intens de energie în vocea lui Doris. Entitatea care vorbea folosea tonul unei autorități remarcabile. De la primele cuvinte, felul de a vorbi s-a schimbat spectaculos. Personalitatea lui Doris nu mai era prezentă. Plecase și lăsase locul unei conștiințe noi, încă neidentificate.

Channeling făcut de Doris

„Acestui suflet [Doris] i-a fost teamă de propria-i putere și - așa cum o vom numi, în aceste zile - o teamă de succes", a spus entitatea. „Combinația celor două poate fi foarte dificilă. Acest spirit este încercat mai puternic într-o structură feminină, decât într-o structură masculină. Când a locuit într-o structură masculină [în vieți trecute], în cele mai multe ocazii a fost mai degrabă o persoană macho, mai mult sau mai puțin civilizată, care, în mod clar, a crezut că bărbatul este superior. Ca rezultat, a apărut o karmă sexuală grea, de ambele părți ale ecuației. Când are loc într-un corp masculin, femeile nu sunt respectate și nu li se acordă egalitate. Când are loc într-un corp feminin, sexualitatea este adesea prima linie de apărare - sexul este folosit ca armă, sau ca monedă de schimb.

Pe parcursul acestei vieți, noi am prezentat ocazii de a declanșa unele aspecte. Forma fizică este exagerat de feminină. Situația planificată a monadei mamă-fiică a fost aceea a unei mame care era foarte geloasă pe fiica ei și a oferit un test, prin acuzarea fiicei că ar fi o femeie de moravuri ușoare, înainte ca ea să-și piardă virginitatea. În acel punct, ușa se putea deschide în ambele sensuri. Acest spirit putea să-i

dovedească mamei că nu are dreptate şi să rămână virgină mulţi ani - sau, aşa cum a făcut, să creadă că mama ei ştie despre ea ceva ce ei încă nu îi era clar. Din acel moment al vieţii, ea [Doris] a hotărât, cu privire la sexualitatea ei, că este o monedă de schimb şi, adesea, singura marfă asupra căreia simţea că are control.

Din pricina acestei situaţii, imaginea sa de sine a fost extrem de toxică. Aceasta a generat un al doilea test, în termeni de putere şi succes. Ea a crezut că era incapabilă să facă ceva care să nu se bazeze pe sexualitate şi care totuşi să fie un succes. Noi am exprimat cancerul ca pe un punct de concentrare legat de ceea ce se petrece, atunci când cineva refuză energia sexuală corectă. Această personalitate a ştiut că primul cancer nu este letal şi, de aceea, a trecut prin operaţie şi iradiere, cu destul de puţină frică. Dar aversiunea faţă de sine însăşi şi problemele cu imaginea de sine nu au fost rezolvate. Aşadar, noi am provocat al doilea cancer, ceea ce a determinat o criză de credinţă, care a fost şi el depăşit.

Când aversiunea faţă de ea însăşi a fost combinată cu înaintarea în vârstă, în timp ce învăţătura ei ajunsese la fructificare şi ea îşi începea opera vieţii sale, s-a decis că e mai bine ca obiectele batjocurii, ale durerii şi aversiunii de sine să fie eliminate, astfel încât să îşi poată continua munca, eliberată de ele. În consecinţă, ea a primit [cel de-al doilea] diagnostic, punct în care medicul a simţit că eliminarea sânilor era cel mai înţelept mod de acţiune. Răspunsul la această acţiune a fost total pozitiv şi suntem mulţumiţi."

În experienţa mea privind channelingul, am aflat că fiecare entitate subtilă are o energie specifică. În această situaţie, am simţit o mare forţă. Puterea acelei energii era combinată cu succinta - şi totuşi cuprinzătoarea - explicaţie ce ne fusese furnizată. Această entitate era conştientă de imaginea de ansamblu şi o prezentase cu o anumită detaşare emoţională; însă, era şi grijă în acea voce. Un lucru a fost clar: corpul lui Doris a reacţionat la sentimentele sale faţă de ea însăşi. Celulele noastre ne aud gândurile şi reacţionează la ele. Dacă interviul cu Doris ar fi fost primul din studiul meu, m-aş fi putut gândi că ea a fost pedepsită cu cancer, pentru că a crezut-o pe mama ei, sau pentru că a refuzat „energia sexuală corectă". În schimb, am aflat că nu acesta era

adevărul. Ceea ce poate fi perceput ca pedeapsă, din perspectiva personalității este o șansă de evoluție spirituală, din perspectiva sufletului. Așa cum spunea îngerul din povestea lui Jon, referindu-se la sentimentele lui de rușine, boala servește la „răspândirea luminii, acolo unde vindecarea este necesară".

Dată fiind evoluția personală pe care a descris-o Doris, pare că trupul ei, ca și al lui Jon, a acționat ca o trambulină spre intensificarea conștiinței de sine. Folosirea cuvântului test de către entitatea care vorbea, sugerează că o mare parte din experiență a fost planificată, deși nu aveam, încă, niciun indiciu despre motiv. Dar, înainte de a urma acea linie de investigare, am vrut să aflu cine vorbea.

„Ai folosit cuvântul noi de multe ori, am spus. Cine e noi?"

„Noi suntem un suprasuflet. Noi cuprindem toate personalitățile. Personalitățile nu mor. Ele sunt o parte a marelui cor. Noi le percurgem împreună cu ghizii noștri, atunci când ne planificăm viața, ca pe o pictură în trei dimensiuni - un colaj."

Deoarece știam că sufletul conține toate personalitățile din toate încarnările, am înțeles că „suprasuflet" fusese folosit ca un sinonim pentru suflet. Am fost șocat de acest anunț; nu mi-aș fi imaginat niciodată că Doris ar putea să facă channeling cu sufletul ei. Așadar, Doris ne-a oferit o extraordinară ocazie de a vorbi direct cu un suflet despre planificarea unei încarnări. Acum, că știam cine vorbea, m-am concentrat asupra cauzei cancerului la sân al lui Doris.

„Este corect dacă înțeleg că lecțiile pe care Doris le-ar fi putut învăța, pentru a preveni cancerul la sân, sunt Iubirea de Sine și folosirea corectă a energiei sexuale?"

„Este corect. La care se adaugă și elementul acceptării formei de femeie, fără prejudecăți."

„Ce lucruri au fost planificate în viața ei, care ar fi putut-o învăța cele trei lecții și preveni cancerul?"

„Incidentul cheie a fost episodul cu mama sa alcoolică, la vârsta de șaisprezece ani. Până la acel punct, karma a fost neutră. Dar, în momentul în care a acceptat calificativul „târfă" dat de mama sa, ea a pășit pe calea ce a dus la aceste evenimente. Nici măcar nu a încercat să vadă dacă exista posibilitatea ca mama ei să nu aibă dreptate."

„Acel incident a fost ceva planificat împreună cu sufletul mamei ei, înainte de naştere?"

„Da."

Sufletul lui Doris tocmai a confirmat ceva ce am văzut de multe ori, inclusiv în povestea lui Jon: cei ce ne încearcă cel mai puternic o fac spre binele nostru. Rolurile acestea sunt stabilite înainte de naştere, împreună cu sufletele care joacă rolul de „torţionar" şi care fac aceasta din iubire, adesea amânându-şi propria evoluţie, până la următoarea încarnare - astfel încât noi să avem experienţele necesare evoluţiei spirituale pe care o căutăm.

„Când această existenţă a fost planificată, de ce aţi ales să lucraţi asupra acestor trei lecţii?", am întrebat.

„Acest suflet are multe calităţi de profesor, de conducător. Dar, aşa cum am explicat, când acest suflet este într-o încarnare masculină, sexualitatea este adesea folosită pentru a-i ţine la distanţă pe cei cu care nu se află pe picior de egalitate. Lipsa de iubire de Sine este o ameninţare mult mai mică, aşa că, într-o încarnare masculină, nu iese prea des în evidenţă. Noi vrem să fim siguri că firele karmice sunt complete, în cadrul a trei până la patru vieţi. Aşadar, această viaţă a fost planificată să fie plină de provocări."

„Ai spus că aţi provocat episoadele de cancer. Cum aţi făcut-o ?"

„Anumiţi parametri au fost stabiliţi la faţa locului. Gândeşte-te la o pârghie dintr-o piesă mecanică mai complicată. Noi aşezăm o piesă de echilibru pe acea pârghie, care poate fi ţinută în echilibru de gânduri pozitive şi de acceptare, sau deplasată de gânduri şi stări dăunătoare. Gândurile şi stările toxice au schimbat biochimia corpului şi au declanşat posibilitatea de a avea cancer."

„Exista o predispoziţie genetică spre cancer la sân, care a fost declanşată de tiparul gândurilor?"

„Da, dar dacă te uiţi la trecutul ereditar al ambilor părinţi, nu există niciun caz de cancer la sân, până la acest punct. Totuşi, sunt posibile şi mutaţii."

„Când aţi stabilit acel plan, mi s-a părut că v-aţi asumat un risc, pentru că Doris ar fi putut răspunde negativ la boală. Ar fi putut deveni mânioasă sau înveninată."

„Nu există câştig sau pierdere în viaţă. Este, pur şi simplu, o chestiune de alegere a lecţiei. Noi am fi acceptat toate posibilităţile. Niciuna nu ar fi fost incorectă."

Aici, sufletul lui Doris a exprimat o perspectivă pe care am auzit-o de multe ori. Din punctul de vedere al sufletului, niciun eveniment sau curs al unei acţiuni nu este „rău". Totul este, pur şi simplu, experienţă - şi fiecare experienţă oferă seminţe de evoluţie spirituală.

„Când planificaţi o viaţă, vi se arată calea cea mai probabilă, nu?"

„Da. Ni se arată, să zicem, artera principală a autostrăzii. Ieşirile sunt, de asemenea, scoase în evidenţă, ca şi arterele mai mici şi ocolurile. Toate sunt părţi ale drumului. Nu trebuie parcurs, neapărat, fiecare centimetru de drum."

„Vi s-au arătat şi scene din vieţi în care Doris a răspuns mai puţin pozitiv decât a făcut-o în această viaţă?"

„Da", a spus sufletul lui Doris. „De aceea, nu este niciun risc. Ce nu se petrece într-o dimensiune, se petrece în alta, dacă este necesar."

„Celelalte dimensiuni... sunt tot dimensiuni fizice?"

„Ele sunt dimensiuni reale. Poţi să le atingi? Probabil că nu. Ele nu sunt vise, decât dacă acesta este un vis. Ele sunt reale ca şi acesta, deşi cuvântul fizic face ca afirmaţia să fie limitată."

„Există alte dimensiuni pentru fiecare decizie pe care o ia cineva? În cazul acesta, ar însemna să fie o infinitate."

„Crezi că universul nu e destul de mare ca să le cuprindă?"

„Cred că este destul de mare", am spus. „Dar cum poţi, ca suflet, să experimentezi un număr infinit de alegeri şi un număr infinit de dimensiuni?"

„Noi nu ne percepem pe noi ca fiind limitaţi. Aşadar, este loc pentru toate. Când nu eşti supus timpului [liniar], nu ai de ce să te grăbeşti. Nu există timp ca să le cuprindă pe toate."

Sufletul a folosit în mod intenţionat expresia nu există timp, pentru a scoate în evidenţă faptul că timpul este un aspect al dimensiunii noastre fizice. Este o iluzie, un mijloc de instruire, un mod de a avea anumite experienţe, care nu ar fi posibile fără perceperea sa.

Observaţia că sufletele nu se văd pe ele ca fiind limitate este de o importanţă deosebită. Gândul este, literalmente, creativ - atât în pla-

nul nonfizic, unde se materializează instantaneu, cât şi în cel fizic, unde gândurile devin realitate fizică, dacă au suficientă forţă şi frecvenţă de vibraţie, pe parcursul timpului. Credinţa - şi, în mod special, credinţa că nu suntem limitaţi - îi dă forţă gândului. Combinaţia între gânduri concentrate şi încrederea în sine însuşi ca fiind nelimitat este suficient de puternică pentru a muta munţii din loc. M-am gândit la relaţiile din dimensiunile în care sufletul lui Doris a fost activ într-un mod nelimitat.

„Este Doris, cea din această dimensiune, influenţată de alte versiuni ale sale, care au făcut alegeri diferite, în dimensiuni diferite?"

„Da, este posibil să fie."

„Cum s-ar petrece asta?"

„Depinde cel mai mult de starea de iluminare. Dacă una dintre personalităţi e strâns legată de această dimensiune, este, dacă vrei, ca şi cum ai încerca să atingi pe cineva, prin mai multe straturi de haine groase. Când cineva e mai conştient de posibilităţile sale interdimensionale, e mai uşor să-l atingi şi, prin urmare, să înţelegi alte posibilităţi."

„Poţi să-mi dai un exemplu despre cum a fost Doris influenţată de o altă versiune a ei, din altă dimensiune, care a luat o altă decizie?"

„Când a fost diagnosticată prima oară, a existat, fără motiv, un sentiment interior că nu o să moară. Asta, pentru că s-a produs atingerea cu un alt univers, unde cancerul a fost mult mai grav şi unde a murit. Noi nu urmărim să repetăm acea situaţie. Deci, a apărut convingerea interioară că, în acest plan, moartea din cauza acestui gen de cancer nu a fost planificată."

„Ai menţionat cele trei lecţii pe care Doris le-a avut de învăţat: folosirea corectă a energiei sexuale, acceptarea trupului de femeie şi iubirea de Sine. Poţi explica în ce fel experienţa cancerului a ajutat-o pe Doris să înveţe aceste lucruri?"

„Doris trebuia ca, prin acest cancer, să descopere că sexualitatea este un „talent" minor, atunci când trebuie să te concentrezi pe vindecare. Sunt scoase în faţă creativitatea, curajul, fermitatea, acceptarea şanselor, încrederea în ceilalţi. Când mintea şi inima sunt pline de aceste lucruri, sexualitatea, ca armă şi unealtă, este dată la o parte şi uitată.

Acceptarea corpului de femeie. Doris a înțeles acum, conform zicalei că „forma urmează funcției", că forma nu înseamnă doar exprimarea genului și a sexualității ei, că anumite caracteristici secundare nu o fac mai mult sau mai puțin femeie, mai mult sau mai puțin dorită. De aceea, încărcătura emoțională privind trupul a fost eliberată. În timp ce ea lucra asupra cancerului și îi inspira pe alții, faptul de a se vedea prin ochii altora, care prin ea au câștigat putere și bunătatea, i-a permis să înțeleagă că există mult în ea însăși care merită Iubire."

„Ai spus mai devreme că vreți să consumați toată karma în următoarele trei sau patru vieți. Ce se va întâmpla după aceea?", am întrebat.

„Va fi ocupată. Acest fragment de suflet a cerut să ofere altora multă cunoaștere."

„Aceasta se va face într-o dimensiune non-fizică?"

„Nu, noi vorbim despre dimensiunea fizică. Așa cum este mai ușor să studiezi într-un mediu mai curat și ordonat, tot la fel, cineva care nu este distras de propriile teme karmice poate preda nestingherit. În cele din urmă, acest suflet va fi un spirit-ghid. Dar mai sunt multe de învățat și apreciat în planul fizic."

„Este adevărat, în general, că personalitatea poate învăța anumite lecții în feluri poate mai puțin dureroase și că, dacă lecțiile nu sunt învățate, provocările devin și mai mari?"

„Acesta este un procedeu obișnuit, deși trebuie să precizăm că nu este singurul. Există suflete avansate, dornice să se încarneze cu mari provocări, deși nu le sunt necesare din punct de vedere karmic. Dar ele vor să fie impulsul, cuiul sau trăgaciul pentru cei care, vizualizându-și propriile dificultăți karmice, își vor învăța lecțiile."

„Aceasta mă pune în dificultate, ca autor al acestei cărți", am spus. „Nu sunt sigur că a spune oamenilor că au avut cancer, sau că s-au confruntat cu alte încercări deoarece nu și-au învățat lecțiile anterioare, este un lucru care, odată aflat, îi va ajuta în mod deosebit. Pe de altă parte, dacă așa stau lucrurile, consider că trebuie să le spun."

„Dacă nu-ți înveți o lecție, asta nu înseamnă un eșec", a declarat sufletul lui Doris. „Consideră mai mult că este alegerea de a învăța, urmând un alt drum. Orice poate fi judecat, dar și poate fi privit de pe un nivel lipsit de judecăți și plin de compasiune."

„Aş putea să adaug ceva?", a spus Staci, care tăcuse până atunci.

„Te rugăm chiar", a spus sufletul lui Doris.

„[Lecţiile de viaţă] sunt ceva ce sufletul alege înainte de a intra în această viaţă, împreună cu alegerea posibilelor rezultate. Oare,în cadrul întâlnirilor pentru planificarea dinainte de naştere, sufletului nu i se arată ramificaţiile alegerilor pe care urmează să le facă?"

„Este corect", a confirmat sufletul lui Doris. „Nu există nicio teamă de eşec pe parcursul etapelor de planificare, pentru că nu există separare. Pentru că ei cred în separare – noi contra lor, binele împotriva răului – oamenii simt că a nu merge într-o direcţie, înseamnă că cealaltă direcţie e mai uşoară, că dificultăţile sunt date pentru că examenul a fost ratat. Noi spunem că un suflet care a ales aceasta [cealaltă direcţie] este unul de o mare tărie, maturitate şi curaj."

„Mi se pare că sufletul", am observat eu, „e cel care adesea îi dă lecţii personalităţii – care este o parte a sufletului – despre ceva ce sufletul ştie deja. De exemplu, am vorbit despre faptul că una dintre lecţiile lui Doris e Iubirea de Sine. Concepţia mea despre suflet e că sufletul este Iubire. Este ca şi cum tu te-ai învăţa pe tine însuţi ceva ce deja ştii. Mă puteţi ajuta să înţeleg asta?"

„Da, a spus sufletul lui Doris. Sufletul ştie că totul este Una, dar se îndepărtează de această [cunoaştere] pentru a simţi separarea şi a învăţa să se întoarcă Acasă. De asemenea, lecţiile pe care personalitatea le aduce sunt încorporate în suflet, pentru a înţelege profund experienţa umană. Chiar dacă sufletele ştiu că ele sunt Iubire şi că sunt iubite, pentru a înţelege deplinătatea ei, noi experimentăm lipsa Iubirii, astfel încât să învăţăm Iubirea de Sine din toate faţetele şi toate direcţiile."

Cuvintele acelea mi-au reamintit ce i-a spus îngerul lui Jon, şi anume că din acelaşi motiv a ales şi el să experimenteze lipsa Iubirii. Se pare că Jon şi Doris şi-au ales planuri de viaţă cu învăţare-prin-contrarii.

„Ce se va întâmpla după ce viaţa lui Doris se va încheia?", am întrebat. „Este corect să spunem că energia ei va fi reunită cu voi şi că, în acelaşi timp, îşi va păstra individualitatea?" Aceasta era ce am înţeles în urma celorlalte conversaţii cu Spiritul.

„Da. Într-adevăr, anumite aspecte ale personalității se dizolvă după tranziție, dar cu cât acea personalitate [în timp ce se afla în trup] a fost cea mai apropiată de adevăratul său suflet, cu atât mai ușor își va păstra individualitatea."

„Atunci este corect să spunem că o persoană a fost o alta, într-o viață anterioară?"

„Există fragmente ale sufletului care se transferă de la o personalitate la alta. De exemplu, în acest trup al lui Doris, există o parte substanțială din acea scânteie de suflet care, acum nouăzeci de ani, s-a aflat în trupul unui soldat german."

Am deschis un nou subiect. Știam, din cercetările mele, că un suflet poate avea pe Pământ mai multe încarnări în același timp.

„Câte încarnări fizice aveți acum?"

„În acest plan, două." Această revelație m-a făcut să mă întreb câte vieți trăia sufletul ei în alte planuri non-fizice.

„Și câte sunt în alte planuri?", am întrebat.

„Un număr infinit. Ele se nasc și mor, cresc și se estompează, în timp ce sunt atinse anumite puncte de legătură."

„Cât din timpul vostru – dacă aș putea folosi acest cuvânt – este dedicat supravegherii celor două personalități de pe Pământ și ghidării lor?"

„Contactul este în permanență. Legătura există tot timpul, prin iubire și compasiune – dar personalitatea se află acolo pentru a-și îmbunătăți propriile informații și pentru a le aduce înapoi."

„În ce alte activități mai sunteți implicați?"

„Noi mai servim și ca ghizi și mentori pentru alții și, în același timp, urmărim propria noastră contopire cu Absolutul. Există multe experiențe, mai presus de puterea omului de a le numi și înțelege."

„Evoluția voastră depinde de cât de bine își învață personalitățile fizice, lecțiile de viață?"

„Nu contează cât de bine le învață. Pur și simplu, contează ceea ce aduc înapoi. Cu cât aduc mai multe informații, cu atât – nu este chiar corect, dar tot o vom spune – atingem mai rapid ceea ce urmărim."

„E corect dacă înțeleg că, atunci când ați planificat viața lui Doris, ați fi putut alege orice perioadă de timp sau orice locație geografică?"

„Timpul este o plasă, nu o linie. Da, este corect."

„Cum şi de ce aţi ales Statele Unite, în această perioadă?"

„A fost o coordonare cu alte suflete. Pentru că această parte a planificării noastre avea flexibilitate, ne-am hotărât pentru Statele Unite. Având în vedere aspectul de profesor care îi este cerut acestui suflet, Statele Unite sunt o alegere logică, întrucât oferă mai multă libertate şi o arie fizică de influenţă, mai mare decât alte ţări. Acest suflet tinde să fie plasat în ţări care sunt în linia întâi a unei perioade date. De exemplu, ofiţerul german a luat parte la căderea Imperiului German. Un cavaler englez a jucat un rol în Războiul Rozelor, care a schimbat dinastiile. Mai sunt şi alte vieţi care nu sunt chiar în prim plan. Cea dinaintea acesteia a fost una relativ banală, în Statele Unite, în Chicago. Când sufletul este menit să joace un rol mai mare, este spre avantajul nostru şi al lui să se plaseze într-un loc spre care este îndreptată atenţia lumii, în cel mai mare grad."

„Dar aţi fi putut alege Atlantida, Egiptul antic, sau chiar Statele Unite, în anul 3000."

„Da."

„Aţi fi putut alege şi o altă planetă fizică?"

„Da, dar găsim că acest suflet se descurcă extrem de bine în formă umană bipedă - de aceea, Pământul este şcoala noastră preferată." Staci a intervenit.

„Am întrezărit pasaje din viaţa din Germania. Această experienţă a cancerului la sân serveşte şi pentru a ajuta esenţa acelei personalităţi să-şi risipească vina?"

„Corect", a răspuns sufletul lui Doris. „Există două lecţii din acea viaţă, care îi sunt direct adresate acesteia. Prima este o puternică înclinaţie antisemită, ceea ce explică motivul plasării acestei personalităţi [Doris] într-o familie de evrei şi faptul că ea nu a simţit niciodată că este integrată corect. După ce o anumită înţelegere a fost atinsă, viaţa în Germania - acel nod karmic - a fost anulată.

Aceea a fost şi o viaţă în care, ca bărbat, a avut o mare problemă în privinţa intimităţii cu femeile. Au existat trei femei importante în viaţa soldatului german. Prima, o fată pe care a întâlnit-o când avea douăzeci de ani şi la care a ţinut foarte mult, dar care i-a spulberat spe-

rănțele în mod crud. A existat o a doua situație, de descărcare fizică, atunci când această personalitate a fost inginer în Africa și a existat o stare teribilă de vinovăție și dispreț de sine, pentru că a trecut de bariera rasială. Al treia legătură a fost cu o fată cu care a fost logodit o lună, înainte de a fi ucis. În mod interesant, dacă pui fotografia logodnicii, alături de cea a mamei acestei personalități [Doris], vei descoperi că cele două seamănă foarte mult."

„Nu e așa că acea personalitate care a trăit în Germania a participat direct la război? Ca pilot?", a întrebat Staci.

„Da", a spus sufletul lui Doris.

Staci a explicat:

„Cancerul la sân duce la alinarea vinei de a fi luat viața nevinovaților. A fost reprimată de personalitate cât timp a fost în viață, deși starea era prezentă în fundal. Abia după ce a trecut dincolo de moarte, s-a văzut că personalitatea nu se putea ierta pe sine, într-atât încât să se poată elibera de toată această povară emoțională."

„Da, este corect", a confirmat sufletul lui Doris. Priceperea lui Staci ne-a furnizat ultimele piese ale puzzle-lui.

Simțind că am ajuns la o deplină înțelegere a motivului pentru care Doris a trebuit să treacă printr-o asemenea experiență dificilă, am mai pus o întrebare.

„Ce i-ai spune persoanei care abia a fost diagnosticată de cancer la sân și, întrucât nu vede sensul spiritual al acestuia și se întreabă: De ce îmi face Dumnezeu așa ceva?"

„Totul este alegere. Totul este perceptie. Nu spunem că personalitatea nu ar trebui să simtă teamă sau mâhnire, dar tot ceea ce este dat - chiar și cele mai dificile încercări - ascunde semințele profunde ale înțelegerii și frumuseții. Experiența cancerului la sân poate rafina simțurile, îi poate aduce pe oameni la o viață pe care nu ar fi avut-o dacă ar fi rămas sănătoși și, probabil, le poate trezi talente și o putere interioară pe care nu știau că le dețin. Dacă cineva vede cancerul ca pe o cruzime, atunci nu îl va putea depăși. Acela este deja învins. Dacă cineva poate privi cancerul într-un mod neutru, tot așa cum poți privi focul într-un mod pozitiv, negativ sau neutru, acela este pregătit să audă lecția care este rostită.

Boala este o stare de disconfort. Este materializarea supremă a blocajelor emoţionale sau mentale. Este, pur şi simplu, un alt nivel al învăţării. Ea nu implică niciun fel de vină. Nu este o pedeapsă. Nu e un semn al lipsei de iubire din partea lui Dumnezeu, a ghidului sau a îngerilor voştri. Este o parte a existenţei umane, aşa cum este nevoia de somn, de cald sau de rece. Când omenirea va învăţa să se exprime pe un nivel vibraţional mai înalt, boala nu va mai fi de folos şi, în consecinţă, se va diminua."

„Vă mulţumim că aţi vorbit cu noi astăzi."

„Vă mulţumim că ne-aţi permis să predăm şi în alte împrejurări. Voi sunteţi desăvârşiţi. Noi suntem desăvârşiţi."

În urma conversaţiei cu sufletul lui Doris, am rugat-o pe Staci să acceseze şedinţa de planificare dinainte de naşterea acesteia.

Planificarea dinainte de naştere a lui Doris

„Mă aflu într-o cameră cu multe suflete", a început Staci, „cele pe care mă concentrez fiind Doris şi mama ei. Sufletul mamei lui Doris este de acord să facă un sacrificiu. Ea este un suflet destul de iubitor şi generos, dar este de acord să joace acest rol care a fost scris pentru ea [de către sufletul lui Doris]. Există anumite aspecte ale personalităţii mamei necesare pentru propria evoluţie spirituală, dar se discută despre felul în care mama ei îşi va atenua anumite aspecte şi le va accentua pe altele, pentru a o ajuta pe Doris să conştientizeze ceea ce îi este necesar. Continui să aud cuvântul sacrificiu, ca şi când ea îşi pune deoparte unele obiective majore, pentru încă o viaţă.

Probabilitatea de a avea cancer îi este prezentată lui Doris, ca fiind un efect secundar al unor alegeri pe care le-ar putea face, atunci când se va confrunta cu anumite probleme karmice. Toate acestea i-au fost expuse atât verbal, cât şi sub forma unui plan. O văd pe Doris privind spre podea. Le văd pe cele trei spirite-ghid în jurul ei. Pe podea văd planul. Este o diagramă a drumului ce va fi urmat, precum şi cotiturile care pot fi făcute de-a lungul drumului. Sunt arătate diferite tipuri de alegeri şi consecinţele provocate de ele. O văd pe Doris aprobând din cap, arătând că înţelege conceptul prezentat. O văd că e de

acord să se descurce cu problema cancerului – dacă va apărea – şi că înţelege că îi va servi ca semnal de trezire. Mi se spune că Doris provine dintr-un grup de învăţători. Acesta este scopul principal pentru care vrea să fie de folos altora."

Ca şi boala lui Jon, cancerul lui Doris a rezultat din gândurile sale despre sine, gânduri ce au fost declanşate de un eveniment pe care ea l-a planificat înainte de naştere.

Precum valurile ce se sparg de un ţărm, gândurile noastre ne inundă trupurile, cu mare putere. Aşa cum mareele mută fiecare grăunte de nisip, la fel şi gândurile noastre se învârt în şi în jurul celulelor noastre, impregnându-le cu energia pe care o poartă.Gândurile par să apară ca răspuns la realitatea fizică – practic, ele o creează. În forma umană, fiecare celulă este o conştiinţă individuală ce răspunde la vocea minţii. Acea voce răsună ca un ecou prin trupurile noastre, precum un strigăt într-un canion, iar celulele i se supun.

Când ne planificăm viaţa, suntem conştienţi de puterea gândului ce va afecta trupul în care vom locui. De asemenea, ştim că răspunsul nostru la încercările pe care ni le planificăm poate lua forma unor gânduri care vor genera boli. Din acest motiv, atât Doris, cât şi mama ei au căutat să facă posibilă acea vindecare. Din perspectiva sufletului, cuvintele aspre ale mamei ei au fost spuse cu dragoste, pentru că ele oglindeau aspecte ale lui Doris ce aveau nevoie de vindecare. Înainte de naştere, Doris a ştiut că acele cuvinte vor fi greu de suportat. Mai ştia şi că reacţia ei ar putea conduce la cancer. Curajul ei şi dorinţa de a se vindeca au fost atât de mari, încât a ales acest plan de viaţă – dar nu în ciuda acelor încercări, ci datorită lor.

Există multe feluri de cuvinte dureroase şi multe moduri în care o persoană o poate umili pe alta. Având în vedere ceea ce urmărea Doris să vindece, nu este o coincidenţă faptul că ea a ales o „alură Dolly Parton", iar mama ei făcea comentarii despre greutatea ei şi mărimea sânilor, sau incidentul de la vârsta de şaisprezece ani, în care a umilit-o prin cuvintele târfă şi stricată.

Şablonul vieţii lui Doris este o formă specifică de provocare adusă Iubirii de Sine. Felul în care mama sa îi judeca aspectul fizic şi caracterul trebuia să-i arate lui Doris felul în care ea însăşi le judecase pe femei, în vieţile trecute. Aşa cum a spus sufletul lui Doris, femeile nu erau respectate sau privite ca egali în acele vieţi. Energia acelor prejudecăţi putea fi eliberată şi vindecată prin alegerea Iubirii de sine, în ciuda condamnărilor mamei sale. Însă când Doris a ales să-şi asume cuvintele mamei ca fiind adevărate, „declanşatorul" - potenţialul planificat pentru cancerul la sân - a fost activat. Aşa cum există multe forme de a răni verbal, la fel există şi multe forme de cancer. Dezvoltarea cancerului la sân nu a fost întâmplătoare, aşa cum nu a fost nimic din viaţa lui Doris.

După cum spunea sufletul lui Doris, cancerul nu este nici eşec şi nici pedeapsă. Din perspectiva personalităţii, suferinţa este rea, dar să înveţi repede este mai bine decât să înveţi încet. Pentru suflet nu există „rău" în nicio experienţă, iar timpul pe care şi-l ia pentru a învăţa ceva - cum ar fi Iubirea de sine - nu are nicio importanţă. Sufletul e mereu conştient de natura sa eternă şi operează în dimensiuni în care nu există timp liniar. În consecinţă, sufletul se preocupă de evoluţia spirituală - şi nu de timpul necesar pentru a evolua spiritual.

Dualitatea pe care o vedem în lume - corect/greşit, bine/rău - contrastează pregnant cu neutralitatea sufletului. Deşi personalitatea tinde să judece tot ce pluteşte pe râul vieţii, sufletul stă tăcut şi contemplativ pe mal, observând cu compasiune detaşată şi fără să judece. O profundă pace interioară apare, atunci când ne amintim de această neutralitate. În mare parte, scopul acestei cărţi este să faciliteze o trecere de la conştiinţa personalităţii, la conştiinţa sufletului. Pentru a realiza această trecere, este necesar să cultivi o detaşare protectoare faţă de evenimentele potenţial dureroase. Această detaşare nu elimină astfel de evenimente, dar poate reduce suferinţa pe care ele o stârnesc.

Pentru personalitate, judecata este consecinţa naturală a suferinţei. Pentru suflet, suferinţa este consecinţa naturală a judecăţii. Când ne trezim şi ne amintim că suntem suflete nemuritoare, cărora nu li se poate face niciun rău, renunţăm să mai judecăm provocările

vieții. În locul lor, noi îmbrățișăm o neutralitate ce reduce suferința și amplifică bucuria.

Pe măsură ce extindem conceptul de sine, de la personalitate, la suflet, ne oferim o înțelegere de sine mai corectă. De asemenea, ne transferăm atenția de la durerea cauzată de încercările vieții, la înțelepciunea și evoluția spirituală pe care le oferă ele. Acolo unde vedeam lipsă de sens, acum vedem un scop. Acolo unde vedeam o pedeapsă, acum, vedem un cadou. Acolo unde vedeam o povară, acum, vedem o șansă. Încetăm să mai fim vreodată victimele vieții și devenim recipientele nenumăratelor sale binecuvântări.

În povestea lui Jon, îngerul ne-a spus că SIDA vindecă omenirea. În mod similar, din perspectiva sufletului lui Doris, cancerul este o formă de vindecare, și nu de boală.

Odată ce Jon și Doris se eliberează de rușine și dispreț față de sine și aleg, în schimb, să se iubească pe ei înșiși, fac prin aceasta ca fiecărei ființe de pe planetă, să-i fie mai ușor să schimbe autocritica, în iubire de Sine. Adică, ei creează o vibrație sau o rezonanță de iubire, ce radiază mult dincolo de sfera lor imediată. Se spune că bătaia aripilor unui fluture poate provoca, pe partea cealaltă a globului, vânturi de forța unui uragan. În același fel, deciziile lui Jon și Doris de se iubi pe ei înșiși au efecte la nivel energetic, ce răzbat până departe.

În timp ce trecem de la perspectiva personalității, la cea a sufletului, ne amintim adevărul pe care îl știam înainte de a ne naște - că acțiunile, cuvintele și gândurile noastre influențează întreaga lume. Depășind încercările pe care ni le-am planificat înainte de naștere, creăm o rezonanță ce vindecă omenirea.

Când ne planificăm viețile, alegem să „lucrăm" cu suflete pe care le iubim foarte mult și care ne iubesc. La fel ca părinții lui Jon, și mama lui Doris știa dinainte de naștere că va exista un conflict dureros între ea și copilul ei. Numai un suflet care o iubea cu adevărat pe Doris și era devotată evoluției sale ar fi fost de acord să facă față mâniei ei. Când această viață se va încheia, Doris îi va mulțumi mamei pentru evoluția pe care i-a înlesnit-o, iar mama sa îi va mulțumi pentru prilejul de a-i fi fost de folos.

Recunoştinţa faţă de cei ce ne-au încercat cel mai mult - şi, în felul acesta, ne-au stimulat cel mai mult evoluţia - este o perspectivă de la nivelul sufletului, pe care ne-o asumăm când suntem încă în trup. Când facem acea alegere, îndepărtăm învinovăţirea din vieţile noastre. Fără învinovăţire, iertarea devine posibilă - şi, odată cu iertarea, vine vindecarea.

Aşa cum a subliniat Staci, mama lui Doris a fost de acord să-şi suspende propria evoluţie, pentru a-şi ajuta fiica. Este ceva obişnuit ca sufletele să-şi amâne propria învăţare, pentru a-i ajuta pe alţii. De la nivelul personalităţii, e dificil de imaginat că o parte din cei care te „brutalizează" sunt, de fapt, angajaţi într-o operaţiune de salvare.

Ar putea fi încă şi mai dificil să vedem că acea brutalizare este, de fapt, un sacrificiu din partea lor. Aceste noţiuni, care ne sunt foarte familiare înainte de a ne naşte, sunt uitate atunci când ne încarnăm. Dacă ni le reamintim înseamnă că ne cunoaştem pe noi înşine mult mai profund şi în feluri ce nu sunt posibile, fără o încarnare fizică.

Doris a trecut deja prin cea mai mare parte a încercărilor. A vrut să înveţe iubirea de sine. A făcut-o, asumându-şi enorma revărsare de iubire ce venea de la familia şi prietenii săi, care au susţinut-o pe timpul bolii. A vrut să înveţe să respecte femeile, într-un mod în care nu o făcuse în vieţile anterioare.

Experimentând o formă de cancer specific femeilor, Doris a fost forţată să se bazeze pe alte femei pentru suport emoţional. Le-a văzut puterea interioară şi a ajuns să o respecte. A vrut să experimenteze sexualitatea într-un mod mai iubitor.

Nevoia de a-şi elimina cancerul a scos la suprafaţă talente personale, cât şi creativitatea şi curajul. Când s-a concentrat asupra lor, Doris nu a mai simţit nevoia sau dorinţa de a-şi folosi energia sexuală, aşa cum o făcuse în trecut. Atunci când se va întoarce în planul subtil, ea se va bucura de frumuseţea acestei vieţi. Suferinţa nu va părea mai lungă decât o clipire, dar înţelepciunea îi va rămâne pentru totdeauna. Când, în cele din urmă, îşi va lua locul ca spirit-ghid, oamenii pe care îi va ghida vor beneficia de această înţelepciune. Chiar eu sau tu am putea fi printre acei oameni.

Puține lucruri în viață sunt ceea ce par și multe sunt exact opusul. În poveștile lui Jon și Doris, am văzut că boala este, de fapt, vindecare. Tot așa, sentimentele de neajutorare ce apar adeseori în fața unei boli serioase sunt, de fapt, efectele secundare ale unei vieți concepute de o ființă foarte puternică. Puterea noastră de a ne planifica viețile și de a genera experiențe pentru evoluția spirituală pe care o căutăm este imensă. Această putere merge până la a ne planifica vieți ce includ boli fizice.

Ca suflete, noi suntem conștienți de această realitate.

Ca oameni, pierdem aceasta din vedere, până când boala, sau alte încercări de viață, ne ajută să ne reamintim.

Atunci ne amintim că numai cei mai puternici creatori pot genera o lume în care să aparem neputincioși, o lume bogată în șanse minunate de a ne redescoperi pe noi înșine și de a ne revendica astfel puterea.

Capitolul 3

Creşterea copiilor handicapaţi

Să ai un copil handicapat este una dintre cele mai sfâşietoare încercări cu care se poate confrunta cineva. Dincolo de dorinţa pe care o au pentru copiii lor, de a fi sănătoşi şi fericiţi, părinţii, în mod natural, vor pentru copiii lor vieţi mai bune decât au avut ei. Când un copil se naşte cu un handicap, sau dezvoltă unul mai târziu, există întotdeauna mânie împotriva universului. Ne întrebăm, de ce se întâmplă aşa ceva unui copil nevinovat? De asemenea, părinţii care dau naştere unui copil handicapat se pot învinovăţi pe ei înşişi pentru genele lor „defecte". Durerea lor este profundă.

Când am decis să încep cercetarea acestei încercări din perspectiva părintelui, au apărut noi întrebări. Dacă anumite suflete aleg să se nască handicapate, e de presupus că îşi coordonează planul vieţii împreună cu părinţii lor. Oare, sufletele acceptă cu adevărat să fie părinţii unui copil handicapat? Dacă fac asemenea planuri, doresc ele această experienţă, sau este mai mult o consimţire la planul unui alt suflet? Dacă ultima variantă este adevărată, ce anume oferă experienţa respectivă, ca să facă suferinţa valoroasă din perspectiva sufletului?

Relatarea lui Jennifer Stewart

„Ştiu că am fost aleasă pentru binele meu şi al lor", a spus Jennifer, mama a trei copii, din care unul este handicapat. A vorbit cu o convingere deplină.

„Fiul meu, Ryan, are şaisprezece ani. Are Sindromul lui Asperger. Acesta este, de fapt, un nou nume pentru autism funcţional. El are, de asemenea, tulburări bipolare şi SAD (sindromul atenţiei deficita-

re). Tulburările bipolare, care nu s-au manifestat până la adolescență, implică schimbări violente de dispoziție, care merg de la *Sunt fericit, totul este minunat*, până la *Mă aflu în adâncurile iadului* și până la depresie sau mânie violentă. Fiul meu mai mic, Bradley, are unsprezece ani. El are un autism mult mai sever și, din punct de vedere legal, e orb. Are o boală rară a ochilor, albinism ocular, ceea ce înseamnă că este albinos, dar numai la ochi."

Jennifer este divorțată de șapte ani și își crește singură copiii. Ea mi-a explicat că, adesea, copiii cu Asperger sunt numiți „mici specialiști", pentru că ei se fixează pe unul sau două domenii de interes. În cazul lui Ryan, e vorba de vreme și de politică. Adoră să asculte vremea la radio și corespondează zilnic prin e-mail cu prezentatorul emisiunii de la postul local de televiziune, despre vreme. De asemenea, trimite regulat e-mail-uri politicienilor, dându-le sugestii.

„Îi arăt toate lucrurile pozitive", mi-a spus Jennifer. „Îi spun: ‚tu ai abilități pe care nu le mai are nimeni altcineva.' Dacă-i întrebi pe cei mai mulți oameni când au fost la un control ocular ultima oară, ei ar putea spune că au fost anul trecut. Fiul meu ar spune: ‚Am fost pe data de 24 mai [anul trecut]'. Are această capacitate de a reține datele", a spus ea cu mândrie. Ca și alte persoane cu Asperger, Ryan vorbește uneori monoton și evită contactul vizual. Ca urmare, copiii se feresc de el. De curând, Jennifer l-a dus pe Ryan la terapeutul lui.

„L-a întrebat dacă are prieteni. El a răspuns că nu. Apoi, medicul l-a întrebat dacă a avut vreodată prieteni. El a răspuns *nu*. Asta mi-a rupt inima", a spus Jennifer încet.

Celălalt fiu, Bradley, are un vocabular de aproximativ douăzeci de cuvinte. Până de curând, conversațiile erau limitate la „da" și „nu". Bradley comunică și prin limbajul semnelor. Au trecut doi ani între ziua în care Jennifer a aflat că Bradley este orb și momentul când a fost diagnosticat ca autist.

„Dumnezeu ne-a acordat timp ca să digerăm prima situație, înaintea celeilalte", a spus Jennifer. „Am fost mereu recunoscătoare pentru asta."

Când era mai mic, Bradley avea accese de furie violente, adesea lovindu-și capul de obiecte. Înnebunea mai ales atunci când se petre-

cea ceva neașteptat. Dacă mergea la cumpărături cu Bradley, el făcea un acces dacă Jennifer se întorcea la un stand la care mai fusese. Singurul mod de a preveni o izbucnire era să continue să meargă mai departe, până la capătul șirului de standuri, apoi să se întoarcă și să le parcurgă din nou pe toate, în ordine inversă. De asemenea, Jennifer și-a dat seama că nu poate să pună benzină în rezervor, când Bradley era în mașină. Dacă oprea motorul, Bradley credea că trebuie să se dea jos din mașină. Dacă nu o făcea, avea un acces de furie. Ca și fratele său, Bradley are o abilitate neobișnuită.

„Muzica este talentul său, a spus Jennifer. E uimitor. Poate auzi o dată, sau de două ori, un cântec – Twinkle, twinkle little star, sau cântecul de la Clubul Mickey Mouse – și să-l cânte la orgă electronică."

Jennifer mi-a spus că atunci când a ajuns să accepte handicapurile copiilor, îi era teamă să plângă.

„De ce?", am întrebat.

„M-am gândit că, dacă încep, nu mă mai opresc."

„Jennifer, l-ai întrebat vreodată pe Dumnezeu de ce s-a întâmplat așa?"

„Nu, pentru că am știut că există un motiv. Cumva, undeva înăuntrul meu, trebuie să fi știut ceva despre autism. Am făcut psihologie în liceu și cu această ocazie ne-au pus filme alb-negru despre autism. Am fost fascinată.La colegiu am făcut psihologie și am scris o lucrare despre autism. Când am auzit că va fi un film [Rainman] despre asta, abia așteptam să îl văd. Aceasta a fost mult înainte să îl am pe Bradley. Cumva, în interior, sufletul meu mă pregătea pentru toate acestea. Am știut. Curios, dintre toate lucrurile care m-ar fi putut interesa..."

„Ai menționat că ai fost aleasă, parțial, și spre binele tău. Care este acest beneficiu?"

„Răbdarea. A trebuit să învăț să am mult mai multă răbdare. Și nu i-aș fi întâlnit pe părinții nemaipomeniți pe care i-am întâlnit, grupul de susținere de pe Internet. Sunt locuri, oameni, lucruri pe care nu aș fi putut niciodată să le cunosc."

„Ce ai învățat despre tine însăți?"

„Am știut întotdeauna că sunt o persoană puternică, dar această încercare a reafirmat: Dumnezeule, Jennifer, trebuie că ești greu de

doborât. Nu numai că trăiesc, dar sunt şi complet împăcată. Când tatăl meu, care se îngrijorează uşor, spune: Ce se va întâmpla cu Ryan şi Bradley, atunci când vei muri?, eu spun: Tată, tot ce avem este ziua de azi. De obicei, lucrurile de care oamenii se tem, nu se întâmplă."

Am rugat-o pe Jennifer să vorbească despre cel de-al treilea copil al ei, Sarah, care are douăzeci şi trei de ani. Mi-a spus că Sarah şi Bradley seamănă foarte mult şi că amândoi au părul blond, deşi nimeni din familie nu este blond. S-au născut şi în aceeaşi zi. Această „coincidenţă", care pe atunci nu îmi spunea nimic, s-a dovedit a fi semnificativă mai târziu, în şedinţa lui Jennifer cu mediumul.

„Sarah a fost mereu înnebunită după ei [Bradley şi Ryan]", a spus Jennifer. „Am încercat să-i acord atenţie fiecărui copil în parte, dar e greu. Uneori, copiii care sunt „normali", primesc mult mai puţină atenţie. Am întrebat-o ce părere are. Mi-a spus: „Nu, nu am avut niciodată resentimente. Am ştiut întotdeauna că ei au nevoie de atenţia mea." După cum Jennifer şi cu mine urma să descoperim curând, planificarea dinainte de naştere a lui Sarah explică remarcabila sa atitudine pozitivă. Jennifer simte că atenţia pe care le-a acordat-o copiilor ei a fost deosebit de importantă pentru felul în care ei răspund la propriile lor încercări. Bradley, de exemplu, s-a bucurat de un salt semnificativ, cu un an în urmă.

„Şi-a primit în sfârşit Dyna-Vox-ul, dispozitivul de comunicare programat", a spus Jennifer emoţionată. „L-a testat pe umărul meu, în timp ce conduceam. A apăsat butonul care spunea peşte. Apoi a apăsat butonul care spunea hrană. M-am gândit: Dumnezeule, avem cumva o conversaţie? L-am întrebat dacă voia să hrănească peştele în seara aceea. A spus da. Eram ca un copil într-un magazin de dulciuri! I-am pus tot felul de întrebări. Ce ai vrea să mănânci diseară? A apăsat pizza. Am avut o adevărată conversaţie şi era pentru prima dată!"

Şedinţa lui Jennifer cu Corbie Mitleid

Înainte de a începe şedinţa cu mediumul Corbie Mitleid, am simţit că Jennifer şi-a planificat experienţa. Am bănuit că una sau mai multe din încarnările anterioare ale lui Jennifer au contat pentru aparent puternica sa dorinţă de a fi mama unui copil handicapat. Dacă nu

ar fi căutat să aibă această experienţă, probabil că nu ar fi avut doi copii handicapaţi – şi chiar cu mai multe handicapuri fizice fiecare. Interesul timpuriu şi inexplicabil la acea vreme al lui Jennifer pentru autism sugerează, în mod categoric, o planificare la nivelul sufletului.

Corbie şi-a început sesiunea cu rugăciunea sa obişnuită.

„Mamă/Tată/Dumnezeule, îţi mulţumesc pentru această ocazie de a fi de folos, astăzi. Înconjoară-ne cu necondiţionata Ta Lumină albă a Iubirii, protecţiei, compasiunii, înţelepciunii şi adevărului. Fă ca doar adevărul să fie rostit. Fă ca doar adevărul să fie auzit. Fă-mă o oglindă clară, pentru a le oferi lui Jennifer, Rob, Bradley şi Ryan informaţiile pe care le caută. Şi fie ca eu să rămân mereu cap, mână şi inimă, în întregime în serviciul Tău. Aceasta se face în numele lui Christos. Amin."

Cu aceste cuvinte, Corbie cere din lumea subtilă ghidarea de care avem nevoie. A stabilit şi care era intenţia noastră. La nivel spiritual, intenţia este foarte importantă, pentru că direcţionează fluxul energetic. Cerând să fie o „oglindă clară", Corbie a cerut, de fapt, ca filtrul minţii ei să fie redus la minim. Intenţia ei nu este ca părerile personale să influenţeze informaţiile pe care le-ar primi.

„Jennifer", a început Corbie, „spiritele îmi arată anii '30. Este biroul unui ziar, cu oameni alergând încolo şi încoace, cu hârtii în mână, în tăcănitul maşinilor de scris. Eşti unul dintre oamenii de la birou, unul dintre reporteri. Ai scris un articol, cu un subiect despre care oamenii nu au vrut să audă. Iniţial, ai primit informaţii despre Soluţia Finală. Te-ai simţit frustrată. Ai bătut la fiecare uşă, aşteptând pe holuri întâlniri care erau mereu amânate. Dar ai ştiut că aceşti oameni [evreii], nu aveau o voce care să vorbească în numele lor şi ai simţit că trebuie să fii tu acea voce. Te-ai confruntat cu publicul american, cu Congresul, cu oricine ai simţit că i-ar face pe oameni să înţeleagă ceea ce se petrecea. Nu erai evreică. Ai fi putut ignora aceasta şi ai fi putut-o face, pur şi simplu, ocupându-te de pagina de societate, dar aveai o teamă adâncă de a nu fi dată la o parte sau de a nu fi auzită. Deci, ai făcut aceasta pentru întreaga lume.

Aveai relaţii în Europa. Ţi s-a spus despre lagărele ce se construiau, despre dispariţii şi despre toate cele prin care treceau evreii, lu-

cruri în legătură cu care publicul american, în acel moment, voia să rămână neştiutor. Ai călătorit între New York şi Washington, D.C., destul de des. Birourile voastre erau în New York. Lucrai la unul dintre ziarele libere, mai agreate.

Ai făcut tot ce ţi-a stat în putere ca să-i determini pe oamenii din Washington să vadă ce se petrecea, să ofere o mână de ajutor, să mărească cota de imigrări, orice. Dar ţi s-a spus, cu aparentă compasiune, şi de multe ori distant: ‚Da, dar Europa există de multă vreme. Se descurcă şi singură.' Nimeni nu a vrut să se implice. Nimeni nu a crezut că cel de-al Doilea Război Mondial urma să aibă loc. Nu încă.

Din ceea ce primesc, simt că băieţii se aflau în Europa. Băieţii tăi erau de partea cealaltă – erau nazişti.

Lecţia pentru voi toţi este comunicarea. Ţi-ai petrecut viaţa străduindu-te să le spui celorlalţi că acest gen de profanare a sufletului trebuie oprită. În acest timp, fii tăi, care erau şi atunci fraţi, îşi petreceau timpul făcând propagandă."

„O, Doamne!", a exclamat Jennifer. „Este de-a dreptul uimitor, pentru că fiul meu mai mare a trăit şi respirat politica de când era copil." Astfel, Jennifer confirma ceva ce am văzut adesea în cercetările mele – că, de cele mai multe ori, sufletele poartă cu ele anumite preocupări, mai multe vieţi la rând.

„Motivul pentru care Ryan şi Bradley au ales să se întoarcă infirmi din punctul de vedere al comunicării, sau să vorbească printr-un „megafon stricat", este pentru a învăţa ce înseamnă să ştii adevărul şi să nu-l poţi comunica, întrucât, înainte, ei au ştiut adevărul şi l-au ascuns."

Cu aceste cuvinte, Corbie ne-a permis o întrezărire a motivaţiei sufletelor lui Ryan şi Bradley. La sfârşitul fiecărei încarnări fizice, sufletul îşi revizuieşte viaţa. Atunci, Ryan şi Bradley ar fi putut vedea că ei au deformat adevărul în folosul maşinii de război naziste. Aşadar, şi-au planificat vieţile următoare, în aşa fel încât să poată învăţa valoarea comunicării sincere. Ei şi-au ales handicapurile, astfel încât să le înlesnească evoluţia spirituală.

„Din nou [în această viaţă] tu ştii adevărul şi faci tot posibilul pentru a-l face cunoscut", i-a spus Corbie lui Jennifer. „Ai fost de acord să îi însoţeşti în călătoria lor, doar pentru a arăta ce suflet mare ai. Tu

eşti mult mai avansată decât ei, ca vârstă a sufletului. Ei sunt suflete încă tinere. Tu eşti un suflet matur. Când eşti un suflet matur, emoţiile, înţelegerea personalităţii şi a ceea ce eşti sunt mai importante decât puterea lumească.

Pe Pământ se încarnează suflete de vârste foarte diferite. Ca o regulă generală, sufletele mai tinere îşi concep încarnări în care explorează subiecte tridimensionale, precum puterea sau supravieţuirea. Prin contrast, sufletele mai în vârstă, tind ca în lumea fizică să fie mai puţin interesate de cuceriri şi sunt mult mai interesate de emoţii. Ele ştiu, în mod intuitiv, că prin emoţii se evoluează spiritual." (Deşi este dincolo de scopul acestei cărţi, aş atrage atenţia cititorilor asupra Sistemului Michael. Michael este numele dat unei conştiinţe ce comunică prin mai mulţi oameni din lume, o conştiinţă ce vorbeşte despre şabloanele vieţii, în corelaţie cu vârsta sufletului.)

„Există ceva în legătură cu fiica mea?", a întrebat Jennifer. „Întreb pentru că sunt născuţi în aceeaşi zi şi au fost mereu apropiaţi."

„Vă voi comunica acum, ce am văzut imediat ce ai spus aceasta", a răspuns Corbie. „Tatăl meu [decedat] a păşit în imagine şi a făcut cu mâna. Ştiu ce înseamnă aceasta. Tatăl meu şi cu mine avem aceeaşi zi de naştere. Eu am fost cadoul pentru el, la cea de a treizeci şi patra sa aniversare. Arată spre telefon, arată spre tine şi dă din cap. Sarah şi Bradley au fost împreună multe vieţi, dar, în general, ca prieteni buni. Bradley avea nevoie de un prieten ca soră, aşa că ea a acceptat.

Adesea, când avem un suflet care [ne-]a fost partener de-a lungul timpului şi ne cunoaşte bine – mai ales ca un suflet-soră, deoarece sufletele-surori formează echipa esenţială; nu e ca o persoană de care te îndrăgosteşti şi cu care te căsătoreşti – ei vor alege să aibă relaţii de genul părinte-copil, fraţi, soţ-soţie, profesor-elev. În acest caz, Bradley avea nevoie de cineva care să poată vorbi pentru el, în cazul în care devenea foarte frustrat, iar ea va face aceasta. Când el nu poate spune ceva, ea are un simţ intuitiv bun şi înţelege ceea ce vrea el."

Acum am înţeles ce voia să spună tatăl lui Corbie: Sarah serveşte ca „linie telefonică" a lui Bradley cu lumea.

„Corbie", am spus, „cum evoluează sufletul lui Jennifer ca rezultat al faptului că îi ajută pe băieţi să comunice?"

„Sufletul lui Jennifer trece în ceea ce eu numesc starea sau mod ulde funcționare de profesor", a răspuns Corbie. „Când ești un suflet matur - și dacă urmează să treci la starea de suflet bătrân, să urci la acel nivel - nu poți părăsi școala, fără să predai ștafeta. Ceea ce învață ea acum, este cum să învețe un alt suflet."

Explicația lui Corbie m-a ajutat să înțeleg: un suflet, în ultima lui încarnare pe Pământ, va concepe o viață în care va transmite mai departe înțelepciunea și cunoașterea acumulate, iar asta este, de fapt, o necesitate a absolvirii școlii pe Pământ.

„Dați-mi voie să vă explic ce înseamnă sufletele, a continuat Corbie. Aveți degete. Aveți palmă. Aveți brațe. Încarnările noastre sunt ca degetele. Ele vin din partea principală a sufletului și se ies la sfârșitul unei anumite vieți. Toate se conectează înapoi în palmă, care este sufletul, plenitudinea noastră, care se conectează înapoi la Dumnezeu, brațul."

Partea de palmă a lui Jennifer se coboară în această încarnare pentru a-i învăța pe Ryan și Bradley, care lucrează la propria lor evoluție spirituală. Când cea mai mare parte a karmei este arsă, noi, ca suflete, suntem dornici să venim pentru a-i ajuta pe alții.

Văzută în această lumină, experiența lui Jennifer ca părinte a doi copii handicapați nu poate fi interpretată greșit, ca fiind o pedeapsă pentru ea. După ce ni s-a spus despre rolul fiilor ei în război, ar fi posibil ca handicapurile lor să fie interpretate greșit, ca fiind o pedeapsă pentru ei. Totuși, știam că sufletele privesc karma ca pe un prilej de a echilibra energiile, și nu ca pe o pedeapsă.

„Corbie, cineva ar putea deduce că handicapurile celor doi băieți sunt o pedeapsă pentru că au fost naziști cândva. Ce poți răspunde la aceasta?"

„Doar pentru că cineva a fost nazist, nu înseamnă că sufletul său e negru și, prin urmare, merită să fie pedepsit. El a ales aceasta pentru a învăța. Este o chestiune de echilibru și consecință. Dacă ai mii de dolari și alegi să cheltuiești toți banii pe alte lucruri decât chirie și facturi, consecința va fi că ești un delicvent în ceea ce privește plata facturilor și că vei pierde apartamentul. Ești pedepsit? Nu. Este ceva neutru. Cauză și efect. Oamenii trebuie să renunțe la ideea pedepsei. Sufletul

tău alege să guste tot felul de lucruri. Într-un caz, este puterea. În altul, bogăția. Poți să ai o mulțime de bani și să-i folosești înțelept. Sau, poți să ai mulți bani și să fii lacom. Este posibil să-i dezorientăm pe oameni cu asta, dar nici unul, nici altul nu este bun sau rău, din perspectiva felului în care învețI. Este doar un alt capitol din manual."

Explicația lui Corbie a confirmat ceea ce deja aflasem: karma este o lege impersonală a universului, pe care o folosește pentru a menține ordinea. Fără karmă, ar domni haosul. Condițiile de pe Pământ par adesea haotice, pentru că noi nu putem vedea compensările karmice care au loc de-a lungul multor vieți la rând. În spatele scenei, are loc o echilibrare perfectă și elegantă.

Pe măsură ce sufletele cresc în înțelepciune, de-a lungul multor încarnări, ele înțeleg că acțiunile, cuvintele, gândurile negative au efecte ce trebuie, eventual, compensate, și aleg să trăiască în feluri care nu sporesc karma inițială.

„Corbie", „băieții învață lecții despre comunicare. De ce Ryan a ales Asperger, tulburările bipolare și SAD pentru a învăța acele lecții? De ce Bradley a ales autism total și orbirea?"

„Dar dacă cineva alege, în primul an de școală, un curs avansat despre Shakespeare, iar altcineva alege un curs de caligrafie pentru începători?", a răspuns Corbie. „Poți alege un curs intensiv de scufundare, sau îl poți face cu două seri pe săptămână, plus un seminar. Vei învăța oricum să te scufunzi. Tu ești cel care alege gradul de intensitate."

„Chiar dacă Bradley are un autism mai sever și este orb", a intervenit Jennifer, „el este foarte fericit. Îți vine sau nu să crezi, deși are funcții mai bune, lui Ryan i-a fost mai greu. Handicapurile lui Bradley sunt mult mai grave, dar viața lui e mai ușoară decât cea a lui Ryan."

„Să continuăm cu colegiul și cu lecția", a spus Corbie. „Atunci când alegi cursul pe care îl vei învăța acolo, îți alegi și manualele. Se poate ca toate manualele să fie valabile, însă prezintă puncte de vedere diferite. Bradley a vrut să fie blocat în experiența sa [handicapuri severe], pentru a se asigura că va învăța. El a ales cursul de scufundare, dacă vreți. Ryan este mai mult genul de copil autodidact. Știe ce are de făcut, dar o face într-un mod mai puțin organizat. Amândoi vor părăsi această viață, după ce vor fi învățat niște lecții extrem de valoroase.

Aceasta nu e prima dată când Ryan se implică în politică. Ryan este un conducător. Aceasta este înclinația lui naturală. Există unele vieți în care nu poate conduce. Mai avem și vieți ca femeie și ca bărbat. Energia feminină/masculină a lui Ryan este ceva mai puternică pe linia feminină. Acele vieți [ca bărbat] sunt întotdeauna mai grele pentru el."

Am văzut astfel de încercări și la alții. De multe ori, persoana care a avut mai multe încarnări masculine se va descurca mai greu într-o viață de femeie – și vice-versa. Pe măsură ce sufletele evoluează, caută să-și echilibreze aspectele masculin/feminin și își creează încarnări în care învață să exprime energia pe care o cunosc cel mai puțin.

„În ultimii doi ani, Ryan a avut câteva experiențe paranormale – ca și Bradley, de altfel", a spus Jennifer. „Au legătură cu sufletele lor personale, sau cu handicapurile lor?"

„Majoritatea copiilor care vin acum sunt ceea ce numim Copii Indigo", a răspuns Corbie. „Copiii Indigo reprezintă următoarea versiune de Homo sapiens. Ei sunt mai bine acordați la rețea decât noi – adică pot accesa și alte dimensiuni. Asta nu înseamnă că noi nu putem, dar suntem ca un computer vechi – uneori trebuie să atașezi un modem în plus, sau să schimbi memoria. Copiii Indigo sunt ca niște laptopuri moderne. Au toate conexiunile necesare. Își pot accesa aspectele mult mai ușor." S-a făcut o pauză, ceea ce indica faptul că ședința cu Corbie se apropia de final.

„Corbie", am întrebat eu în încheiere, „ce ai dori să le spui părinților care au copii cu handicapuri?"

„Respectați-i", a răspuns Corbie. „Respectați-le alegerile. Nu vă aruncați privirile în sus, spre Dumnezeu, ca să întrebați: De ce eu? Nu e o pedeapsă. Rețineți că acolo, în interior, există un suflet complet funcțional, care nu are probleme de comunicare, sau probleme la șira spinării – poate vedea, poate auzi, poate gândi. Ei aleg un costum care nu le vine bine, cu o cusătură proastă, însă ceea ce se află în acest costum este *scopul*.

Comunicarea lui Staci Wells pentru Jennifer

Pentru a obține mai multe informații, am rugat-o și pe Staci Wells să mai facă o comunicare pentru Jennifer. Ca de obicei, i-am dat

lui Staci nume şi date de naştere, de care aveau nevoie spiritele ei ghid, pentru a recupera informaţiile relevante şi pentru a i le prezenta. I-am comunicat şi care era natura handicapurilor celor doi băieţi. Am început cu câteva clipe de tăcere, timp în care Staci a intrat în transă.

„Se vorbeşte aici despre a fi independentă şi despre a avea o încercare care să o facă să stea pe picioarele ei", a anunţat Staci. Apoi, a început să transmită conversaţia.

Jennifer: De ce trebuie să se întâmple totul într-un mod atât de dificil?

Ghidul spiritual: Este alegerea ta să înveţi cu ajutorul celorlalţi şi să experimentezi dezvoltarea prin intermediul relaţiilor tale – atât prin cele dificile, cât şi prin cele armonioase. A-ţi îndeplini rolul de părinte faţă de aceşti băieţi este un scop foarte înalt şi un mod prin care să-i respecţi. Acest lucru îţi va îndeplini dorinţa de a te pune în folosul celorlalţi, într-un mod pe care nu l-ai mai trăit până acum.

Deşi nu-i văd pe cei doi băieţi în şedinţa ei de planificare, mi se transmite că ea îi cunoaşte, dar încă nu a vorbit cu ei. Ei fac parte din sufletul său grup – care este unul destul de evoluat. El conţine acele suflete care trăiesc după idealuri mai înalte şi cărora le place să-şi asume încercări majore.

Faptul că-i are pe aceşti băieţi în viaţă îi va aminti, la nivel subconştient, să rămână împământată şi centrată. Alegerea este fie de a face faţă în acest fel, fie de a merge în cealaltă direcţie, unde nu-şi asumă responsabilităţile. Dar ea vrea să păşească pe calea mai înaltă. Să vedem dacă pot merge mai departe, la momentul în care Jennifer ajunge să le vorbească lui Ryan şi lui Bradley.

Are loc o pauză mai lungă, cât timp Staci şi-a concentrat atenţia asupra altei părţi din şedinţa de planificare a lui Jennifer. Comunicarea pe care o făcea ea pentru Jennifer decurgea într-o manieră caracteristică: în general, spiritul-ghid al lui Staci îi arăta lucrurile generale, informaţiile referitoare la „imaginile mai ample", după care îi prezenta detalii mai specifice.

Ghidul spiritual: Ea a fost mama lui Bradley într-o altă viaţă, iar de aceea el se simte atât de bine pe lângă ea. E important ca mama lui să fie o persoană alături de care se simte deja în largul său, din cauza alegerilor pe care le-a făcut referitor la orbire şi la a fi un copil extrem de sensibil.

Îl aud cum îi povesteşte despre fricile pe care le are. Fricile lui izvorăsc dintr-o viaţă anterioară, în care şi-a petrecut toată copilăria într-un orfelinat din Anglia. Nu a cunoscut dragostea de mamă. A fost bătut şi abuzat la nivel emoţional. A fost de ajuns să se sperie în acea viaţă. Nu a mai vrut să mai aibă o asemenea experienţă şi în viaţa actuală. Nu a vrut să se expună şi să fie rănit, din nou. A spus că avea nevoie iar de o viaţă fizică în care să se poată debarasa de amintirile momentelor în care a fost traumatizat. A considerat că, dacă putea duce o viaţă în care să fie îngrijit şi nu aruncat într-o lume brutală, ar fi putut să se elibereze de traumele sale. De asemenea, Bradley a ales orbirea, astfel încât să nu fie nevoit să vadă cruzimile din lume.

Jennifer, prin firea sa mereu generoasă, iubitoare, a fost de acord cu această alegere. Jennifer are o întreagă istorie în care a făcut multe pentru alţii, doar pentru că i s-au cerut. Ea consideră că acesta este modalitatea corectă de a oferi ajutor persoanei pe care o iubeşti. Aşadar, a fost de acord. Acum, să văd dacă pot trece la Ryan.

Din nou, Staci a făcut o pauză, cât timp a trecut la o altă parte din planificarea de dinainte de naştere.

„Îl văd pe sufletul lui Ryan, cum vorbeşte cu Jennifer. El îi atrage atenţia asupra faptului că dezechilibrele lui îi vor reaminti să-şi asume responsabilitatea faţă de ceilalţi, într-un mod foarte serios. De fiecare dată când el va avea un acces de furie, pentru ea va fi o încercare de a rămâne calmă şi concentrată asupra a ceea ce contează cu adevărat. Având în vedere că cea mai mare încercare a ei din această viaţă este de a-şi clădi sentimentul demnităţii personale, prezenţa lui Ryan în viaţa sa o va ţine concentrată pe această încercare karmică. Îi cer ghidului meu să-mi arate, în mod precis, scopul pe care îl vor servi aceste încercări pentru Ryan." Am aşteptat nerăbdător ca Staci să asculte cuvintele ghidului ei spiritual.

„Ryan a avut şapte vieţi în care a fost o persoană foarte studioasă şi inteligentă. Într-una dintre vieţi, a fost un om de ştiinţă, bărbat. Mi se spune că se plictisise de atâtea vieţi în care a avut preocupări didactice şi ştiinţifice. A vrut să fie cel „dezechilibrat" şi să simtă cum este. Întreb acum de ce s-au făcut tocmai aceste alegeri [handicapuri]."

Am făcut o altă pauză, în care i-a vorbit spiritul lui Staci.

„Din cauza acestor incapacităţi, nu există aşteptări din partea altora ca Ryan să aibă o viaţă plină de realizări. S-a eliberat de această povară; mintea sa e liberă să exploreze orice îşi doreşte. Autismul lui este un handicap care îl transformă într-o persoană de la care nu se aşteptă performanţe. Jennifer este dispusă să-i ofere această viaţă, pentru că şi-a petrecut mai multe vieţi în care şi-a îndeplinit propriile fantezii. Aşadar, îi înţelege bine nevoia de a simţi o eliberare de responsabilităţi. El vrea să aibă un grad mare de libertate personală, iar ea îi oferă acest lucru, acceptând să-i fie mamă."

Staci a tăcut. Am presupus că-şi ascultă ghidul care îi prezintă mai multe informaţii. De aceea, am fost surprins când a început, dintr-o dată, să-i transmită mesajul. Am fost încântat şi recunoscător pentru ocazia de a vorbi direct cu această fiinţă înţeleaptă, aşa cum am fost şi în şedinţele care au urmat, ori de câte ori apărea.

„Acest suflet a fost încercat de multe ori să rămână concentrat în viaţă", i-a spus lui Jennifer, ghidul-spiritul al lui Staci. Staci vorbea acum mult mai rar şi, oarecum, greoi. „Percep că această situaţie - care pare să-i fie dată cu forţa, prin faptul că reprezintă o responsabilitate pe care nu o poate refuza - o va obliga să fie mult mai adunată în viaţă şi să renunţe la libertatea personală care, altfel, ar fi fost mult prea tentantă pentru ea, aşa cum a fost şi în vieţile trecute, în care nu a luat viaţa în serios şi a cedat în faţa acelor plăceri şi tentaţii ce nu creează o viaţă satisfăcătoare. Prin urmare, a fost de acord să aibă copii pe care să-i crească singură, adică să nu împartă povara cu soţul."

Mai devreme, Corbie văzuse o viaţă în care Jennifer îşi dezvoltase o aptitudine - comunicarea sinceră - care avea să le fie de folos fiilor ei. Spiritul-ghid al lui Staci se referea acum la unele dintre celelalte vieţi trecute ale lui Jennifer. Atunci când sufletele îşi planifică vieţile, o fac, în general, ţinând cont de încarnările lor anterioare; de obi-

cei, unele vieți au cea mai mare relevanță în planificare, având cel mai mare impact asupra sa.

Simțind că înțelegeam acum de ce Jennifer, Ryan și Bradley și-au planificat viețile astfel, am hotărât să-mi extind „ancheta".

„Ce altceva le motivează pe suflete să-și planifice vieți în care vor fi părinții copiilor handicapați?", am întrebat.

„Handicapurile sunt alese de către suflete, deoarece le oferă ocazii pe care nu le-ar avea, în mod normal", a răspuns spiritul-ghid. „Uneori, le oferă sufletelor o altă cale prin care pot învăța aceeași lecție asupra căreia au lucrat [în viețile anterioare]. Adeseori, este [aleasă ca] o încercare a celui care îi îngrijește de a arăta compasiune, înțelegere și iubire. Sufletele aleg să respecte alte suflete, transformându-se în vehiculul prin care se pot naște ele. Aleg să aibă grijă de acele suflete - de copiii handicapați - îngăduindu-le să-și trăiască această viață așa cum și-au dorit - mai puțin preocupate de funcțiile obișnuite, cotidiene ale vieții. Este o șansă unică pentru copilul handicapat și este o ocazie pentru părinte de a da dovadă de iubire. Aceste înțelegeri sunt făcute din iubire."

„Atunci când părinții au un copil handicapat, uneori se simt vinovați, dau vina pe ei înșiși sau pe genele lor. Ce le-ai spune acestor oameni?"

„Învinovățirea de sine este, de fapt, milă de sine. Nu acolo ar trebui să se îndrepte atenția. Atenția ar trebui să fie îndreptată asupra copilului. Totul are un scop. Ceea ce credeți voi că este un dezavantaj, e o încercare, care de cele mai multe ori se dovedește a fi un avantaj. Rețineți că această situație a fost planificată. Acest lucru vă va face să vedeți dintr-o altă perspectivă. Învinovățirea, blamarea și rușinea nu folosesc la nimic și opresc evoluția. Mai bine considerați că este o șansă. Priviți-l pe acest copil și viața voastră, dintr-o perspectivă mai înaltă."

M-am gândit la accesele de furie ale lui Bradley, mai ales la modul în care se supăra dacă ceva la care se aștepta el nu se întâmpla.

„Jennifer trebuie să fie foarte precisă atunci când îi vorbește lui Bradley", i-am spus eu. „Ce poți spune despre problema de comunicare cu copiii handicapați?"

„Este imposibil să comunici clar şi concis, fără a avea un sentiment de valoare de sine şi de încredere în sine. Atunci când părinţii comunică între ei, acceptând tot ceea ce sunt şi tot ceea ce simt, comunică mai bine şi cu ceilalţi. Pe măsură ce copiii cresc şi-şi descoperă propriul sentiment de valoare de sine, îi vor provoca şi pe părinţi să facă la fel. Jennifer a vrut să fie mai puţin spontană în această viaţă. În trecut, vieţile ei au fost excesiv de spontane şi nu a putut discerne care erau cele mai bune alegeri pentru ea. Atunci când copiii îi cer să-şi respecte fiecare cuvânt pe care îl rosteşte, o ajută să lucreze la această lecţie.

Prea adesea, cuvintele sunt spuse la întâmplare, fără ca oamenii să se gândească la impactul pe care îl au. Copiii handicapaţi le amintesc părinţilor să comunice clar şi cu grijă."

Povestea lui Jennifer, a lui Ryan şi a lui Bradley ne arată că nu există vină sau greşeală în ceea ce priveşte naşterea unui copil handicapat. În general, copiii îşi aleg handicapurile înainte de naştere, pentru dezvoltarea care va rezulta. La fel, sufletele care îşi planifică să le fie părinţi, îşi aleg această experienţă pentru lecţia adusă de ea.

Într-o anumită măsură, o asemenea planificare se face în funcţie de vieţile trecute. Ca răspuns la viaţa dură din orfelinat, unde Bradley a fost marcat la nivel emoţional, el şi-a proiectat o viaţă în care să fie în siguranţă, îngrijit şi ajutat. Decizia sa de a vindeca fricile şi traumele rămase din acea viaţă nu este surprinzătoare – sufletul caută să se vindece în încarnările ulterioare. Ryan a dorit să se odihnească, după presiunea intensă din cele şapte vieţi anterioare. Prin crearea unor vieţi în care le este pusă la încercarea capacitatea de a-şi comunica altora adevărurile, atât Ryan, cât şi Bradley au vrut să-şi echilibreze karma creată prin acţiunile lor, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. În viaţa petrecută în timpul războiului, Jennifer a trăit cu frica „de a fi dată la o parte sau de a nu fi auzită". Poate că, asemenea lui Bradley, ea a vrut să-şi vindece o frică rămasă din acea viaţă şi, astfel, a fost de acord să fie mama a doi copii care, uneori, o îndepărtau şi nu aveau capacitatea de a o asculta.

Fricile ne ascund amintirea că suntem suflete eterne. Dacă evităm aceste frici, vălul care le ascunde devine mai dens. Dacă le acceptăm, dăm la o parte vălul, pentru a dezveli sufletul curajos care a planificat ocazia ca frica să fie îndepărtată.

O parte din planificările noastre de dinainte de naştere se bazează, pur şi simplu, pe dorinţa de a avea noi experienţe. De exemplu, Ryan nu numai că a vrut o pauză, dar şi o ocazie de a experimenta dezechilibrul. Dezechilibrele pe care le simte în această viaţă - cum ar fi, puternicele schimbări de stare date de tulburarea bipolară - contrastează atât cu încarnările anterioare, cât şi cu viaţa pe care o cunoaşte ca spirit, o viaţă de un echilibru divin, perfect. În imaginea de ansamblu, experienţele sale actuale creează şi echilibru, şi sentimentul de apreciere a echilibrului. În lipsa dezechilibrului, Ryan nu poate cunoaşte pe deplin ce este echilibrul. Ca suflet, va părăsi această viaţă, având o înţelegere mai profundă a frumuseţii ei. Această înţelegere, venită din experienţă, este un dar dat de viaţa sa fizică şi de mama lui, care a ales, înainte de a se naşte, să creeze posibilitatea acestei vieţi.

Jennifer, Ryan şi Bradley şi-au pregătit vieţile şi pentru a învăţa anumite lecţii. Toţi trei învaţă importanţa şi valoarea comunicării, unde Jennifer îşi aprofundează înţelegerea asupra comunicării sincere, pe care a demonstrat-o atât de admirabil în ultima ei încarnare. Cu înţelepciune, Ryan şi Bradley au ales-o pe ea să le predea această lecţie. Învăţându-i pe cei doi băieţi cum să comunice, ea se implică într-un act de serviciu adus sufletelor lor. Pe măsură ce-i serveşte cu compasiune şi cu iubire necondiţionată, avansează pe spirala de evoluţie, de la suflet matur, la suflet bătrân.

Fie că sunt sau nu handicapaţi, copiii sunt profesorii părinţilor lor, iar Ryan şi Bradley îi dau lecţii lui Jennifer, chiar dacă şi ei învaţă de la ea. Prin intermediul lor, Jennifer devine mai răbdătoare, îşi recunoaşte propria valoare, capacitatea de a duce o viaţă disciplinată şi capacitatea de a rămâne centrată şi împământată. Pe lângă toate aceste lecţii directe, copiii îi ajută pe părinţi să evolueze şi prin intermediul oamenilor pe care îi aduc în viaţa lor. Şi aceste situaţii sunt calculate dinainte. Când ne planificăm vieţile, aranjăm circumstanţele care vor aduce la noi persoanele cu care vrem să lucrăm. Atunci când am vor-

bit cu părinții copiilor handicapați, toți au făcut comentarii asupra oamenilor extraordinari pe care îi întâlnesc, ca rezultat al handicapurilor pe care le au copiii lor – oamenii pe care simțeau că-i cunoșteau deja. După toate probabilitățile, chiar îi cunoșteau. De cele mai multe ori, există o legătură specială, care se extinde dincolo de numitorul comun de a avea copii handicapați.

Din câte am văzut, Ryan și Bradley aleg obstacole foarte diferite prin care să o învețe pe Jennifer și prin care să se pună pe ei înșiși la încercare. Unele suflete sunt mai înclinate decât altele să aleagă mari încercări de viață. Ca și Ryan, sufletele care au tendințe în această privință vor căuta echilibrul pe o perioadă de timp, ce se extinde pe mai multe vieți. Dacă Ryan și Bradley aleg să mai lucreze asupra lecțiilor de comunicare, este foarte probabil să-și creeze vieți în care comunicarea le vine mai ușor, sau în care sunt niște persoane cu un mare talent în comunicare.

La un anumit nivel, ne putem aminti de acele suflete cu care am planificat să ne întâlnim și încercările de viață pe care le-am selectat. Fascinația pe care a avut-o Jennifer pentru autism – atât în liceu, cât și la colegiu – este o vagă aducere aminte a planului ei de dinainte de naștere. Mai mult decât o simplă umbră a amintirii, acest interes a fost – așa cum ea însăși ne-a subliniat – și o cale prin care sufletul a pregătit-o pentru ceea ce o aștepta în viitor. Sufletele noastre sunt într-o continuă comunicare cu noi, oferindu-ne, cu iubire, dorințe și preocupări care să pună bazele momentelor din viitor. Dacă ascultăm cu atenție, putem auzi cum sufletele ne șoptesc despre încercările pe care ni le-am planificat.

Jennifer are dreptate când spune că a fost aleasă. La fel s-a întâmplat și cu fostul ei soț. Din perspectiva personalității, poate părea că a fost împovărată cu încercarea de a crește singură doi copii handicapați. Însă Jennifer a planificat și acest aspect alături de un suflet care o iubește și care a acceptat să-i ofere experiența de care avea nevoie – la fel cum și ea a ales să le dea copiilor experiența pe care și-o doreau. În acest scenariu de film nu există personaje negative, ci doar suflete care acționează cu iubire și din iubire. Aceeași iubire i-a îndemnat pe alți doi membri ai familiei ei, Bradley și Sarah, să-și planifice o legă-

tură apropiată, în care Sarah să înțeleagă la nivel intuitiv nevoile lui Bradley şi să le exprime în locul lui. În acelaşi fel, faptul că Sarah a înțeles nevoia mamei ei de a se concentra asupra băieților este un ecou al planificării ei de dinainte de naştere.

În angrenarea acestor planuri de viață există o coordonare complexă, nobilă, de scopuri. Fiind motivați de aceleaşi dorințe de evoluție personală şi de a fi de folos altora, Jennifer, fostul ei soț, Sarah, Ryan şi Bradley s-au ales unii pe alții cu dragoste, la fel cum şi cei-lalți copii handicapați, alături de frații şi părinții lor, se aleg unii pe alții, cu dragoste. Dragostea creşte odată ce este oferită. Întrucât sufletele sunt iubire, ele se extind odată ce iubesc. Provocarea de a fi părintele unui copil handicapat reprezintă o ocazie de a iubi. În pofida greutăților şi suferinței sale intense, această încercare, atât de curajos acceptată de Jennifer şi familia ei, reprezintă, o extindere a sufletelor lor.

Cu toții sunt nişte eroi tăcuți. Se poate ca Bradley şi Ryan să aibă, sau nu, acele realizări pe care le recompensează sau le recunoaşte societatea, dar şi aşa realizările lor vor fi mărețe. Este posibil ca răbdarea şi compasiunea lui Jennifer să nu primească distincții, dar, oricum, contribuția ei este profundă. Aflându-se departe de competiția şi cuceririle din lume, fără să caute sau să acumuleze faimă ori laude, milioane de copii handicapați şi părinții lor duc vieți în care curajul le este pus la încercare sau reconfirmat, în fiecare zi, cu demnitate şi grație.

Acestea sunt vieți de modestă măreție.

Capitolul 4

Surzenia şi orbirea

În clipa în care am reflectat asupra numeroaselor greutăţi pe care noi, în calitate de suflete, le putem încorpora în planul de viaţă, am fost puternic impresionat de amploarea pe care o prezenta problema surzeniei şi a orbirii. Ştim dinainte de a ne naşte că vom avea doar cinci simţuri fizice. Mai ştim şi că vom primi majoritatea informaţiilor senzoriale, prin intermediul văzului şi al auzului. De ce, m-am întrebat atunci, ar alege cineva o încercare care îl va supune la asemenea eforturi? Mai mult, de ce şi-ar dori sufletul o viaţă întrupată, în care nu ar avea parte de prea multă experienţă fizică? Punând aceste întrebări, m-am gândit la tânăra mea nepoată, care s-a născut complet surdă.

În Statele Unite, mai mult de douăzeci şi cinci de milioane de persoane de peste optsprezece ani au probleme de auz. Alte şase milioane au probleme grave de auz sau de vedere. În această categorie se încadrează şi Penelope, care a fost surdă din naştere. Dacă a ales să experimenteze surzenia totală, încă din prima clipă a vieţii fizice, trebuie să fi avut şi un motiv, am gândit, în timp ce am început să conversez cu Penelope. I-am luat interviul pe Internet, cu ajutorul unui program care ne permitea să trimitem mesaje rapide.

Relatarea lui Penelope

„La şapte ani, am întrebat-o pe mama de ce sunt surdă. Eram supărată şi doream să primesc un răspuns mai ‚bun'. Plângeam. Ea m-a luat în braţe şi mi-a explicat, cu mult calm, că nu era vina mea, că Dumnezeu m-a creat aşa – şi că eram foarte specială. A fost primul meu mo-

ment real, explicit, de frustrare, în calitate de persoană care nu aude. Nu-mi plăcea. Simțeam că vreau să mă dau bătută.

Acum, la vârsta de douăzeci și patru de ani, Penelope este logodită și predă limbajul semnelor american și limba engleză adulților care, majoritatea, nu sunt cetățeni americani.

„Îi îndrum pe elevii mei și le dau încredere", a spus ea. În general, elevii ei nu au multe studii. Lecțiile date de Penelope sugerează planul de viață al unui Lucrător întru Lumină – o persoană care selectează anumite încercări de viață, atât pentru propria evoluție spirituală, cât și pentru cea a altora.

În copilărie, Penelope era bântuită de coșmaruri, din care se trezea adesea țipând. Acest aspect din trecutul ei a căpătat o nouă semnificație, în ședința pe care o va avea cu mediumul. Penelope a mers la o școală specială pentru surzi, până la vârsta de nouă ani, când mama ei a optat să o ducă la o școală publică. În mediul din prima școală, Penelope s-a simțit acceptată și sprijinită. La noua școală, uneori, avea nevoie de cineva care să-i traducă prin limbajul semnelor. Tot acolo, a fost nevoită să se adapteze și din alte puncte de vedere.

„În școala primară și generală, colegii doreau să stea cu mine, ca să pară interesanți și să se laude cu aptitudinile lor de a folosi limbajul semnelor", mi-a spus ea. „Erau școli frecventate, în general, de copiii albi. Așa că am luat contact cu lumea diferențelor dintre rase și cea a popularității, în decursul unui singur an." Comentariul făcut de Penelope m-a făcut să mă întreb de ce a ales înainte de naștere să fie și femeie,și afro-americană, pe lângă a fi surdă.

Lui Penelope i-a fost mai greu în liceu, decât în școala generală.

„Nu mă simțeam acceptată nici de colegii negri, nici de cei surzi", și-a amintit ea. Când vorbea în fața clasei, cu vocea ei pe care o descrie ca fiind „ciudată", observa că ceilalți o priveau într-un mod straniu.

„Cunoști expresia rătăciți printre cuvinte? De asta mi-era mie teamă. Mă bucur că nu mi-au ieșit peri albi. Întâmplarea mea preferată a avut loc la o petrecere. Încercam să-mi pronunț numele, după ce am salutat. P este o consoană mută. Eu nu pot pronunța consoanele mute. Bănuiesc că pronunțam „Benelope". După ce am încercat să pronunț mai bine, doamna cu care vorbeam s-a întors cu spatele la mine și a

întrebat-o pe prietena mea dacă sunt răcită. M-a durut şi ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Dar lucrurile astea se întâmplă oricum."

Penelope mi-a explicat că aproape jumătate dintre persoanele pe care le întâlneşte pot înţelege ce spune ea. De multe ori, când cineva nu o înţelege, Penelope cere să i se dea un creion şi o foaie de hârtie. „N-o să-ţi vină să crezi cât de multe persoane nu doresc să-ţi dea creion şi o foaie de scris. Creionul şi hârtia presupun mai mult timp."

Penelope îşi face griji în privinţa informaţiilor care nu sunt transmise când vorbeşte cu oamenii. Uneori, aceştia interpretează în mod greşit faptul că nu le răspunde. Alteori, interpretează greşit faptul că foloseşte prea mult limbajul trupului.

Penelope mi-a spus că anumite manifestări ale celor care aud normal sunt foarte frustrante pentru cei surzi. „Oamenii vorbesc, uneori, mai rar decât în mod normal. Nu ne place asta. Dacă e nevoie, cerem să ni se vorbească mai rar, pentru a citi de pe buze. Sau ne vorbesc TARE. Îmi dau seama când mi se vorbeşte tare. Sau ne întreabă dacă putem citi. Şi se întâmplă ca unii dintre noi să prefere să le scrie, *nu*."

Umorul răutăcios al lui Penelope m-a făcut să râd. În acea clipă, mi-am dat seama că nu avea de unde să ştie că m-a făcut să râd, pentru că discuţia noastră era purtată pe Internet. Oare de câte ori conversase astfel cu alţi oameni, fără să ştie cum i-a afectat? Înainte de studierea planificărilor de dinainte de naştere, aş fi simţit un fel de tristeţe. Dar acum ştiam că acestea erau genul de experienţe pe care şi le-a dorit.

„Şi cum era cu întâlnirile romantice, în liceu?", am întrebat.

„A fost cea mai dureroasă experienţă pe care am avut-o în timpul liceului. Mă simţeam pregătită. Simţeam că ştiam multe. Aveam atâtea de împărtăşit. Însă barierele de comunicare nu prea îi atrăgeau pe tipii din liceu, decât dacă era vorba de fleacuri şi lucruri mărunte. Pe mine nu mă interesa aşa ceva. Eu doream să fac conversaţii. Tânjeam după sprijin masculin şi după compasiune. M-a durut foarte mult."

Penelope ştie că genul acesta de experienţe, deşi au fost dificile, au făcut-o să aibă mai mulă empatie faţă de ceilalţi.

„Am o mare compasiune pentru oameni, pentru cei care nu sunt auziţi (nu vreau să fac niciun joc de cuvinte)", a spus ea. „Surzenia mă face să fiu mai sensibilă."

Am întrebat care credea ea că era scopul mai înalt al surzeniei ei.

„Am ştiut că a trebuit să fiu surdă, pentru a-i înţelege mai bine pe cei neglijaţi", mi-a răspuns. „Vreau să fac legătura între toate grupurile aflate în opoziţie, nu doar între cei care aud şi cei care nu aud, dar şi între cei despărţiţi de bariere culturale." Am fost uimit de modul în care Penelope a spus *am ştiut,* când ar fi putut spune *cred* sau *consider.*

„De unde ai ştiut că trebuia să-i înţelegi pe cei neglijaţi", am întrebat.

„Mi-a spus inima. Am o intuiţie. Eu sunt neglijată, la propriu, din cauza surzeniei. Nu pot să nu fiu atentă cu cei care au experimentat o formă de neglijare. Am fost atrasă de cei pierduţi, neacceptaţi sau marginalizaţi. Se pare că sufletul meu vrea să folosească sentimentul de compasiune faţă de cei care sunt daţi uitării, sau pe care nu-i reprezintă nimeni."

Şedinţa lui Penelope cu Staci Wells

La câteva zile după discuţia noastră, eu şi Penelope ne-am întâlnit on-line cu Staci, pentru a accesa informaţiile despre planificarea pe care şi-a făcut-o Penelope înainte de a se naşte. Din nou, conversaţia a fost purtată pe messenger.

„Vă voi spune impresiile pe care le văd, le aud şi le simt", a scris Staci. Aceste impresii îmi vin pe cale extrasenzorială. Îmi sunt comunicate prin intermediul spiritului meu ghid, care ţine în mâinile sale ceea ce el numeşte Cartea Vieţilor [Dosarele Akashice], o carte ce conţine toate informaţiile despre vieţile tuturor oamenilor care au trăit vreodată şi care sunt astăzi în viaţă. Sunt convinsă că surzenia reprezintă pentru tine o ocazie de a explora căi evolutive pe care nu le-ai putut explora înainte şi o legătură cu fosta ta viaţă anterioară. Surzenia îţi oferă şansa de a avea o legătură mai strânsă cu experienţa ta lăuntrică, intuiţia, cu gândurile, chiar şi cu simptomele fizice şi răspunsurile pe care ţi le oferă corpul. Te ajută să te cunoşti pe tine însăţi."

Staci o visase pe Penelope cu o noapte în urmă. Era ceva neobişnuit pentru ea să primească informaţii despre cineva, înainte de o şedinţă – şi a fost prima dată când informaţiile i-au venit sub forma unui vis. „Spiritul meu ghid îmi spune că îmi ajustam deja frecvenţa la a ta

şi, deci, eram deschisă să primesc informaţii despre tine. Ţi-am visat viaţă anterioară, care te-a ajutat să te decizi să fii surdă în viaţa actuală."

Staci a visat-o pe Penelope la vârsta de trei ani, când a văzut cum mama ei este abuzată verbal de iubitul ei. „Fetiţa asta era hipersensibilă", a spus Staci. „Abuzul a continuat timp de doi sau trei ani." Din vis, Staci a înţeles că mama lui Penelope din acea viaţă este şi acum mama ei. În viaţa anterioară, „abuzul s-a intensificat şi, în cele din urmă, a devenit fizic", a scris Staci. Odată, într-un moment de furie, iubitul a încercat să o stranguleze pe mama lui Penelope, cu firul de la telefon. A vrut să o sperie şi să o supună voinţei lui. Într-o zi, Penelope stătea cu o vecină în faţa apartamentului în care locuiau toţi trei. Înăuntru, cei doi se certau zgomotos. Penelope şi vecina ei au putut auzi că aruncau şi spărgeau obiecte. Vecina a îmbrăţişat-o pe Penelope, pentru a o alina. Amândouă erau paralizate de frică.

Prietenul a urmărit-o pe mama fetei până în dormitor. Ea a închis uşa, lăsându-l afară. El avea o puşcă. A spart uşa dormitorului şi a împuşcat-o pe mama lui Penelope de mai multe ori. Fata a auzit foarte clar împuşcăturile. Mama ei a pierdut prea mult sânge şi a murit.

Iubitul s-a dus în baie, s-a aşezat pe jos, cu spatele la cadă şi a început să plângă. Atunci, vecina a dus-o pe Penelope în apartament, de unde a sunat la poliţie şi la rudele lui copilei. Apoi, iubitul s-a împuşcat în cap. Penelope a auzit şi această împuşcătură.

„Aici se încheie visul meu", a spus Staci. „Penelope, viaţa mamei tale a fost curmată prea devreme. I-ai dus dorul timp de zece ani, atunci. Şi viaţa ta a fost curmată prematur. Nu cred că ai ajuns să împlineşti treizeci de ani. Iar tu ai făcut înţelegerea, de la nivel de suflet, ca în această viaţă să fiţi din nou împreună şi să vă continuaţi relaţia. Tatăl tău [din viaţa actuală] nu este bărbatul care a împuşcat-o pe mama ta. Acel bărbat nu este încarnat, în această existenţă.

Groaza, sunetele şi ţipetele pe care le-ai auzit în acea zi te-au urmărit pentru tot restul vieţii. Mi se spune că ai suferit de mari crize de depresie din cauza lor. Când mergeai noaptea la culcare - şi adesea şi în timpul zilei - sunetele din trecut te bântuiau. Mi se spune că acesta a fost ultimul gând cu care ai părăsit acea viaţă - să te eliberezi de acele sunete pentru totdeauna, orice ai fi fost nevoită să faci.

Atunci te-ai sinucis. Acest lucru ți-a influențat foarte mult decizia de a fi surdă în viața de acum. Nu ai vrut să retrăiești ororile din acele timpuri. Ceea ce vreau eu să știu, Penelope, este ce simți acum, când îți spun toate acestea. Rezonează cu tine? Nu doar la nivel intelectual, ci și emoțional și fizic?"

„Visele din timpul nopții...", a scris Penelope ca răspuns. „Mama mi-a spus că mereu țip în somn. Făceam și o mică glumă. Eu sunt surdă și vai de cel care doarme lângă mine. Bănuiesc că asta se află în subconștientul meu, în timpul nopții. Nu-mi amintesc ca mâinile să-mi fi tremurat vreodată așa de puternic", a adăugat Penelope, după ce a observat că are o reacție fizică la cele spuse de Staci. „A fost atât de intens. A trebuit să-mi frec mâinile, în încercarea de a mă calma."

„Îți tremură mâinile, în mod normal?", a întrebat Staci. „Da, ghidul meu îmi confirmă acest lucru. Încă mai lucrezi la acest lucru, pentru a dobândi vindecarea totală. Ai lucrat la el, la nivel subconștient, deoarece acesta a fost unicul mod în care te puteai ocupa de el, până acum. Acesta este un exemplu al felului în care copul tău fizic îți exprimă sentimentele și conflictele, al felului în care îți dă semne."

„Logodnicul meu vrea să întrebe de ce devin foarte agresivă, ori de câte ori mă supăr", a răspuns Penelope. „Vrea să știe dacă am avut vreo experiență traumatizantă în *această* viață. Acum știu. Trebuie să rup ciclul."

„Devii agresivă și violentă din cauza a ceea ce ai văzut în acea viață", a explicat Staci. „Încă mai porți acea experiență în subconștient."

Am întrebat-o pe Staci dacă ne poate spune mai multe.

„Mi se spune că acest lucru [surzenia] îi permite să acționeze cu compasiune față de oamenii care au diverse incapacități. Îi permite să aibă mai multă compasiune față de animale, în compania cărora, mi se spune, se simte foarte bine. În următorii ani, va intra în contact cu alte persoane surde și le va ajuta în mai multe privințe, oferindu-le tot felul de îndrumări."

„Doresc să folosesc toate aceste aspecte care mă identifică (surzenia, faptul că sunt femeie, tânără, că aparțin unei minorități etnice) pentru a atrage atenția și pentru a împărtăși informațiile într-un mod creativ", a intervenit Penelope.

„Minoritate etnică...", a spus Staci. „Pot vedea că se leagă de *alegerea ta* de a vedea lucrurile dintr-un unghi mai plin de compasiune. Te simt ca fiind diferită în mai multe privințe."

„Da!", a exclamat Penelope. „N-am simțit niciodată că mă integrez undeva."

„Penelope, cum te simți acum?", am întrebat, dorind să mă asigur că ședința nu o face să se simtă incomod.

„Mă simt ușurată", a răspuns ea. „Mereu am avut întrebări. Ca om, tocmai am primit o confirmare. Nu mă mai simt atât de singură."

„Staci", am întrebat eu, „ai putea să ne oferi conversația care a avut loc în ședința de planificare de dinainte de naștere a lui Penelope, atunci când a ales surzenia?"

Împreună cu Penelope am așteptat câteva clipe, în care Staci s-a „acordat" la discuție. Apoi, ne-a descris ședința de planificare într-un mod atât de detaliat, încât am simțit că luam parte la ea.

„Aud o conversație purtată în gând", a scris Staci. „Dar pot să și văd. Penelope se află într-o încăpere mare. Pereții înalți sunt acoperiți de multe imagini – imagini din vieți trecute. Alături de alți ghizi, se află principalul ei ghid spiritual. O văd pe Penelope cum stă pe jos, cu picioarele încrucișate. Tot așa stau și celelalte suflete cu care va interacționa, în mod special, în viața care va urma. Unele dintre suflete au fost alături de ea și în viețile anterioare, însă, când ea se va încarna, vor rămâne în lumea de dincolo. Principalul ei spirit-ghid stă în spatele ei, dirijând procedura, confirmându-i pe toți cei prezenți."

Ghidul spiritual: Ne-am adunat aici să o ajutăm pe Penelope să se decidă asupra vieții care va urma. Mulți dintre voi ați ajuta-o și în alte vieți, și în timpul dintre vieți. Penelope este încă afectată de experiențele din viața sa recentă și caută să se vindece în viața următoare. Ea vă cere acum, tuturor, să vă uniți energia cu a ei, pe măsură ce decide cine va fi, ce va experimenta și ce nu va experimenta și cum poate interacționa mai bine cu toți cei aflați aici, pentru a-și atinge scopurile.

„Cu toții se iau de ‚mâni'", a continuat Staci. „Văd cum pulsează energia de la unul la altul, prin încăpere, ca niște unde care îi străbate

pe toți cei prezenți. Primul lucru asupra căruia se decide Penelope este culoarea pe care o va avea corpul ei, întrucât aceasta va fi legătura dintre ea însăși și sufletul care a fost și este mama ei. În timp ce Penelope alege, văd cum sufletul ei capătă o culoare mai închisă, cum îl ‚încearcă să vadă dacă îi vine', dar și cum îl adoptă ca fiind al său.

Se poartă o conversație în gând, între Penelope și mama ei, se fac înțelegeri prin care mama ei acceptă să-i dea naștere și să o îngrijească, așa cum nu a putut-o face în viața anterioară. Penelope îi comunică acestui suflet că încă mai simte nevoia de a fi ținută în brațele mamei. Se face o înțelegere prin care să-și ofere una alteia multe îmbrățișări.

Dar apoi apar amintirile a ceea ce a văzut în viața anterioară, iar Penelope roagă să nu mai fie permisă o asemenea întâmplare. Bărbatul care a împușcat-o pe mama ei în acea viață iese din mulțime și acceptă să nu se întrupeze, cât timp Penelope și mama ei se află în corp fizic. Apoi, se întoarce la locul lui.

Penelope: Dar sunetele! Mi-e teamă că le voi auzi în continuare. Nu vreau să le mai aud deloc.

Ghidul spiritual: Draga mea, știi că vei continua să le auzi în tot ceea ce te înconjoară. Ai prefera să te naști surdă, astfel încât niciun sunet să nu-ți mai amintească de acea experiență? Vei fi în continuare afectată de ele și de ceea ce ai văzut și ai trăit, doar că vei simți totul mai profund, la nivel subconștient, unde va fi mai ușor pentru tine.

Penelope: Da.

Ghidul spiritual: Stai. [Ridică mâna.] Înainte să accepți acest lucru prea repede, gândește-te la următoarele: vei fi în continuare influențată de atrocitățile la care ai fost martoră în acea viață, întrucât mi-ai spus că îți dorești să-ți închei procesul de vindecare. Le vei simți în continuare - însă la un nivel pe care nu îl vei putea defini, o anumită perioadă de timp.

Penelope: Da, asta e ceea ce-mi doresc și ceea ce vreau să fac.

„Energia ei se schimbă puțin, pe măsură ce devine mai serioasă. Bucuria de a se naște și de a trăi din nou a fost oarecum eclipsată, oda-

tă cu conştientizarea lucrurilor asupra cărora trebuie să lucreze. Dar este de acord şi trece la următoarea etapă a procesului de planificare."

Penelope: Vreau să dau ceva altora, într-o oarecare măsură. Vreau să-mi măresc capacitatea de a avea compasiune. În ultima viaţă, priceperea mea de a simţi compasiune a dispărut, odată cu moartea mamei. Vreau să-mi pese, cu compasiune, de mulţi oameni.

Ghidul spiritual: În viaţa ce va veni, vei avea şansa de a-ţi folosi propria experienţă, pentru a-ţi manifesta cunoaşterea de sine în afară şi să-i ajuţi pe ceilalţi într-un mod blând, plin de compasiune şi de înţelegere şi, de asemenea, pentru a-i învăţa pe alţii.

„Se vorbeşte apoi despre voluntariat. Vecina care a ajutat-o pe Penelope în viaţa anterioară va fi una dintre persoanele handicapate cu care va lucra ea mai târziu [ca voluntar], cândva după ce va împlini vârsta de 30 de ani. Penelope spune că vrea să facă acest lucru, ca să o recompenseze pentru sprijinul oferit de ea.

Vecina se ridică în picioare şi este de acord. Văd cum imaginea sufletului ei preia forma unei persoane cu dizabilităţi fizice şi care se deplasează cu ajutorul unui baston. Îmi este comunicat faptul că imaginea sufletului se schimbă în timpul şedinţei de planificare, astfel încât toţi cei implicaţi să se poată recunoaşte mai bine, atunci când se văd unii pe alţii în formă fizică.

Doar atât mi se transmite acum. Aveţi întrebări?"

Eu am fost uluit atât de claritatea viziunii lui Staci, cât şi de forţa şedinţei de planificare de dinainte de naşterea lui Penelope. Ghidul lui Staci a condus-o la acea parte din discuţie care explica cel mai bine motivele pe care le-a avut Penelope de a alege surzenia. Planul ei era plin de înţeles, de scop şi de înţelepciune.

Prin studierea planificării de dinainte de naştere, am aflat că personalitatea are liber arbitru, poate accepta sau nu planurile sufletului.

„Cu privire la bărbatul care a ucis-o pe mama lui Penelope în viaţa anterioară", am întrebat-o pe Staci, „crima a fost o decizie a liberului arbitru, o decizie luată de personalitatea lui, sau a fost o crimă planificată încă dinainte de încarnare?"

„Să văd ce răspuns primesc... Se ştia la vremea şedinţei lui de planificare că-şi petrecuse mai multe vieţi în care a avut probleme cu ura de sine şi cu mânia. Încă nu învăţase cum să dobândească sentimentul de valoare de sine. Mama lui Penelope a spus în acea şedinţă de planificare că pe parcursul mai multor vieţi a lucrat asupra relaţiilor, şi că ar accepta cu plăcere şansa de a lucra din nou asupra acestor probleme, alături de el. La nivel de suflet, s-a oferit cu bucurie, în spiritul iubirii necondiţionate. Crima nu a fost prevăzută, ori planificată. A fost, într-adevăr, o decizie a liberului arbitru, luată atunci. Nu văd ca mama lui Penelope să fie ostilă faţă de el, la nivel de suflet. A înţeles foarte clar ce s-a întâmplat şi există multă iertare şi compasiune pentru problemele pe care le avea el", a concluzionat Staci. Atunci mi-a trecut prin minte ideea că decizia făcută prin liber arbitru de a ucide pe cineva trebuie să creeze, în mod automat, şi multă karmă.

„De ce acest suflet nu s-a încarnat acum pentru a echilibra acea energie, în nişte circumstanţe care să nu o pericliteze pe Penelope?"

„Deoarece nu era nicio grabă", a răspuns Staci. „Există încă suficient timp pentru asta şi în alte vieţi. Obiectivul vieţii lui Penelope este de a se vindeca de acea viaţă. Fiind foarte sensibilă, nu s-ar fi putut vindeca, dacă el ar fi fost prezent în viaţa ei. Mi s-a spus că unul dintre lucrurile pe care vrea cel mai mult să-l vindece este propria ei sinucidere."

„Ştiu că există multe modalităţi prin care sufletele se pot vindeca, în timp ce se află în formă de spirit", am spus. „De ce a ales Penelope să se vindece prin intermediul altei încarnări, şi nu în timp ce se afla în formă de spirit?"

„Mi se spune că nu era o situaţie de tip ori/ori. Nu exista *în loc de*. Au fost unele îndrumări şi şanse de a se vindeca în lumea de dincolo. A luat parte la multe sesiuni, împreună cu ghizii ei spirituali şi cu mama ei. Începuse să înţeleagă lucrurile, dar majoritatea la nivel intelectual, aşa cum zicem noi. Simţea nevoia de a reveni în întruparea fizică, pentru a se vindeca la un nivel mult mai profund. De asemenea, mama ei trebuia să revină în formă fizică, într-un anumit cadru de timp". (Motivele pentru care mama ei trebuia să revină, nu au fost specificate. Este posibil ca motivul să fi fost acela că sufletele alături de care îşi dorea mama ei să-şi petreacă viaţa erau pe cale să se încar-

neze.) „Penelope şi-a dorit foarte mult să fie alături de ea, deci a fost necesar să-şi continue vindecarea, în timp ce se afla în forma fizică. Iar acel suflet a primit cu bucurie şansa de a-i fi din nou mamă şi de a compensa ceea ce s-a întâmplat în trecut."

„Staci", am spus, „te rog, întreabă-l pe ghidul tău, ce alte aspecte din povestea lui Penelope sunt importante de evidenţiat - fie pentru cititori în general, fie, în mod special, pentru cititorii surzi care încearcă să înţeleagă care este scopul surzeniei." Până atunci, Staci parafrazase cuvintele rostite de spiritul ei ghid. Acum, le scria direct.

„Unu", a început el să-şi enumere punctele de vedere. „Experienţele lăuntrice ale persoanei sunt la fel de reale - dacă nu chiar mai reale decât lumea exterioară. Doi. Surzenia le îngăduie unor oameni să se concentreze mai bine asupra obiectivelor lor. Trei. Surzenia nu este un handicap. Este o oportunitate. Ea oferă o modificare subtilă în concentrare, care le este necesară pentru evoluţia personală şi spirituală. Patru. Surzenia nu este vina nimănui. Este o alegere. Ca orice alegere, aceasta le oferă şansa de a-şi trăi viaţa exact aşa cum au nevoie pentru scopul personal. Şi, uneori, există nevoia de a se echilibra ceea ce a fost creat de suflet. Au existat suflete care au tăiat urechile sau membrele altora, care simt nevoia de a se autopedepsi printr-o încarnare în care vor experimenta surzenia, incapacitatea de a-şi folosi unul dintre membre, sau desfigurarea. Alteori, există nevoia ca sufletul să experimenteze armonia lăuntrică. Când sufletul este la fel de sensibil ca şi Penelope, forţele exterioare, sunetele şi energiile pot constitui piedici în dobândirea armoniei interioare. În cazul lui Penelope, a fost dorinţa sufletului ei de a exclude orice sunet care să-i amintească de atrocităţile din încarnarea anterioară. Reţineţi că a renunţa la frică este una dintre cele mai mari încercări pe care le experimentaţi în calitate de oameni. Penelope încă mai lucrează la această lecţie."

„Referitor la comentariul făcut de tine despre sufletele care vor să se autopedepsească", am întrebat eu, „nu este aceasta mai mult o dorinţă de a-şi dezvolta empatia?"

„Empatia reprezintă obiectivul mai înalt. Este adevărat. Dar dacă sufletul nu se iartă pe sine, rămâne blocat. Când noi [ghizii spirituali] vedem acest lucru, vedem adesea suflete care aleg să se autope-

depsească pentru ceea ce au făcut. În final, voi vă judecați pe voi înșivă. Adeseori, treceți dincolo [muriți] cu puternica rezonanță a emoțiilor negative, ceea ce vă face să nu vedeți lucrurile foarte limpede. Vedeți prin ceea ce ați putea numi ‚ochelari-colorați-de-frică' sau ‚ochelari-colorați-de-vină'. În acele clipe, nu simțiți compasiune pentru voi înșivă." Am întrebat dacă frica a jucat un rol în planificarea lui Penelope pentru această viață.

„În acest caz, frica este o rămășiță. Penelope a murit în timp ce trăia o stare de frică, astfel că sufletul nu a putut evolua dincolo de ea. Știa că trebuie să renunțe la frică. Încă mai poartă rămășițele fricii nevindecate din viața trecută."

„Îți mulțumesc că ai răspuns la aceste întrebări", am spus.

„Cu multă plăcere", mi-a răspuns. „Mă ajuți să-mi îndeplinesc dharma."

Compasiunea

În ședințele cu mediumurile, compasiunea a fost una dintre lecțiile de viață pe care Spiritul a menționat-o cel mai des, alături de empatie și iubirea necondiționată față de sine însuși și față de ceilalți. În calitate de suflete eterne, căutăm să ne cunoaștem pe noi înșine ca fiind compasiune. Această autocunoaștere - care reprezintă, de fapt, simțirea compasiunii atât ca dar pe care îl oferim, cât și ca dar pe care îl primim - ni se oferă și este aprofundată, prin fiecare expresie a sa în planul fizic.

Societatea consideră că surzenia este o imperfecțiune. A fi privit ca imperfect de către ceilalți înseamnă că ți se dă ocazia de a simți compasiune pentru toți aceia pe care societatea îi socotește a fi „mai prejos". Un astfel de contrast nu există în tărâmul non-fizic, unde toți sunt egali și incontestabili. Niciun suflet nu este „mai prejos"; însuși acest concept este absurd. În tărâmul fizic, acestei noțiuni superficiale, fără sens, i se acordă, pentru un timp, un sens iluzoriu - unul care ne permite să înțelegem și să experimentăm compasiunea într-un mod care, altfel, ar fi fost imposibil.

Penelope şi-a planificat experienţa surzeniei, în parte, pentru a cunoaşte ce este compasiunea. Ea are multă compasiune, nu doar pentru cei surzi, ci şi pentru toţi cei care sunt neglijaţi, într-un fel sau altul. Ea caută să întărească legăturile dintre lumea celor care aud şi a celor care nu aud, dintre grupurile aflate în opoziţie, dintre culturile aflate în conflict. Pe măsură ce ea clădeşte acele punţi, compasiunea ei, purtată într-un loc de tăcere, îi vorbeşte lumii cu voce tare.

Nu e o coincidenţă că Penelope a ales să fie femeie şi afro-americană. În acord cu dorinţa ei de a înţelege ce este compasiunea, a ales să facă parte din două grupuri care sunt adesea tratate fără compasiune. Ori de câte ori este tratată astfel – şi oricare ar fi motivul – modul în care apreciază compasiunea şi dorinţa ei pentru acest sentiment sunt întărite.

Femeile, minorităţile etnice şi surzii au fost dintotdeauna privaţi de putere. În timp ce o ascultam pe Penelope vorbind, am fost uimit de discrepanţa dintre imensa putere pe care simte că o are pentru a crea o schimbare în lume şi relativa lipsă de putere a grupurilor din care face parte. Alegând circumstanţele în care îi lipseşte puterea exterioară, şi-a creat o forţă dinamică prin care să-şi dezvolte puterea lăuntrică.

Penelope şi-a proiectat o viaţă de învăţare-prin-contrarii – un plan des întâlnit în planul pământesc, prin care va ajunge la o mare evoluţie spirituală. Dacă nu ar fi ales circumstanţele în care să experimenteze lipsa de compasiune, probabil că ar fi avut mai puţine şanse şi motivaţii de a-şi cultiva compasiunea pe care o oferă acum altora. Dacă nu ar fi ales condiţiile în care să-i lipsească puterea din exterior, poate că nu ar fi cunoscut niciodată cât de puternic poate influenţa ea lumea.

Poate fi dificil să-ţi exprimi compasiunea în planul fizic, unde ego-ul creează un simţ de separare de ceilalţi şi unde frica ne domină. De exemplu, în şedinţa de planificare de dinainte de naştere a lui Penelope, compasiunea este exprimată faţă de sufletul care a ucis-o pe mama ei în viaţa anterioară. Nu există mânie, ură sau răzbunare; în schimb, vedem iertare şi înţelegere. Observaţi şi compasiunea şi lipsa de judecată cu privire la sinuciderea lui Penelope din viaţa ei trecută. Nu este criticată sau condamnată. Ea are nevoie să-şi încheie lecţia planificată

pentru acea încarnare, însă cei prezenți simt doar compasiune față de greutățile care au determinat-o să-și pună capăt vieții astfel.

Ca suflete, noi nu se judecăm unii pe alții. Unica judecată din tărâmul spiritului este judecata de sine, care poate apărea în timpul în care ne privim retrospectiv viața. Ne judecăm pe noi înșine și suntem singurii care o facem. Ghizii noștri spirituali stau lângă noi, în timp ce ne trecem în revistă viața și, din când în când, ne evidențiază momentele când am fi putut exprima mai multă compasiune - însă și aceste remarci sunt făcute cu iubire, fără judecată. Doar atunci când ne aflăm în corp și, aparent, separați unii de alții, exprimăm lipsa de compasiune care vine din judecată. Acele judecăți, departe de a fi rezultatele separării pe care o percepem, reprezintă, de fapt, cauza acestei separări. Pentru a renunța la judecată și pentru a iubi cu compasiune, fără discriminări, trebuie să ne amintim cine suntem noi cu adevărat.

Așa cum compasiunea este tema predominantă în planificarea de dinainte de naștere a lui Penelope, la fel este și dorința de a fi de folos. În calitate de suflete, suntem motivați prin iubire să ne ajutăm între noi să evoluăm, iar ședința de planificare a lui Penelope este plină de exemple de suflete care doresc să se pună în folosul celorlalți, în acest fel. Penelope și-a creat o viață în care servește omenirea, concentrându-se în principal asupra comunității surzilor. Mama lui Penelope a vrut să o ajute, oferindu-i iubirea și afecțiunea fizică, care au fost întrerupte prematur în viața lor anterioară. Vecina a dorit și ea să o ajute, acordându-i șansa de a-și exprima compasiunea. Prin urmare, a fost de acord cu unele handicapuri fizice. Sufletul care a ucis-o pe mama lui Penelope a avut o dorință atât de puternică de a o ajuta, încât a convenit să nu se încarneze în prezent, amânându-și astfel propria evoluție și echilibrarea karmei sale. Iubirea, exprimată sub forma dorinței de a le fi de folos celorlalți, este singurul sentiment care se degajă, efectiv, din ședința de planificare de dinainte de naștere a lui Penelope.

Același lucru este adevărat și în ce privește planificarea vieții anterioare. Atunci când mama lui Penelope și-a proiectat acea viață, știa că exista posibilitatea ca sufletul care va deveni partenerul ei să acționeze într-un mod violent, însă a vrut să-i acorde o șansă de a-și dezvolta sentimentele de valoare de sine, în timpul încarnării. La ni-

vel de suflet, dorința ei de a-i face un serviciu, nu a fost sub nicio formă redusă de istoria încarnărilor în care acest om și-a exprimat mânia. După toate probabilitățile, aceste două suflete vor mai planifica o încarnare în care să fie împreună, o viață în care vor exista mai multe ocazii ca el să aleagă iubirea, în locul furiei.

Noi iubim sufletele alături de care ne planificăm viețile. În timpul existenței noastre pământești, acestea pot fi oameni care complică lucrurile, care ne produc stres sau necazuri, sau care devin chiar „dușmanii" noștri. În afara trupului, soțul și soția care s-au despărțit, părintele abuziv și copilul neglijat sau foștii parteneri de afaceri care au fost mereu în conflict sunt prieteni care se iubesc. Țin mult unii la alții și, de cele mai multe ori, se vor reîncarna împreună, în încercarea de a rezolva lecțiile care nu au fost încheiate în viețile lor trecute.

Sufletele nu sunt nevoite să se încarneze, pentru a fi de folos în tărâmul fizic. Căci, așa cum ni s-a spus în ședința cu Staci, sufletele dezîntrupate au ajutat-o mult pe Penelope, în viețile ei anterioare. Sufletele din non-fizic ne oferă mult ajutor, prin faptul că ne trimit iubire și inspirație. Ele ne comunică în vis și ne ating prin intermediul emoțiilor pe care le avem ziua. Cei care ne iubesc sunt mereu alături de noi, fie că se încarnează, sau nu, lângă noi. Legăturile inimii sunt eterne.

Vecina din viața anterioară va juca un rol important în viața actuală a lui Penelope, așa cum o vor face și alte suflete, care îi vor permite să-și exprime sentimentul de compasiune. A învăța să accepți iubirea și compasiunea este la fel de important ca a învăța să le exprimi. Sufletele își planifică vieți în care includ accidente fizice, boli și handicapuri fizice și mentale - de exemplu, un handicap care limitează pe cineva, făcându-l să se deplaseze exclusiv cu ajutorul unui scaun cu rotile - pentru a crea acele circumstanțe în care nu mai pot fugi, la propriu, de cineva care exprimă iubire. În viețile trecute, e posibil ca aceste suflete să fi avut dificultăți în a accepta grija și tandrețea acordată de ceilalți. Astfel că își planifică vieți ulterioare, în care aproape că-și impun lor înșiși să învețe această lecție.

Sufletele aleg provocări și pentru a depăși sentimentul de frică. Așa cum a arătat spiritul-ghid al lui Staci, Penelope a vrut să depășească frica rămasă din viața anterioară. În această încarnare, acea frică

este purtată, în cea mai mare parte, la nivel subconştient, iar vindecarea are loc la acel nivel. Atunci când ne proiectăm viețile, dorim să ne vindecăm în mai multe privințe, inclusiv să ne vindecăm emoțiile „negative", cum este frica.

Pe parcursul cercetărilor mele, am întâlnit un tânăr care, în timpul meditației, a contactat un sine din viitor - şi anume, o încarnare a sufletului său, într-un timp din viitor. Acest sine i-a spus că oamenii din viitor numesc perioada de acum de pe Pământ: „Era Fricii". Gândiți-vă la semnificația acestei etichete. Dintre toate descrierile care ar putea fi acordate erei noastre, ei au ales frica. Frica este o emoție predominantă a timpului nostru. Ne ocupă o parte atât de importantă din existența zilnică, încât avem tendința de a nu o remarca. Dusă mai departe de sutele de încarnări, frica nevindecată este profund întipărită în conştiința noastră individuală şi colectivă. Pentru a vindeca frica, trebuie să o trăim - împotrivirea față de orice energie nu face decât să îi dea mai multă putere - iar apoi să alegem să o depăşim. Încercările din viață ne dau ocazia de a vindeca acele frici - conştiente şi subconştiente.

Asemenea fricii şi celorlalte emoții „negative" şi falsele credințe trebuie vindecate. Dacă, de exemplu, sufletul care a ucis-o pe mama lui Penelope îşi creează încă din timpul încarnării părerea că disprețul de sine este meritat, sau că el este furie, atunci acel suflet îşi va pregăti încarnări viitoare, în care să învețe contrarul. „Mai prejos decât alții" nu este o etichetă mai corectă atunci când este aplicată sinelui, decât când e aplicată altora. În viețile ulterioare vor fi folosite planuri de învățare-prin-contrarii, în care oamenii care se încarnează alături de acest suflet să-i oglindească lipsa de valoare de sine.

Am remarcat aspectele prezente în planificarea de dinainte de naştere a lui Penelope, însă cele care lipsesc din ea sunt la fel de remarcabile: orice sentiment că surzenia este ceva negativ, „rău" sau o formă de pedepsire. Penelope a ştiut că surzenia nu este niciunul din aceste lucruri. Ea a fost suficient de înțeleaptă pentru a recunoaşte că surzenia reprezintă o ocazie valoroasă de a învăța. De fapt, a fost atât de nerăbdătoare să aleagă această încercare de viață, încât spiritul ei ghid a fost nevoit să încetinească procesul, pentru a se asigura că surzenia era chiar lecția pe care şi-o dorea. Niciodată nu se plânge sau nu

caută o încercare mai puțin dificilă. Niciodată celelalte suflete nu-și exprimă sentimentul de milă față de încercarea pe care ea o va avea. Ca și Penelope, ele o consideră o ocazie favorabilă pentru evoluție și sunt dornice să o sprijine în aventura sa.

Chiar și acum, în timp ce se află în acest trup, Penelope vede dezvoltarea ce rezultă din această experiență și este recunoscătoare pentru evoluția sa spirituală. Sentimentul de recunoștință este deosebit de important. Două diapazoane acordate la aceeași frecvență vor avea o rezonanță similară - și anume, vor vibra la unison. La fel, recunoștința este o aliniere a sinelui cu frecvența Minții Divine. Recunoștința este o vibrație elevată, chiar sacră, la același nivel cu iubirea, iertarea, bucuria și compasiunea. Recunoștința nu înseamnă că suntem „fericiți" că am suferit. Înseamnă să găsim un aspect sau o consecință a încercării de viață, pe care o putem aprecia. Oricare ar fi natura sau gravitatea încercărilor noastre, evoluția și învățarea pot fi mereu un rezultat al lor. Această extindere a sinelui trebuie recunoscută și prețuită.

Majoritatea dintre noi ascultăm cu urechile. Penelope a vrut să aibă experiența compasiunii, astfel încât și-a ales o viață în care avea să asculte cu inima. Inima are un limbaj propriu, iar Penelope îi învață cadența. Mulți dintre noi ascultăm vocile din exterior - voci care ne spun cine suntem noi și ce ar trebui să gândim, să facem și să fim. Penelope și-a planificat o viață în care să-și asculte vocea lăuntrică - vocea sufletului. Ea ține seama de această chemare și este mai bogată datorită ei. Încercările din viață, precum surzenia, străpung vălul care pare să ne separe de latura noastră Divină. După ce ne acceptăm încercările, ieșim din călătoria noastră „amnezică", având o mai profundă cunoaștere de sine. Surzenia lui Penelope o aduce Acasă spre acest adevăr.

Bob Feinstein ocupă un loc special în această carte. El este singura persoană a cărei încercare de viață - orbirea - a fost rezultatul unui „accident" neplanificat. (După cum veți citi într-un capitol următor, noi ne planificăm adesea „accidente" - sau măcar potențialul de a le avea - încă înainte de a ne naște.) În timpul ședinței lui Bob cu mediumul, am fost uimit să aflu că Bob nu căutase să aibă experiența

orbirii încă din primele stadii ale planificării de dinainte de naştere. De fapt, iniţial el îşi proiectase o viaţă foarte diferită. Când a rămas orb, Bob şi ghizii lui spirituali s-au adaptat din mers, creând un nou model de viaţă.

Am folosit ghilimele pentru „accident", deoarece nu cred că există accidente adevărate. Universul este ordonat într-un mod complex, până la cea mai microscopică particulă şi, la un anumit nivel, noi suntem – conştient sau nu – co-creatorii a tot ceea ce trăim. Introducem în propriul scenariu unele „accidente", înainte să ne încarnăm; împreună cu ceilalţi, creăm altele după ce ajungem aici. Însă, sub nicio formă ele nu sunt evenimente întâmplătoare.

Iniţial, m-am întrebat dacă povestea lui Bob ar trebui inclusă în această carte. M-am gândit că oamenii ar fi ajutaţi mai mult de relatările sufletelor care şi-au dorit o anumită încercare, încă dinainte de naştere. După mai multă chibzuinţă, am realizat că Bob fusese un dar din partea Spiritului, care ne-a adus laolaltă pentru a ne arăta modul în care sufletele răspund evenimentelor neaşteptate de pe planul pământesc. Această carte nu ar fi completă fără relatarea lui.

Relatarea lui Bob

„Când am ieşit din incubator, eram orb."

Aşa a început viaţa lui Bob. S-a născut prematur, cu trei luni înainte de termen, în decembrie 1949. Cântărea mai puţin de un kilogram. Oxigenul în exces folosit în incubatorul lui a făcut ca celulele de pe retina ochilor să se înmulţească prea repede, acoperindu-i cu un strat de ţesut cicatricial.

„Când eram mic", a spus Bob încet, „mama mea nu mi-a spus niciodată clar că sunt orb. Auzisem cuvântul, dar nu ştiam ce înseamnă. Abia la trei ani, am început să conştientizez că eram diferit. Auzeam lucruri ca: *Stinge lumina*, sau *E întuneric aici*, dar pentru mine nu aveau niciun sens. Mama îmi spunea: *Văd că vine mătuşa Sylvia*. Eu o întrebam: *De unde ştii?* Iar ea zicea: *O văd*. Apoi o întrebam ce vrea să spună, iar ea îmi răspundea: *Unii oameni văd cu ochii, însă tu vezi cu mâinile*."

Bob nu şi-a dat seama cât era de diferit de ceilalţi, până când nu a început şcoala. În timp ce alţi copii învăţau să folosească stiloul şi creionul, Bob învăţa Braille şi dactilografie. La orele pe care le avea alături de alţi copii, profesorii spuneau, de obicei, încă din prima zi de şcoală: „Trebuie să fim foarte atenţi cu Robert. El este foarte special." Când a atins cărţile după care învăţau copiii care vedeau, a fost uimit să afle că au paginile netede. De asemenea a fost surprins să descopere că ceilalţi copii puteau alerga şi merge cu bicicleta, fără a fi însoţiţi.

„Eram foarte naiv", îşi aminteşte Bob. „Uneori, copiii îmi spuneau: *Câte degete îţi arăt acum?* Eu le spuneam: *Nu ştiu.* Asta îl domolea. Alţi copii orbi încercau şi greşeau, iar ceilalţi râdeau de ei. Deci, într-un fel, naivitatea mi-a prins bine."

Deşi Bob s-a ferit cât a putut de tachinări, tot a avut probleme cu colegii lui care vedeau. Unul dintre elevii care îl conducea de obicei la ora de Braille, mergea prea repede şi nu îşi încetinea pasul la rugămintea lui Bob. „Ar trebui să-i pună pe alţii să facă asta", se plângea băiatul. „Ar trebui să mergi mai repede."

Bob a avut probleme şi acasă. „Pe tatăl meu nu-l prea interesa ce fac. Cred că era foarte dezamăgit că are un copil orb."

Prin urmare, Bob îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu mama şi cu mătuşile lui, care îl iubeau şi îl susţineau. Uneori, el se prefăcea că citeşte din cărţi tipărite, inventând tot felul de poveşti, pe măsură ce dădea paginile. „Odată, cineva mi-a spus că ţineam cartea invers, însă mama nu îmi făcea niciodată observaţie. Acesta este un mod foarte bun de a creşte un copil orb, pentru că îl face să se simtă mai normal. Ea a ştiut din instinct ce să facă." Când mergeau la cumpărături, mama lui îl lăsa să atingă produsele, chiar dacă, uneori, mai răsturna câte ceva. Ea considera că aşa putea să înveţe cel mai bine. Din punct de vedere social, Bob a considerat că anii din şcoala generală şi liceu au fost mai grei decât cei din clasele mai mici. „Eram foarte singur", a spus el, cu tristeţe în glas. „Copiii vorbeau despre cum s-au distrat, ce locuri au vizitat, dar eu nu eram inclus niciodată în activităţile lor."

Totuşi, existau unele locuri unde era acceptat şi Bob. La vârsta de cincisprezece ani, el a mers într-o tabără de muzică. „A fost una dintre cele mai minunate veri din viaţa mea! Aveam mereu alături un pri-

eten cu care să pot vorbi." Cei care au organizat tabăra erau interesați de notația muzicală în Braille, iar Bob cânta la clarinet în orchestră. Avea ureche muzicală şi îi amuza pe toți colegii lui de tabără spunându-le, de exemplu, că o maşină a claxonat pe sunetul si bemol, sau că scârțâitul uşii a fost un la înalt.

Bob a absolvit Colegiul Oberlin. „Eram mândru că am reuşit să termin un colegiu pentru văzători, unde nu se făceau excepții, în afara celor necesare pentru starea mea. Cu modestie, am încercat să arăt că orbirea nu trebuie să constituie un obstacol devastator." La colegiu, Bob a ajuns să-şi accepte homosexualitatea, care, aşa cum aveam să descopăr în curând, făcea parte din planificarea lui de dinainte de naştere.

Una dintre marile bucurii pe care le-a avut Bob în viață a fost Harley, un labrador, cel care l-a însoțit timp de opt ani.

„Uneori, când eram cu Harley, aproape că uitam că sunt orb, pentru că îmi plăcea la nebunie să mă plimb cu el", şi-a amintit Bob. „Oamenii considerau că nu era cel mai bun câine însoțitor, pentru că era năzdrăvan. Odată, Harley a furat o pulpă de pui din farfuria unui tip. Toți s-au scandalizat! Dar, în ochii mei, Harley nu avea cum să greşească. Eram ca un tată entuziasmat la culme de copilul lui." La un moment dat, Harley i-a salvat viața lui Bob, împiedicându-l să păşească în gol de pe platforma de la metrou, căci ar fi căzut pe şine.

L-am rugat pe Bob să-mi explice cum era să fii orb.

„Bob, cum percepi tu anumite obiecte? Obiectele mici le poți lua în mână ca să le simți forma. Dar lucruri precum avioanele – ai idee cum arată un avion sau alte obiecte mari?"

„Să-ți spun sincer, nu", a răspuns Bob. „Există multe lucruri... înveți cuvintele, dar nu ți le poți reprezenta. Cum ar fi animalele. Nu ştiu cum arată, pentru că nu le-am mângâiat niciodată. Nu ştiu cum arată un bloc zgârie-nori, sau orizontul, luna sau stelele. Nu înțeleg ce înseamnă ca o persoană să fie frumoasă sau urâtă."

„Când visezi, ce vezi?"

„În visele mele apar doar voci, ca la radio. E interesant însă că nu visez niciodată că merg însoțit de un câine, sau cu un baston. Dacă, în vis, trebuie să merg undeva, în mod automat ajung acolo." (Cuvintele lui Bob mi-au amintit de faptul că atunci când ne aflăm în spirit „călă-

torim", pur şi simplu, prin concentrarea atenţiei asupra destinaţiei dorite.) „În visele mele, nu simt prea multe. Nu am simţul mirosului. Îmi apar doar voci, pentru că nu am văzut nimic, niciodată. Mă număr printre puţinii orbi care nu au văzut niciodată lumina sau întunericul."

„În visele tale, ţi se indică vreodată faptul că eşti orb?"

„Nu... nu contează dacă sunt orb. Dacă vreau să citesc un meniu în vis – nu există un meniu. Pur şi simplu, ştiu tot ce se află în meniu. Ştiu tot ce se petrece."

„Bob, ce deosebire există între orbi şi oamenii care văd?"

„Cred că noi suntem mai sensibili la anumite lucruri: la atingere, mirosuri, bunătate sufletească. Când eşti orb, devii un barometru al bunătăţii şi al lipsei de bunătate, pentru că ai nevoie de acest lucru pentru a supravieţui." L-am întrebat pe Bob ce crede că ar fi fost diferit, dacă nu ar fi fost orb.

„Simt multă compasiune pentru cei dezavantajaţi", a răspuns el, amintindu-mi de Penelope. „Dacă aş fi văzut, se poate să fi fost mai snob, mai preocupat de bani, de modul în care arăt. Aceste lucruri nu au nicio importanţă pentru mine acum. Contează esenţa unei persoane. Şi cred că orbirea mi-a dat darul adevăratei iubiri de animale, deoarece ştiu ce înseamnă să depinzi de un câine şi să-l laşi pe el să-şi folosească inteligenţa pentru a te ajuta. Înveţi să ai încredere în animale. Şi, în mod curios, înveţi să ai încredere în oameni, fiindcă atunci când eşti călăuzit de cineva, trebuie să ai încredere în acea persoană."

Şedinţa lui Bob cu Staci Wells

Conversaţia cu Bob m-a făcut să înţeleg puţin provocările pe care le întâmpină orbii. Deşi îmi imaginam felul în care aceste provocări puteau da naştere unei puternice evoluţii personale, eram nerăbdător să aflu căile specifice prin care a sperat Bob să evolueze, când şi-a planificat să fie orb. La acea vreme, nu ştiam că în planul său iniţial pentru această viaţă nu era inclusă experienţa orbirii.

Mediumul Staci Wells a făcut două comunicări pentru Bob; ambele sunt combinate în relatarea care urmează. De mai multe ori, Spiritul a rugat-o pe Staci să evidenţieze unele lucruri, pentru a le putea

accentua în cartea mea. În acele locuri am inserat [diminitivul me, Rob]*, pentru a indica ideile scoase în evidenţă.

Ca şi în celelalte şedinţe de planificare pe care le-a văzut Staci de când lucrăm împreună, şi cea a lui Bob conţine referinţe la o planşă pe care o folosesc sufletele pentru a proiecta următoarea încarnare. Dar, deosebirea este că în şedinţa de planificare a lui Bob se folosesc încă două planşe noi: o planşă de tranziţie pentru trasarea diverselor modalităţi prin care ar putea reacţiona Bob la accident şi o planşă finală, care conţine noul plan pentru această viaţă.

Înainte de prima comunicare, am informat-o pe Staci că Bob s-a născut prematur şi că a fost ţinut într-un incubator, unde oxigenul aflat în exces i-a cauzat orbirea. Foarte clar şi detaliat, Staci a constatat atât planul de viaţă original, cât şi unul nou. Am aflat că, în această viaţă, el şi-a dorit să-şi dezvolte iubirea de sine şi acceptarea de sine. Pentru a stimula această dezvoltare, îşi planificase iniţial o încercare de viaţă în care îşi descoperea şi accepta homosexualitatea, în contextul unei căsătorii heterosexuale, cu o femeie numită Maureen. După ce a rămas orb, Bob şi ghizii lui spirituali au creat un plan complet diferit, dar care avea să-i permită să obţină aceleaşi rezultate. Această improvizaţie se deosebea de tot ceea ce văzusem eu şi Staci până atunci. Eram încântat că aveam ocazia să văd cum sufletul şi ghizii săi spirituali se adaptează, în mod spontan, la o modificare semnificativă, dar neaşteptată din planul fizic.

„Eşti un suflet foarte responsabil", i-a spus Staci lui Bob, când a început să analizeze informaţiile. „Ai avut vieţi în care ai experimentat multă sărăcie, pentru a putea evolua spiritual. În acele vieţi, ai lucrat asupra lipsei de ego, negându-ţi sinele şi oferindu-i corpului doar acele lucruri necesare unei existenţe simple. Ai fost un călugăr sihastru din Spania. Asta, deoarece ai vrut să te izolezi de loviturile, răutatea şi nedreptăţile oamenilor. Ai parcurs o cale lungă, ca parte din misiunea ta. Erai foarte slab. Cerşeai pentru mâncare şi trăiai din generozitatea altora. Acea viaţă a fost precursoarea alegerilor pe care le-ai făcut în viaţa actuală. Ţi-a plăcut să duci o viaţă singuratică, în care interacţionai cu oamenii, într-un mod binevoitor şi generos. Erai

un suflet sensibil. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care ai ales să te izolezi – atunci şi în multe alte vieţi anterioare.

Când ţi-ai planificat viaţa actuală, au existat multe discuţii despre echilibrarea fiinţei tale şi despre nevoia de a face, de această dată, parte din lume. Acum sperai să ai relaţii mai strânse cu oamenii. Îţi doreai foarte mult să interacţionezi cu cei care aveau să devină membrii familiei tale. Ai vrut să creezi o viaţă în care să-ţi respecţi familia şi să fii apropiat de ea.

În acelaşi timp, ai jurat că vei lucra asupra lipsei de respect de sine, pe care ţi-ai creat-o prin faptul că ai mers mult prea departe cu aspectul de sihastru, pentru evoluţie spirituală. Ai vrut să-ţi păstrezi independenţa emoţională, pentru care ai lucrat foarte mult în alte vieţi. În viaţa actuală, provocarea este să-ţi construieşti respectul de sine din interior. Oscilezi între aceste două extreme, căutând părerea altora pentru a-ţi reconfirma cine eşti. Au existat unele discuţii despre încercările din viaţa ta şi despre diversele modalităţi prin care ţi-ai putea atinge scopurile. Faptul că mama ta te-a născut prematur a fost neprevăzut. Sarcina a fost supravegheată [de către ghizii tăi spirituali], însă naşterea prematură a fost ceva neaşteptat. A fost o surpriză.

Ghizii au venit imediat lângă incubatorul lui Bob, aşteptând să iasă din corp şi să intre în acea stare de conştiinţă unde spiritul, sau corpul astral, este eliberat. Ştiau că totul se va întâmpla rapid. Unii oameni ar putea spune că l-au scos din corp, dar nu e adevărat. Au vrut neapărat ca eu să-ţi spun asta, [Rob]."

Staci a continuat. „Ghidul meu spiritual vrea să începem cu tabla de şah, tabla de planificare. Este o planşă pe care sunt stabiliţi paşii de dezvoltare şi evoluţie din viaţa persoanei, astfel încât sufletul să aibă un punct de referinţă vizual. Această planşă este ca o organigramă. Organigrama este o întrebare. Dacă răspunsul e da, mergi pe o anumită cale. Dacă răspunsul e nu, mergi pe altă cale. Când Bob a avut acest accident în incubator... fraza pe care o aud este: înapoi la planşă. Bob şi doi dintre ghizii săi spirituali s-au adunat şi au revenit în încăperea planşei de planificare, pentru a trasa calea alternativă care va fi urmată pentru a-şi putea atinge scopurile sufleteşti din această viaţă.

Îmi arată momentul în care el [Bob] a ajuns înapoi în spirit, la locul de planificare... era foarte dezorientat de această schimbare rapidă, de proporţii, şi surprins să se găsească acolo. Nu a înţeles ce i s-a întâmplat corpului de bebeluş. Îşi recunoaşte ghizii, are încredere în ei şi acceptă pe deplin să fie călăuzit.

Îl aud pe unul dintre ghizi care vorbeşte în numele amândurora şi îi spune lui Bob că procedura a luat o turnură neaşteptată şi creierul său a primit prea mult oxigen. Bob pare să fie şocat de această veste – e tăcut, cu ochii larg deschişii, pupilele dilatate, încremenit şi trist.

Ghidul spiritual: Asistenta care a ataşat tuburile de la incubator – acolo unde se află chiar acum corpul tău – a făcut o greşeală şi i-a permis elementului oxigen să pătrundă într-o cantitate prea mare. Acest lucru a dus la creşterea nivelului de oxigen din creierul tău, producând daune.

Văd cum ghidul îi arată lui Bob ochii – ochii bebeluşului. Deşi spiritul lui Bob este ataşat de corpul bebeluşului, se află încă în afara corpului. În timp ce îi vorbeşte prin intermediul gândirii telepatice, vede acei ochi cu ochiul minţii. Îi arată daunele şi cum vor arăta ochii în copilărie şi în perioada în care va fi adult.

Ghidul spiritual: Creierul nu a fost afectat; doar ochii. Ţi s-a mărit însă coeficientul de inteligenţă. Nu foarte mult, dar îţi va fi de folos. Ai acum opţiunea de a-ţi reconsidera planul de viaţă, pentru a vedea dacă aceste schimbări îţi vor servi pentru scopurile propuse. Dacă doreşti, poţi să te retragi din acest corp, să revii la noi, să reevaluezi o nouă familie-gazdă şi să schiţezi alte planuri.

Bob le pune rapid multe întrebări. Întreabă despre capacitatea sa de a merge. Vrea să fie reasigurat că trupul lui va funcţiona aşa cum se aşteaptă el. Ei îl asigură că va funcţiona bine. Apoi îi întreabă:

Bob: Şi cum rămâne cu lucrarea mea?

Ghidul spiritual: O vei îndeplini.

Bob: E posibil ca acest handicap să-mi frâneze procesul de evoluţie din această viaţă?

Al doilea ghid: Să vedem.

Între ghizi şi Bob, se află planşa de planificare pentru vechea sa viaţă, deasupra ei o planşă de tranziţie şi peste ea o planşă cu viaţa lui Bob, aşa cum va fi ea afectată de această schimbare. Aceste planşe sunt ca nişte holograme - au un aspect transparent, nu sunt solide. Gândurile lor creează aceste planşe şi trasează linii pe ele. Liniile reprezintă procesul de dezvoltare.

Se formează o diagramă. Apar nişte ramificări. Unele dintre ele sunt case. De exemplu, pe planşă sunt marcate casa unde locuia familia lui când s-a născut, casa în care se mută apoi şi locurile unde trăieşte el ca adult, chiar şi camera de la colegiu. Totul se petrece foarte rapid.

Cu ajutorul gândurilor, mută elemente de pe o planşă pe alta. Primul lucru pe care îl iau de pe planşa cu planificarea iniţială, pentru a-l muta pe cea de tranziţie, este mama lui.

Ghidul spiritual: Să începem cu mama ta. Ea va rămâne în această viaţă şi va fi în continuare mama ta.

Bob: E bine.

Bob pare că s-a liniştit. Ia o gură de aer şi oftează [a uşurare].

Ghidul spiritual: Tatăl tău...

Îl mută din planşa originară, pe cea din mijloc.

Ghidul spiritual: Va rămâne şi el cu tine.

Foarte repede sunt mutate şi alte elemente - animale de casă, rude, lucruri de genul ăsta etc. Toate trec pe planşa de tranziţie. Pe măsură ce ghizii mută totul pe acea planşă, apar şi ei pe planşa de deasupra.

Ghidul spiritual: Aceste elemente nu se schimbă şi vor rămâne ca o influenţă stabilă, surse şi forţe în viaţa ta. Însă profesorii tăi vor fi schimbaţi. Această şcoală [arată spre un element-şcoală de pe planşa de jos] nu mai este relevantă, din cauza stării tale de acum. Vei merge la această şcoală [arată spre un element-şcoală care apare dintr-o dată pe planşa de tranziţie]. Aici îţi vor fi oferite îndrumările de care ai nevoie pentru a trăi în aceste condiţii. În continuare, să ne ocupăm de prietenii tăi.

Apoi trec la liceu. Aceşti prieteni sunt mutaţi de pe planşa originală, pe cea de tranziţie. Sunt prieteni importanţi pentru Bob în această viaţă. Bob dă din cap, în semn de aprobare.

Conversaţia se accelerează şi ghizii mută elemente din planul iniţial, în cel de tranziţie. Mi se spune că acestea sunt piese secundare - pe care nu trebuie să le includem în carte. Acum, îi rog să încetinească, pe măsură ce ajungem la partea mai importantă.

Ghidul spiritual: Femeia care a acceptat să-ţi fie soţie poate opta să nu respecte această înţelegere. Vei avea în continuare încercări de acceptare de sine, dar nu cu ea. Va fi o încercare mai mare, din cauza lipsei unui partener care să te sprijine în acele momente.

Bob nu spune nimic. Ascultă şi se gândeşte. Acum întreabă despre femeie. O numeşte Maureen.

Bob: Pot măcar să mă bucur de prietenia lui Maureen?
Ghidul spiritual: Depinde de ea. Haide să o aducem aici.

Cu viteza gândului, este adusă lângă ei. Încă nu se născuse. De la mijlocul cutiei toracice în sus, văd ca o formă fizică. Nu e solidă - poţi vedea prin ea - dar are forma unui corp de femeie, corpul pe care îl va avea în viaţa următoare. Pare să aibă între douăzeci şi cinci de ani şi patruzeci şi cinci. În jos se află corpul de lumină, corpul de spirit. Ghidul meu îi zice *mantia corpului*. Ea poartă o parte din mantie. Este un lucru care are loc instantaneu, imediat ce-şi aminteşte de planul vieţii ei şi cum interacţionează cu cel al lui Bob. Mi se spune că numai o parte din ea este acoperită de mantie, deoarece deja se răzgândeşte în privinţa rolului el. I se arată noua diagramă a vieţii lui Bob. Mult timp, nu zice nimic. În cele din urmă, spune:

Maureen: Prefer să nu iau parte.

Văd cum ridică mâna stângă. Apoi enumără pe degete motivele pentru care nu-şi doreşte să facă parte din viaţa lui Bob.

Maureen: Şcoala unde am planificat iniţial să ne întâlnim nu mai este relevantă. Bob nu va mai merge acolo.
Ghidul spiritual: Nu contează, putem să aranjăm să vă întâlniţi în altă parte.

Maureen: Nu, nu vreau.

Ghidul spiritual: Putem aranja chiar să vă întâlniți la aceeași vârstă la care ați planificat să vă întâlniți inițial.

Maureen: Nu. Este foarte important să împărtășim acele experiențe care încep din timpul școlii. Nu e vorba doar de cât de bine m-aș simți eu lângă Bob, ci și cât de bine se va simți el lângă mine. Este mai important în cazul lui.

Se întorc spre Bob și îi cer părerea. El spune că înțelege și că este de acord cu ea, deși se vede clar că e dezamăgit.

Bob: Te eliberez de înțelegerea făcută. Va exista un alt loc și un alt timp în care să ne întâlnim din nou și să fim împreună.

Ea îl ia de mână.

Maureen: Îți mulțumesc. Da, așa va fi. După trei vieți de la aceasta, vom putea fi iar împreună.

El dă din cap a încuviințare și văd că se îmbrățișează. În loc să iasă din încăpere, forma ei spirit dispare. Aud cum Bob oftează, în timp ce renunță la ea și la așteptările lui. Mi s-a spus să-ți comunic [Rob] că renunță la așteptările lui, pentru că până și la nivel de suflet ne luptăm cu acest lucru. Ne este mai ușor acolo și reprezintă încă o problemă pentru mulți dintre noi - *să nu avem așteptări și pretenții de la alte persoane care sunt importante pentru noi.*

Maureen a văzut că direcția pe care o lua viața lui Bob nu avea să mai servească obiectivelor ei. Ea a rupt acea înțelegere dintre ei, atât din motiv personal, cât și din dragostea ei necondiționată față de Bob - căci nu mai era alegerea optimă pentru partenera lui de viață."

Staci a făcut o pauză, făcându-mi semn că ghidul ei aștepta să i se pună o întrebare, înainte să prezinte o altă parte din planificarea lui Bob. Staci demonstrase, încă o dată, că are capacitatea extraordinară de a vedea și auzi o ședință de planificare a vieții, chiar dacă cea a lui Bob a fost o ședință de planificare *de după naștere*. Urmărind acest eveniment rar, priveam după văl și eram martori la felul cum un suflet își făurea un nou plan, pentru o încarnare care începuse deja.

Spiritul i-a prezentat lui Staci exact informațiile pe care le căutam. Am descoperit că anumite elemente din planul inițial al lui Bob au fost păstrate, iar altele au fost modificate. Doream mult să văd ce mai puteam afla. Rezultatul planificării spontane – decizia lui Bob de a-și continua viața, ca persoană lipsită de vedere – era cunoscut deja. Dat fiind că Maureen a ieșit din viața lui, de ce și cum a ajuns el să ia o asemenea decizie?

„În această viață", i-am spus lui Staci, „Bob a vrut să lucreze cu sentimentele de acceptare de sine și respect de sine. Mai e ceva neclar despre modul în care orbirea va ajuta la atingerea acestor scopuri?"

„Viața [nouă] este încă în curs de planificare", a anunțat Staci, după ce a sărit câteva etape din ședința de planificare. Ghidul ei spiritual o conducea acum la o altă parte din conversație.

Bob și-a însușit toate schimbările.

Bob: Înțeleg nevoile speciale pe care le voi avea dacă aleg să accept acest corp și această viață. Spuneți-mi cum anume mă va ajuta acest lucru – sau, din contră, cum îmi va stânjeni progresul, pe măsură ce mă străduiesc să-mi ating scopurile pe care mi le-am ales inițial.

Răspunsul vine din partea ambilor ghizi spirituali, ca și cum ar vorbi cu aceeași voce.

Ghizii spirituali: În acest context, vei ajunge să te cunoști la o vârstă mai mică. Vei sări peste aproape douăzeci de ani din procesul de dezvoltare, din cauza lipsei de stimulare vizuală care ți-ar fi distras atenția și te-ar fi împiedicat să afli cine ești și cine ai ales să fii.

Bob: Îmi place ce aud. Asta înseamnă că voi sări peste mult timp irosit și peste multe greutăți.

Ghizii spirituali: Da, așa este. Dar vei întâmpina alte greutăți legate de unicitatea pe care ți-o conferă orbirea.

Bob: Înțeleg.

Ghizii spirituali: Deși vei mai avea încă provocarea de a te iubi pe tine însuți, te vei cunoaște mai bine de la o vârstă mai fragedă, ceea ce te va ajuta să-ți îndeplinești jumătate din misiune. Când vei începe școala primară în această viață, vei fi la același nivel de dezvoltare la care te-ai fi aflat în liceu.

Bob: Asta elimină o bună parte din tensiunile din viața pe care am planificat-o inițial.

Ghizii spirituali: Da. Vor mai exista momente în care te vei îndoi de tine însuți, când te vei întreba dacă ești suficient de bun, sau dacă este ceva în neregulă cu tine. Însă vei avea un grad mai mare de inteligență, iar capacitatea ta de a raționa va fi sporită. Vei înțelege legăturile din viața ta, mai bine și mai devreme, și le vei provoca mai puțină suferință celor care te iubesc.

Când spun *legături*, explică Staci, îmi arată o imagine a sinelui superior [sufletul] și a sinelui inferior [personalitatea]. Legăturile unesc sinele superior cu sinele inferior. Bob va putea să adune toate acestea laolaltă și să le înțeleagă încă de la o vârstă fragedă.

Firește că situația căsătoriei trebuia să-l facă să-și înțeleagă pe deplin identitatea de homosexual. Acum nu mai are sens ca Bob să încerce să aibă un stil de viață heterosexual. Această etapă va fi sărită. Evoluția sa va fi legată mai direct de homosexualitate și de stilul de viață pe care îl aduce. Bob acceptă și încă asimilează totul.

Bob: De unde voi ști că sunt homosexual?

Ghizii spirituali: Experiența pe care o vei avea acum va fi foarte diferită de cea pe care ai fi avut-o în lipsa accidentului și a provocărilor fizice. Fără ca văzul să-ți mai distragă atenția, te vei înțelege mai bine și vei fi conștient de tine însuți și vei avea contact constant sau foarte apropiat cu ființa ta lăuntrică.

Mi se spune că ‚ființă lăuntrică' este termenul folosit pentru interfața inteligentă dintre suflet și ființa vie [fizică]. Datorită acestui lucru, abilitățile creative ale lui Bob sunt sporite. Când există această legătură cu propria energie creatoare, este accelerată și evoluția spirituală – fie că este la nivel conștient, fie subconștient.

Ghizii spirituali: Vei aprecia mai mult bunătatea – darul echilibrului sufletesc – pe care, altfel, nu ai fi apreciat-o. Acest lucru îți va aduce aminte de faptul că ești bun și valoros și, deși om, ești plin de iubire și capabil de a fi iubit și de a oferi iubire. Deși vei lucra la toate acestea, îți va fi mai ușor decât dacă ai fi fost un om cu văz normal, tras înapoi de acele lucruri care ți-ar fi putut distrage atenția.

Ei arată spre un element ce reprezintă cealaltă şcoală .

Ghizii spirituali: Vei şti, încă din perioada petrecută la acea şcoală, că eşti diferit. Vei şti că eşti atras de sunetul vocii bărbăteşti, de mirosul unui bărbat, de toate lucrurile tipice bărbatului din specia ta.

Bob: Înţeleg.

„Este adevărat", a spus Bob mai târziu. „Am ştiut de mic. Chiar şi la vârsta de opt sau nouă ani, ştiam că-mi place mai mult să fiu îmbrăţişat de bărbaţi, decât de femei. La treisprezece sau paisprezece ani, aveam mai multe reacţii în preajma băieţilor. Mă atrage vocea. Mă atrage mirosul." Aici, Staci şi ghizii ei şi-au încheiat fascinanta prezentare. Venise timpul să pun întrebări.

Din conversaţia mea anterioară cu Bob, eram conştient de faptul că orbirea i-a adus experienţe ce i-au pus la încercare respectul de sine şi i-au oferit atât motivaţia, cât şi şansa de a căuta sentimentul de iubire din interiorul său. Însă ni s-a spus că unul dintre obiectivele sale din această viaţă a fost să fie alături de alţi oameni.

„Staci, te rog să-l întrebi pe ghidul tău de ce Bob a acceptat încercarea de a fi orb, când ştia că asta putea să-i aducă un anumit grad de izolare." Staci rostea acum cuvintele foarte rar, pe măsură ce ghidul ei spiritual a început să vorbească direct prin ea.

„În cadrul vostru temporal, acest suflet a fost informat despre această nouă provocare, la două zile după naştere. Orbirea nu se instalase complet, dar era în curs de dezvoltare. Apăruse precedentul. Acest suflet, ca toate sufletele, a petrecut mult timp intrând şi ieşind din corp, în primele săptămâni de viaţă. Sufletul a văzut o cale prin care putea să facă faţă acestei noi încercări şi, totodată, să se simtă confortabil." (Am considerat că acest confortabil se referea la vieţile trecute, în care Bob se obişnuise cu starea de izolare.) „Unul dintre obiectivele din această viaţă este de a învăţa ce este independenţa emoţională."

„Cum defineşte Spiritul independenţa emoţională?", am spus.

„Conştientizarea şi recunoaşterea că persoana este responsabilă de crearea propriului sentiment de fericire şi de stare de bine."

„A simţit Bob că nu şi-a creat propria fericire şi stare de bine, în viaţa în care a fost călugăr în Spania?"

„Noi nu ne-am exprima aşa. Am spune că încă mai suferea de o acută sensibilitate emoţională. Îi era mai uşor să-i facă faţă lumii dacă se închidea faţă de ea, limitându-şi interacţiunile cu ceilalţi şi implicarea pe care o avea în viaţa de zi cu zi."

„De ce s-a considerat că orbirea avea să ajute la dobândirea acestei independenţe emoţionale?" Doream ca ghidul lui Staci să ofere cât mai multe explicaţii posibile, pentru cei care voiau să înţeleagă de ce ar alege un suflet să aibă experienţa orbirii.

„Deoarece reprezenta o încercare şi mai puternică, şi mai mare, pentru suflet. Unicul mod în care sufletul poate supravieţui ca persoană în această viaţă - când este cel mai fericit şi îi e cel mai bine - este să recunoască şi să înveţe lecţia că aceasta e propria sursă de stare de bine. Pentru a învăţa această lecţie, persoana trebuie să-şi dobândească sentimentul de respect de sine. Sufletului i s-a oferit posibilitatea de a alege să-şi abandoneze acea viaţă. Sufletul a ales să rămână. Acestui suflet îi plac încercările grele."

„De ce a ales Bob să aibă experienţa homosexualităţii?"

„Înainte de schimbările obligatorii din viaţa acestui suflet, a existat o înţelegere făcută cu o femeie, cu care trebuia să împărtăşească experienţa căsătoriei. Nu era o căsătorie care să dureze o viaţă. A existat o luptă în interiorul persoanei acestui suflet de a-şi recunoaşte homosexualitatea, de a o înfrunta şi de a se împăca cu ea. Trebuia să se întâmple mai târziu în viaţă. Acea experienţă ar fi servit acelaşi scop pe care homosexualitatea l-a servit deja în această viaţă. A fost o încercare şi o concentrare asupra problemei de respect de sine.

Orbirea şi homosexualitatea nu sunt bine acceptate, apreciate şi tratate în cultura occidentală. Ele sunt nişte provocări. A fi împăcat cu tine, ca bărbat homosexual, face parte din lecţia de a avea respect de sine. Uneori, ai nevoie de provocări mai mari pentru a putea învăţa o lecţie. Acest suflet a fost mereu dispus să lucreze din greu."

Apoi, am întrebat cum putea şti o persoană fără vedere, dacă orbirea a fost planificată înainte de naştere, sau dacă a avut loc pe neaşteptate. El a spus că dacă cineva se naşte orb, sau cu o predispoziţie ge-

netică de a orbi, acest lucru ar indica planificarea pre-natală. Când am întrebat ce alte motivaţii ar avea un suflet să-şi facă astfel de planuri, el mi-a explicat că mulţi compozitori se încarnează astfel, pentru a putea auzi muzica mai uşor; chiar dacă sufletele nu au fost compozitori în vieţile trecute, au adesea dorinţa de a-şi acutiza auzul sau alte simţuri (ceea ce se poate întâmpla ca urmare a orbirii). Mi-a mai spus şi că sufletele artiste aleg să se întrupeze în corpuri ai căror ochi nu-şi pot îndeplini funcţia.

„Ce altceva ai vrea să ştie oamenii despre încercarea de a fi orb?" am întrebat la final.

„Sunt cazuri în care orbii văd lucruri pe care nu le-ar fi văzut, dacă nu erau orbi."

Bob întruchipează curajul. Iniţial, el şi-a planificat o călătorie dificilă de cunoaştere de sine, de acceptare de sine şi, în cele din urmă, de iubire de sine. Când şi-a dat seama că planul lui nu mai era posibil, a creat altul, în care a păstrat provocarea iniţială de a fi homosexual şi a adăugat-o la noua provocare, cea de a fi orb. A alege o orientare sexuală „alternativă", într-o lume care încă se luptă cu toleranţa, este, în sine, un act de curaj. A adăuga apoi şi provocarea neplanificată a orbirii, este ceva remarcabil. În loc să evite această nouă încercare, prin întoarcerea în lumea spiritului - o decizie de înţeles şi care ar fi fost respectată - Bob a ales să o accepte.

În primul plan de viaţă, Bob, împreună cu un suflet pentru care simte o mare iubire, a creat o viaţă în care trebuiau să se căsătorească. Nu s-a intenţionat ca această căsătorie să dureze. Pe parcursul cercetărilor mele, am descoperit că ştim, în general, înainte de a ne naşte, dacă o căsnicie va dura. Divorţul nu reprezintă un eşec, ci face parte din planul nostru. Intenţionăm să ne unim prin căsătorie, pentru a ne învăţa unii pe alţii şi pentru a ne echilibra karma. Când această dezvoltare este îndeplinită, căsătoria şi-a servit scopul Divin. Nu sugerez aici că divorţul sau căsătoria de o viaţă sunt predestinate; mereu avem liber arbitru. Putem alege să ne despărţim de cel cu care am plănuit să ne

petrecem viaţă şi putem opta să nu rupem căsnicia, chiar dacă am intenţionat să fie doar o uniune temporară. Alegerea ne aparţine.

Iniţial, Bob şi-a schiţat o viaţă în care trebuia să-şi înţeleagă şi să-şi accepte homosexualitatea, în cadrul căsniciei. Închipuiţi-vă decât de multă iubire ar fi avut nevoie pentru a-şi îndeplini planul. Mai întâi, ar fi trebuit să recunoască, în faţa lui însuşi, că e homosexual. Apoi, ar fi trebuit să-şi ia inima în dinţi pentru a-i spune şi soţiei lui. În cele din urmă, ar fi trebuit să se iubească pe el însuşi şi pe soţia lui, pentru a părăsi căsnicia care nu-i mai reflecta adevărata lui identitate. Nu se ştie dacă ar fi reuşit să-şi dezvolte o asemenea iubire de sine; s-ar fi legat de deciziile liberului arbitru ale personalităţii şi de modul în care s-a ridicat la nivelul provocării create de el însuşi. Totuşi, este limpede că şi-a creat o viaţă în care putea avea loc o astfel de dezvoltare.

Când orbirea şi-a făcut apariţia, Bob a creat un nou plan, care să aibă acelaşi rezultat. După cum ne-a spus ghidul spiritual al lui Staci, nici orbirea, nici homosexualitatea nu sunt acceptate în cultura occidentală. Atunci când Bob a ales să se încarneze în Occident, în această perioadă din istorie, a ştiut că va fi respins, că exista posibilitatea de a fi izolat - o versiune prelungită a aceleiaşi lipse de acceptare de care ar fi dat dovadă soţia lui Bob, când ar fi anunţat-o că este homosexual.

Bob a creat un plan de viaţă de învăţare-prin-contrarii. Ştiind cum va reacţiona uneori societatea la faptul că este orb şi homosexual - şi hotărât să-şi dezvolte acceptarea de sine şi iubirea de sine - Bob a planificat acele circumstanţe care îl vor motiva să descopere în interiorul său, ceea ce nu i se oferea în exterior. Printr-o încercare mai grea decât cea pe care a căutat-o iniţial, în unele privinţe, orbirea a sporit probabilităţile ca Bob să-şi atingă scopurile, deoarece, aşa cum i-au evidenţiat ghizii lui spirituali, l-a eliberat de lucrurile din exterior, care i-ar fi distras atenţia. Ghizii au ştiut că orbirea îi va face calea mai uşoară - şi, într-o oarecare măsură, îl va forţa să audă şi să asculte de înţelepciunea sa lăuntrică.

Imaginaţi-vă o încăpere din muzeul Louvre, unde este expus un peisaj minunat. O persoană poate trece pe lângă el fără să-l remarce; poate că alte tablouri îi distrag atenţia. O altă persoană care intră în galerie poate să remarce peisajul de la distanţă. Îl poate admira în tre-

cere, fără însă să se oprească pentru a-l privi cu atenție. Este posibil ca o a treia persoană să se așeze în fața peisajului, timp de mai multe ore, savurând fiecare nuanță – urmele lăsate de pensulă, textura uleiului, jocul de culori, efectele de lumină. Această persoană recunoaște că tabloul este o capodoperă.

Bob a ales orbirea, pentru că reprezenta o ocazie de a-și redescoperi măreția. Destinația – iubirea de sine – a rămas aceeași, dar ruta spre acel punct final s-a schimbat în mod considerabil. Bob nu are nevoie de văz, pentru a observa frumusețea peisajului său lăuntric. Dar, are libertatea de a alege să nu-l privească, să-l remarce în trecere, sau să-i admire fiecare linie, fiecare aspect. Bob a realizat foarte multe. Și-a dezvoltat sentimentul de empatie, mai ales față de, așa cum a spus el, „cei dezavantajați" și o intuiție puternică, ce îi permite să simtă esența unei persoane. Deși este orb, Bob vede ceea ce este important: relațiile cu oamenii, bunătatea și compasiunea. A învățat să aibă încredere atât în animale, cât și în oamenii care îl călăuzesc. Chiar dacă, uneori, a fost izolat din cauză că nu vede, el continuă să fie apropiat de oameni. Este blând și amabil, un suflet de o mare sensibilitate. Aceasta este frumusețea lăuntrică față de care s-a deschis în viața actuală.

Atunci când Bob remarcă o calitate precum blândețea – la el însuși sau la ceilalți – vede cu inima, nu cu ochii fizici. Este o cunoaștere a inimii, pe care Bob o transformă într-un „barometru al blândeții". Frumusețea și iubirea – orice formă ar lua – sunt înțelese, cu adevărat, numai în acest fel. Atunci când privim o floare deschisă, nu ne gândim că are o culoare atrăgătoare, că petalele sunt frumos aranjate, că parfumul ei este plăcut și că, datorită acestor lucruri, merită să ne bucurăm de ea. Când vedem un nou-născut, nu-i analizăm forma feței sau dimensiunile corpului, pentru a trage concluzia că bebelușul merită să fie admirat. Aceste experiențe îi vorbesc imediat și direct inimii, așa cum o face și blândețea. Mintea este ocolită; nu e nevoie de nicio interpretare. Înțelegerea este imediată și naturală.

Atunci când suntem Acasă în spiritul și, deci, nu suntem stânjeniți de filtrele neclare, distorsionante ale creierului fizic, acest gen de cunoaștere din inimă devine însăși natura noastră. Dacă alegem să ne încarnăm în epoca actuală – cea pe care ființele non-fizice o numesc,

uneori, Era Raţiunii, din cauza importanţei pe care o dăm proceselor mentale - putem pierde, temporar, contactul cu inimile noastre, pe măsură ce ne cufundăm în lumea intelectului. Pe scurt, explorăm ceea ce nu suntem. Întrucât încercările dureroase de viaţă pot fi înţelese cu adevărat - şi vindecate - numai de către inimă, ele ne forţează să trecem de la analiză, la simţire. Dată jos de pe tronul său, mintea serveşte acum inima, care, cândva, a fost servitoarea ei. După ce revenim la acest fel de a fi „în inimă", ne aducem aminte de cine suntem noi cu adevărat. Această experienţă dă naştere unei cunoaşteri de sine mai profundă, cunoaştere care nu ar fi putut exista fără contrastul oferit de tărâmul fizic.

Ghizii lui Bob au ştiut că orbirea îl va face să „aprecieze mai mult bunătatea - darul echilibrului sufletesc" şi că această apreciere sinceră îi va reaminti că este „plin de iubire şi capabil de a fi iubit şi de a oferi iubire". Au ştiut şi că viaţa pe care şi-a planificat-o anterior conţinea o „stimulare vizuală care ţi-ar fi distras atenţia... şi care te-ar fi împiedicat să afli cine eşti şi ciné ai ales să fii". În calitate de suflet, Bob este bunătate, blândeţe şi bunăvoinţă. Aceste calităţi, atât de des şi de uşor ascunse de zgomotul puternic al lumii fizice, sunt preţuite de către spirit. Orbirea lui Bob l-a apropiat de aceste aspecte ale fiinţei sale lăuntrice. Ele reprezintă poarta ce duce spre acceptarea de sine şi iubirea de sine, pe care el a vrut să le experimenteze în această viaţă. Fiind orb, el nu îşi vede forma fizică, însă, prin intermediul bunătăţii, îşi poate întrezări identitatea eternă.

Planul de viaţă al lui Bob, la fel ca al multora care aleg să se încarneze într-o perioadă de timp în care lipseşte iubirea de sine, a fost proiectat să-i ofere o înţelegere mai profundă a iubirii de sine, atât prin lipsa sa, cât şi prin *experienţa* creaţiei sale ulterioare. Când ne aflăm în spirit, cunoaştem iubirea de sine la fel de uşor şi de natural pe cât cunoaştem iubirea de semeni. Ştim şi că aceste forme de iubire sunt unul şi acelaşi lucru. Numai în fizic putem uita, cu curaj, ca mai apoi să ne amintim de sentimentul de iubire de sine. Încercările din viaţă ne aduc la această iubire, arătându-ne că o avem în interiorul nostru şi arătându-ne că *noi înşine* suntem marea iubire a vieţii noastre.

Capitolul 5

Dependența de droguri și alcoolismul

Pentru ca această carte să fie cât mai utilă posibil, m-am axat asupra unora dintre cele mai des întâlnite încercări de viață. Firește că printre acestea se numără și dependența de anumite substanțe. În acest capitol, explorez dependența de droguri și de alcool, din două perspective: din perspectiva părintelui al cărui copil are o dependență și din perspectiva celui care are experiența unei astfel de dependențe. În prima categorie se încadrează Sharon Dembinski, al cărei fiu, Tony, s-a luptat cu dependența de heroină.

Asemenea lui Sharon, milioane de părinți din întreaga lume încearcă să înțeleagă de ce copiii lor aleg să consume droguri. Ei simt o vină colosală și se incriminează pe ei înșiși, pentru că nu au putut să aibă grijă de copiii lor. Mulți cred că această dependență reprezintă o suferință fără sens, atât pentru copii, cât și pentru familiile lor. M-am întrebat dacă era posibil ca suferința acestor părinți să fie alinată cumva de conceptul planificării de dinainte de naștere, ajutându-i poate să vadă că experiența avea și un scop mai profund.

Atunci când am început să cercetez această încercare de viață, nu știam dacă aceste provocări erau planificate înainte de naștere. Discutasem deja cu Jennifer (capitolul 3), ai cărei băieți se născuseră cu mai multe handicapuri. Faptul că Jennifer și fii ei și-au planificat aceste handicapuri mă făcea să cred că și dependența copilului putea fi planificată dinainte, de părinți și copii împreună. Însă copiii lui Jennifer *s-au născut* cu acele probleme, pe când fiul lui Sharon a devenit dependent de heroină, în adolescență. Dacă Sharon și Tony și-au planificat, în realitate, dependența, cum puteau ei ști că se va dezvolta mai târziu în

viață? Mai mult, de ce ar planifica doi oameni – unul dintre ei fiind un părinte iubitor – încarnări în care copilul va avea această dependență de droguri? Căror scopuri spirituale ar putea servi, pentru părinte, această încercare? Dar pentru copil? Și cum și-ar coordona cei doi planurile de viață, în așa fel încât fiecare să aibă experiența dorită?

Relatarea lui Sharon

Sharon, o asistentă medicală specializată în pediatrie, se afla la lucru, când a sunat fiica ei, Sarah. Fiica și soțul lui Sharon, John, l-au găsit pe Tony lipsit de cunoștință, întins pe podeaua din baie, alături de o seringă acoperită de sânge, cu o bandă de cauciuc legată în jurul brațului și cu pielea învinețită.

„Plângeam isteric", își amintește Sharon. „Am țâșnit pe ușă afară și am intrat în mașină. Doctorița cu care lucrez a alergat după mine. Ea mi-a spus: *Calmează-te! Nu poți conduce în starea asta!* Se ținea cu mâna de oglinda de la mașină. Eu îi tot repetam: *Te rog, ia mâna!* În cele din urmă, mi-a dat drumul. Am condus cât de repede am putut, rugându-mă în continuu: *Te rog, să fie în viață când ajung acolo! Te rog, nu-l lăsa să moară!*"

Sharon s-a întâlnit cu Sarah și cu John la spital. Tony luase o supradoză de heroină; se afla în semi-comă și avea dureri mari, ca urmare a ceea ce s-a descoperit ulterior că a fost un atac de cord. Când medicii au decis să-l transfere la un spital mai mare, Sharon s-a urcat în spatele ambulanței. „Paramedicii mi-au spus: *Doamnă, trebuie să vă dați jos*", își amintește Sharon. „Eu le-am spus: *Nu mă dau jos de aici! Dacă puiul tău va ajunge vreodată în unitatea mea, te voi trata cu respectul profesional cuvenit. Acum, lasă-mă să stau!*" Paramedicii au fost de acord, iar Sharon a rămas lângă fiul ei. Când au ajuns la spital, Tony a primit îngrijiri pulmonare speciale. Doctorii i-au spus lui Sharon că era foarte probabil să nu supraviețuiască până a doua zi.

„L-am implorat pe Dumnezeu să-l salveze. I-am promis că voi face tot ce-mi stătea în putere să-l ajut pe el și pe oricine altcineva va avea nevoie de ajutorul meu", a spus încet Sharon. „Arăta atât de frumos cum stătea așa, în pat. Avea capul acoperit de bucle castanii, exact cum erau și când era mic. Am stat mult timp lângă el, trecându-mi dege-

tele prin părul lui, gândindu-mă cât era de frumos, gândindu-mă la toată viaţa lui, la cât de mult îl iubeam. Pierdusem trei copii, între Sarah şi Tony. Mi l-am dorit pe Tony atât de mult! Eu am avut cinci surori. Nu m-am apropiat niciodată de un alt bărbat, în afară de tatăl şi soţul meu. Nu am avut un frate sau un prieten bun, iar asta mă făcea să-mi doresc foarte mult un fiu. Şi toată lumea care a intrat în cameră, fiecare asistentă, fiecare doctor, spunea că este un băiat frumos."

Tony a supravieţuit până a doua zi, când doctorii i-au spus lui Sharon că are şanse să trăiască, însă era posibil să-i fi fost afectat creierul. Asta ca urmare a faptului că, probabil, a stat în stare de inconştienţă, în baie, timp de nouăzeci de minute, spuneau ei.

Tony nu şi-a recăpătat cunoştinţa în următoarele cinci zile, timp în care Sharon a stat alături de el. „În cele din urmă a deschis ochii şi m-a privit. Ştiam că nu îi fusese afectat creierul", a spus Sharon cu ochii în lacrimi. „El mi-a spus: *Îmi cer iertare,* şi a plâns. Eu i-am spus: *Te rog, nu-ţi cere scuze, Tony. Totul e în regulă acum. Te vei face bine.*

După ce ne-am ţinut în braţe, l-am întrebat dacă a vrut să-şi ia viaţa. Mi-a spus că nu, a fost doar un accident. Nu voia să moară. M-am simţit atât de uşurată! Asta însemna că mai exista speranţă că îşi va învinge dependenţa de heroină." Sharon plângea acum. „Mă voi întreba mereu cu ce am greşit când l-am crescut", a spus ea cu tristeţe.

După ce a ieşit din spital, Tony a intrat într-un program de reabilitare, iar apoi la un centru de consiliere psihosocială. Acolo, a acceptat heroină de la un alt rezident şi a luat din nou o supradoză. După ce a primit îngrijiri medicale, Sharon l-a adus acasă.

„Nu ştiam dacă trebuie să simt speranţă sau frică", şi-a amintit ea. „Treceam rapid de la un sentiment la altul. Când eram deznădăjduită, când mă gândeam că totul va fi bine." În pofida acestor oscilaţii, în discuţiile ei cu Tony, Sharon s-a concentrat asupra părţii pozitive, atrăgându-i atenţia asupra faptului că, aproape în fiecare zi petrecută la centrul de reabilitare, el a ales să *nu* consume droguri. „De câte ori ai luat decizia corectă?" îl întreba ea încurajator.

În dorinţa ei de a-şi ajuta fiul, Sharon a început să participe la diverse discuţii de pe Internet, inclusiv la cele de pe forumurile unde oamenii susţineau folosirea metadonei. Metadona, care din punct de

vedere chimic e similară cu heroina dar nu creează mare dependenţă, este folosită adeseori în tratarea persoanelor dependente de heroină. „Oamenii pe care i-am întâlnit – unii foşti dependenţi, iar alţii implicaţi în promovarea acestui tratament – erau atenţi, deschişi şi iubitori", mi-a spus Sharon. Ea a creat o legătură foarte strânsă cu Eddie, un bărbat care se lupta să-şi învingă propria dependenţă de droguri.

Sharon îl întreba pe Eddie ce simte, pentru a înţelege mai bine sentimentele fiului ei. Tony se izola acum în camera lui, ieşind de acolo doar pentru a-şi lua ceva de mâncare. Eddie a liniştit-o pe Sharon, spunându-i că modul în care se comporta fiul ei era normal şi că evita lumea, pentru că vroia să se recupereze, dar îi era teamă să nu întâlnească lucruri care să-l facă să recidiveze. „Eddie spunea lucruri profunde, care chiar îmi deschideau ochii", a spus Sharon. Unele mesaje ale lui Eddie o inspirau atât de mult, încât le scotea la imprimantă şi le lipea pe oglinda din dormitorul lui Tony. În cele din urmă, Tony a început să-l îndrăgească pe Eddie, la fel de mult ca şi mama sa. La trei luni după ce Tony a ieşit din centrul de reabilitare, Eddie a murit în urma unei supradoze. Sharon a aflat de moartea sa, dintr-un mesaj trimis pe forumul de pe Internet.

„Tony a venit în camera mea şi s-a aşezat la capătul patului", şi-a amintit Sharon. „I-am spus: *Eddie a murit*. El a întrebat: *Ce?* Am repetat: *Eddie a murit. O supradoză*. S-a dat jos de pe pat. Eu m-am ridicat în picioare. Ne-am apropiat unul de altul şi ne-am îmbrăţişat. Nu ne-am spus nimic – doar am plâns." Eddie a murit cu cincisprezece luni înainte de conversaţia mea cu Sharon. De atunci, Tony se simte mai bine; are o nouă prietenă şi îşi caută de lucru. Am întrebat-o pe Sharon ce schimbări a observat la ea, în acele cincisprezece luni.

„Am devenit mai înţelegătoare, am mai multă compasiune", a răspuns ea. „Am mai multe perspective acum. Cel mai important lucru pe care l-am învăţat a fost că nu-i pot controla comportamentul lui Tony. Pot sprijini latura pozitivă. Nu-i pot da forţă. Nu-l pot controla. Pot controla doar modul în care reacţionez eu faţă de el."

Şi viaţa profesională a lui Sharon s-a schimbat. Fiind motivată atât de moartea lui Eddie, cât şi de promisiunile pe care I le-a făcut lui Dumnezeu când s-a rugat pentru viaţa fiului ei, Sharon a lansat un

program inovator la spitalul său. MOM (Mothers on Methadone)* oferă îngrijire medicală şi sprijin emoţional femeilor gravide care au primit tratament cu metadonă – şi copiilor lor. În MOM, Sharon şi-a îmbinat dragostea de copii, cu noua ei pasiune de a-i ajuta pe oamenii care au fost dependenţi de heroină.

„Interacţionăm cu părinţi, pentru a-i face să se simtă acceptaţi şi importanţi", a spus Sharon fericită. „Dacă nu sunt ajutaţi, vor recidiva, iar copilul rămâne fără mamă. Copilul ajunge la casa de copii, iar întreaga sa viaţă se schimbă considerabil, în rău. Gândeşte-te la impact! Dacă acele mame nu recidivează şi îşi pot săruta în continuare copilul, impactul este *uriaş*!" Înainte să înceapă MOM, Sharon le judeca uneori pe aceste femei.

„Mă gândeam: *Cum poţi face aşa ceva?* Dar acest lucru s-a schimbat." Sharon a văzut schimbări şi la colegii ei de la spital. „Faptul că au văzut că eu şi familia mea am trecut prin aşa ceva, i-a impresionat. Dacă i s-a întâmplat fiului meu, li se putea întâmpla şi copiilor lor. Acest lucru chiar a schimbat modul în care îi tratează pe pacienţi."

„Sharon," am întrebat, „ce ai vrea să le spui părinţilor care au copii dependenţi de droguri?"

„Să nu ţineţi secret. Dacă împărtăşiţi cu alţii ce vi s-a întâmplat, oamenii vă vor ajuta."

Şedinţa lui Sharon cu Glenna Dietrich

În zilele care au trecut de la conversaţia mea cu Sharon, unele cuvinte ale ei au avut un impact deosebit asupra mea. Nu voiam ca Sharon să simtă că a greşit cu ceva faţă de Tony. Am văzut cum oamenii scapă de remuşcări, de tristeţe şi adoptă o perspectivă complet nouă, în legătură cu încercările din viaţa lor, când află că ei sunt cei care le-au planificat. Sperau ca şedinţa lui Sharon cu Glenna să-i aducă linişte. Glenna a început prin împărtăşirea informaţiilor pe care le primise deja de la Spirit.

„Mi s-au spus unele lucruri despre fiul tău. El a avut alte vieţi, cu activităţi care l-au captivat total. Experimenta situaţii în care lucrurile îi apăreau ca prin minune. Poate a fost chiar magician sau şaman.

*Mame ce iau Metadonă; în limba engleză, mom – mamă. n. tr.

El caută să re-experimenteze acel gen de magie. Acesta este o parte din motivul pentru care a fost atras de acest stil de viaţă [de consum de droguri]. În corpul lui se creează un fel de reacţie chimică magică, atunci când consumă acele droguri. Viaţa lui are de-a face doar cu crearea lucrurilor neobişnuite. A venit aici cu mult talent. Este foarte înzestrat. Dacă te uiţi la Einstein şi la oamenii care ne-au adus informaţii extraordinare, cei cu abilităţi muzicale sau de creaţie, tinereţea lor este plină de probleme, pentru că e greu să aduci această vibraţie pe deplin în corp. De îndată ce se maturizează suficient de mult, aceste capacităţi speciale încep să se arate."

„Înainte să consume droguri, talentul lui artistic era uimitor", a confirmat Sharon. „Nu mai are activităţi artistice, de ani de zile nu a mai creat, deşi are capacitatea asta. Are un IQ de 140." Glenna a schimbat subiectul.

„Când mă conectez la el, văd frică. Aşa percep eu starea lui."

„Şi eu simt la fel", a recunoscut Sharon.

„Atunci când avem un mare dar de folosit, iar acesta nu poate fi exprimat", a continuat Glenna, „se creează un blocaj energetic în corp. Iar energia blocată creează boală. Deci, îndrumă-l să-şi exprime din nou creativitatea. Şi iubeşte-l, iubeşte-l, iubeşte-l. El crede că a greşit cu ceva şi că nu mai merită respect din partea ta."

Compasiunea arătată de Glenna era palpabilă. M-am relaxat, ştiind că Sharon se afla pe mâini bune.

„Este adevărat, oare, că noi am fost cei care am planificat această situaţie, înainte, pentru binele nostru cel mai înalt?", a întrebat Sharon.

„Pentru binele cel mai înalt şi pentru că a fost ceea ce avea nevoie sufletul tău să experimenteze" a răspuns Glenna. „Venim aici să experimentăm totul. Toţi am fost criminali, violatori, sfinţi. Am avut toate experienţele, sau vom avea toate experienţele. Şi am planificat aceste lucruri dinainte, ca să avem scenariul perfect pentru tot ceea ce trebuie să învăţăm de această dată. Nu a fost nevoie să vii aici pentru tine. Tu ţi-ai încheiat ciclul de învăţare, însă ai venit să-l ajuţi pe el. Nu spun că acesta ar fi unicul tău scop, însă a fost principalul lucru care te-a făcut să te decizi să revii. La un anumit nivel, el ştie asta. Poate fi un lucru bun, dar şi foarte, foarte dificil, pentru că îl face să se simtă vinovat."

Am fost surprins când am aflat acest lucru; era prima dată când am auzit că un suflet nu avea nevoie să se încarneze. În minte mi-au venit gânduri despre programul MOM al lui Sharon – felul în care şi-a folosit durerea, pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Mi-am dat seama că eu şi Glenna vorbeam cu un suflet foarte evoluat.

„El nu ştie cum să aibă grijă de el însuşi" i-a spus Glenna lui Sharon. „Acestea sunt lecţiile pentru care a venit aici. Tu ai o mare capacitate de a-i îngriji pe alţii. Acesta este darul tău. El nu numai că primeşte această îngrijire de la tine, dar te şi urmăreşte cum îi îngrijeşti pe alţii şi te va imita în viitor."

„Ieri mi-a spus ceva care m-a luat total pe nepregătite", a răspuns Sharon. „Mi-a spus: *Mamă, tu mă inspiri în fiecare zi, prin tot ceea ce faci pentru ceilalţi.*" Am mai discutat împreună câteva minute. Apoi, s-a lăsat un moment de tăcere, în timp ce conştiinţa Glennei a plecat, iar o altă conştiinţă ni s-a alăturat.

„Vă acceptăm invitaţia cu mare bucurie", a fost felul în care ne-au întâmpinat entităţile care foloseau acum corpul Glennei. Păreau că sunt mai multe fiinţe, însă vorbeau cu o singură voce. Tonul vocii era destul de vesel. Vorbeau uşor şi cu blândeţe.

„Vă salutăm cu dragoste, de aici, de la această margine dintre lumea voastră şi a noastră. Noi trăim în dimensiuni care se află la un fir de păr distanţă de a voastră. Suntem doi şi suntem ghizi. Unul dintre noi a lucrat cu tine, Sharon, încă din clipa în care ai fost concepută şi, de fapt, înainte de acel moment, când am planificat toate acele lucruri pe care sufletul tău a ales să le cunoască în această încarnare. Noi trăim în tărâmul angelic şi, deci, ai putea să ne numeşti îngerii tăi păzitori. Ai întrebări pentru noi?" Sharon a fost de acord să mă lase pe mine să pun întrebări. Am început. întrebându-i care sunt numele lor.

„Numele noastre sunt vibraţii şi, de aceea, nu ne este clar cum se producem sunete prin buzele acestui medium", au răspuns .

„Vă mulţumim că vorbiţi astăzi cu noi. Ne puteţi spune dacă Sharon şi fiul ei, Tony, au planificat înainte de naştere să aibă experienţa dependenţei de droguri – şi, dacă da, de ce?"

„Răspunsul la întrebarea ta este *da*", au spus îngerii. „Toate experienţele sunt analizate înainte ca încarnarea să fie aleasă. Timpul

exact, acele situații și energii disponibile pentru alți oameni, toate trebuie să fie perfecte, pentru ca sufletul să experimenteze darurile cunoașterii și înțelepciunii, care vă stau la dispoziție în tărâmul vostru."

„Ce a sperat Sharon să învețe, sau cum a sperat să se dezvolte, prin faptul că este părintele unui copil dependent de droguri?"

„Era esențial pentru ea să aibă aceste experiențe în condiții de umilință. Sufletul și personalitatea ei din această încarnare au multe calități ce creează capacități și energie și să le ofere cu generozitate. Deci, există nevoia de a se crea limitare, întrucât, în tărâmul vostru, sufletul se folosește de limitare pentru a evolua. Pe măsură ce aveți experiența limitării, apare dorința de a depăși frustrarea, de a lucra cu propriile caracteristici interioare și de a vă concentra energia - o energie care străpunge densitatea tărâmului vostru și care creează un spațiu de lumină și de vibrație mai înaltă."

Îngerii tocmai ne-au oferit o explicație succintă a motivului pentru care tărâmul fizic este atât de atrăgător pentru sufletele eterne, non-fizice. Când au vorbit despre limitare, mi-am adus aminte despre ce mi-a spus sufletul lui Doris (capitolul 2), în legătură cu faptul că sufletele se văd pe ele însele ca fiind nelimitate. Deoarece contrastul duce la o mai mare cunoaștere de sine, sufletele se încarnează în planul fizic pentru a trăi *percepția* limitării. Această percepție - care este, în sine, o iluzie - contrastează în mod radical cu marea putere pe care știm că o avem, cât timp ne aflăm în formă de spirit. În planul fizic, ne autoprovocăm să lucrăm în interior și - chiar în această perioadă din evoluția omenirii - să trecem dincolo de iluzia limitării. M-am gândit să explorez acest concept cu ghizii angelici ai lui Sharon.

„Ce anume experimentează Sharon acum și care poate fi considerat o limitare?"

„În aceste experiențe pe care le are cu fiul ei, i s-a permis să creadă că trebuie să fie perfectă. A avut situații în care, uneori, abilitățile și înțelepciunea ei nu au fost suficiente pentru a putea controla toate aspectele lucrurilor din jurul ei - inclusiv acțiunile fiului său. De asemenea, trebuia să accepte și să respecte calea aleasă de cei din jurul ei, chiar dacă era diferită de a sa. A învățat această lecție destul de

bine şi-a pus la încercare şi şi-a extins atât compasiunea, cât şi credinţa în latura bună a oamenilor. Acestea sunt lucruri importante."

Îngerii au rezumat minunat planul de viaţă al lui Sharon. Se pare că ea şi Tony au planificat această dependenţă de droguri şi pentru ca ea să aibă experienţa respectului şi compasiunii. În loc să adopte credinţa că oamenii care consumă droguri sunt „răi" - o falsă credinţă, care ar fi trebuit, poate, să fie vindecată în încarnările ulterioare - Sharon a folosit această experienţă pentru a se baza pe ajutorul altora şi, astfel, pentru a le vedea latura bună. Ea a primit cu bucurie dragoste din partea altora şi, astfel, le-a oferit acelor oameni un mare dar - şansa de a-şi exprima iubirea. Întrucât adevărata noastră natură, natura sufletească, *este* iubire, considerăm că vieţile noastre fizice au fost bine trăite, în funcţie de cât de multă iubire oferim sau primim. Totuşi, existau multe căi prin care Sharon ar fi putut să-şi planifice, înainte de naştere, să dobândească o asemenea cunoaştere de sine.

„Lucrurile pe care le menţionaţi pot fi obţinute şi în urma altor încercări de viaţă. De ce a ales Sharon să fie neapărat mama unui copil dependent de droguri?"

„A fost dorinţa fiului ei", au spus ei, simplu. Acum o clipă, îngerii au menţionat sentimentul de frustrare. Din conversaţia mea cu Sharon, ştiam că a simţit o mare frustrare din cauza limitelor ei de a controla comportamentul lui Tony. Ştiam şi că a depăşit acest sentiment, prin acceptarea faptului că nu îl poate controla.

„În ce fel i-a permis această experienţă - de a fi părintele unui copil dependent de droguri - să-şi depăşească sentimentul de frustrare?", i-am întrebat pe îngeri.

„I-a arătat căile prin care putea să-i ajute pe cei din jurul ei", au spus ei încet. „I-a permis şi să ajungă la propria ei esenţă şi la puterea din interior, într-un mod care, dacă nu ar fi avut această experienţă şi această iubire puternică pentru fiul ei, nu ar fi fost atât de profund. Ea explorează acum continuum-ul dintre partea întunecată - frica de a pierde viaţa fiului ei - şi partea de lumină - o cale a compasiunii şi a atenţiei acordate altor fiinţe, care i-a dăruit dragostea de oameni."

„Din câte înţeleg eu", am spus, „când ne aflăm în lumea spirituală, putem să facem sau să creăm ceea ce vrem, fără restricţii. Dacă nu

există împotrivire, nu există nici frustrare. Dacă acest lucru este adevărat, atunci de ce ar vrea un suflet să învețe să depășească sentimentul de frustrare?"

„Este, pur și simplu, sentimentul care se creează. În tărâmul vostru, evoluția se face prin intermediul emoțiilor."

„Ați menționat că Sharon învață să lucreze și cu propriile caracteristici. La ce vă referiți și cum a învățat-o experiența ei, acest lucru?"

„Sufletul ei a avut multe experiențe, pe parcursul multor încarnări. Ea este cu adevărat desăvârșită și completă în experiențele sale. Astfel că, încarnându-se în acest corp, având acest grad de înțelepciune și de înțelegere, a adus cu ea multă cunoaștere și conștiență. Există acel sentiment că nu ești ca cei din jurul tău, acel sentiment de aroganță, care ambele cer smerenie. Până când omul nu trece prin acele situații de disperare, acele situații în care simte că pierde controlul asupra rezultatelor, nu poate avea înțelegere, nu poate avea compasiune. Compasiunea este creată doar prin experiență și nu prin a-i urmări pe alții cum trec prin acea experiență, sau prin a citi sau a auzi despre ea. Omul poate să capete înțelegere numai prin propria experiență."

Mai devreme, îngerii au menționat și un alt motiv pentru dependența de droguri a lui Tony: acela de a o ajuta pe Sharon să-și adune energia. I-am întrebat pe îngeri ce doreau să spună prin acest lucru.

„Ea are acum capacitatea de a lua energia compasiunii și a iubirii pe care a dobândit-o prin această experiență și de a o folosi într-un mod foarte precis. Scopurile și țelurile ei sunt foarte clare. Această claritate a fost obținută prin procesul de a renunța la acele lucruri de care nu mai are nevoie."

„Ați menționat că își dorește și să respecte calea aleasă de ceilalți. Cum a ajutat-o această experiență, să facă acest lucru?"

„Ea și-a creat un spațiu personal, în care are înțelegere și compasiune pentru cei care aleg să-și ducă viața diferit decât a ei. Alegerea este cea respectată. Ea are acum capacitatea de a recunoaște și de a accepta că toate căile aduc cunoaștere. Lecțiile sunt importante – și nu calea aleasă. Acesta este un mare nivel de înțelepciune."

Cuvintele îngerilor m-au făcut să mă gândesc la oamenii din viața mea, pe care i-am judecat. De câte ori nu m-am întrebat de ce a

ales cineva o anumită cale – una care, pentru felul în care gândeam eu, era, în mod clar, greşită? Asemenea lui Tony, acei oameni au ales căi care le-au adus gradul de conştienţă de care aveau nevoie.

„Aţi spus că această experienţă a făcut-o pe Sharon să creadă mai mult în latura bună a oamenilor. Cum s-a întâmplat acest lucru?" Mă interesa, în mod special, acest răspuns. Sharon îşi alesese experienţe care, de cele mai multe ori, produc supărare, mânie, autocompătimire şi sentimente de înfrângere şi, cumva, le-a folosit pentru a vedea *mai mult* bine în ceilalţi.

Doream să învăţ din exemplul lui Sharon.

„Au existat momente – importante sau mai puţin importante – când s-a simţit complet lipsită de control. Căutarea ei i-a salvat viaţa fiului său şi l-a scăpat de o obsesie despre care ea credea că-i pune viaţa în pericol. În acele clipe, ea a cerut ajutorul altora, iar aceştia i-au răspuns cu bunăvoinţă şi susţinere. Acest lucru clădeşte baza încrederii în sine, nu doar de a accesa acea sursă de forţă interioară, dar şi de a şti că vor exista mereu cei din jur – chiar şi oamenii complet necunoscuţi – care te vor ajuta, te vor accepta, îţi vor oferi informaţii şi îndrumare. Ea a ales acum să li se alăture." Mi-am adus aminte de sfatul dat de Sharon altor oameni: Fiţi alături de ceilalţi.

Chiar şi cu această dragoste pe care a primit-o din partea altor oameni, calea lui Sharon a fost una de mare suferinţă. Ce altceva a inspirat-o să-şi planifice această experienţă? Oare, principala ei motivaţie să fi fost aprofundarea lecţiilor învăţate anterior? Cum rămânea cu dragostea ei pentru Tony şi dorinţa de a-l asista în planul său de viaţă? I-am rugat pe îngeri să ne explice mai departe.

„Când sufletul se încarnează în corp uman, se instalează o pierdere de memorie", au explicat ei. „Şi astfel, există lucruri [lecţii] care pot fi recunoscute, dar care nu sunt păstrate în mintea conştientă. Deci, acestea [experienţele] sunt ca ceva care îl aduce aminte. Din partea sufletului ei, există credinţa că limitarea adusă de aceste experienţe va duce la consolidarea înţelegerii, sau a înţelepciunii, pe care le are în prezent."

„Iar principala ei motivaţie e aceea de se pune în servicul fiului?"

„Din dragoste faţă de fiul ei, a ales ea această cale."

„Parte din motivaţia ei de a-şi planifica această experienţă a fost de a face un lucru de pe urma căruia să beneficieze toată lumea?"

„Toate lucrurile care sunt situaţii de a învăţa, tot ce înseamnă emoţii, tot ce înseamnă înţelepciune, pe care le creează persoana pentru ea însăşi [pe Pământ], ajung şi la celelalte fiinţe din tărâmul vostru şi, totodată, se deplasează în toate dimensiunile. Nimic nu este făcut, nimic nu este spus, nimic nu este gândit fără să se creeze un efect de undă în exterior - de la fiinţa care le emite, prin vibraţia emoţională ce străbate toate dimensiunile. Acest lucru nu poate fi înţeles pe deplin de creierul uman şi reprezintă o informaţie care nu poate fi asimilată la unele niveluri. Noi, însă, alegem să v-o împărtăşim."

În toate şedinţele, fiinţele non-fizice oferă multe informaţii importante. Însă, în unele, se disting clar momente în care ne este oferită o înţelepciune de o mare importanţă. Acesta era unul dintre acele momente. Îngerii tocmai ne-au descris uimitoarea responsabilitate - şi oportunitate - pe care o poartă fiecare fiinţă umană. Noi suntem responsabili pentru tot ceea ce facem, spunem şi gândim. Această responsabilitate devine mult mai profundă, atunci când înţelegem că fiecare acţiune, fiecare cuvânt şi gând le afectează pe toate celelalte fiinţe - nu numai de pe Pământ, *ci şi pe cele din întregul cosmos*. De câte ori, m-am gândit eu, simţim că suntem lipsiţi de importanţă şi de putere? Dacă acest adevăr ar fi înţeles, nimeni nu s-ar mai simţi astfel, vreodată. Şi ne-am strădui să exprimăm iubirea şi numai iubirea, în fiecare clipă - inclusiv în gândurile noastre „intime".

Era limpede că, la un nivel, Sharon era deja conştientă de această înţelepciune. Îmi aminteam de pasiunea cu care a descris impactul pe care l-a avut programul MOM. În calitate de suflet, ea şi-a creat viaţa, fiind conştientă de fenomenul pe care tocmai l-au descris îngerii.

„Ca rezultat al experienţelor pe care le-a avut", am spus eu, „Sharon a iniţiat un nou program la spitalul unde lucrează, pentru a le ajuta pe femeile însărcinate care sunt dependente de heroină. A făcut această lucrare, ca parte din motivul pentru care şi-a planificat experienţa cu Tony?"

„Da", a fost răspunsul simplu al îngerilor.

Acum, întreaga frumusețe a planului de viață al lui Sharon a devenit evidentă. Dat fiind faptul că planul era atât de cuprinzător, m-am întrebat dacă și Eddie a făcut parte din el.

„Există un suflet pe care l-a întâlnit Sharon, care se află acum în spirit – numele lui pământean a fost Eddie – și care a sprijinit-o foarte mult. Aparține sufletului-grup al lui Sharon și a făcut parte din planul lui Tony?"

„El face parte din sufletul-grup al lui Tony", m-au corectat îngerii, „și da, a participat la planificare."

„Când au făcut planul, cum de au știut Sharon și Eddie că se vor găsi unul pe altul, în cele din urmă?"

„Era planificat", au spus ei în mod direct. „Toate lucrurile sunt sincronizate." Aici, îngerii se refereau la adevărul că nu există coincidențe. Oameni ca Sharon și Eddie, care se întâlnesc „din întâmplare" pe Internet, sunt, de fapt, atrași unul spre celălalt, prin frecvențele lor similare: cine se aseamănă, se adună. Dacă nu s-ar fi întâlnit pe Internet, s-ar fi întâlnit altfel.

I-am întrebat pe îngeri dacă și supradoza care aproape l-a ucis pe Tony a fost planificată.

„Da", au spus ei, din nou.

„De ce au vrut Sharon și Tony să aibă și experiența supradozei, pe lângă cea a dependenței de droguri?"

„A adus energiile într-un punct culminant și la un nivel al emoțiilor care au ajutat la crearea unei transmutări și a unui spațiu în care se puteau lua decizii."

„Tony a mai luat două supradoze. Au fost și ele planificate?"

„Da."

„De ce au considerat ei că ar fi bine să planifice trei supradoze?"

„Fiecare întâmplare a creat o explozie separată de energie emoțională, care a creat apoi o transmutare a acelor energii." Nu eram sigur că înțelegeam ce au spus îngerii, însă am simțit că poate are legătură cu programul MOM creat de Sharon.

„Sharon ar fi putut planifica, înainte de naștere, să inițieze un program care să le ajute pe femeile gravide și dependente de droguri, fără a fi nevoie ca ea însăși să aibă un copil dependent", am menționat

eu. „Care este legătura dintre experienţa cu Tony şi programul înfiinţat de ea? De ce le-a planificat pe amândouă?"

„Există o anumită cantitate de pasiune – energie emoţională transmutată – care a fost creată prin intermediul experienţei dependenţei de droguri şi de sentimentele de neputinţă şi de deznădejde din viaţa lui Sharon. Apoi, totul a fost transferat spre crearea acestui program, care ajută la ridicarea gradului de conştienţă a celor implicaţi. Clienţii acestui program şi-au ales drumul şi aceste experienţe pentru ei înşişi. Procedând astfel, ei le permit persoanelor ca Sharon să creeze compasiune şi încredere în lume. Le permit să aibă experienţa compasiunii, în mod repetat, în mai multe feluri. Le permit şi să-şi privească trecutul cu respect şi acceptare – şi nu cu mânie sau milă. Există multe de învăţat în tărâmul vostru despre tristeţe şi felul în care este folosită mila, care înseamnă lipsă de respect. Aceste lecţii sunt date pentru a se aduce conştienţă şi o mare înţelepciune în tărâmul vostru."

I-am întrebat pe îngeri dacă existau motive pentru care Sharon a ales să fie mamă, şi nu tată.

„În tărâmul vostru", au răspuns ei, „legătura biologică dintre mamă şi copil este mult mai puternică. Din punct de vedere cultural, acest lucru e important, întrucât părţii masculine a speciei nu i se cere să aibă – nici nu este o virtute ca tatăl să aibă – legături emoţionale foarte strânse cu copilul. În acest caz trebuia să existe o legătură foarte strânsă, pentru ca ajutorul să poată fi oferit, cerut şi dorit. Acest gen de îngrijire este oferit de partea feminină a speciei voastre, într-un mod mult mai direct şi mai clar. Vedem că, în tărâmul vostru, această situaţie se schimbă şi devine mai echilibrată, dar nu e desăvârşită acum, în clipa în care purtăm această conversaţie."

„Există motive pentru care Sharon a ales să aibă un fiu, şi nu o fiică dependentă?"

„Alegerea sexului nu a avut importanţă."

„Când Sharon şi Tony au planificat dependenţa de droguri, au ales ei în mod special heroina – şi, dacă da, de ce?"

„Da", au afirmat îngerii. „Structura chimică. Era nevoie de o dependenţă foarte puternică. Acest drog se potrivea cu ce aveau ei nevoie." Deşi ştiam deja că planificarea de dinainte de naştere este destul

de complexă, nu puteam să nu mă minunez de meticulozitatea planului lui Sharon şi al lui Tony: Nu au planificat doar dependenţa, ci şi substanţa care o va provoca.

„Ce fel de influenţă exercită sufletul asupra minţii sau a corpului, încât să-l facă dependent de un drog?", am întrebat eu. Doream să aflu de unde au putut şti Sharon şi Tony că dependenţa chiar avea să se instaleze.

„Există influenţe venite din mai multe părţi. Multe dintre ele sunt bine ştiute de oamenii voştri de ştiinţă şi au fost cunoscute şi în trecut. Una este astrologia, unde planurile influenţează trăsăturile de personalitate, capacităţile şi atributele fizice. O alta este transferul de ADN, de informaţie celulară, de la o generaţie la alta."

„Când Sharon şi Tony şi-au planificat această experienţă, au luat în considerare şi posibilitatea ca Tony să devină dependent de alcool? Dacă da, de ce nu au ales acest gen de dependenţă?"

„Structura chimică nu era potrivită."

„Când şi-a planificat Sharon viaţa, a luat în considerare şi faptul de a avea doi sau mai mulţi copii dependenţi de droguri?"

„Nu."

„De ce a vrut să aibă neapărat doar un singur copil dependent de droguri?"

„Gradul ei de înţelepciune şi de cunoaştere era suficient de mare pentru a o propulsa şi inspira în direcţia pe care trebuia să o urmeze."

„Au discutat posibilitatea ca Tony să moară în urma supradozei?"

„Da."

„De ce nu au ales această experienţă?"

„În cazul în care îşi duc această viaţă împreună, există mai multe şanse de a crea între ei spaţii de vindecare şi, totodată, de mai mare conştienţă", au răspuns îngerii. Am înţeles, astfel, că dacă moartea lui Tony ar fi reprezentat o experienţă mai importantă pentru amândoi, ar fi fost inclusă în planificarea lor de dinainte de naştere.

„Înţeleg că sufletele pot alege să se încarneze în orice loc, în orice perioadă de timp. De ce au ales Sharon şi Tony să se încarneze în Statele Unite, în această perioadă din istorie?"

„Există multe şanse ca ei să aibă experienţa propriilor limitări, dar şi de a-şi extinde conştienţa, atât pentru ei înşişi, cât şi pentru cei din jurul lor. Acesta este un timp de dezvoltare exponenţială, în tărâmul vostru. Mulţi care au ales să se încarneze în această perioadă îşi încheie ciclurile de încarnări şi sunt pregătiţi să treacă în alte tărâmuri."

„De ce sunt acum mai multe şanse de a trăi limitări, decât în alte timpuri – fie din trecut, fie din viitor?"

„Planeta trece printr-o perioadă de prăbuşire a sistemelor. În aceste momente de prăbuşire a vechilor sisteme, se creează haos. Haosul este o componentă – o componentă necesară – a limitării şi evoluţiei. Acesta este, probabil, cel mai fertil interval în care să învăţaţi."

„Ce-aţi dori să-i spuneţi unui cititor care este dependent de droguri şi încearcă să înţeleagă care este scopul spiritual mai profund al experienţei sale?"

„Este esenţial să-ţi respecţi trecutul, să te cunoşti pe tine însuţi, să afli cine eşti, iar apoi să te iubeşti pe tine însuţi", au spus îngerii.

„Ce i-aţi spune părintelui unui copil dependent de droguri?"

„Cam aceleaşi lucruri."

„Ce ar mai fi important sau folositor ca cititorii să cunoască, pe lângă ceea ce am întrebat eu?"

„Ar fi de folos să fie conştienţi de posibilităţile de a-şi extinde conştienţa. Această extindere poate fi dobândită şi fără distrugerea corpului, sau rănirea lui. Tehnicile sunt disponibile tuturor celor care se află în tărâmul vostru. A venit vremea să luaţi în considerare culturile şi popoarele care au trăit înaintea voastră şi să începeţi să înţelegeţi şi să încorporaţi acele abilităţi pe care strămoşii voştri le preţuiau."

I-am întrebat pe îngeri ce doreau să le spună tinerilor care sunt dependenţi de droguri şi care consideră că şi-au dezamăgit părinţii, sau care poate au alte sentimente de vină sau de judecată de sine.

„Ei şi-au ales drumul, având un scop clar în minte", au răspuns îngerii. „În tărâmul vostru, există momente în viaţă când adevăratul scop este acoperit de valorile şi judecăţile proiectate asupra voastră de cei din jur. Tensiunile din societate şi familie contribuie la această situaţie. Există o mişcare acum în vieţile tinerilor, de a trece dincolo de valorile generale şi de a le permite acelor vechi sisteme ale religiei,

educației, științei și politicii – acele lucruri care vă conduc în tărâmul vostru – fie să se extindă, fie să se dărâme complet, pentru a fi construite din nou."

„Ce ați putea să le spuneți, pentru a le fi de ajutor, celor care îi judecă pe dependenții de droguri și care, poate, ar dori să renunțe la aceste judecăți?"

„În foarte multe cazuri, judecata oamenilor din jurul lor îi ajută pe cei dependenți de droguri să aibă întreaga gamă de emoții – emoții care au știut că vor fi o parte din alegerea lor, o parte din calea lor. Căci, toate lucrurile sunt folositoare. Nimic din ceea ce este creat în tărâmul vostru nu e lipsit de valoare. Toate lucrurile trebuie respectate. Fie că sunteți de acord cu ele, sau le înțelegeți, ele trebuie respectate."

„Cum reușesc persoanele dependente de droguri să evolueze, ca urmare a faptului că au fost judecate de alții?", am întrebat.

„Judecata le creează limite pe care trebuie să le depășească, luând decizia că merită să primească iubire, din partea lor înșiși și a celorlalți, chiar dacă există oameni care judecă ceea ce fac."

Sharon le-a pus și ea o întrebare îngerilor.

„Îmi puteți spune cât succes va avea programul pe care l-am inițiat la spital? Se va dezvolta?"

„Îți spunem sincer că orice efort ai depus în direcția creării unei asemenea organizații, care îi susține pe cei din jurul tău, reprezintă un succes uriaș. Numai gândul, numai experiența, numai energia – acestea sunt lucrurile care au un mare impact asupra celor din tărâmul tău. Astfel, te invităm să consideri că programul și eforturile tale au succes, oricare ar fi părerile celor din exterior. Păstrează aceste lucruri într-un loc plin de respect din inima ta.

„Vă mulțumesc", a spus Sharon.

„Vă mulțumesc mult că ați vorbit cu noi", am adăugat eu.

„Fiți binecuvântați", au spus îngerii. „Este o adevărată plăcere, mereu, să fim invitați printre voi."

Cu aceste cuvinte, ședința s-a încheiat. S-a creat un moment de liniște, în care eu și Sharon am asimilat tot ceea ce ne-a fost împărtășit. Am stat în tăcere, savurând căldura și afecțiunea pe care le-am simțit din partea îngerilor.

„Au fost momente în care am plâns", a spus Sharon, rupând tăcerea. Am întrebat-o care au fost momentele care au impresionat-o.

„Cele două momente care m-au impresionat cel mai mult", a răspuns Sharon, „au fost când spiritul discuta despre limite, despre pierderea controlului şi despre cum această experienţă a ajuns, efectiv, să mă smerească. Am menţionat şi înainte că m-a schimbat atât de mult, încât am devenit o persoană cu mult mai multă compasiune. Dacă m-ai fi întrebat, cu cinci ani în urmă, dacă aş spune despre mine însămi că sunt o persoană plină de compasiune, ţi-aş fi spus: *Bineînţeles că sunt!* Dar n-am ştiut ce înseamnă compasiune, până acum. Şi când ai întrebat despre Eddie, prietenul meu care nu se mai află printre noi, simpla menţionare a numelui său m-a emoţionat enorm, iar faptul că ştiu acum că face parte din sufletul-grup al lui Tony, mă face să înţeleg mult mai bine totul."

Asemenea multora dintre noi, Sharon şi Tony şi-au creat vieţi de învăţare-prin-contrarii: şi-au scris roluri temporare, fizice, care contrastau puternic cu identităţile lor eterne, non-fizice. Tony nu este dependentul de droguri; mai degrabă, el este un suflet curajos, care şi-a asumat încercarea de viaţă oferită de dependenţa de droguri, pentru a învăţa să aibă grijă de el însuşi. Sharon nu este nici mama frustrată, nici asistenta medicală care le judeca pe femeile gravide dependente de droguri şi le întreba: *Cum ai putut să faci aşa ceva?* În schimb, ea este un suflet extrem de iubitor, care a planificat să aibă momente de frustrare şi de judecată, pentru a putea, apoi, să aibă experienţa respectului, a toleranţei şi compasiunii.

Mai presus de experienţele personale şi înţelepciunea pe care le-au căutat, Sharon şi Tony au planificat ca această dependenţă de droguri să ia forma unui serviciu adus omenirii. Aşa este planul de viaţă ai Lucrătorilor întru Lumină, al cărui tipar presupune împărtăşirea de lumină lăuntrică, pentru o înălţare pe scară largă. Înainte să se nască, Sharon a planificat să răspundă la dependenţa fiului ei, prin iniţierea unui program care să vină în ajutorul femeilor gravide, dependente de droguri. După naştere, Sharon putea să-şi exercite liberul

arbitru, alegând să-şi împietrească inima şi să nu-i ajute pe ceilalţi. Cu toate acestea, în celelalte vieţi ale ei, ea a evoluat până în punctul în care compasiunea devenea reacţia cea mai probabilă. Astfel, putem să ni-l imaginăm pe Tony cum îşi planifică încercarea de a deveni dependent de droguri şi pe Sharon care îl asigură: *Voi fi o mamă care te va iubi în tot acest timp şi mă voi folosi de această experienţă, pentru a-i ajuta şi pe alţii*".

Povestea lui Sharon şi a lui Tony ne aminteşte de faptul că planul fizic este un plan al iluziei, în care nimic nu e aşa cum pare. Uneori, serviciul în slujba altora se prezintă sub forma unor programe publice, de mari proporţii. Cel mai adesea însă, ia forma şanselor pe care le avem de a ne ridica mai presus de judecată. Judecata ne separă de cei pe care îi judecăm. La rândul ei, separarea creează frică şi nu ne lasă să ne trezim în faţa adevărului pe care îl ştiam înainte de a ne naşte: că suntem cu toţii Una. Fiecare dintre noi este o scânteie de conştiinţă, dintr-o Conştiinţă mai mare, unificată - o celulă din inima unei singure Fiinţe Divine. A judeca înseamnă a ne separa pe noi înşine de divinitatea noastră; în schimb, a renunţa la judecată înseamnă să ne amintim de divinitate.

Este important să întrebăm ce aspecte ale sinelui sunt scoase la iveală de judecăţile noastre. De exemplu, dacă judecăm şi spunem că persoana dependentă de droguri e slabă, atunci înseamnă că în noi înşine există o parte pe care o judecăm ca fiind slabă. E imposibil să-i judecăm astfel pe ceilalţi, dacă nu am fi considerat noi înşine că am fost slabi uneori, sau în anumite circumstanţe. Altfel, fie nu am remarca trăsăturile sau comportamentul pe care îl considerăm slab, fie nu am considera că acele trăsături sau comportamente denotă slăbiciune. Tot ce înseamnă judecată este doar judecată de sine, mascată. Este categoric astfel. Evoluţia spirituală profundă are loc când dăm la o parte, cu îndrăzneală, acea mantie şi recunoaştem ce părere avem despre noi înşine. Acest proces este dificil şi necesită o sinceritate constantă faţă de sine - dar recompensele sale sunt minunate.

Acum, Sharon personifică lipsa de judecată faţă de ceilalţi. În loc să-şi condamne fiul pentru recidivele lui, ea îi aminteşte de câte ori a fost puternic în timpul procesului de recuperare şi a ales să nu con-

sume heroină. Ea le oferă căldură sufletească şi iubire necondiţionată femeilor gravide care sunt dependente de droguri. Ea vede dincolo de problemele persoanelor dependente pe care le-a întâlnit pe Internet, cercetându-le sufletele, pentru a găsi compasiune şi bunăvoinţă. Ei nu îi este milă de acestea. Aşa cum ne-a spus Glenna mai târziu: „Mila ne separă, compasiunea ne uneşte". Dacă ne este milă de cineva, înseamnă că privim persoana ca pe o victimă şi astfel trecem cu vederea curajul uriaş de care a dat dovadă, trăind încercarea pe care şi-a planificat-o.

Bineînţeles că singura persoană pe care încă o mai judecă Sharon este ea însăşi. Acea judecată de sine provine, parţial, din credinţa ei că nu a fost perfectă. Credinţele noastre, mai ales cele pe care le avem despre noi înşine, constituie o bună parte din limitarea despre care ne-au vorbit îngerii. Călătoria care duce la iubirea şi acceptarea de sine ne cere să recunoaştem aceste credinţe şi să le provocăm. Îmi doresc sincer ca şedinţa cu îngerii să o fi ajutat pe Sharon - şi pe alţi părinţi care au copii dependenţi de droguri - să vadă că nu există vină.

Judecăţile sunt gânduri, iar gândurile sunt energie vie, aflată în mişcare. Deoarece energia atrage energie similară, judecăţile atrag oameni care judecă. Lumea este o oglindă în care ne vedem pe noi înşine. Dacă în jurul nostru avem oameni care judecă, e posibil să fie din cauză că viaţa ne cere să ne evaluăm propria disponibilitate sau tendinţă de a judeca.

Pe lângă faptul că ne dau ocazii de a ne ridica mai presus de judecată, oamenii dependenţi de droguri ne dăruiesc şi şansa de a oferi compasiune. Într-adevăr, dorinţa lor de a ne dărui un asemenea dar face parte din motivaţia pe care au avut-o de a-şi planifica dependenţa. Aşa cum ne-au spus îngerii, mamele dependente de heroină din programul lui Sharon îi permit să-şi experimenteze propria compasiune, în mod repetat. Cine ajută pe cine? Dacă avem grijă de o persoană care are o dependenţă de substanţe şi ne întrebăm de ce acea persoană ne provoacă o asemenea agonie emoţională, am putea să luăm în considerare posibilitatea că am vrut ca în această viaţă să arătăm compasiune şi, astfel, să înţelegem că acest sentiment ne reprezintă. Cel drag ne arată că ne iubeşte, prin faptul că ne oferă experienţa pe care o doream. Putem alege să ne simţim supăraţi, răniţi şi împovăraţi, sau

putem recunoaşte că această experienţă, deşi e dureroasă, reprezintă o şansă minunată pentru o mai mare înţelegere de sine.

Experienţele lui Sharon cu fiul ei au reprezentat un dar şi dintr-un alt punct de vedere: i-au întărit credinţa în latura bună a oamenilor. Gândiţi-vă la alegerea făcută de Sharon. Ar fi putut alege să creadă că viaţa se reduce la durere şi luptă. Ar fi putut să creadă că oamenii o vor judeca şi o vor răni. Ar fi putut să decidă că cel mai bun mod de abordare a vieţii este de a-şi ascunde sentimentele şi de a păstra o distanţă emoţională faţă de ceilalţi oameni. În schimb, ea a ales să le vorbească celorlalţi despre lupta ei şi să le accepte iubirea. Prin faptul că a fost destul de puternică pentru a-şi permite să fie vulnerabilă – şi prin respingerea înverşunării şi a cinismului – ea a ajuns să aprecieze şi mai mult iubirea, lucru care nu ar fi fost posibil fără dependenţa lui Tony. Aşa cum au spus îngerii: „În tărâmul vostru, evoluţia se face prin intermediul emoţiilor". Alegând să simtă iubire în planul fizic, unde contrastul permite existenţa alegerilor care nu există în lumea de dincolo, Sharon poartă acum în interiorul ei o mai mare cunoaştere a iubirii.

Iubirea pe care Sharon o oferă şi o primeşte în această viaţă are un impact care se extinde mult dincolo de sfera ei imediată. „Nimic nu este făcut, nimic nu este spus, nimic nu este gândit fără să se creeze un efect de undă". Importanţa acestui adevăr este uriaşă. Asemenea undelor create de o piatră aruncată pe suprafaţa unui iaz, efectele vieţilor noastre se extind la infinit, în exterior. Deşi noi nu putem vedea undele create, ele reverberează în întregul univers. În acest fel, autotransformarea îi poate schimba şi pe ceilalţi – dacă sunt pregătiţi să primească efectele energetice.

Prin dezvoltarea sentimentelor de respect şi toleranţă faţă de căile alese de ceilalţi, Sharon face ca pentru noi toţi să fie mai uşor să respectăm şi să tolerăm alegerile făcute de ceilalţi oameni din viaţa noastră. Exprimându-şi compasiunea faţă de Tony, ea ne netezeşte calea prin care ne putem oferi compasiunea. Prin dragostea ei pentru femeile din programul MOM, ea îi ajută să ofere iubire şi pe acei oameni pe care nu-i va întâlni niciodată. Pe măsură ce descoperă iertarea de sine, o generează în acei oameni care nu vor auzi niciodată de ea. Şi pe măsură ce Tony învaţă ce este grija de sine, vă ajută pe voi, cititorii, să

aveți grijă de voi înșivă. Ori de câte ori o persoană își vindecă un aspect al sinelui, întreaga omenire se vindecă prin creșterea vibrației. Atât de mare este puterea noastră! Uneori, efectele sunt imediate și pot fi măsurate. Alteori, ele sunt indirecte și imperceptibile, deși nu sunt mai puțin importante. Lumea calcă pe urmele noastre energetice.

Înainte să ne născtem, știm care este puterea noastră. Complet conștienți de puterea pe care o au, Sharon și Tony au planificat această dependență de droguri, pentru a-i dezvălui lumii cum arată iubirea.

Și au făcut-o.

După ce am explorat planificarea pre-natală a dependenței de substanțe din perspectiva părintelui, în continuare am căutat să o înțeleg din perspectiva sufletului dependent. Am vorbit cu Pat, care a fost alcoolic timp de mai bine de patruzeci de ani.

Durata dependenței lui Pat sugerează că face parte din planul lui de viață. Deși consumul de alcool pe o perioadă relativ scurtă poate reprezenta alegerea de la nivel de liber arbitru al persoanei – și anume, o cale neanticipată – părea improbabil ca planificarea de dinainte de naștere a lui Pat să nu includă și acest aspect important din viața lui

Relatarea lui Pat

„M-am născut la o vârstă foarte fragedă", a început Pat, făcându-ne pe amândoi să râdem. Deși trebuia să discutăm despre un subiect foarte serios, umorul lui Pat era mereu prezent. „Pe 7 iunie 1933." Pat a crescut în Amarillo, Texas, ceea ce explica vorbirea ușor tărăgănată pe care o auzeam. Tonul vocii lui răspândea căldură și prietenie.

Pat a spus că a încetat să mai bea la vârsta de cincizeci și opt de ani. Începuse să bea la paisprezece ani, când, împreună cu un prieten, a mers la un bal organizat pentru adolescenți, la noul centru comunitar din Amarillo.

„Amândoi eram așa de sfioși și timizi", și-a amintit Pat. „Eu și prietenul meu am făcut rost de niște bere și am băut-o – trecând peste gustul ei oribil – iar efectele m-au făcut să am imediat sentimentul: *Hei, pot să dansez, iar doamnele de aici mă adoră!* Și chiar m-am

dus să dansez şi m-am simţit minunat. Alcoolul a scos aspectul de Fred Astaire din mine, mă simţeam atrăgător şi aveam o atitudine minunată. Alcoolul îmi dădea falsa impresie că sunt toate acele lucruri pe care nu le credeam adevărate despre mine." Cea mai mare dorinţă pe care o avea pe atunci Pat era de a pleca din Amarillo. La şaisprezece ani a abandonat liceul şi, cu permisiunea mamei lui, s-a înrolat în marină. „Când am ajuns în Japonia şi Hong Kong, eram deja în stare să mă distrez [să beau] cu băieţii mai mari – de şaptesprezece, optsprezece ani. Când am ieşit din marină, eram un alcoolic convins."

După timpul petrecut acolo, Pat a început să bea aproape în fiecare zi. De cele mai multe ori se ducea beat la lucru, se trezea în timp ce lucra, ca apoi să o ia de la capăt, când ajungea acasă. Nu mergea la restaurantele unde nu se servea băutură, sau la cinematografele unde nu putea strecura alcool pe ascuns. „Mă controla ca pe o păpuşă de cârpă", a recunoscut Pat. De-a lungul anilor, Pat a avut mai multe slujbe, printre care s-a numărat cea de salvamar, profesor, director de tabără religioasă şi, cea mai satisfăcătoare din punct de vedere emoţional, director executiv al unui centru de educaţie, în aer liber, pentru copiii din oraşe. „Orice făceam, ajungeam direct în vârf", a spus Pat direct. „De fiecare dată când avansam în post, mă apucam să beau şi o luam la fugă. Privind în urmă, îmi dau seama că îmi era teamă că am fost promovat într-o poziţie care îmi depăşea abilităţile." Scurta menţionare făcută de Pat despre frică nu mi-a atras atenţia pe moment, însă ,cu timpul, a început să devină tot mai semnificativă.

Pat e căsătorit acum cu Shirley, a doua soţie. Are trei copii, Kathy, Donna şi Andrew, cu prima soţie, Carole. Pat a părăsit-o pe Carole, pe cei trei copii şi slujba lui de la centrul educaţional, pentru a fi cu Shirley. Pe atunci, s-a angajat ca electrician auto. În timpul căsniciei lor, Shirley însăşi a trecut prin propria luptă cu dependenţa de alcool.

Pe măsură ce Pat îşi descria trecutul, m-am întrebat dacă soţiile şi copiii lui au ştiut dinainte de naştere, că el avea să bea. Dacă ştiau, în ce fel i-a ajutat alcoolismul să-şi atingă scopurile în această viaţă? Mai era şi întrebarea dacă Shirley îşi planificase şi ea propria dependenţă de alcool. Mi-am notat să pun aceste întrebări, în şedinţele pe care le va avea Pat cu mediumul.

„Cu cât beam mai mult, cu atât pofta era mai mare", a continuat Pat. „Şi când beam, mă gândeam: *Nu trebuie să mă las de băut. Totul e perfect.* Chiar în noaptea în care mi-am dat seama că eram alcoolic, mă felicitam pe mine însumi că nu am o problemă cu alcoolul."

„Pat, ce s-a întâmplat în acea noapte?", l-am întrebat cu multă curiozitate. Îmi dădeam seama că ajunsesem într-un punct esenţial.

„Aveam cincizeci şi opt de ani. După serviciu, m-am dus acasă, unde mă aştepta o bere pe care am băut-o." În vocea lui Pat se citea o tensiune greu sesizabilă. „Apoi, am început să vorbesc cu mine însumi. Stăteam în mijlocul camerei, pe podea. Am spus: *Ştii ceva, Pat, e imposibil să fii alcoolic. Aseară ai băut doar una. Acum ai băut doar una.* Mă aud şi acum cum stăteam acolo şi vorbeam cu mine. *Ai votcă şi vin. Sunt de toate în casa asta, iar tu nici nu te-ai atins de ele. Asta demonstrează că nu eşti alcoolic.* Aşa că m-am felicitat singur şi am dat o petrecere." Pat a început să plângă. „Am băut tot ce era în casă, tot ce am putut găsi. Aveam încă mintea clară, însă corpul nu mai răspundea deloc. Alcoolul mă paralizase complet. Aceea a fost noaptea în care i-am cerut ajutorul lui Dumnezeu." Pat se străduia să nu mai plângă. „Vezi tu, de ani de zile Îl învinuisem pe Dumnezeu. Îi învăţasem pe copiii mei că există posibilitatea ca Dumnezeu să existe, dar dacă exista cu adevărat, era un nemernic. Nu credeam că poate exista un Dumnezeu viu, iubitor, personal. Era imposibil.

Doamne, te rog, ajută-mă!, am spus. Am spus-o din toată inima şi cu tot sufletul. Eram învins – total, complet, absolut învins. Nu puteam merge mai departe. Atunci s-a produs miracolul. Nu a fost nicio lumină strălucitoare sau vreun tufiş în flăcări, dar am ştiut că Dumnezeu era lângă mine." În vocea lui se simţea o convingere totală.

Viaţa lui Pat nu s-a transformat imediat. De fapt, a continuat să bea timp de trei săptămâni. În tot acel timp, forţa acelei nopţi nu l-a părăsit nicio clipă, îndemnându-l ca, în final, să meargă la un centru de tratament. „După patru zile, întreaga mea dorinţă de a bea îmi trecuse", a spus Pat. „Înainte, nu aveam nicio idee despre cum era să nu bei."

M-am întrebat dacă Pat moştenise de la cineva tendinţa de o viaţă de a bea. Cercetările mele asupra planificării de dinainte de naştere indicau clar că ne alegem părinţii înainte să ne naştem. Dacă Pat

își dorise să aibă experiența alcoolismului în această viață, era posibil să-și fi selectat părinți alcoolici.

„Pat, părinții tăi beau?", l-am întrebat.

„Bănuiesc că tatăl meu a fost alcoolic, însă bea pe ascuns. Purta mereu la el o sticluță cu alcool. Mama mea nu bea deloc."

„Cum ți-a afectat băutura prima căsnicie și relația cu copiii?"

„Beam atât de mult, încât nici nu mai știam că sunt căsătorit", a recunoscut Pat. „Efectiv am fugit de copiii mei. Când i-am părăsit, nici nu mi-am luat adio de la ei. Am fost foarte dur." În anii care au urmat, toți cei trei copii au avut greutăți. Încă de mic, Andrew a avut o problemă cu disciplina; mai târziu, a început să consume droguri și alcool. Și Kathy a consumat droguri. Pat mi-a spus că fiecare dintre copiii lui și-au redresat viața, dar că încă regretă că le-a cauzat o asemenea suferință.

„Privesc în urmă, când i-am părăsit la o vârstă atât de vulnerabilă...", lui Pat i-au dat lacrimile, iar vocea i s-a stins.

A făcut o pauză, să-și vină în fire.

„Aveau nevoie de un tată. Aveau nevoie de exemplul unui tată. Nici eu nu am avut unul." L-am întrebat pe Pat ce efect a avut băutura asupra relației lui cu Shirley.

Mi-a spus că Shirley nu l-a judecat niciodată pentru că bea, și nici nu s-au certat vreodată pe tema asta. Dar „am dat vina pe ea, pentru toate problemele mele, ceea ce e reprezentativ pentru alcoolici", a spus Pat. „Am considerat că Shirley a fost cea care m-a tras înapoi și m-a făcut să-mi pierd postul de director executiv, ca apoi să-mi câștig existența ca electrician auto. Adevărul e că eu am renunțat la acea slujbă."

Pat a ezitat pentru o clipă. Am așteptat cu răbdare, simțind că încerca să se decidă dacă să spună sau nu ceva.

„Am încercat să mă sinucid, de mai multe ori", a spus brusc. „Aveam o autodubă, un mic magazin mobil [pentru reparații auto]. Am instalat un mecanism exploziv în mașină. Chiar în spatele scaunului de șofer aveam o mare cutie cu unelte. Am pus alternatoare grele chiar deasupra acelei cutii, îndreptate spre capul meu. Planul era să mă izbesc de un copac, cel mai mare arbore de sasafras pe care l-am văzut vreodată, pe un drum șerpuit din Missouri. Nu aveam cum să scap cu viață din așa ceva; alternatoarele mi-ar fi zburat capul de pe umeri.

Am încercat să fac asta de două sau de trei ori. De fiecare dată se întâmpla ceva. Odată, am văzut farurile de la alte maşini şi nu am vrut să risc să rănesc pe altcineva. Într-o noapte, a apărut un iepure."

„A apărut un iepure?", am întrebat, surprins.

„Mi-a sărit în faţa dubei", a spus Pat râzând, „şi nu am vrut – nu am putut – să dau peste un iepure. În loc să lovesc copacul, am continuat să conduc pe şosea."

„Crezi că e posibil ca iepurele să nu fi fost o simplă coincidenţă?"

„O, bineînţeles că nu a fost! Cred că nici farurile nu au fost o simplă coincidenţă."

Pat simţise, pe cale intuitivă, ceea ce eu am descoperit cu ajutorul cercetărilor mele – că nu există coincidenţă. Evenimentele sincronizate, care sunt adeseori aranjate de către îngeri şi ghizii spirituali, ne fac să rămânem pe calea pe care ne-am planificat-o. Ei ne aduc – şi ne ţin în viaţă – pentru experienţele de care avem nevoie pentru evoluţia noastră spirituală.

„Pat", l-am întrebat, „ce rol a jucat mânia în experienţa băuturii?"

„Băutura îmi mai potolea furia", a explicat el. „Pot exploda – bum! – din cauza celor mai mărunte lucruri. Pot să mă înfurii doar pentru că am scăpat solniţa din mână. Diferenţa e că acum nu mă mai calmez cu alcool. Creez imediat un contact conştient cu Dumnezeu, aşa cum mi-L pot închipui eu."

„Pat, mult timp ai crezut că nu poate exista un Dumnezeu personal, care te iubeşte. Apoi, ai ajuns în punctul în care ştii că Dumnezeu te iubeşte. Cum ai ajuns în punctul în care te afli acum?"

Pat a menţionat din nou noaptea în care a zăcut pe jos şi a înţeles că Dumnezeu se afla în interiorul lui. A mai spus şi că iubirea şi toleranţa pe care le-a simţit cu timpul, datorită Alcoolicilor Anonimi, l-au ajutat să-L cunoască pe Dumnezeu.

„Acum", a adăugat el, „dacă viaţa devine cu adevărat ameninţătoare – ceea ce se întâmplă foarte rar – caut să văd care dintre defectele mele de caracter constituie problema, apoi i-l încredinţez lui Dumnezeu şi mă calmez. Am descoperit că toţi suntem copiii lui Dumnezeu. Şi că e un tip de treabă. Nu dă cu tine de pământ. Cert este că Dumnezeu nu face decât să ne ridice."

Pat a spus că a reparat greşelile făcute faţă de cei dragi lui, care, în schimb, l-au iertat.

„Fetiţa mea [Kathy] mi-a spus: *Tati, sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut când ai băut. A trebuit să trec prin toate acele lucruri prin care mi-ai permis să trec, pentru a deveni persoana care sunt în prezent.* M-a surprins peste măsură!" Într-o scrisoare pe care i-a scris-o lui Carole, pentru a-i cere iertare, Pat a încheiat spunându-i că o iubeşte. „Şi eu te iubesc", i-a răspuns Carole.

„M-a topit, pur şi simplu!", a spus Pat. „Era de necrezut că putea să-l iubească pe omul care a părăsit-o!"

„Pat, ce ai vrea să-i spui cititorului care ţine la o persoană ce are probleme cu alcoolul?"

„Noi nu ştim că suntem bolnavi", a răspuns Pat, începând iar să lăcrimeze. „Suntem ultimii care aflăm asta. Dacă nu ne spune cineva, putem să ne ucidem pe noi înşine şi pe ceilalţi."

„Ce ai vrea să le spui celor care au probleme cu alcoolul?"

„Rezistaţi până când se petrece miracolul. Va veni şi acea zi. Este atât de simplu!"

Şedinţa lui Pat cu Staci Wells

Discutând cu Pat, am simţit cât de mult a suferit – şi vindecat. Contrastul era izbitor. Se pare că şi persoanele îndrăgite de Pat suferiseră şi se vindecaseră enorm de mult. Nici Pat, nici eu nu ştiam cât din această experienţă fusese planificată sau de ce, dar eram nerăbdători să aflăm. Eram convins că Staci şi ghidul ei spiritual aveau să ne dea informaţii despre planificarea de dinainte de naştere a lui Pat şi a familiei lui.

Staci a condus o comunicare principală şi una suplimentară, pe care le-am îmbinat în relatarea care urmează. Fiecare membru al familiei care apare în şedinţa de planificare a lui Pat a fost de acord să fie inclus în comunicările lui Staci. Ca de obicei, i-am furnizat lui Staci nume şi date de naştere, astfel încât ghidul ei spiritual să le acceseze Dosarele Akashice şi i-am spus ce relaţie avea fiecare persoană, cu Pat.

„Pat, în timp ce mă conectez la tine", a spus Staci, „văd că problemele din relaţiile cu oamenii reprezintă o încercare uriaşă pentru

tine, în această viață. Mai văd și că a fost alegerea ta să-ți rezolvi lecțiile karmice, cu ajutorul relațiilor. Cealaltă temă karmică pe care o văd este evoluția ta spirituală. Ai putea spune: *Dar nu facem cu toții asta?* Ei bine, unii dintre noi alegem – *chiar* alegem, la nivel de suflet – să facem din asta un obiectiv principal în viața noastră. Unii nu-l alegem deloc ca obiectiv. Ai fi surprins să afli cât de mulți oameni trebuie să atingă partea negativă a experienței, pentru a fi suficient de motivați să devină mai evoluați din punct de vedere spiritual. Când mă concentrez asupra motivului, de la nivel de suflet, pentru care a apărut această dependență de alcool, tot percep că are o legătură cu tatăl tău. Știi despre ce este vorba?"

„N-am idee", a răspuns Pat. „A murit când eu aveam în jur de nouă ani. Nu l-am cunoscut prea bine și îmi era foarte frică de el."

„Vom afla mai multe pe parcurs", i-a spus Staci. „Mai există o provocare de la nivel karmic, pe care aș vrea să o menționez. Este responsabilitatea față de familie – familia în care te-ai născut, familia pe care ți-ai creat-o apoi și oricine consideri tu că face parte din familia ta.

Cea mai importantă încercare karmică din viața lui Shirley a fost să-și depășească impulsivitatea exagerată. Văd mai multe vieți, în care a avut foarte mulți copii. Din punct de vedere sexual, ea avut o latură obsesivă, la care a lucrat în trecut. Și, chiar dacă a lucra asupra laturii ei spirituale nu era foarte important din punct de vedere karmic în această viață, ea a recunoscut la nivel de suflet că asta [alcoolismul] o va ajuta să-și depășească impulsivitatea." Aveam acum primul motiv pentru care ar fi putut un suflet să aleagă să aibă experiența alcoolismului. Însă, nu eram sigur cum putea o asemenea dependență să-l ajute pe suflet să facă față impulsivității.

„Adică, prin consumul excesiv de alcool, Shirley avea să acționeze într-un mod impulsiv, să sufere consecințe negative și să învețe – sau alcoolul o oprea din a acționa cu impulsivitate?"

„Ultima variantă", a spus Staci. „Iar tocmai impulsivitatea a făcut-o să consume alcool. Când văd această lecție la cineva, văd adeseori și consum de substanțe halucinogene, sau dependențe. Iar ghidul meu spiritual îmi spune că ea a ales alcoolismul în planificarea de dinainte de naștere.

Acum voi închide ochii şi mă voi concentra mai puternic asupra ta, Pat, să văd ce pot capta din şedinţa de planificare pre-natală." S-a făcut linişte, iar Staci a intrat mai profund în transă.

„Primul lucru pe care îl văd este o imagine cu tine, Pat, stând pe jos. Văd alte fiinţe în jurul tău, dar acum nu-mi apar clar în raza mea vizuală. Parcă ai sta cu o tablă de şah în faţă, dar e mult mai mare decât cele obişnuite. Pătratele au în jur de zece centimetri şi sunt în alb şi negru. Mi se spune că acestea sunt perioadele de timp când vei lucra la anumite teme.

Stai pe jos alături de un spirit-ghid masculin şi de un bărbat care spune că e unchiul tău. Împreună, toţi trei planificaţi organigrama vieţii tale. Îţi sunt oferite alegeri de gen ori/ori. Ori faci asta la vârsta asta - se pare că vârsta de zece ani e prima menţionată - ori faci asta şi, dacă faci asta, ţi se va întâmpla următorul lucru. Cam aşa decurge discuţia.

Mai văd un spirit-ghid aici. Rob, menţionez pentru tine, ca fapt divers: se pare că, în fiecare şedinţă pe care o facem împreună, apar unul sau mai mulţi ghizi spirituali, însă există şi o fiinţă mai importantă, care are rolul de supraveghetor. Pat, cel cu care te văd lucrând pe tabla de şah este principalul tău ghid spiritual, care a fost cu tine toată viaţa, mai ales, mi se spune, când te luptai cu dependenţa de alcool.

S-a discutat în această şedinţă de planificare despre predispoziţia ta genetică la alcoolism. Văd strămoşi de-ai tăi, fermieri, cărora le plăcea băutura de casă. Nu văd ca vreunul dintre ei să fie considerat alcoolic. Îşi puteau face munca, dar beau în fiecare zi. În mod cert a existat o dependenţă. Deci, s-a discutat ceva despre predispoziţia genetică, iar tu ai fost de acord cu ce s-a propus.

Este clar că a existat o înţelegere şi între tine şi Shirley, să faceţi această călătorie împreună. Pare să existe multă iubire între voi doi, la nivelul sufletului - un fel de prietenie închegată între sufletele înrudite. Aţi fost prieteni între vieţi şi, de mai multe ori, în alte vieţi. S-a discutat şi despre faptul că, având în vedere că amândoi aveaţi să lucraţi la aceeaşi problemă, puteaţi să veniţi împreună în această viaţă."

„Au planificat în mod special să treacă amândoi prin experienţa alcoolismului?", am întrebat-o pe Staci.

„Da", a răspuns ea.

„Mi se pare cunoscut", a spus Pat. Amintirea intuitivă a lui Pat a fost semnificativă pentru mine. Ajunsesem să înţeleg că toate amintirile, inclusiv vieţile trecute şi timpul dintre încarnări, sunt înregistrate în ADN-ul nostru. Am privit remarca lui Pat ca pe un ecou al informaţiilor înregistrate în genele sale.

„Văd că se ţin de mână în timp ce discută despre asta", ne-a spus Staci. „Am impresia că e ultimul lucru pe care l-au discutat înainte ca unul dintre ei să se nască.

Shirley: Voi veni lângă tine.

Unchiul (către Pat): Eşti sigur că vrei să faci asta?

Pat: Da, este singura cale prin care voi putea să învăţ vreodată să nu-mi mai fie frică.

Pat, ai băut ca să-ţi înăbuşi mânia şi frica. Frica pe care ai simţit-o faţă de tatăl tău a fost necesară ca să-ţi amintească, în mod conştient, că lucrai la eliberarea de acest sentiment. Văd că această frică s-a instalat când ai fost soldat [într-o viaţă anterioară]. Ai murit în război de tânăr, în jurul vârstei de nouăsprezece ani. Te văd cum umblai singur pe un câmp de luptă, plin de soldaţi căzuţi la datorie. În cele din urmă - nici nu vreau să descriu scena - ai fost ucis. Frica te-a făcut să te înfurii, atunci. Ai fost ultimul supravieţuitor.

Frica pare a fi o temă şi în celelalte vieţi. Mi se arată o altă viaţă, în care te-ai numărat printre primii colonişti din Statele Unite. Te aflai într-o căruţă cu coviltir. Căruţa a fost atacată, iar toată lumea a fost ucisă. Deci, a existat şi atunci teamă.

Frica [din viaţa prezentă] nu este frica de moarte. Este frica de singurătate şi de a nu putea face faţă vieţii, de unul singur."

Acum se contura imaginea. Era clar că Pat adusese cu el, în această viaţă, energia fricii. Sufletele caută să vindece, în următoarele vieţi, acele aspecte ale personalităţii care nu au fost vindecate în vieţile trecute. Pat ştia dinainte de a se naşte că va bea, în parte pentru a putea învinge frica. În funcţie de cum răspundea apoi faţă de această situaţie, frica putea fi transmutată. Planul său a fost îndrăzneţ şi ingenios: frica avea să cauzeze alcoolismul, care, la rândul lui, putea duce la vindecarea de frică.

„Acesta este unul dintre motivele pentru care Shirley a ales să te însoţească în această călătorie", l-a spus Staci lui Pat. „Se află lângă tine, ca să te consoleze şi să-ţi ofere dragoste pe parcurs. Intenţia ei a fost de a fi mereu lângă tine." Am întrebat-o pe Staci dacă existau şi alte motive pentru care a planificat Pat să aibă o parteneră alcoolică, în loc să treacă prin experienţa alcoolismului, de unul singur.

„Era nevoie de cineva care înţelegea, şi nu judeca", a explicat Staci. „Cineva care i-ar fi permis să parcurgă etapele firești ale dezvoltării şi care nu l-ar fi forţat să se schimbe."

Din perspectiva planificării de dinainte de încarnare, Shirley era, prin urmare, o alegere înţeleaptă ca parteneră. Dacă Pat ar fi fost forţat să se schimbe, s-ar fi îndepărtat de planul său pre-natal şi ar fi refuzat experienţa de vindecare pe care o căuta.

„Pat, aşa a fost între tine şi Shirley?", l-am întrebat.

„Absolut", a spus el hotărât.

„Nu ţi-a cerut niciodată să nu mai bei?", a întrebat Staci.

„Nu. Nu m-a ameninţat niciodată că o să mă părăsească".

În timp ce-l ascultam pe Pat, m-am gândit la toţi oamenii care sunt criticaţi de prieteni şi familie, fie pentru că şi-au ales un partener alcoolic, fie pentru că au rămas mult timp alături de acea persoană. Adesea, astfel de decizii sunt considerate neînţelepte – decizii care indică o lipsă de respect de sine, poate chiar o dorinţă de autopedepsire. Şi totuşi, Shirley, datorită afecţiunii ei faţă de Pat – o afecţiune care exista încă dinainte de a se naşte amândoi – permitea cu dragoste experienţele de care aveau amândoi nevoie pentru evoluţia lor spirituală. Ceea ce se afla între aceste două suflete era mult mai frumos decât şi-ar putea imagina majoritatea oamenilor.

Am întrebat-o pe Staci dacă putea să afle mai multe despre felul în care alcoolismul îl ajuta pe Pat să-şi atingă scopurile. S-a făcut o pauză lungă, timp în care ea a ascultat acea parte din conversaţie.

„Eşti avertizat aici despre cât de grea va fi viaţa, mai ales copilăria şi că nu ţi se va da şansa de a te elibera de greutăţi – în cazul acesta, fiind vorba de tatăl tău. Nu ţi se va oferi procesul normal de formare prin care trece un băiat. În acest caz, tatăl tău a fost luat de lângă tine, iar tu ai rămas fără sprijin.

Acest lucru pregăteşte predispoziţia de a umple golul, prin alcool. Nu urma să ţi se dea vreodată procesul de tranziţie de a face saltul de la a fi fiul tatălui tău, la a fi un bărbat. Alcoolul avea să apară devreme în viaţa ta, pentru că nu vei şti cum să-ţi croieşti drum prin acest proces. Ai fost mânios în adolescenţă. Mânia a acoperit frica, iar alcoolul a potolit mânia şi a amorţit frica. Toate acestea au fost planificate pentru tine. Ai fost de acord cu fiecare pas."

Am fost uimit de cât de multe ştiuse Pat înainte de naştere, despre viitoarea sa viaţă. Nu a fost conştient doar de încercarea sa de viaţă, ci şi de sentimentul de frică, de mânia care avea să stea la baza lui şi de perioada în care va începe totul. M-am întrebat dacă tatăl lui Pat a fost de acord să moară de tânăr şi pentru a fi de ajutor în planul de viaţă al lui Pat. Am întrebat-o pe Staci.

„Mi se spune că tatăl lui nu a fost de acord cu acest lucru", ne-a informat ea. „Tatăl lui era deja în viaţă, în timpul acestei şedinţe de planificare de dinainte de naştere. Moartea tatălui lui fusese deja planificată. Alegerea lui Patrick ca acest om să-i fie tată a fost – primesc cuvintele de la ghidul meu: *în acord cu ceea ce avea nevoie Patrick să experimenteze, pentru a putea învinge alcoolismul.*"

Aceasta era o dezvăluire importantă. Tocmai ni s-a spus că Pat nu numai că-şi planificase alcoolismul, dar şi *învingerea* acelei dependenţe. Întrucât am văzut acest model în multe planuri de viaţă, am înţeles că Pat îşi dorise atât contrastul dintre a fi şi a nu fi un alcoolic, cât şi experienţa de a face acea trecere. Ca suflete, preţuim atât contrastul, cât şi procesul de a-l crea – iar niciuna dintre situaţii nu ar fi posibilă, fără dualitatea oferită de o viaţă fizică. Eram curios să aflu de ce îl selectase Pat pe acel suflet ca părinte.

„El şi-a ales tatăl, în parte pentru că ştia că acesta va muri când el era mic?", am întrebat.

„Da", a spus Staci.

„Şi şi-a dorit acea experienţă, pentru că avea să ducă apoi la alcoolism?"

„Ştia că, pe lângă factorul genetic, această experienţă va provoca alcoolismul."

„Ştia, înainte de a se încarna, că va fi alcoolic timp de zeci de ani?"

„Da."

„De ce a vrut să aibă această dependență?" Vindecarea fricii era unul dintre motive, dar doream să văd dacă planul de dinainte de naștere al lui Pat conținea mai multe.

„Deoarece își pierduse legătura cu Tot Ceea Ce Există, cu Dumnezeu, cu propria natură Divină și spiritualitate. Aceasta era calea prin care Îl putea redescoperi pe Dumnezeu. Nu L-a putut găsi altfel. Știi cum se spune, că învățăm din propria experiență! Acesta este unul dintre exemplele de învățare pe propria piele."

Aceasta era informația pe care speram ca Staci și ghidul ei să o ofere. Staci a menționat, mai devreme, că Pat își dorise ca, în această viață, să se concentreze asupra spiritualității. Acum știam de ce. Se pare că, în unele din încarnările sale anterioare, Pat a pierdut legătura cu Dumnezeu. Întrucât avusese experiența de a-și pierde spiritualitatea, acum dorea să aibă experiența de a o recrea. Iar Pat a vrut să facă mai mult decât doar să aibă experiența spiritualității. Dacă aceasta ar fi fost unica dorință a sufletului său, își putea planifica o viață întreagă în care să aibă numai preocupări spirituale. În schimb, Pat a vrut să aibă un sentiment de deconectare profundă, pentru ca mai apoi să poată avea experiența de a-și construi – și, deci, de a cunoaște mai profund – legătura sa cu Dumnezeu.

Simțeam că am ajuns la esența planului de viață al lui Pat. Acum că știam care era obiectivul lui Pat, eram nerăbdător să înțeleg de ce considerase că acest plan va da rezultate.

„Cum reușește experiența alcoolismului să îl reconecteze cu el însuși și cu Dumnezeu?", am întrebat-o pe Staci. Poate că harta lui Pat putea să le arate calea și altor persoane care aveau probleme fie cu alcoolul, fie cu propria spiritualitate.

„Faptul că s-a întors pentru a căuta și obține legătura spirituală este motivat de lipsa totală a unei astfel de legături – lucru provocat de alcoolism", a subliniat Staci. Cu alte cuvinte, Pat își crease un plan de viață clasic de învățare-prin-contrarii. Își dorise să-și vindece frica din viețile precedente și să trăiască – cât încă se afla în corp – o puternică legătură cu Dumnezeu. Înainte de naștere, a decis că alcoolismul va fi catalizatorul care îl va împinge spre aceste obiective."

Dar dacă Pat ar fi „rămas blocat" în experienţa băuturii? Exista un risc în acest plan. Am întrebat-o pe Staci dacă Pat a ştiut, înainte de a se naşte, că va putea să îndeplinească ceea ce şi-a propus.

„Mi se spune că asta a avut de-a face cu ciclurile de timp din viaţa lui", a răspuns ea, după ce şi-a ascultat ghidul spiritual. „Ştia că la o anumită vârstă - la finalul unui anumit ciclu de timp - va avea cele necesare pentru depăşirea dependenţei şi îndeplinirea scopurilor sale." La începutul şedinţei, Staci menţionase că Pat şi-a echilibrat karma prin relaţiile din viaţa lui - un scop des întâlnit pentru viefile fizice.

„Staci", am întrebat, „în ceea ce priveşte relaţiile, ce reuşeşte Pat să îndeplinească datorită alcoolismului?"

„Relaţia faţă de alcool devine mai importantă decât relaţiile emoţionale stabilite cu ceilalţi. După zeci de ani, înţelegi că sticla din mâna ta nu poate lua locul iubirii adevărate, necondiţionate. Dorul de iubire necondiţionată devine mai puternic decât dorinţa de a fi amorţit, iar efectele anestezice se diminuează odată cu timpul. În general, mi se spune, dependenţa de alcool te face să ai mai puţine relaţii cu oamenii, iar asta te motivează să-ţi doreşti să ai relaţii."

„Este foarte adevărat", a aprobat Pat.

Dar şi alte încercări de viaţă ar fi putut să-l ajute pe Pat să-şi atingă scopurile. Am întrebat-o pe Staci dacă luase el în considerare şi alte încercări - ca de exemplu, să fie părintele unui copil handicapat.

„Mi se spune că noţiunea de a fi părintele unui copil handicapat nu se afla în conştienţa sa experimentală", a răspuns Staci. „Tocmai încheiase o viaţă în care îi văzuse pe soldaţii din jurul lui cum consumă alcool - nu doar pentru rănile lor, dar şi pentru a-şi linişti psihicul. Asta cunoştea el." Răspunsul lui Staci a confirmat ceea ce am văzut şi în planificările altora de dinainte de naştere: că sufletele selectează acele încercări la care au fost expuse şi în trecut.

„Staci", am spus, „din câte ştii, noi avem mereu liber arbitru. Ce s-ar fi întâmplat cu obiectivele lui Pat, dacă ar fi ales să nu bea deloc?"

Staci a făcut o pauză lungă, în care şi-a ascultat spiritul-ghid.

„Experienţa nu ar fi fost atât de intensă", a spus ea. „Poate ar fi avut nevoie de încă o viaţă, sau chiar de două, pentru a se ridica la înălţimea acestei provocări. S-ar fi căsătorit. Ar fi avut câţiva copii.

Însă mânia nu l-ar fi părăsit şi este foarte probabil să nu fi fost un părinte disponibil la nivel emoţional, pentru copiii lui. Probabil ar fi ales, în schimb, dependenţa de muncă. A fi apropiat la nivel emoţional, grijuliu şi disponibil ar fi reprezentat în continuare o încercare, o lecţie pe care nu ar fi învăţat-o în această viaţă. El o învaţă acum."

În timp ce Staci a expus aceste informaţii esenţiale, mi-a trecut prin minte că au existat, probabil, multe momente când Pat ar fi făcut bucuros schimb între dependenţa de alcool şi dependenţa de muncă. Dar acest schimb, deşi ar fi dus la o viaţă de mai puţină suferinţă, ar fi produs şi o dezvoltare mai slabă. Câţi dintre alcoolicii recuperaţi, m-am întrebat, îşi priveau experienţa cu regret, crezând probabil că şi-au irosit ani buni din viaţă? Câţi se judecă pe ei înşişi pentru ceea ce cred că reprezintă o slăbiciune? Dacă ar şti ei că aceasta a fost exact experienţa pe care şi-au dorit-o? În ce fel li s-ar schimba sentimentele, dacă ar înţelege că alcoolismul le-a accelerat evoluţia, în aşa fel încât nu au mai avut nevoie de încă o încarnare, sau chiar de mai multe?

Am auzit de ce atât Pat, cât şi Shirley şi-au planificat experienţa alcoolismului. Acum, doream să văd dacă celelalte persoane importante din viaţa lui Pat – prima soţie şi copiii lui – au ales, înainte de a se naşte, să aibă un soţ şi, respectiv, un tată alcoolic. Am rugat-o pe Staci să asculte conversaţiile de dinainte de naştere.

„Închid ochii şi văd acea încăpere pe care o văd mereu în şedinţa de planificare", a spus Staci. „O văd pe fiica lui Pat, Kathy, în corpul ei de lumină şi nu în forma ei umană. Şi e radiantă! Peste tot în jurul ei strălucesc scântei de lumină. O văd cum pluteşte pe deasupra şi se lasă în jos. O aud cum îl întreabă pe Pat: *Cum te pot ajuta eu?* Punând accentul pe *eu*. Am impresia că ea e un suflet extrem de atent, grijuliu şi empatic, cu o mare forţă lăuntrică. Ghidul meu îmi spune că ea este un învăţător şi chiar a fost un învăţător pentru Pat, în vieţile lui anterioare. A fost deja de acord să joace un rol în viaţa lui Pat, deşi, atunci când a acceptat, rolul ei nu fusese încă hotărât. Acum, stă alături de Pat, pentru a vedea ce anume are nevoie de la ea. Pat vorbeşte despre faptul că viaţa lui va fi, uneori, în derivă. Şi aud foarte clar această expresie: *în derivă*.

Pat: Voi avea nevoie de tine să-mi arăți direcția și să-mi dai forță, din când în când. Deși vei fi un copil, voi ști mereu cine ești. Chiar dacă voi simți că am responsabilitatea unui tată față de tine, copilul meu, o parte din mine va vedea o strălucire în tine și voi ști, la nivel lăuntric, că trebuie să urmez calea pe care mă vei conduce.

Kathy zâmbește și dă din cap a încuviințare.

Kathy: Dar și eu voi avea nevoie de tine, ca să-mi arăți calea, pentru că voi fi copilul tău. Întrucât voi avea de-a face cu probleme legate de respectul de sine, uneori mă voi simți singură și voi avea nevoie de alinare. Și eu îți voi cere ajutorul. Pat își așează ambele mâini pe corpul ei de lumină, ca și cum le-ar fi așezat pe umerii ei.

Pat: Știu și sunt de acord să-ți fiu alături.

Kathy îi vorbește despre faptul că unul dintre scopurile ei din viitoarea viață este să-și găsească echilibrul în relație cu propria individualitate și anume, să recunoască unde se încheie persoana ei și unde încep alte persoane. Vorbește despre cum va avea tendința puternică de a prelua asupra ei durerea altora și de a simți problemele altor persoane.

Kathy: Te voi folosi ca parte din obiectivul meu – să mă ajuți să-mi găsesc echilibrul și să știu cum să mă delimitez pe mine și propriile mele condiții și sentimente și cele care aparțin altuia. Deoarece voi fi fiica ta și te voi iubi mult, voi avea tendința de a-ți lua suferința asupra mea și de a-ți simți emoțiile, chiar dacă e posibil să nu le înțeleg.

Pat: Da, da, știu.

Kathy: Voi conta pe tine să mă îndrumi și să mă oglindești, să-mi arăți și să-mi amintești cine sunt, dar va depinde de mine să învăț. Nu-ți cer să-ți asumi responsabilitatea de a te asigura că voi învăța această lecție. Este numai și numai responsabilitatea mea. Pentru mine, vei avea rolul de ghid, pe care îl vei îndeplini în felul tău, și nu aștept nimic altceva din partea ta.

Pat (ușurat): Te iubesc și te voi întâmpina bucuros, ca fiică, la timpul potrivit.

Kathy: Voi rămâne aici până atunci. Când vei avea nevoie de mine, mă poți chema în somn și voi fi una dintre multele ființe din visele tale.

Conversația lor se încheie. Să vedem ce sau cine urmează. Staci a păstrat un moment de tăcere, pentru a se acorda la o altă parte din ședința de planificare.

„E cealaltă fiică a lui Pat, Donna. Apare într-o formă umană, o fetiță cam de nouă-zece ani, cu părul prins în două codițe." Era o desfășurare surprinzătoare de evenimente. De ce a preluat Donna forma unei fetițe? L-am rugat pe ghidul spiritual al lui Staci să ne explice.

„Este o anticipare a atitudinii pe care o va adopta în această viață – atitudinea copilului mai mic", a răspuns Staci, repetând cuvintele ghidului ei.

„Așa a văzut-o și Pat, în timpul discuției lor?"

„Da. Ghidul meu spune că este un sufletul care poartă mantia personalității și a formei fizice pe care o va adopta în acea viață. O parte din planificarea de dinainte de naștere este recunoașterea anumitor indicatori fizici de identificare. Pe parcursul a nouăzeci și opt la sută din timpul ședinței, acești indicatori sunt imprimați în subconștientul persoanei, pentru a o ajuta să-și recunoască sufletele-pereche, în timpul vieții." Știam că, prin *suflete-pereche*, Staci și ghidul ei se refereau la oamenii importanți, și nu doar la partenerii romantici.

„Ea țopăie până la el. Pare foarte fericită. Se așează pe jos, în fața lui Pat."

Pat: Vreau să faci parte din viața mea, ca să te pot ține în brațe, să te îndrăgesc și să te îndrum – și astfel să-mi poți arăta calea și să mă conduci în direcția în care trebuie să merg.

Donna: Tati, am nevoie ca, uneori, să fii rău. Voi fi forțată de răutatea ta și de ceea ce voi considera că este respingere, să cercetez în interiorul meu. Chiar dacă voi ști că e din cauza băuturii, mă va forța să pătrund în interiorul meu, pentru a-mi evalua propriile sentimente și felul în care percep realitatea. Am nevoie de asta, pentru că îmi va aduce aminte, într-un mod foarte intens, să fiu cine sunt eu cu adevărat. Chiar dacă, la început, va părea că devin nesig-

ură şi plină de îndoieli, va face parte din evoluţia mea. Aceasta este o parte din calea pe care trebuie să o urmez în această viaţă. Asta am nevoie să faci pentru mine. Pat îşi mângâie viitoarea fiică pe cap şi acceptă ceea ce i s-a propus.

Pat: Îmi cer iertare pentru ce se va întâmpla. Te iubesc. Chiar dacă ştiu că aşa trebuie să fie, îmi pare rău că îţi provoc suferinţă.

Donna îi ia mâna cu care a mângâiat-o pe cap şi i-o duce la inimă.

Donna: Nu, nu tu vei provoca suferinţa. Este alegerea mea. Eu sunt responsabilă pentru ea.

Iar apoi pleacă. Acum îl rog pe ghidul meu să-mi arate mai mult.

Văd că apare Carole, prima soţie a lui Pat. Este îmbrăcată în ceea ce pot numi haine de prerie. Arată aşa cum arăta în viaţa anterioară, o femeie care trăia în preeriile Statelor Unite, probabil pe la începutul anilor 1800. Poartă o rochie simplă, de bumbac; părul este strâns la spate, într-un coc simplu. Ghidul meu îmi spune că îmbrăcămintea arată că se mai agaţă încă de acea viaţă din trecut şi că are un caracter practic.

Carole şi Pat continuă o viaţă care a fost întreruptă prematur în trecut. Mi se arată acea viaţă din preeria din statul Missouri." (Era acelaşi stat în care Pat şi-a propus să se sinucidă, în viaţa prezentă.) „Au avut un singur copil. Ei, împreună cu alte două familii, au fost atacaţi de indieni. Aş fi spus că au fost *scalpaţi*, însă mie mi se pare că au fost decapitaţi. Carole acceptă să fie alături de Pat în această viaţă, pentru a avea tot ce ar fi trebuit să aibă în viaţa anterioară. Printre aceste lucruri se numără şi viaţa grea pe care ar fi avut-o împreună; copiii reprezintă şi ei un aspect al acelei vieţi."

„Staci", am spus, „a zis de ce a ales să fie căsătorită cu un alcoolic?"

„Îl voi ruga pe ghidul meu să-mi arate."

Pat: Este foarte probabil să am probleme cu băutura şi nu voi putea fi alături de tine, la nivel emoţional.

Carole: Dacă vei face aşa cum îţi spun, nu vei avea această problemă. [*Îl admonestează, ridicând un deget.*]

La început, el se întristează, simțind că nu se va conforma așteptărilor ei. Dar apoi, îl văd că se ridică în picioare și îi vorbește.

Pat: Atunci trebuie să fac parte din viața ta, pentru a-ți arăta că viața nu se trăiește într-un singur fel, că viața nu poate fi trăită doar în alb și negru. Trebuie să fiu acolo, pentru a-ți arăta și nuanțele de gri pe care le creează viața.

Ea nu e prea încântată. Începe să se încrunte. Apoi, se relaxează.

Carole: Presupun că ai dreptate. Atunci, mă voi deschide față de tine. Te voi lăsa să-ți faci loc în inima mea, în speranța că vei putea sparge blocajul, zidul impenetrabil din jurul inimii și al emoțiilor mele. I-am lăsat doar pe copiii mei să pătrundă acolo, dar te voi lăsa și pe tine. Mi-e teamă că asta înseamnă că voi fi rănită. Dar te voi lăsa să intri, pentru că știu că mă iubești și pentru că și eu te iubesc.

Pat îi ia mâinile într-ale sale și o ține așa pentru câteva clipe. Ea dă din cap, se ridică și pleacă. Acum văd că vine fiul lui Pat, Andrew. Îi spune lui Pat: *Tăticule*. Vorbește despre energie. Vorbește despre hiperactivitate. Și îi vorbește despre perfecționism.

Andrew: Voi dori mereu să am mai mult decât am deja. Mă voi strădui întotdeauna să obțin mai mult pentru mine însumi și viața mea.

Pat: Da, da.

Andrew: Uneori, voi duce lipsă de echilibru și voi uita de cei din jurul meu, care depind de mine și care mă iubesc. Întrucât accept să fiu băiatul tău și să fac acele lucruri care îți sunt necesare, am nevoie să mă tragi la suprafață, în momentele în care sunt atât de copleșit de energia mea nestăpânită, încât uit de familia mea și de faptul că trebuie să rămân cu picioarele pe pământ.

Am nevoie ca tu să devii punctul de sprijin din viața mea, chiar și când tu însuți nu vei fi cu picioarele pe pământ. Dacă nu-mi vei aminti unde se află pământul, voi ști unde nu se află acest pământ, din ceea ce voi vedea la tine. Exemplul tău îmi va fi de ajutor. Mă va învăța cât este de important să nu mă neglijez prea mult și să rămân atent.

„Discută despre inteligența ascuțită pe care o are Andrew. Acesta și-a petrecut ultima viață lucrând la invenții, lucruri mecanice. A fost asistent în laboratorul lui Einstein. Dar nu a ajuns niciodată în punctul în care să poată vedea un proiect realizat de la cap la coadă. Își pierdea mereu concentrarea, se apuca de altceva și ajungea să nu producă nimic. Andrew va renunța în această viață la studiile lui științifice, pentru a putea lucra mai mult la problema de atenție, însă dorința de a avea performanțe face încă parte din firea lui. Această pornire puternică de a face și de *a fi* ceva va rămâne. Îl va privi pe tatăl lui pentru a-și *reaminti* să-și păstreze concentrarea și să rămână cu picioarele pe pământ." Staci a tăcut. Ea și ghidul ei și-au încheiat remarcabila incursiune în tărâmul non-fizic.

Este evident că persoanele dragi din viața lui Pat au reprezentat o parte indispensabilă din planificarea acestei încercări. Mai mult, ei nu au acceptat, pur și simplu, acest plan de viață; l-au privit ca pe un mijloc de a-și cultiva propria dezvoltare personală.

Așteptam să vorbesc cu ghidul spiritual al lui Staci, despre informațiile pe care le-a prezentat. El a fost întotdeauna o sursă de mare înțelepciune și aveam multe întrebări să-i pun.

„Staci", am spus, „te rog, întreabă-l pe ghidul tău ce alte motive au sufletele ca să planifice alcoolismul?"

„Sunt *multe*", a răspuns ea, repetând cuvintele ghidului ei. „Unele suflete care aleg această dependență nu se simt în largul lor în corpul fizic, iar alcoolul devine un mijloc prin care pot trăi între două lumi. Altele au făcut, în viețile trecute, alegeri prin care i-au abuzat pe alții, iar acum echilibrează acel comportament, alegând să abuzeze de propriul lor corp. Ghidul meu spiritual îmi arată o listă lungă cu motive."

Prin *alegeri*, ghidul lui Staci se referea la deciziile de la nivelul liberului arbitru, făcute de personalitate după naștere, nu la rolurile care au fost scrise alături de alte suflete, înainte de încarnare. Dacă abuzul ar fi fost acceptat înainte de naștere, de către toate sufletele implicate, nu ar mai fi fost necesară o astfel de echilibrare karmică. Am fost captivat de ideea că sufletul putea să nu se simtă în largul său, în corpul fizic. Am întrebat-o pe Staci de ce s-ar întâmpla așa ceva.

„Mi se spune că acesta poate reprezenta următorul stadiu de evoluție. În acel stadiu nou, sufletele nu se simt atât de bine într-un corp fizic. Uneori, oamenii care se nasc nedezvoltați sau cu probleme fizice grave, se află într-o nouă etapă de evoluție, astfel că au șansa de a duce mai mult o viață de observator, decât de participant." M-am gândit la Jennifer (capitolul 3), ai cărei fii, Ryan și Bradley, își planificaseră handicapuri fizice, pentru a putea avea rolul de observator.

„Acest *nivel următor de evoluție* se referă la faptul că acele suflete se încarnează pentru prima dată, sau că își asumă lecții noi?"

„Cel mai adesea, este vorba de încarnarea fizică la un alt nivel și nu de prima lor încarnare fizică", a spus Staci, exprimând ceea ce a auzit de la ghidul ei. „Însă există și situații în care este vorba de prima încarnare a persoanei - mai ales în cazul acelora care au trecut prin alte școli planetare și care vin, apoi, pe Pământ."

„Ce l-ar motiva pe suflet să aleagă alcoolul și nu o dependență de droguri?", am întrebat.

„Uneori, asta le e disponibil [în următoarea viață]. Alteori, este substanța la care corpul va avea cea mai bună reacție. De multe ori, este situația pe care sufletul o cunoaște cel mai bine."

„Din câte înțeleg eu, oamenii nu au fost creați să consume alcool. Ce ne poate spune ghidul tău despre acest lucru?"

„Ghidul meu este complet de acord, cu excepția cazurilo de fructe fermentate, care au căzut pe jos. Vei vedea animale care le mănâncă. Alcoolul omoară celulele creierului." M-a derutat acest răspuns. Dacă Dumnezeu este omniscient, știa că oamenii vor folosi, în cele din urmă, strugurii și alte plante, pentru a produce băuturi alcoolice. Am întrebat de ce au fost aduse aceste lucruri pe Pământ, dacă trupul omului nu a fost proiectat să consume alcool.

„Aud", a răspuns Staci, „că strugurii și sucul de struguri nu trebuie să fermenteze pentru a face bine corpului și că, în fazele incipiente ale producerii vinului, acesta nu era o substanță care îmbăta. Celălalt aspect este tentația. Acesta e unul dintre lucrurile pe care ni-l oferă școala de pe Pământ, ca o oportunitate asupra căreia să lucrăm."

„Staci, ghidul tău a menționat că unele suflete își planifică experiența alcoolismului, deoarece în viețile anterioare au abuzat de

corpul altor persoane, iar acum aleg să abuzeze de al lor. Mă întrebam dacă putem primi o explicaţie mai amplă, întrucât ştiu că această karmă este o formă de învăţare şi nu o pedeapsă."

Ghidul spiritual al lui Staci a răspuns că, uneori, sufletele îşi proiectează vieţi în care se tratează pe ele însele, exact aşa cum i-au tratat odată pe ceilalţi. A continuat, spunând că, în viaţa de apoi, toate sufletele primesc consiliere pentru a se putea ierta pe sine. Unele reuşesc să se ierte, fără a mai planifica o asemenea încarnare; altele nu. Unele caută să folosească ceea ce învaţă în timpul dintre vieţi, pentru a-i ajuta, în următoarea viaţă, pe ceilalţi. Aceste suflete îşi planifică vieţi în care îi vor consilia pe dependenţi; unele planifică experienţa dependenţei, pentru ca, în viaţa viitoare, să poate fi consilieri mai pricepuţi.

„Care este deosebirea", am întrebat, „dintre sufletul care se poate ierta pentru că a abuzat de corpul altei persoane şi cel care nu se poate ierta?" Staci a început să vorbească mai rar, întrucât transmitea cuvânt cu cuvânt spusele ghidului ei spiritual.

„Claritate, remuşcare, evoluţie", a răspuns acesta. A explicat că sufletele care rămân concentrate pe abuz îşi pierd claritatea mentală (şi pot, aşadar, să decidă să se autopedepsească) şi că iertarea de sine reprezintă un pas major pe calea evoluţiei, deoarece ea decurge din iubirea necondiţionată.

„Principala funcţie a Pământului este de a vă învăţa să renunţaţi la frică şi să iubiţi în mod necondiţionat", a adăugat el.

Menţionarea fricii m-a făcut să mă gândesc la felul în care şi-a planificat Pat să-şi vindece frica din trecut.

„Staci", am spus, „din câte înţeleg eu, sufletul ia energiile şi le plasează în personalitatea sa din viaţa viitoare, pentru a putea fi vindecate. Este o descriere corectă?"

„Ghidul meu spune că da."

„Ce spune ghidul tău despre conceptul că emoţiile negative, precum frica, nu pot exista în vibraţiile mai înalte din viaţa de dincolo?"

„Este foarte adevărat, dar asta nu înseamnă că fiecare suflet se află la acel nivel, tot timpul."

„Deci, sufletele care au aceste emoţii au o vibraţie mai joasă, în viaţa de dincolo?"

„Ghidul meu spune să fii foarte atent cum descrii acest lucru. Nu e corect spus *vibraţie mai joasă*. Acele suflete care au rol de ghizi spirituali ‚superiori' – cele care nu mai au nevoie de întrupări fizice – şi-au dobândit poziţia. Dar asta nu înseamnă că noi suntem mai puţin valoroşi. El nu vrea ca acest lucru să fie interpretat, în mod greşit, ca un sistem de clase, pentru că nu este aşa."

„Cum poate o emoţie ca frica să supravieţuiască morţii fizice?"

„Depinde de ce anume experimenta şi simţea sufletul, în momentul în care a părăsit acea viaţă", a răspuns Staci. Comentariul ei mi-a adus aminte că Pat murise de cel puţin două ori, în timp ce experimenta o frică puternică – o dată când a fost atacat de indieni, în prerie, şi a doua oară, ca soldat, în luptă. M-am gândit şi la Penelope (capitolul 4), care a vrut ca în această viaţă să-şi vindece frica pe care a simţit-o în momentul morţii, într-o încarnare anterioară.

„Deci, este esenţial ce simt oamenii în momentul în care mor?"

„Da. Atunci când mor, se gândesc la viaţa lor, iar lucrurile nerezolvate le rămân în conştiinţă. La scurt timp după ce-şi părăsesc corpul, iau unele decizii în ceea ce priveşte la acea viaţă şi ce anume vor, sau nu, să repete într-o viaţă viitoare."

„Înseamnă că, în momentul morţii, oamenii ar trebui să fie în cel mai vesel şi mai iubitor spaţiu posibil?"

„Da", a spus Staci. „Din experienţa mea, pot spune că cele mai bune treceri sunt acelea când oamenii sunt înconjuraţi de cei dragi. Este cel mai paşnic mod de a trece dincolo."

Asemenea multor oameni care beau, Pat s-a folosit de alcool pentru a-şi oferi o nouă identitate. Alcoolul a îndeplinit exact acest lucru – numai că identitatea pe care i-a dat-o nu a fost cea la care se aştepta.

Pat s-a gândit că alcoolul îl făcea să fie alt om: un bun cozeur, un dansator strălucit, o prezenţă fascinantă, foarte atrăgătoare pentru sexul opus. În realitate, omul în care s-a transformat era, de fapt, un copil – un copil al lui Dumnezeu.

Alcoolul l-a adus pe Pat, la propriu, în genunchi. În cel mai întunecat momentul al său, şi-a îmbrăţişat spiritualitatea, cu o disperare

pe care o viață plăcută nu ar fi putut niciodată să o genereze. Cu timpul, disperarea s-a transformat în pasiune. Cu această pasiune Îl acceptă acum pe Dumnezeu – şi, astfel, se acceptă pe el însuşi.

Când ne încarnăm – mai precis, atunci când ne plasăm o parte din conştiinţă într-un corp şi ne concentrăm percepţia asupra tărâmului fizic – creăm o iluzie prin care părem a fi separaţi de ceilalţi şi de Tot Ceea Ce Există. În anumite vieţi, această iluzie ni se pare mai reală decât în altele. În unele dintre vieţile sale anterioare, Pat a crezut în realitatea acestei iluzii şi, astfel, nu L-a mai putut percepe nici pe Dumnezeu, nici propria sa natură Divină.

Prin planificarea de a avea experienţa dependenţei de alcool, încă de la o vârstă fragedă, Pat a dorit să-şi înceapă viaţa prezentă în acea stare de deconectare percepută. Din acel punct, a vrut să ajungă într-o stare în care să fie „total, complet, absolut învins". În noaptea în care Pat a căzut pe jos şi a strigat la Dumnezeu – o noapte de singurătate totală şi de aparentă izolare – a avut exact experienţa pe care şi-a dorit-o. În acel abis dureros, Pat a sperat să găsească scânteia care să-i reaprindă spiritualitatea. Aşa cum au evidenţiat Staci şi ghidul ei spiritual: „Faptul că s-a întors pentru a căuta şi obţine legătura spirituală este motivat de lipsa totală a unei astfel de legături".

Alcoolismul este ales, uneori, ca încercare de viaţă, deoarece ne oferă, în calitate de suflete eterne, experienţa de *a crea sentimentul* de conectare la Divin. Prin crearea sa, ajungem să cunoaştem mai profund acest sentiment. Având mai mult de două milioane de membri în întreaga lume, organizaţia Alcoolicii Anonimi foloseşte cei Doisprezece Paşi, ca parte din programul său de recuperare. Ca şi Pat, fiecare persoană care participă la acest program acceptă, când ajunge la pasul al treilea, „să ne lăsăm voinţa şi viaţa în grija lui Dumnezeu". Este mai mult decât o coincidenţă că alcoolismul îi împinge pe atât de mulţi oameni spre aceeaşi experienţă a conectării cu Divinitatea.

Când ne aflăm Acasă în non-fizic, nu putem crea din nou acest sentiment de conectare, pentru că nu suntem niciodată lipsiţi de el. În lumea spirituală, suntem mereu conştienţi de Unimea noastră cu tot ce înseamnă creaţie. Ştim că facem parte din Divin şi că *suntem* divini. Chiar dacă nu ne putem pierde niciodată Divinitatea, putem uita, cât

timp ne aflăm în corp, că suntem conştienţi de ea. Întrucât avusese această experienţă, Pat tânjea să-şi reînnoiască sentimentul de unime cu Dumnezeu. Când se va întoarce în lumea spirituală, Pat va duce cu el o profundă senzaţie-cunoaştere de conectare, care nu ar fi fost posibilă fără contrastul creat de alcoolism, în timpul unei vieţi fizice.

Cu multă tărie, Pat a trăit patruzeci şi patru de ani de suferinţă, în care percepea că e deconectat de restul. Cine, dacă nu cel mai curajos dintre suflete, s-ar abate de la iubirea care este dreptul său din naştere, pentru a putea cunoaşte mai bine iubirea? Aşa cum ne-a arătat Pat, experienţele planului fizic nu sunt ceea ce par. Ceea ce unii ar eticheta drept slăbiciune sau izolare, reprezintă, de fapt, o acceptare totală, de nezdruncinat, a uneia dintre cele mai mari încercări pe care şi-o poate planifica un suflet. Condamnările societăţii încearcă să diminueze măreţia celor care trăiesc acest plan de viaţă; dar ei reprezintă mult mai mult decât par să fie la prima vedere. Rolul lor poate include dependenţa de alcool, însă actorii care joacă acel rol reprezintă însăşi întruchiparea curajului.

Aici iluzia apare în straturi, adeseori aşezate la poli opuşi. La suprafaţă, lumea ar fi putut foarte bine să vadă frica lui Pat, aşa cum şi el a văzut frica sa din interior: frica de situaţii sociale; frica de femei; frica de a fi promovat într-o poziţie care îi depăşeşte abilităţile, la slujbele pe care le-a avut; frica, aşa cum a menţionat Staci, de singurătate, de a nu putea face faţă vieţii, de unul singur. Acestea sunt doar efecte create în viaţa actuală de fricile nevindecate din vieţile anterioare. Aceste straturi ale iluziei îl ascund pe sufletul curajos care a vrut să înveţe să nu-i mai fie frică, încă în timp de afla în corp; care a ales, încă înainte de naştere, să-i fie frică de tatăl său, ca o aducere aminte conştientă a fricilor sale mai adânci; care a planificat să-l piardă pe acest tată în timpul copilăriei, pentru a-şi declanşa dependenţa de alcool, care putea, în cele din urmă, să-i vindece fricile. Numai cei curajoşi îşi planifică frica.

Fricile ne separă de adevărata noastră identitate şi, prin urmare, trebuie căutate – şi nu respinse. Trăindu-le, ne amintim cine suntem noi cu adevărat. Pat, de exemplu, avea frica de a rămâne singur. Numai atunci când s-a simţit complet abandonat, a înţeles că nu a fost nicio-

dată singur şi nici nu va putea fi vreodată, cu adevărat. găsit legătura cu restul; prin actul de predare, a obţinut independenţă. În clipa de aparentă părăsire, el şi-a găsit conectarea; abandonându-se lui Dumnezeu, a găsit independenţa şi suveranitatea. Creând acele aspecte de care se temea cel mai mult, Pat s-a adus în starea de a-şi aminti adevărul etern. Reuşind, astfel, să se debaraseze de iluziile sale autocreate, Pat a demonstrat că frica este un maestru învăţător, care ne arată pe noi înşine, nouă.

Am putea întreba atunci: cine este Pat cu adevărat? Pat este iubire. Pat este iubirea care se exprimă atât de direct, atât de liber, faţă de celelalte suflete din şedinţa sa de planificare de dinainte de naştere. Ca iubire, Pat şi-a planificat încercarea de viaţă a dependenţei de alcool, pentru a-şi stimula nu doar propria evoluţie, ci şi pe cea a persoanelor dragi lui. Privit în această lumină, alcoolismul lui Pat reprezintă o formă de serviciu în slujba celor care au ales să facă parte din viaţa lui. Kathy învaţă despre identitate, limite şi echilibru. Cum am putea înţelege echilibrul, mai bine decât prin dezechilibrele provocate de dependenţa de alcool a unui părinte? Experienţele Donnei alături de Pat o forţează să caute iubirea de sine, în interiorul ei – un plan de viaţă clasic de învăţare-prin-contrarii.

Aşa cum a spus Carl Jung: „*Cel ce priveşte în exterior, visează. Cel ce priveşte în interior, se trezeşte.*" Răutatea lui Pat – ceva ce Donna însăşi a cerut să primească – o face să deschidă ochii în faţa adevăratei ei naturi ca suflet iubitor. Andrew învaţă să-şi păstreze centrarea şi să rămână cu picioarele pe pământ. Carole începe să înţeleagă nuanţele de gri, iar Shirley are şansa de a se cunoaşte pe ea însăşi, ca fiind iubire şi compasiune. Prin serviciul adus de Pat, fiecare dintre aceste suflete se extinde – şi, la rândul său, fiecare îl extinde pe Pat.

În planificarea ce dinainte de naştere a lui Pat, membrii din viitoarea sa familie şi-au asumat responsabilitatea personală, pentru lecţiile pe care le aveau de învăţat din dependenţa sa de alcool. În planul fizic – unde nu avem amintirea alegerilor făcute înainte de încarnare – credem adesea că alţii ne impun experienţele. Putem reacţiona cu frică, furie, ură, ură de sine, învinuire, sentimente de victimizare, sau cu multe alte emoţii care nu ne reflectă adevărata noastră natură,

ca suflete. Atunci când ne trezim prin întoarcerea spre interiorul nostru, ne amintim că noi am cerut aceste experienţe. Suntem liberi atunci să alegem diferite reacţii, inclusiv cea de recunoştinţă faţă de cei care ne-au făcut posibilă evoluţia. Acelora pe care i-am învinuit cândva, putem acum să le mulţumim:

Îţi mulţumesc că ai ţinut suficient de mult la mine pentru a juca rolul în care, timp de mulţi ani, ai fost ţinta mâniei mele. Îţi mulţumesc că ţi-ai ţinut promisiunea şi că ai respectat contractul nostru de dinainte de naştere. Îţi mulţumesc, aşa cum i-a spus Kathy lui Pat, *că mi-ai permis să trec prin toate acele lucruri prin care a trebuit să trec, pentru a deveni persoana care sunt în prezent.*

Îţi mulţumesc.

Trăim într-o lume în care milioane de oameni se subapreciază din cauza încercărilor de viaţă prin care trec. Unii sunt alcoolici. Poate consideră că i-au dezamăgit pe cei dragi. Poate cred că s-au dezamăgit pe ei înşişi. Sau poate, asemenea lui Pat, aleg să joace rolul temporar al unui alcoolic, ca o formă de serviciu adus altora şi ca o cale de dezvoltare personală. Acea cale pare să ne ducă departe, până când, ca şi Pat, ne trezim şi descoperim ceea ce se afla întotdeauna acolo, ascuns în interior, în timp ce noi priveam spre exterior.

Capitolul 6

Moartea cuiva drag

Dintre numeroasele încercări oferite de viaţa de pe Pământ, moartea unei persoane dragi este, probabil, cea mai comună. Dacă nu murim de foarte tineri, e foarte posibil să pierdem pe cineva la care am ţinut.

Faptul că aproape toţi trecem prin această experienţă sugerează că ea oferă mari şanse de a evolua. Dacă n-ar fi fost astfel, ar fi fost mai puţin probabil ca noi, în calitate de suflete, să căutăm vieţile din planul fizic.

Cu toate acestea, moartea este mult mai prezentă în viaţa unora, decât a altora. Pentru a înţelege de ce un suflet îşi planifică înainte de naştere să trăiască experienţa pierderii unor fiinţe dragi, am vorbit cu Valerie Villars. Valerie avea patruzeci şi doi de ani, când mi-a povestit că i-au murit două persoane foarte iubite, dintre care una era singurul ei copil, Dustin, care se prăpădise cu trei luni înainte de conversaţia noastră. Valerie a considerat că îi va face bine să vorbească despre experienţele ei şi spera să-i ajute să se vindece şi pe alţi oameni care treceau prin aceeaşi situaţie. Îi sunt recunoscător pentru disponibilitatea sa de a vorbi cu mine, într-o perioadă atât de dificilă.

Pierderea a două persoane din viaţa lui Valerie – ambele decese fiind neaşteptate şi la vârste destul de tinere – părea să indice că aceste experienţe făceau parte din planul ei de dinainte de naştere.

Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce a ales Valerie să treacă prin *două* astfel de pierderi? Şi de ce, unul dintre decese a fost cel al singurului ei fiu?

„Făceam totul împreună cu el", a spus Valerie despre Dustin, fiul ei din prima căsătorie. Între timp, a divorțat și s-a recăsătorit. „Făceam pe călăuzele indiene, jucam baseball și baschet. Îmi amintesc de momentul în care era mic și avea preselecție la baseball. L-am dus cu mașina la teren. De cum ne-am dat jos din mașină, i-am văzut pe micuții ăia care prindeau și loveau mingile ca niște profesioniști! Toți erau foarte, foarte buni. M-am dus cu Dustin până la gard. Stăteam acolo și ne uitam la ei. Dustin nu ținuse încă o mănușă de baseball în mână. Mi-a spus: *E în regulă, mamă. Vreau să încerc*. A alergat pe teren, alături de toți puștii ăia care arătau ca jucători profesioniști. N-am fost niciodată mai mândră de copilul acesta! Avea curaj. Pentru mine, asta îl descria cel mai bine pe Dustin."

După părerea lui Valerie, Dustin mai avea două trăsături extraordinare: inteligența și noncomformismul. Inteligența lui se evidenția prin ceea ce făcea cu computerele și mașinile; odată, a reușit să asambleze singur, motorul unui automobil. Noncomformismul era reflectat de modul în care se îndoia încontinuu de cum mergeau lucrurile în lume. „De parcă ar fi știut mereu că exista o cale mai bună", a observat Valerie. „De multe ori îi era greu să facă față societății, din cauza lipsei de bun simț în care erau aranjate lucrurile."

Valerie nu a știut cât de mulți prieteni a avut Dustin, până când nu i-a văzut pe cei 250 care au venit la înmormântarea lui. „Începuseră să apară, unul câte unul", și-a amintit ea. „Ca Iuda, veneau la mine să-mi spună: *Fiul dumneavoastră a fost unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care i-am cunoscut*. Tot veneau la mine și-mi spuneau același lucru. Toți prietenii lui îl respectau."

Cu o săptămână înainte de moartea lui Dustin, Valerie stătea tăcută la fereastra din sufragerie, cu luminile stinse, privind la ploaia ușoară de afară. Băiatul a intrat în cameră și s-a așezat lângă ea. Când a întins mâna să aprindă veioza, Valerie i-a spus: „Nu, Dust. Îmi place lumina naturală. Lumina naturală e perfectă". Împreună, au urmărit în tăcere cum se prelingeau picăturile de apă, pe pervazul ferestrei.

Dustin avea nouăsprezece ani când a murit. A venit acasă într-o vineri seară și a intrat în dormitorul lui Valerie, unde au vorbit puțin,

după care a îmbrățișat-o de noapte bună. „Te iubesc", i-a spus Valerie. „Și eu te iubesc", i-a răspuns el. Spre surprinderea lui Valerie, Dustin a lăsat-o să-l sărute; nu prea îi plăcea să fie atins.

Dimineața, Valerie a condus prin Lake Pontchartrain, până în New Orleans. În acea seară, în timp ce trecea pe pod, în drumul ei spre casă, își amintește că: „M-am uitat în stânga mea – am văzut nori trandafirii, un apus frumos. Uneori, mă întreb dacă nu a fost acela momentul în care a murit Dustin."

Când a ajuns acasă, câinele său, Tessie, i-a alergat în întâmpinare, așa cum făcea mereu. „Hei, Tessie, ce mai faci?", a întrebat-o Valerie, mângâind-o pe cap. În casă era liniște; Valerie a presupus că Dustin ieșise în oraș. „Am deschis ușa de la dormitorul lui Dustin. Era întins pe pat, cu picioarele pe podea, dar ca și cum ar fi căzut pe spate. Ambele brațe erau întinse în lateral, iar capul era întors spre dreapta. Dacă ești părinte, încă de când apare bebelușul – și apoi indiferent cât de mare e copilul – te duci mereu în camera lui să verifici dacă e bine. Așa fac mamele. M-am apropiat de el și văzut că nu respiră! Am spus: *Hei, Dust.* Niciun răspuns. Am strigat mai tare: *Hei, Dust!* Niciun răspuns. Am început să strig tot mai tare, până când vocea mea răsuna în toată camera. Am ridicat câinele în brațe și l-am aruncat lângă Dustin, să văd cum reacționează. Nici măcar nu a clipit. Nu avea cine să răspundă.

Am alergat în sufragerie, spunându-mi în gând: *Doamne, nu! Nu se poate așa ceva! E un coșmar! Nu e adevărat!* Mă gândeam: dacă reușesc să înțeleg ce se întâmplă, dacă aș putea să simt..."

Exact atunci Valerie a văzut mașina soțului ei pe aleea din fața casei. *„Dustin nu mai respiră!"*, a strigat ea din ușă. Soțul ei a alergat în casă și a încercat să-l resusciteze. *„Hai, Dustin! Hai, băiatule!"*, striga el în timp ce-i presa pieptul. Între timp, Valerie a sunat la urgență, apoi a ieșit repede afară să aștepte ambulanța. Când au sosit paramedicii, Valerie a avut impresia că se mișcau cu încetinitorul. I-a împins în casă, strigând: *„Repede! Repede!"*

La scurt timp după aceea, paramedicii i-au spus că Dustin era mort. Cauza morții, credeau, fusese o supradoză accidentală de droguri.

„Dustin tocmai își trecuse examenele de la colegiu și era fericit", a spus Valerie cu tristețe. „Luase note bune. Ieșise să sărbăto-

rească. Chiar îmi scrisese o scrisoare frumoasă de Ziua Mamei, în care îmi spunea cât de mult mă iubeşte. Nu mi-a mai scris niciodată o astfel de scrisoare. Nu-ţi poţi imagina cum e să fii alături de copilul tău într-o zi şi, dintr-o dată, să dispară de lângă tine."

În ziua înmormântării, Vicki, sora lui Valerie, a venit la ea acasă, să-i transmită ceva important. „Valerie, Dustin a venit la mine azi noapte. În toată viaţa mea nu am simţit atâta bucurie şi fericire! El era strălucitor. Era lumină. Şi mi-a spus: *Mătuşă Vicki, spune-i mamei că sunt lumină naturală*. Îmi pare rău, Valerie. Nu ştiu ce a vrut să spună."

„Sunt atât de fericită!", a exclamat Valerie. „Era felul în care Dustin îmi confirma, prin persoana în care aveam cea mai mare încredere din lume, că era viu şi că era bine."

După două nopţi, Valerie s-a trezit brusc dintr-un somn profund. „În clipa în care m-am trezit, m-am ridicat", a spus ea. „Nu corpul meu se ridicase, ci eu. În momentul în care m-am ridicat, am simţit esenţa copilului meu. Nu exista timp. Deodată, ştiam totul. Am simţit o energie. Era cel mai puternic lucru pe care îl simţisem vreodată! Eu eram el, el era eu, iar în acele câteva secunde, am ştiut tot ce era de ştiut despre el. Era fericit. Ştiam asta. Puteam simţi că aşa era."

Moartea lui Dustin fusese a doua pierdere devastatoare din viaţa lui Valerie.

Cu doisprezece ani în urmă, Valerie era studentă şi avea şi o slujbă de chelneriţă, la un restaurant. Întrucât, într-o zi, nu s-au ţinut cursuri, s-a decis să-i facă o vizită lui Brad – soţul verişoarei ei, Lorraine – care lucra în apropierea şcolii. Brad i-a făcut cunoştinţă cu prietenul lui, D.C., dar ea nu i-a dat atunci atenţie. Totuşi, au început să se întâlnească şi s-au îndrăgostit unul de celălalt. „Aveam impresia că-l ştiam dinainte", a spus Valerie cu nostalgie. „Relaţia noastră se baza foarte mult pe momentul prezent, pentru că nu ştiam când avea să fie chemat pe vas."

D.C. era scafandru în marina comercială şi se ocupa de întreţinerea conductelor subacvatice de la instalaţiile de foraj. Această muncă e atât de periculoasă şi epuizantă, încât majoritatea scafandrilor renunţă după ce trec de patruzeci de ani. De cele mai multe ori, ei nu ştiu când vor primi următoarea misiune.

„Trebuie să-ți aranjezi întreaga viață în funcție de programul acestor bărbați: ei pot lipsi o săptămână sau două luni, fără niciun preaviz", a spus Valerie.

„Am început să ne întâlnim pe 28 septembrie", și-a amintit ea. „Pe 17 februarie, D.C. m-a cerut în căsătorie. Eram în apartamentul meu, stăteam pe pat și discutam. În copacul de afară era un cintezoi de un roșu aprins. D.C. mi-a spus: *Ei călătoresc mereu în perechi. Stai un pic și ai să vezi că va apare și partenera.* Și chiar așa a fost. Apoi, foarte încet, m-a întrebat: *„Când ai să te căsătorești cu mine?* Eu i-am spus: *Imediat ce vei vrea tu!* Eram atât de fericită!" În mai puțin de o oră de la cererea în căsătorie, D.C. a fost chemat la lucru. Amândoi au mers cu mașina până la apartamentul lui, de unde și-a luat echipamentul de scafandru. Johnny, prietenul și colegul lui D.C., a venit să-l ia.

„Văd totul de parcă ar fi fost ieri", a spus Valerie. „S-a urcat în camion cu Johnny. Eu am rămas în stradă, făcând cu mâna. A fost ultima oară când l-am văzut." La două zile, în timp ce Valerie era la muncă, Brad și Lorraine au venit să o vadă. Au chemat-o într-o încăpere goală a restaurantului.

„Valerie, a fost un accident cumplit", a spus Brad. „D.C. e mort."

„Nu, nu se poate să fie mort!", a strigat Valerie. *„Tocmai m-a cerut în căsătorie!"* Lorraine și Brad, care nu auziseră încă de logodna lor, s-au uitat unul la altul, fără să le vină să creadă. A doua zi, Valerie a primit o scrisoare de la compania de scufundări, în care se spunea că, la aproximativ orele 1400, primul scafandru, Dave Copeland, a coborât la o adâncime de 85 de metri. Prin difuzor, și-a exprimat dorința de a ieși la suprafață.

În scrisoare se menționa că s-au auzit mai multe sunete suspecte, iar Johnny a fost trimis să investigheze. Când a ajuns la fața locului, D.C. l-a privit fix pentru o clipă, apoi l-a împins. Johnny a spus mai târziu că, atunci, a știut că D.C. va muri. Apoi, D.C. și-a scos casca de pe cap.

„Nu se sinucidea", a explicat Valerie. „Făcea scufundări de cincisprezece ani, era un profesionist. Știa că ceva nu era în regulă."

Valerie nu a aflat nici acum ce s-a întâmplat. Știe doar că, aproximativ cu o săptămână înainte de incident, D.C. și Johnny au urmărit un meci de fotbal acasă la Brad.

„Când a venit să mă viziteze în acea seară", își amintește Valerie, „avea un cucui uriaș în frunte. L-am întrebat: *Ce-ai pățit?* El mi-a răspuns: *Sunt atât de fericit că te-am cunoscut! Îi mulțumeam lui Brad, am început să ne prostim și ne-am lovit cap în cap.* Bănuiesc că, atunci când s-a lovit la cap - ceea ce, în mod ironic, s-a întâmplat pentru că era atât de îndrăgostit de mine - s-a produs o contuzie care i-a provocat o presiune imensă, când a coborât în adâncuri."

Durerea provocată de moartea lui D.C. a fost atât de copleșitoare, încât, pentru o scurtă perioadă de timp, Valerie a început să consume alcool, ca să-și aline durerea.

„Au trecut doi ani", spune ea, „până când m-am simțit, din nou, normală."

„Înainte să moară", a adăugat Valerie, „stăteam pe canapea amândoi, iar el m-a privit și mi-a spus: *Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să te găsesc. Promit că data viitoare, nu o să-mi mai ia tot așa de mult.* Nu m-am îndoit de asta.

El a fost iubirea vieții mele. Nu-ți iese așa ceva în cale, în fiecare zi. Îmi pierdusem viitorul - sau așa mi se părea mie."

Ședința lui Valerie cu Deb DeBari

Eram profund impresionat de conversația purtată cu Valerie. Trecuse peste două decese foarte dureroase, cu grație și tărie, și era dispusă să vorbească deschis despre aceste experiențe, în speranța că le va aduce alinare și răspunsuri celor aflați în suferință.

În această căutare a unui înțeles - și fiindcă pierderea unei persoane dragi reprezintă o experiență atât de universală - am rugat-o pe Valerie, iar ea a fost de acord, să-mi permită să-i explorez planul de dinainte de naștere, cu ajutorul a trei mediumuri. Unul dintre acești clarvăzători era Deb DeBari. Deb făcuse deja comunicări pentru mai multe persoane, care mi-au împărtășit poveștile lor. Iar acestea au considerat că e sensibilă, perspicace și extrem de precisă. Știam din acele ședințe că poate vorbi fără greutate cu persoanele „decedate". Își aude și ghizii spirituali, foarte limpede. Aceștia lucrează îndeaproape cu Deb, pentru a le oferi clienților ei cunoștințe și informații atât despre tărâmul fizic, cât și despre cel non-fizic.

De cum a început şedinţa, Deb a şi stabilit un contact cu D.C.. Deşi o mai auzisem pe Deb cum vorbeşte cu fiinţele din lumea spirituală, din nou am fost uimit de capacitatea ei de a comunica.

„Eu nu sunt fostul ei prieten", i-a spus D.C. lui Deb. „Încă o consider logodnica mea." Era un mod plăcut de a începe conversaţia.

„Ştiam că viaţa mea nu avea să fie lungă", a continuat D.C. „Ştiam că nu voi atinge o vârstă înaintată. Trecusem prin anumite momente în care am scăpat ca prin urechile acului [înainte de accidentul de scufundare]."

„Îmi arată că avea un contract", a explicat Deb, referindu-se la înţelegerile de dinainte de naştere pe care le-a făcut D.C. cu alte suflete. „Acest accident a fost planificat în lumea de dincolo. Îmi arată o motocicletă. Conducea o motocicletă?"

„Da", a confirmat Valerie.

„Era cât pe ce să-şi piardă viaţa cu ea", a spus Deb. „Dacă asta nu l-a ucis, altceva avea să o facă."

„Ce s-a întâmplat, de fapt?", a întrebat Valerie, pe un ton uşor insistent. Se întrebase de multe ori cum a murit D.C.

„Simţeam că-mi explodează creierul", a răspuns D.C. „E cel mai groaznic mod de a muri. Trebuia să-i pun capăt." D.C. confirma ceea ce i-a spus prietenul lui, Johnny, lui Valerie: ştia că va muri şi a luat măsuri ca să-şi pună repede capăt vieţii.

„Ce ai învăţat din asta?", l-a întrebat Valerie.

„Am învăţat multe lucruri", a răspuns D.C. „Eram o persoană care îşi asuma riscuri. În unele privinţe, nu am avut respect pentru viaţă. Mi-am riscat-o în mod inutil. Am adus mult din vieţile anterioare. Am avut vieţi în care am fost soldat. De atâtea ori a trebuit să-mi risc viaţa pentru nişte cauze în care nu credeam. A fost şi o lecţie de a aprecia iubirea. Am învăţat mult şi sunt în continuare alături de tine. Nu mă voi întoarce [încarna din nou] imediat. Sunt unele lecţii pe care aş vrea să le învăţ înainte de a mă întoarce. Vreau să fiu mai bine pregătit. Vreau să-mi cunosc menirea. De această [Ultima] dată, n-am ştiut care mi-e menirea."

D.C. se referea la uitarea pe care o experimentăm cu toţii, atunci când pătrundem în planul pământesc. Ca fiinţe eterne, înainte de a ne

naşte suntem foarte conştienţi de menirea pe care o avem. Când ne năştem şi trecem dincolo de vălul dintre non-fizic şi fizic, uităm – în unele cazuri, permanent, în altele, doar temporar – motivele pentru care am venit aici. Încercările pe care le avem în viaţă ne ajută, adesea, să ne amintim de scopul nostru.

„Vreau să ştii că încă te mai iubesc", i-a spus D.C. lui Valerie.

„Şi eu te iubesc", i-a spus Valerie.

„Nu vreau să crezi vreodată că te-am părăsit pentru că nu te iubeam", a adăugat D.C. „Am plecat pentru că te iubesc. Nu vreau să o spun la trecut. Iubirea continuă mereu."

„De ce e aşa de greu?", a întrebat Valerie încet. „De ce nu putem face toate astea în lumea de dincolo?"

„În lumea de dincolo", a explicat Deb, „nu trăim emoţiile negative, aşa cum o facem aici. Emoţiile negative nu sunt – nu vreau să spun că nu sunt *permise* – dar nu le simţim aşa cum le simţim aici.

Deb vorbea despre absenţa dualităţii, sau a opoziţiilor, din tărâmul spiritual. Putem simţi că reprezentăm pace, bucurie şi iubire atât în lumea spirituală, cât şi pe Pământ, dar numai prin intermediul unei încarnări putem înţelege cu adevărat sentimentele de „vibraţie mai joasă", ca mânia şi ura. Prin acea experienţă, oricât de dureroasă ar fi ea, generăm cunoaşterea Sinelor noastre adevărate.

În acel moment, D.C. i-a făcut loc lui Dustin.

„D.C. începe să dispară, dar rămâne aproape", ne-a spus Deb. „Vrea să-i dea energie lui Dustin."

„Nu eram fericit", i-a spus Dustin lui Valerie. „Nu mi-am putut da seama ce voiam să fac. Am încurcat rău de tot lucrurile şi n-am ştiut cum să le repar. Nu a fost o sinucidere. A fost un accident. Mă aflam pe o cale care avea să creeze acest lucru. Eram dependent de droguri. Unii oameni pot consuma droguri din când în când şi să nu păţească nimic. Eu nu eram aşa. Am încercat să-ţi ascund asta. Am încercat să par normal, dar clocoteam pe dinăuntru. M-am luptat cu furia mea. Nu gândeam limpede. Am trecut prin viaţă, legat la ochi. Nu puteam avea încredere în ceilalţi. Luam decizii bazate pe lipsa mea de încredere. Îmi pare rău. Nu am vrut să te dezamăgesc."

„Ştiu", a spus Valerie cu blândeţe. „Nu sunt dezamăgită de tine."

„Aceasta a fost a doua ocazie", a explicat Dustin. „Cu câteva luni înainte, fusese cât pe ce să iau o supradoză."

L-am întrebat pe Dustin dacă el şi Valerie au stabilit dinainte de naştere momentul în care va muri.

„Trebuia să mor înainte de douăzeci şi cinci de ani", a răspuns Dustin. „Puteam să aleg să mor într-o perioadă de zece ani, de la cincisprezece la douăzeci şi cinci. În contractul meu era scris că dacă trăiam după douăzeci şi cinci de ani, puteam să rămân. Puteam să aleg."

„Dar acea alegere este făcută la nivel de suflet, nu la nivel de personalitate, nu-i aşa?", am întrebat.

„Se face la nivel de suflet", a confirmat Dustin.

„Ce încercai să echilibrezi?", a întrebat Valerie. „E lecţia mea?"

„A fost o lecţie comună", i-a spus Deb. Apoi, în mintea lui Deb a apărut o imagine cu una dintre vieţile anterioare ale lui Valerie. „Într-o viaţă trecută, Valerie a fost copilul [lui Dustin]. Valerie a murit prima. A fost un accident, a căzut de pe cal. Valerie, tu arai pământul. Se întâmpla în perioada colonizării. Văd haine care aparţineau acelei perioade. Inima lui Dustin a fost zdrobită de durere." Am întrebat-o pe Deb ce obţinea Valerie, dacă inversa rolurile în viaţa actuală.

„Aud [din partea ghizilor mei spirituali]: *Ea se află acum într-o stare de graţie*", a spus Deb, „ceea ce înseamnă că a evoluat din punct de vedere spiritual. Adeseori, acest lucru îndulceşte multe dintre lecţiile stabilite, sau le face să fie mult mai uşoare. S-a produs un salt uriaş, aici."

Explicaţia în care fusese menţionată starea de graţie reflecta propria mea înţelegere. În decursul cercetării a numeroase planuri de viaţă, ajunsesem să înţeleg că una dintre definiţiile graţiei era înlăturarea karmei sau a „lecţiilor" planificate. În cazul lui Valerie, moartea subită a unicului ei fiu a avut un impact atât de profund asupra sa, încât celelalte lecţii din planul ei deveniseră inutile. M-am gândit la scenariile *dacă-atunci* pe care le vede mediumul Staci Wells în planurile de viaţă ale oamenilor, în şedinţele de planificare de dinainte de naştere. Fără îndoială că planul de viaţă al lui Valerie îşi avea propriile scenarii *dacă-atunci*: dacă Valerie învaţă de pe urma morţii fiului ei, atunci se întâmplă X. Dacă nu învaţă, atunci se întâmplă Y.

Care era „saltul uriaş", care a dus la starea de graţie a lui Valerie?

„Empatia, dar şi compasiunea", a răspuns Deb.

„Aşa s-a întâmplat", a spus Valerie. „Este o cunoaştere care devine o parte din ceea ce eşti şi care nu te mai părăseşte – niciodată."

„Ea a folosit-o şi a transformat-o pentru totdeauna", a adăugat Deb. La acea vreme, Deb nu avea idee cât de profetice aveau să se dovedească a fi cuvintele ei. După ce Uraganul Katrina a lovit New Orleansul, Valerie îşi făcea cumpărăturile într-un supermarket şi a dat peste o femeie care stătea singură lângă un raion. Femeia fusese traumatizată de uragan şi plângea cu sughiţuri. „Am îmbrăţişat-o îndelung", mi-a spus mai târziu Valerie. După ce i-a dat drumul, femeia i-a spus cu recunoştinţă: „Eşti foarte puternică". În acel moment, Valerie era întruchiparea vie a empatiei şi a compasiunii. Exprimarea fizică a acestei divinităţi reprezintă o forţă motrice, care se află în spatele deciziei unui suflet de a pătrunde în planul pământesc. Pe măsură ce Valerie a concretizat acele trăsături în tărâmul fizic, a ajuns să le cunoască mult mai bine, ceea ce nu ar fi fost posibil dacă nu ar fi experimentat ea însăşi pierderea fizică. În acea clipă, Valerie şi-a transformat durerea în iubire. A învins.

„Deb", am întrebat, „ce le-ar spune ghizii tăi oamenilor care au tendinţa să-şi îndepărteze suferinţa?"

„Ei spun: *Îmbrăţişaţi-o. Îmbrăţişaţi suferinţa şi spuneţi: ,Voi plânge, până când voi rămâne fără lacrimi'. Apoi plângeţi mai mult, pentru a vă elibera de durere*", a spus Deb.

După aceea, a început să ne vorbească iar Dustin.

„Mi-am irosit talentele pe care le-am avut. Data viitoare, va trebui să le folosesc. Şi va trebui să fiu mai puternic, pentru a putea să fac faţă momentelor în care oamenii nu sunt de acord cu adevărul meu. Va trebui să am încredere în mine. Îmi pare rău că moartea mea te-a întristat atât de mult."

„Dar asta a fost ceva ce am stabilit împreună", a spus Valerie.

„Ştiu", a răspuns Dustin, „dar nu o vom face din nou pe viitor. Nu vom mai face nimic care să ne întristeze. Acest capitol s-a încheiat. Acum, ne vom îndrepta spre ceva mai înalt. Sunt foarte mândru de tine. Voi încerca odată să fac telefonul să sune. Învăţ cum să mă joc cu

electricitatea. Caută orice semn. Uneori, când visezi, pot să-ţi vorbesc. La trezire, încearcă să-ţi aminteşti imediat ce ai visat. Încerc să-ţi trimit mesaje. Te iubesc atât de mult!"

„Şi eu te iubesc" a spus Valerie.

„Ştiu", i-a spus Dustin. „Şi aici simţim iubire. O simţim altfel. Îţi dă mai multă putere."

„Îmi arată o undă de energie", a explicat Deb. „Când simte iubire, întreaga lui fiinţă rezonează la acel sentiment."

„Vezi acum cât de mult bine ai creat în viaţa celorlalţi, nu-i aşa?", l-a întrebat Valerie pe Dustin.

„Da", a spus Dustin. „Nu am conştientizat cât de multe făceam. Data viitoare voi face şi mai multe!"

„Deb", am întrebat eu, „ghizii tăi doresc să le mai spună ceva oamenilor care suferă de pe urma pierderii unei fiinţe dragi?"

„Ei spun că nu se întâmplă dintr-un motiv anume", a răspuns Deb. „Nu e Dumnezeu care îi trăsneşte de sus. Când înţelegem că e ceva ce noi înşine am ales, ne schimbăm felul în care vedem lucrurile."

Discuţia purtată cu sufletul lui Valerie

Prin Deb, atât Dustin, cât şi D.C. au confirmat că erau bine şi că decesele lor premature fuseseră planificate înainte de a se naşte. Am simţit că experienţa de a vorbi cu ei a fost vindecătoare pentru Valerie. Ea a aflat mai multe despre motivul deceselor şi, cel mai important, a putut să le transmită că îi iubeşte. Iar ei, la rândul lor, i-au transmis că o iubesc.

Pentru a înţelege mai bine de ce ar alege sufletul, înainte de încarnare, să-şi piardă şi logodnicul, şi copilul, am rugat-o pe Corbie Mitleid să-mi facă legătura cu sufletul lui Valerie. Doream să aflu mai multe despre planul ei şi despre scopul mai profund al încercării ei de viaţă. Pe lângă toate acestea, eram nerăbdător să aud informaţiile pe care le avea de oferit sufletul lui Valerie, cu privire la cum şi de ce îşi planificau sufletele încarnări, în general.

Deoarece sufletele noastre deţin conştiinţa fiecărei personalităţi pe care au întruchipat-o vreodată, uneori, când sunt transmise prin altcineva, îşi spun lor înşişi „noi", exact cum o face sufletul lui Va-

lerie, în conversația care urmează. Comunicarea a început cu câteva clipe de tăcere, timp în care Corbie a intrat în starea de transă. Când am simțit că e pregătită, am început cu întrebarea esențială.

„De ce a avut Valerie experiența pierderii unui logodnic și a unui copil?", am întrebat.

„A mai trecut prin ambele situații și nu s-a descurcat bine. Ambele au avut de-a face cu războiul mondial", a anunțat sufletul lui Valerie.

Ca și persoanele fizice, și ființele non-fizice au o energie unică. Pe măsură ce sufletul lui Valerie a început să vorbească prin Corbie, am simțit o schimbare bruscă de energie. Într-un fel, era ceva ce depășea sfera celor cinci simțuri convenționale – am simțit prezența, forța vitală a Sinelui Superior al lui Valerie. Și, întrucât mai discutasem de multe ori cu Corbie, îmi era clar că tonul, ritmul și inflexiunea vocii ei erau complet diferite.

„Și-a pierdut logodnicul în 1916", a continuat sufletul lui Valerie. „Exista superstiția că atunci când te întorceai pe front [în primul Război Mondial], nu trebuia să fii logodit, pentru că deveneai vulnerabil. Ea și logodnicul ei au considerat că vor fi excepția de la regulă. Când logodnicul ei a fost ucis, ea și-a pierdut mințile. A vrut să se arunce de la fereastră, a refuzat să mai mănânce și a devenit un subiect de milă și de scandal pentru familia ei, care, deși nu era o familie înstărită în acea parte din sudul Angliei, avea legături cu oameni influenți. Ea a reușit să se sinucidă în 1920.

S-a născut la scurt timp după aceea, așa cum fac mulți sinucigași. S-a născut în regiunea de vest a Statelor Unite. Era de origine străină. S-a căsătorit la vârsta de optsprezece ani și imediat a avut un fiu. A fost internată în lagărele din Statele Unite [în timpul celui de-al doilea Război Mondial], pentru că nu era de origine americană. A pierdut urma copilului, care i-a fost luat de lângă ea. Mereu spera că-și va găsi copilul în viață. Acesta a fost ucis înainte de vârsta de douăzeci de ani, de o mașină, în timp ce traversa strada în stare de ebrietate.

Împreună cu logodnicul și cu fiul, ea a avut de câteva ori experiențe în care a iubit și a pierdut. Ne rugăm și sperăm că personalitatea [Valerie] înțelege acum că pierderea e trecătoare, că viața poate conti-

nua şi după ce ai iubit şi ai pus totul deoparte, până când te întâlneşti [din nou] cu ei, în corp."

Am făcut o scurtă pauză, pentru ca noi să înţelegem ce s-a spus. Toate aceste informaţii fuseseră prezentate pe un ton obiectiv, dar plin de compasiune. Nu era nicio urmă de judecată, ci doar recunoaşterea faptului că Valerie fusese copleşită de pierderile avute în ultimele vieţi. Era interesant că fiul ei din viaţa celui De-al Doilea Război Mondial murise cam la aceeaşi vârstă la care a murit Dustin, în această viaţă. Mă întrebam ce putea să urmeze.

„Sunteţi Sinele Superior al lui Valerie?", am întrebat cu interes.

„Da."

„Vreau să clarific unele aspecte din vieţile trecute. Au fost D.C. logodnicul ucis în război, în 1916, iar Dustin, fiul care a murit când Valerie a fost internată?"

„Da."

„Aţi menţionat că vreţi ca Valerie să înţeleagă caracterul trecător al pierderii. De ce este important ca personalitatea să înţeleagă acest lucru?" Special am întrebat pe un ton neprovocator. Doream ca sufletul lui Valerie să ştie că întrebările mele erau puse cu intenţia de a găsi semnificaţii, şi nu că sugeram vreo greşeală din planul de viaţă.

„Poţi considera că neînţelegerea pierderii este o abatere. Când înţelegi efemeritatea, când înţelegi că schimbarea este cu adevărat singura constantă din continuum-ul spaţiu-timp, înţelegi că astfel de pierderi vin şi pleacă. Aceste suflete au fost de mai multe ori alături de ea. Sunt, cu adevărat, suflete-pereche. Ea poate să extragă din experienţa ei binecuvântările date de amândoi şi să le ia cu ea, pentru a-şi îmbunătăţi viaţa, în loc să se abată de la direcţia ei pozitivă, dând vina pe sine, pe Dumnezeu sau pe credinţă.

Personalitatea e creată de către suflet, de către Sinele Superior", a adăugat sufletul lui Valerie. „Personalitatea reprezintă iluzia de care e nevoie pe Pământ, în acest spaţiu-timp, pentru învăţarea lecţiilor. Căci, în lipsa corpului şi în lipsa timpului, sunt lecţii care nu pot fi învăţate."

Acum că fusese deschis subiectul, părea un moment potrivit pentru a explora diferenţa dintre personalitate şi suflet.

„Din câte înţeleg eu", am spus, „personalitatea este alcătuită dintr-o esenţă permanentă, eternă, care trăieşte şi după moarte şi se reuneşte cu sufletul după moarte, şi din anumite aspecte temporare, care există doar în timpul vieţii."

„Aşa este."

„Deci, atunci când o personalitate moare în timpul unei vieţi - să spunem, când Valerie va muri în această viaţă - esenţa ei permanentă se va uni din nou cu voi?"

„Nici acum nu este separată. Nu te gândi la reunire, pentru că ea presupune existenţa unei separări. Nu există niciodată o separare. Ceea ce simte personalitatea [după moarte] - că e Una cu Dumnezeu şi cu Sinele său Superior - nu e decât ridicarea pânzelor de păianjen de pe ochi, dar asta nu înseamnă că nu fusese conectată şi înainte."

Această idee, pe care o mai auzisem şi în alte conversaţii cu Spiritul, mă liniştea. Cu toate acestea, încă eram puţin tulburat de profunzimea suferinţei lui Valerie. Mi-a fost greu să înţeleg de ce era necesară, chiar şi după cele spuse de sufletul ei.

Simţisem acelaşi lucru referitor la fiecare persoană cu care discutasem. Doream să ştiu de ce suferise fiecare şi să ofer unele explicaţii, care să mai reducă din suferinţă.

„Cum evoluează sufletul, ca rezultat al încarnărilor fizice?"

„Uneori, Pământul, sau alte locuri fizice, poate oferi lecţii care nu pot fi învăţate în lipsa unui corp, în lipsa nevoilor fizice şi în lipsa interacţiunii fizice. Să luăm exemplul foamei şi setei, în cazul a două personalităţi. Dacă emoţiile de lăcomie şi de frică domină, atunci cea care are mâncare şi băutură o împiedică şi pe cealaltă să aibă, sau îi fură şi puţinul pe care îl are. Când emoţia e cea a generozităţii, a te pune în slujba altuia, a iubirii universale şi a înţelegerii că situaţia este trecătoare, emoţiile binevoitoare pot ieşi la suprafaţă ca să ajute cealaltă personalitate, iar sufletul evoluează.

Toţi discută, înainte de încarnare, ce este de făcut. E cumva prea mult? Atunci sunt modificate lucruri, sunt schimbate decizii, până când se stabileşte un tipar, care e imprimat în Dosarul Akashic. [De această dată], morţile au fost privite ca încă o încercare făcută în cadrul unui experiment. Ghizii au discutat că, dacă ar fi fost un grad suficient de

evoluție [din partea lui Valerie], această ocazie ar putea fi folosită într-un mod mai productiv – și nu așa cum fusese folosită până atunci."

„De ce a fost nevoie, în planul de viață, de două decese, în loc de unul singur?" Mi se părea că acest caracter trecător al pierderii putea fi înțeles și numai după un singur deces și că, în unele cazuri, chiar și un număr mai mare de decese nu ar putea imprima această înțelegere.

„De multe ori", a răspuns sufletul lui Valerie, „când această personalitate a avut experiența morții, nu s-a descurcat bine. Am considerat că, dat fiind unde anume și când avea să fie învățată personalitatea [pe Pământ] pentru prima dată și informațiile cu care avea să se înconjoare, ar fi avut o șansă mai bună de a putea să facă față [acestor morți]. Deși această perioadă de pe Pământ e plină de greutăți și, în multe privințe, întunecată, capacitatea de asimilare a spiritualității, care a fost, în mod normal, ascunsă, este atotpătrunzătoare. De această dată, e mai ușor, mult mai ușor pentru personalitate să învețe adevărurile spirituale, pentru că sunt mai larg răspândite."

„Considerați că Valerie își îndeplinește scopul pe care ați vrea voi să-l îndeplinească?"

„Este curajoasă. Capacitatea ei de a vedea o transcende pe cea a majorității personalităților în care ne-am încarnat în ultimele două sute de ani. Suntem de părere că, după viața prezentă, se va putea dispensa de aceste lecții, dacă va găsi un înțeles în acele decese, dacă le va lăsa să treacă și dacă își va completa viața cu ajutorul lor, ca parte a ceea ce o face să fie întreagă, și nu ce o frânge. Poate să-și accepte durerea, să învețe corect din ea, apoi să-și folosească forța pe care tocmai a căpătat-o, ca să-i ajute pe cei care și-au pierdut copiii sau un logodnic. Le poate oferi mângâiere și înțelegerea că pierderea e trecătoare și că pot extrage lucrurile bune din viață, încorporându-le în anii care le-au mai rămas pe Pământ.

Ca în cazul oricărei lecții, e important să învățați, dar nu ca și cum ați citi o carte și ați ține informațiile pentru voi. Căci altfel, odată cu cartea, informațiile se pierd și dispar. Ceea ce învățăm noi, sufletele, îi învățăm și pe ceilalți, fiindu-le îngeri păzitori și ghizi spirituali. Ca personalitate, ceea ce este învățat trebuie lăsat în urmă, pentru ceilalți

– fie că e vorba de o carte, sau de acțiunile unei persoane, care ating întreaga lume."

Aici, sufletul lui Valerie repeta o idee pe care o auzisem într-o altă formă: că nu ne încheiem – ba chiar, nu putem să ne încheiem – ciclul de încarnări fizice, până când nu lăsăm înțelepciunea acumulată, pe planul Pământului.

„Ați spus mai devreme că aceste trei personalități au jucat de mai multe ori rolul iubirii și al pierderii acestei iubiri. Îmi puteți povesti despre celelalte încarnări în care au lucrat asupra acestor lucruri?"

„Cei doi adulți au avut adesea o asociere gen soț-soție. Acest lucru a început din viața avută acum o mie cincisute de sute de ani, când a fost luată decizia care a pus în mișcare necesitatea învățării acestei lecții. Copilul vine, uneori, ca un copil sau ca un prieten, uneori ca frate. Nu trebuie să vină întotdeauna prin corpul lui Valerie."

„Ce s-a întâmplat în acea viață?"

„Acum o mie cincisute de sute de ani, ei făceau parte dintr-un grup de atac..."

„Vă referiți la Valerie și la D.C.?"

„Da. În mod special, aveau misiunea de a ucide femei și copii, ceea ce făceau cu mare detașare și cu o oarecare plăcere. O astfel de traumă creează nevoia de a simți pierderea pe care a provocat-o. Dat fiind că, la acea vreme, cei doi au fost ca niște frați, legătura dintre ei a fost întărită cu timpul [în viețile următoare]. Lecțiile continuă."

„Iar în acest grup de atac, amândoi au fost încarnați ca bărbați?"

„Da."

Simțind că știam acum de ce au fost planificate cele două decese, m-am decis să schimb subiectul conversației.

„Povestea lui Valerie va fi citită de oamenii cărora le-a murit o ființă dragă", am spus. „Am vorbit despre înțelegerea caracterului trecător al pierderii. Ce altceva ați putea spune, pentru a ajuta o persoană care suferă?"

„Învățați să străpungeți vălul: Nimeni nu este cu adevărat pierdut. Dacă ați ști că, prin extinderea capacităților voastre, ați putea ajunge la sufletele care v-au iubit, ați mai suferi atât de mult? Ei nu mai sunt lângă voi pentru a merge la picnicuri, pentru a spăla vasele sau a parti-

cipa la ceremonia de absolvire a copilului, în formă [corp], dar pot vedea în continuare. Afecțiunea față de suflete nu moare. Câți oameni consideră că, indiferent de cât timp au murit părinții sau bunicii lor, iubirea dintre ei este încă puternică și vibrantă? Când pierdeți pe cineva, fiți siguri că tot ceea era de obținut, a fost obținut. Dacă pierdeți pe cineva, dacă acea personalitate se decorporalizează, luați comorile pe care le-ați obținut de la ea și trăiți-vă viața mai departe, cu ele. Fie că moare la patruzeci de ani sau la optzeci, viața a fost trăită așa cum trebuia să fie trăită."

„Din ce alte motive își planifică sufletele să treacă prin experiența pierderii unei ființe dragi, mai ales la o vârstă fragedă – să spunem în urma acelor cauze pe care noi le numim naturale?", am întrebat. Doream să le ofer cât mai multă consolare părinților ca Valerie, care au pierdut un copil.

„Tu presupui că noi suntem singurii care am luat această decizie. Gândește-te la băiat, la copil. Dar dacă el a decis să aibă o viață agitată și și-a dorit avantajele de a o avea pe Valerie ca personalitate- mamă, pe perioada cât a stat pe Pământ, iar ea a fost de acord cu decizia lui? Uneori, o viață scurtă este aleasă atunci când sufletul vrea să-și accelereze dezvoltarea. Te rugăm să înțelegi că nu există răspunsuri simple. Toate viețile sunt interconectate. Aceasta e o temă spirituală fundamentală. Deci, a întreba dacă A s-a întâmplat doar din cauza lui B – nu, s-a întâmplat din cauza lui B, B prim, C și multe alte motive. De aceea planificarea trebuie făcută înainte de încarnare – pentru a se asigura că legăturile vieții sunt în avantajul tuturor lecțiilor pe care vor să le învețe."

„Puteți face unele lucruri prin care să încurajați personalitatea să învețe?"

„Acest lucru se face mereu la un nivel subconștient. Însă, atunci când personalitatea încetează să mai umble adormită, se centrează, se liniștește și ajunge să-și cunoască esența eternă, găsește tot ce înseamnă aprobare, tot ce înseamnă încurajare, tot ce înseamnă credință în ceea ce poate realiza. Dacă cineva doarme profund, nu poți să-i pui o carte în față și să-i spui: *Citește aici!* Doarme. Dar, dacă se trezește și se uită la tine, cartea îi poate fi dată."

„În multe cazuri", am spus, „am văzut un tipar în care personalitatea este adormită şi trece printr-o mică criză. Dacă personalitatea nu se trezeşte, se produce una ceva mai mare. Dacă personalitatea nu se trezeşte nici după aceasta, se produce una şi mai mare. Pare să se accelereze în acest fel."

„Aceea nu e încurajare, ci o alarmă înfricoşătoare. Întrebarea ta a fost despre încurajare, iubire, atingeri uşoare, astfel încât durerea să fie evitată, iar greutăţile depăşite. Ceea ce spui acum are loc atunci când personalitatea este adormită. Este mai uşor când persoana pătrunde în interior, pentru a căuta acea esenţă. Atunci, se poate dispensa de cea mai mare parte a durerii şi poate căpăta mai multă înţelegere."

„Pare ca şi cum Valerie învaţă ceea ce aţi vrea voi să înveţe. Dar dacă nu ar învăţa – şi dacă nu ar fi reacţionat la iubire şi încurajare – aţi putea, sau aţi vrea, să creaţi un fel de criză a vieţii, prin care să se producă trezirea dorită?"

„Poate fi vorba de o pierdere pe care o trăieşte altcineva", a răspuns sufletul lui Valerie. „Ar putea să vadă înregistrări video cu văduve şi orfani din Irak şi să fie determinată să-şi examineze propria pierdere, în acel context. Dar noi nu o facem, în mod intenţionat, să piardă persoane dragi, una după alta, până se trezeşte. Nu în această încarnare."

„Există vieţi în care acesta va fi planul de viaţă?"

„Teoretic, este posibil, însă nu e ceva ce am ales noi."

„Ce altceva ar fi important ca oamenii să înţeleagă despre încercarea de viaţă de a pierde o fiinţă dragă?", am întrebat.

„Acest lucru nu se întâmplă pentru că erau persoane rele. Chiar şi privind la viaţa de acum o mie cinci sute de ani, nu este judecată ca fiind bună sau rea. Nu poţi ucide un suflet. Probabil că e un concept greu de înţeles pentru oameni. Asta nu înseamnă că trecem cu vederea sau nu ne pasă de faptul că o personalitate o ucide pe alta; altfel, karma nu ar mai exista."

„Când planificaţi o viaţă, vorbiţi cu maeştrii înălţaţi, sau cu Dumnezeu, ca parte din planificare?"

„Desigur. Dar, exact aşa cum există anumite căi pe care putem călăuzi personalitatea, sunt unele căi prin care Maeştrii Înălţaţi lucrează cu noi – dar nu planificând totul pas cu pas, căci, cum ar putea su-

fletul să învețe? Maeștrii Înălțați sunt suflete de vibrații mai subtile. O parte din evoluția noastră, ca suflete, este să atingem acel nivel de înțelegere și capacitate de a-i ajuta pe ceilalți. Viața este bazată pe iubire și serviciu adus în folosul celorlalți. Nu există nimic altceva."

„Când viața lui Valerie a fost planificată cu Dustin și D.C., ați planificat exact când și cum vor muri ei?"

„Există mereu trei, patru sau cinci posibilități. Nimeni nu are o singură ușă de ieșire."

„Ce alte posibilități au fost luate în considerare pentru ei?"

„În cazul lui D.C.: un jaf, un atac cerebral, frâne stricate, cancer." Când sufletul lui Valerie a menționat frânele stricate, m-am gândit imediat la modul în care D.C. crease imaginea unei motociclete, în ședința lui Valerie cu Deb. Se pare că D.C. era cât pe ce să moară într-un „accident" de motocicletă și că și acea întâmplare fusese planificată ca o posibilitate, înainte de nașterea lui. „În cazul copilului, a trebuit să lăsăm deschisă posibilitatea sinuciderii conștiente; exista ocazia în care copilul putea muri, salvând un alt copil. Mai exista și posibilitatea de a muri mai târziu, într-o explozie provocată de un sinucigaș."

„Unele dintre posibilitățile alternative de ieșire fuseseră create înainte de a muri în această viață?"

„Da."

„De ce au murit exact în momentul și în modul în care au murit?"

„Se stabilise de către toți trei că acesta avea să fie momentul în care toți cei implicați puteau să evolueze cel mai mult."

„Asta pare ca și când sufletele au provocat morțile personalităților. Este un mod corect de a înțelege lucrurile?"

„Nu noi am provocat morțile", a explicat sufletul lui Valerie. „Ca exemplu, să spunem că cineva a avut un accident din care a supraviețuit. În timpul accidentului, personalitatea nu putea lua decizia de a trăi sau de a muri. Sufletul a privit și a decis că nu era momentul potrivit. Reține, sufletul și personalitatea, deși par a fi separate, nu se luptă între ele.

Sufletul nu se ceartă cu personalitatea: *A venit timpul să pleci*, *Nu, n-a venit*. Trebuie să înțelegi că personalitatea e un concept."

„În cazul lui Dustin", am evidențiat, „a fost o supradoză de droguri, accidentală. El nu încerca să se sinucidă. Deci cum este transpusă decizia sufletului, într-o acțiune care duce la moarte?"

„Așa cum spui tu, a fost accidentală. Doza îl putea ucide, sau nu."

„Însă sufletul lui a decis atunci să pună capăt încarnării?"

„Ar trebui să-l întrebi pe acel suflet. Din punctul nostru de vedere, așa a fost."

„Atunci, moartea lui Dustin nu a fost cauzată de cantitatea de droguri pe care a consumat-o, ci, mai degrabă, de decizia sufletului său de a permite ca acea cantitate de droguri să-i fie fatală?"

„Corect."

„Deci, decizia sufletului său a fost tradusă printr-o reacție biochimică din corpul lui?"

„Corect."

„Iar dacă sufletul nu ar fi vrut ca încarnarea să se încheie, aceeași cantitate de droguri nu l-ar fi făcut să moară?" .

„Sau sufletul ar fi aranjat condițiile din exterior, astfel încât drogurile să nu fi fost disponibile."

„Cum ar face sufletul acest lucru?", am întrebat.

„Cum *ar putea face* sufletul ca mașina să vireze la stânga, în loc de dreapta?", a răspuns sufletul lui Valerie.

„E o întrebare bună. Cum ar putea face sufletul ca mașina să vireze la stânga, și nu la dreapta?"

„Prin impulsuri. Să luăm exemplul altui copil care decide să se sinucidă prin consum de droguri. Cumva, în toată această experiență, personalitatea este contactată de suflet. Personalitatea se trezește. Are suficiente droguri pentru a se ucide, încă nu le consumă pe toate. În cazul lui Dustin, nu a existat o [asemenea] chemare spre trezire."

„Ați menționat mai devreme", am spus, „că încarnarea fizică oferă un mijloc de învățare, ce nu poate fi obținut altfel. Din câte înțeleg eu, există multe ființe care nu aleg niciodată să se încarneze. Dacă încarnarea e unica modalitate prin care se pot învăța unele lucruri, de ce aleg unele ființe să nu aibă vieți fizice?"

„Experiența umană nu cuprinde toate experiențele importante pentru evoluția unei ființe. Nu putem să vă explicăm, în limbajul vos-

tru, conceptele ce pot fi învățate, atunci când un suflet nu se încarnează niciodată pe Pământ, într-o personalitatea umană."

Mi s-a părut că era un moment potrivit să deschid subiectul planurilor de viață de învățare-prin-contrarii. Am explicat că, din cercetările mele, reieșea că multe suflete își planificaseră vieți în care personalitatea trăiește opusul a ceea ce vrea sufletul să învețe.

„Dacă o ființă vrea să învețe iubirea necondiționată și vine aici unde e judecată, ea va avea o viață care o va motiva", a răspuns sufletul lui Valerie. „Diferența este între motivație și inspirație. Majoritatea personalităților învață prin motivare. Așa cum este construit Pământul, de milenii, personalitățile au învățat cu ajutorul aspectelor negative. Acum, că mergeți înainte, că timpul se accelerează, iar vibrațiile sunt mai înalte, atitudinea care îi inspiră pe ceilalți poate fi de mai mare ajutor."

„În unele cazuri, am auzit referiri la anumite energii care sunt introduse de către suflet în personalitate. Este aceasta o parte din modul în care sunt construite personalitățile?"

„Da."

„În cazul lui Valerie, care au fost acestea?"

„Ea a primit în mod special inteligență, curiozitate, tărie de caracter și voința de a trece dincolo de durere."

„Cum poate crea sufletul o calitate ca cea a tăriei de caracter?"

„Întreabă-L pe Dumnezeu cum creează o floare. Nu sunt cantități sau calități care să poată fi explicate." M-am întrebat, atunci, cât de mult din ceea ce se întâmplă în viața unei persoane este planificat înainte de naștere.

„Nu există o singură cale de a face asta. Anumite suflete, la nivelul lor de dezvoltare, au nevoie ca lucrurile să fie complet planificate. Cu cât sufletul e mai bătrân, cu atât este mai dispus să lase mai multe uși deschise pentru alegere. Nu te-ai aștepta ca un suflet care trece prin prima sa încarnare pe Pământ să poată lăsa atât de multe lucruri la voia întâmplării, așa cum face sufletul care a trecut prin toate astea, de foarte multe ori. Nu toate sufletele sunt egale ca nivel de evoluție. Nu toate metodele de creare a personalităților și karmei sunt la fel."

„Ce altceva ați vrea să-i spuneți lui Valerie, care i-ar putea folosi?"

„Că inima ei este mai mare şi mai puţin rănită de cât ne aşteptam. Că efortul ei a creat, în mod cert, o evoluţie a sufletului. Că vrem să se uite în oglindă şi să fie împăcată."

„De ce v-aţi fi aşteptat ca inima ei să fie mai mică, sau mai rănită decât este acum?"

„Aceasta a fost o lecţie dificilă pentru personalitatea ei. A făcut eforturi mari, de această dată. Este un lucru de care suntem mulţumiţi şi recunoscători."

„De ce nu au avut Valerie şi D.C. mai mult timp împreună?"

„Deoarece ceea ce trebuia să se întâmple a fost logodna, înţelegerea de a-şi petrece viaţa împreună", a răspuns sufletul lui Valerie. „Obiectivul nu era viaţa în sine."

„Aţi explicat acest lucru întrucâtva, însă vreau să mă asigur că am înţeles bine. De ce era logodna, în sine, atât de importantă?"

„Când două personalităţi se logodesc, este o potrivire de emoţii. Este o coborâre a graniţelor. Este un semn de încredere. În arhetipul căsătoriei, fiecare dintre cei implicaţi spune: *Eu sunt tu*. Adesea, în ceremonia de căsătorie, oamenii spun cuvintele, dar nu le spun sincer. Valerie şi D.C. nu aveau ce neadevăruri să dezlege. Prin urmare, acea parte din relaţie, unirea, a fost încheiată. Aşadar, a doua parte, pierderea, putea avea loc."

„Valerie locuieşte în New Orleans, oraş care a trecut prin experienţa unui uragan devastator. A făcut şi uraganul parte din planul ei de dinainte de naştere?"

„Experienţa uraganului o pune, în mod special, într-o poziţie asemănătoare cu mulţi dintre cei care au pierdut fiinţe dragi. Dacă, într-adevăr, poate folosi lecţia acelei situaţii trecătoare să îi ajute [pe alţii], pentru ea nu există un loc mai bun decât New Orleans."

„Şi de aceea aţi planificat să trăiască în New Orleans?"

„Da."

„Au existat suflete în planificarea ei de dinainte de naştere care v-au spus: *Îmi creez o încarnare în care personalitatea va trece prin experienţa pierderii persoanelor dragi, într-un uragan. Ne putem coordona planurile de viaţă, astfel încât Valerie să poată veni în ajutorul personalităţii pe care o creez!*"

„Era posibil, dar nu s-a întâmplat aşa."

„Valerie doreşte să evolueze spiritual. Asupra căror lucruri aţi încuraja-o să lucreze, sau să contemple?"

„Am încuraja-o să-şi adune emoţiile într-un punct central. Când o persoană parcurge un drum lung, drumul de întoarcere este şi el lung. Când este nemişcată şi se află într-un punct central, are posibilitatea de a atinge orice punct, fără a mai fi nevoie să facă atâta drum, care presupune efort şi timp."

„Care ar fi cele mai bune mijloace prin care să facă acest lucru?"

„Va şti. Sufletul nu că un program. Dacă am spune: *Fă asta, asta şi asta,* nu ar mai căuta. Nu ar experimenta. Nu ar gusta. Personalităţile vor, de cele mai multe ori, prea multe detalii, pentru că le este frică să nu greşească sau să omită ceva – însă nu e aşa. Există multe ocazii pe care şi ea şi le-a stabilit pe cale. Numai ea poate să le aleagă şi să le acumuleze. Altfel, personalitatea e, cu adevărat, un sistem automat."

„Ce altceva ar fi important de înţeles şi n-am întrebat încă?"

„Întrebările tale au fost mai mult decât suficiente."

„Mai doriţi să spuneţi ceva?"

„V-am oferit tot ce este necesar în acest moment."

„Vă mulţumesc că aţi vorbit cu mine", am spus.

„Cu plăcere", a spus sufletul lui Valerie.

Comunicarea suplimentară făcută de Staci, pentru Valerie

Pentru a oferi cea mai completă imagine posibilă al planului pentru viaţa lui Valerie, am rugat-o pe mediumul Staci Wells să acceseze şedinţa de planificare de dinainte de naştere, în care au fost discutate decesele lui D.C. şi Dustin. Înainte de comunicare, am informat-o pe Staci că Dustin a murit în urma unei supradoze accidentale de droguri. Pentru început, am aşteptat cu nerăbdare, în linişte, ca ghidul spiritual al lui Staci să deschidă Dosarele Akashice şi să-i prezinte informaţiile pe care le solicităm.

„Ea poartă acum prima conversaţie cu ghidul ei spiritual", a anunţat Staci, „despre care mi se spune că i-a fost învăţător şi mentor în planul spiritual, timp de trei vieţi. În alte vieţi, i-a fost soţ şi tată. Îi

aud cum vorbesc despre temele pe care le-a experimentat Valerie. Ea are multe interese la nivel de suflet. Este foarte serioasă. Îi place să facă lucrurile în mod sistematic şi ordonat, însă când ajunge în întruparea fizică, acest lucru reprezintă o mare provocare pentru ea.

Valerie: Am trecut prin multe situaţii în care mi-a fost greu să-mi păstrez concentrarea. De multe ori, sunt distrasă de ceva care îmi atrage atenţia. Mă concentrez pe o anumită problemă, iar apoi viaţa mea se îndreptă într-o direcţie negativă.

Ghidul spiritual: Uneori, vor exista dezechilibre care să te facă să-ţi muţi atenţia pe altceva, dar te vor ajuta şi să îţi găseşti din nou centrul.

Scena se schimbă acum. O văd că discută cu D.C." Staci a făcut o pauză, pentru a le asculta conversaţia. „Există dorinţa puternică din partea lui Valerie de a avea din nou o legătură de dragoste cu el, în viaţa fizică. Îl aud că spune:

D.C.: Nu sunt potrivit pentru tine. Planurile mele sunt să rămân pentru puţin timp în întruparea fizică. Oricum, te-aş părăsi.

Ea era dispusă să fie împreună, indiferent cât timp ar fi însemnat asta. Atât de mult îl dorea. Se discută aici şi despre cum îi va servi scopului ei, această experienţă. Discută despre faptul că îşi vor face planuri [împreună, după ce se încarnează], chiar până la punctul de a discuta despre copii.

D.C.: Dar vei fi dezamăgită.

Valerie: Dacă asta înseamnă că te voi avea în viaţa mea, chiar şi pentru o scurtă perioadă de timp, e în regulă. Această experienţă îmi va folosi în încercarea de a mă redescoperi din nou, de a-mi găsi armonia şi echilibrul din interior. Prezenţa ta în viaţa mea ar fi un dar pentru mine.

El este de acord să facă acest lucru, chiar dacă ştie că, în cele din urmă, din cauza morţii lui, viaţa o va face să sufere. Îl văd că se întinde spre ea şi o mângâie pe faţă. Simte enorm de multă iubire pentru ea, dar şi compasiune pentru situaţia prin care va trece. Însă îşi dă seama de rolul pe care îl va juca pentru ea. Înţelegerea lui de a muri devreme

era făcută deja cu altcineva, înainte să discute cu Valerie să facă parte din viața ei. Voi trece acum la Dustin."

Din nou, Staci a făcut o pauză, în care ghidul ei a dus-o la acea parte din planificare.

„Sunt lăsată să pătrund în mijlocul conversației lor", a explicat Staci. „El îi spune deja Mamă. S-a stabilit că, din scopuri personale, el va părăsi devreme această viață. Aud cuvintele: *Va fi, într-un fel sau altul.*

Este o echilibrare a karmei. Într-o viață anterioară, rolurile au fost inversate. În acea viață, ea a murit mult mai devreme decât el. El a fost mama ei. Au dus o viață grea, de fermieri. O viață foarte săracă, anostă, în care au muncit din greu. Dustin tânjește după emoții puternice, astfel că planurile lui pentru această viață includ posibilități care îi vor oferi acea stare pe care el o percepe ca fiind mai *vie*. Am impresia că i-a fost greu să-și adune gândurile [în încarnarea lui ca fiu al lui Valerie]. Dustin este de acord să o ajute pe Valerie să-și dobândească echilibrul, prin nevoia ei de a-l răsplăti pentru grija, iubirea și energia pe care i le-a dat el în acea viață trecută.

Valerie [lui Dustin]: Vreau să am grijă de tine. Vreau, pur și simplu, să-ți dau naștere și să am grijă de tine, atât cât pot. Pentru mine e foarte ușor să-mi asum acest gen de responsabilități. Voi continua să evoluez prin intermediul responsabilităților de a avea grijă de casă și de familie. Este o sursă a identității mele.

Ghidul spiritual: Trebuie să-ți dezvolți un sentiment mai puternic de valoare de sine, nu doar de autodisciplină. Chiar și când te întorci [în lumea spirituală, după o viață], ești încă derutată cu privire la cine ești. Ai tendința de a te identifica cu rolul de soție, de mamă sau de prietenă. A fost dintotdeauna o provocare pentru tine să descoperi pe deplin cine ești și să permiți ca acest lucru să fie suficient pentru a-ți continua viața. Această viață te va ajuta să-ți găsești echilibrul din interiorul tău.

Dustin spune că iubește ambele lumi – existența fizică și cea spirituală – la fel de mult. El are multă energie neconsumată din ultimele șase vieți. Acestea au decurs foarte lent și au fost niște vieți monotone. El vrea să-și exteriorizeze și să-și exprime energia în timpul vie-

ții viitoare. Îl aud spunând: *Gata! Vin! Rezolv tot!* Au fost anumite lucruri pe care a vrut să le facă. A vrut să treacă direct la treabă, să le facă pe toate și să se întoarcă acasă.

El își continuă lucrarea și în lumea de dincolo, interacționează cu multe suflete care i-au fost rude, în mai multe vieți anterioare și în această viață. Lucrează cu copii. El consideră că aceștia reprezintă cel puțin o treime din lucrarea lui de acolo. Se dezvoltă rapid, datorită ei. Aceștia sunt copii care trec dincolo între vârsta de cinci și cincisprezece ani. Dustin îi ajută, mai ales când e vorba de treceri bruște, să se simtă bine, să se joace și să se reorienteze. De asemenea, îl place muzica și o folosește. A vrut să rezolve lucrurile din viața fizică – și să le rezolve repede – pentru a se putea întoarce.

Există o persoană care a jucat un rol în moartea lui, cu care a avut o înțelegere [înainte de naștere]. Aceasta este persoana de la care a făcut rost de droguri, persoana lui de legătură. Acest tânăr a fost prietenul lui cel mai apropiat, mai ales după ce și-a orientat viața spre consumul de droguri. Îl aud pe Dustin folosind cuvintele: *Scoate-mă afară din joc*, în sensul de: *fii tu cauza morții mele.*

Și mai există și altele. Îi văd pe amândoi într-o viață anterioară, în vremuri medievale. Văd cavaleri în armură – lanțuri și coifuri – călare pe cai. Erau soldați care au luptat împreună în armata regelui. Când prietenul lui Dustin zăcea pe moarte, după ce a fost rănit în luptă, l-a rugat pe Dustin să-l străpungă cu sabia, ca să nu moară în chinuri. Dustin a înțeles și l-a făcut pe plac.

Dustin nu are sentimente negative vizavi de experiența cu droguri, sau de moarte. Nu consideră că e negativă. Consideră că i-a servit scopului său. Care era acest scop? Să plece devreme. Aceasta nu a fost menită să fie o viață de chin pentru el. Trebuia să vină, să rezolve lucrurile, să se simtă bine pe parcurs și să plece. Drogurile au fost, pur și simplu, o experiență.

Dustin a fost asigurat că va fi îngrijit de-a lungul vieții sale, că orice i s-ar fi întâmplat înainte și după consumul de droguri ar fi fost în regulă, pentru că a făcut înțelegerea cu mama lui. Știa că ea va fi mereu alături de el. Drogurile au făcut parte din modul său de a-și exprima libertatea personală și un mod de a-și pune capăt vieții.

„Vreau să revin la Valerie", a adăugat Staci. „În fiecare dintre aceste discuții, s-a recunoscut faptul că va experimenta destul de multă tristețe, din cauza alegerilor făcute de ceilalți. A simțit că poate face față. A înțeles că, prin experimentarea unor asemenea extreme emoționale, se va crea un efect de pendul, care o va face, în cele din urmă, să-și găsească echilibrul din interior."

Noi, care suntem nemuritori, nu putem cunoaşte moartea, dar putem crea iluzia ei, în planul fizic. Această iluzie nu face parte din viețile noastre din tărâmul non-fizic, unde suntem mereu conştienți atât de caracterul nostru etern, cât şi de unimea pe care o aveam cu toate sufletele. Când se află în lumea spirituală, Valerie ştie mereu că Dustin şi D.C. sunt Una cu ea – aşa cum ea este Una cu ei. Nu se poate percepe ca fiind, cu adevărat, separată de ei. Ca suflete care au împărțit unele încarnări, iubirea lor este profundă, iar legăturile inimilor lor sunt inseparabile. În lumea spirituală, Dustin şi D.C. vor fi mereu doar la un gând distanță de ea.

Şi aşa şi rămân. Aşa cum ne-a spus un înger, într-o relatare anterioară, dimensiunile non-fizice se află la o distanță de un fir de păr de noi, acoperind şi înconjurând fizicul. Aşa-zisa separare a lui Valerie de Dustin şi D.C. – un abis aparent imens pe care, cândva, simțea că nu are puterea de a-l traversa – este, în realitate, creația ei ca ființă infinită. Cine, dacă nu cele mai puternice dintre suflete, şi-ar putea imagina o iluzie care pare reală chiar şi pentru creatorul său? Uitând că a planificat, înainte de naştere, să se cufunde într-o iluzie creată de ea însăşi, Valerie îşi poate aminti acum – şi, astfel, poate cunoaşte mai profund – cum este să fie nelimitată. Când trece dincolo de văl – fie prin intermediul unui medium, fie prin acea „ridicare", când conştiința ei s-a contopit cu cea a fiului său – îşi aduce aminte că separarea e iluzorie. Odată cu această amintire, revine şi o alta: îşi aminteşte că Sinele este un suflet etern, puternic. Datorită acestei amintiri, Valerie ajunge să înțeleagă profund, prin experiență, cine este ea cu adevărat.

În timp ce percepe această separare de cei dragi, Valerie are experiența încrederii şi a credinței şi, astfel, ajunge să înțeleagă că acestea o reprezintă. În relatarea precedentă, Pat îşi planificase, înainte de încarnare, să trăiască zeci de ani de alcoolism, pentru a simți separa-

rea totală de Dumnezeu – ceea ce, în cele din urmă, avea să-i recreeze legătura sa spirituală. Asemenea lui Pat, Valerie atinge alte dimensiuni cu ajutorul unei cunoaşteri lăuntrice – o cunoaştere născută şi aprofundată prin suferinţă. Dacă Dustin şi D.C. nu ar fi părut că lipsesc din viaţa ei, ce ar fi însemnat pentru Valerie să creadă că sunt mereu prezenţi? Dacă nu ar fi crezut că au murit, ce ar fi însemnat pentru Valerie să creadă că vieţile lor sunt veşnice? Din îndoială se naşte încrederea cu adevărat plină de semnificaţie; în nesiguranţă este creată adevărata credinţă. Numai în aceste circumstanţe, contrastul este izbitor, iar alegerea semnificativă. De fiecare dată când Valerie alege să străpungă vălul şi să simtă iubirea pe care Dustin şi D.C. continuă să i-o trimită, face încă un pas spre înţelegerea iluziei şi a caracterului trecător al morţii fizice. A înţelege iluzia pierderii, cât timp te afli încă în trup, înseamnă a înţelege, într-un mod mai amplu, că pierderea nu poate fi posibilă în lumea spirituală. Nu suntem niciodată despărţiţi de cei dragi, iar cei dragi nu sunt niciodată despărţiţi de noi. Când viaţa lui Valerie se va încheia, dat fiind că a simţit, cu toată fiinţa sa, pierderea aparentă şi aşa-zisa efemeritate, ea se va întoarce în lumea spirituală şi va împărtăşi cu Dustin şi cu D.C. o nouă apreciere, mai profundă, a caracterului permanent pe care îl au vieţile şi iubirea lor.

Aşa cum circumstanţele acestei încarnări creează în Valerie o cunoaştere-senzaţie de încredere şi de credinţă, tot ele îi permit să aibă experienţa prin care să înţeleagă că empatia şi compasiunea o reprezintă. Aşa cum a spus, mai târziu, Valerie: „Am o înţelegere absolut magnifică a ceea ce înseamnă suferinţă umană". Şi aşa şi este. Dar e mai mult decât o simplă înţelegere; acum reprezintă un mod de a fi. Atunci când Valerie a îmbrăţişat-o pe femeia a cărei viaţă fusese distrusă de uraganul Katrina, i-a simţit – i-a simţit cu adevărat – deznădejdea. Profunzimea empatiei pe care o are Valerie şi intensitatea compasiunii ei au fost create de către propria sa noapte întunecată a sufletului. În acel moment din supermarket, suferinţa lui Valerie i-a permis să înţeleagă, cu adevărat, suferinţa altcuiva.

Valerie ar fi putut să-şi planifice o existenţă lipsită de griji, însă o astfel de viaţă nu ar fi creat niciodată apropierea sinceră care s-a produs, atunci când aceste două fiinţe s-au întâlnit, ulterior uraganului.

Când Valerie a îmbrățișat-o, femeia a simțit empatia și compasiunea cuiva care *știe* prin ce trece. A știut că e înțeleasă și, datorită acestui lucru, nu mai simțea că suferă de una singură. Valerie, care s-a simțit atât de singură după decesele lui Dustin și D.C., putea alina acea suferință, doar fiindcă o trăia ea însăși. Impactul energetic a unui asemenea contact intim nu poate fi măsurat și depășește cu mult ceea ce poate fi oferit din partea unei persoane care deține numai o înțelegere conceptuală a suferinței. Iar în acea exprimare spontană de iubire, Valerie a înțeles că ea însăși reprezintă empatie și compasiune. După ce va părăsi planul fizic, va purta cu ea această autocunoaștere mai înaltă, în lumea spirituală unde va rămâne o parte a sufletului ei, mult timp după ce durerea care a făcut-o posibilă s-a estompat în străfundurile timpului.

Pe măsură ce Valerie se vindecă și-i ajută pe ceilalți să se vindece, va crea în interiorul ei un sentiment de centrare și echilibru, o liniște interioară ce contrastează puternic cu emoțiile brute, intense care însoțesc moartea. Și acest lucru face parte din planul ei de viață. Așa cum a spus Valerie, în ședința sa de planificare de dinainte de naștere, a mai avut și alte vieți în care s-a dezechilibrat din punct de vedere emoțional. Sufletul caută să echilibreze, în încarnările ulterioare, ceea ce nu a fost echilibrat. Faptul că Dustin și D.C. ar alege dinainte de naștere să o părăsească pe Valerie este greu de înțeles la nivelul personalității - deși, la nivel de suflet, aceste planuri au fost făcute cu iubire. D.C. și Dustin și-au planificat vieți care să le ajute dezvoltarea lor și pe cea a persoanelor cu care își împărțeau viața, inclusiv Valerie. După cum au remarcat ghizii spirituali ai lui Valerie, tocmai dezechilibrele cauzate de moartea lor o vor aduce înapoi la centrul ei. Ea va descoperi acel centru și va experimenta efectul de pendul menționat de Staci, pe măsură ce va trece la perspectiva de la nivelul sufletului, unde caracterul trecător al pierderii poate fi recunoscut mai ușor.

De-a lungul încarnării sale, abandonarea curajoasă a lui Valerie în fața planului său de viață va da naștere sentimentelor de valoare de sine, despre care vorbeau ghizii ei spirituali. Pe măsură ce constată cât e de curajoasă, prin faptul că trăiește zilnic în lipsa lui Dustin și a lui D.C.; pe măsură ce începe să înțeleagă că ea este creatorul puternic a tot ceea ce experimentează; și pe măsură ce se exprimă, în planul fizic,

ca încredere, credință, empatie, compasiune și echilibru, Valerie va ajunge să înțeleagă că sentimentele de iubire de sine nu depind de rolul pe care îl joacă într-o anumită viață. Viața actuală a lui Valerie este o viață în care pierderea, așa cum și-a dorit-o ea, o motivează să treacă, treptat, de la conștiința personalității, la cea a sufletului. Așa cum i-a spus ghidul ei spiritual, în viețile trecute ea s-a identificat cu rolul de soție, de mamă sau de prietenă. Același lucru s-a întâmplat și în această viață, însă pierderea acelor oameni alături de care își juca rolurile, o face pe Valerie să-și aducă aminte de faptul că reprezintă mult mai mult decât atât. Planul ei de viață îi cere să se cunoască pe sine, așa cum îl cunoaște acum pe D.C. și Dustin – ca suflete eterne.

Povestea lui Valerie ne arată și că, întrucât nu cunoaștem planul de dinainte de naștere al unei persoane, nu putem judeca modul în care este trăit acel plan. De exemplu, mulți ar avea tendința să-l judece destul de dur pe traficantul de droguri, deși, la nivel de suflet, există o iubire atât de puternică între el și Dustin, încât și-au planificat încă o viață împreună – o viață în care Dustin i-a încredințat un rol esențial. Asemenea lui Valerie, traficantul de droguri i-a permis lui Dustin să aibă viața – și moartea – de care avea nevoie pentru a evolua. Când acesta se va întoarce în lumea spirituală, Dustin îl va întâmpina cu dragoste și îi va mulțumi că și-a îndeplinit perfect rolul. În același fel, Valerie le va mulțumi lui D.C. și lui Dustin, că au făcut posibilă lecția pe care și-o planificase. E important de subliniat că nu va exista nicio învinovățire. Toți vor ști că nu au fost victime – întrucât, în realitate, nu există victime. Vina va lipsi, iar iertarea nu va fi necesară, căci ce este oare de iertat, atunci când toți au dus planul până la capăt, cum trebuie și cu iubire?

Deși aceste roluri au fost alese și acceptate înainte de naștere, punerea în practică a planului creează încă sentimente dureroase de pierdere. Valerie a învățat – și are multe de spus despre asta – cum se poate trăi cu astfel de sentimente. După moartea fiului ei, știa din experiență că trebuia să accepte suferința.

Așa cum ne-au sfătuit ghizii spirituali, în ședința lui Valerie cu Deb: „Spuneți: *Voi plânge până când voi rămâne fără lacrimi*. Apoi, plângeți și mai mult".

Ghizii știu că suferința reprimată este o suferință nevindecată.

Pentru a vindeca durerea, ar fi folositor să ne tratăm pe noi înşine, exact aşa cum îi tratăm pe ceilalţi. Dacă un prieten vine la noi pentru a fi alinat după ce i-a murit o fiinţă dragă, nu ne încrucişăm braţele, nu-i întoarcem spatele că nu avem timp pentru el şi că trebuie să-şi alunge durerea şi să meargă mai departe. Atunci, de ce, uneori, ne comportăm cu noi înşine în acest fel? Valerie şi-a întors spatele, după moartea lui D.C., când şi-a găsit consolare în consumul de alcool, însă după moartea lui Dustin, s-a iubit pe sine suficient de mult, pentru a simţi pierderea. Când suferim, avem nevoie, mai mult decât oricând, să extindem asupra noastră aceeaşi iubire pe care am oferi-o atât de deschis şi de generos, unui prieten care suferă.

Deoarece, a jeli este un lucru dureros, avem uneori dorinţa sau tentaţia de a grăbi procesul, sau chiar de a-l elimina cu totul. Pentru suflet, a jeli este un mod de a-şi exprima iubirea – şi fiecare expresie a iubirii este vindecătoare. Dacă ne împotrivim durerii, o vom acoperi, la propriu, cu o energie care o va păstra neatinsă. Plânsul reprezintă mijlocul natural prin care corpul curăţă această energie densă; lacrimile fac ca energia să curgă şi, astfel, ne permite să ne vindecăm. Când înţelegem care e valoarea suferinţei, putem avea tendinţa să credem că *ar trebui* să plângem. La nivelul non-fizic, energia lui *ar trebui* e incompatibilă cu adevărata vindecare. *Ar trebui* reprezintă conceptul intelectual al unei minţi care încearcă să controleze un proces al inimii. Atunci când ne spunem nouă înşine că „ar trebui", „trebuie" sau „suntem nevoiţi" să facem ceva, îi permitem minţii să emită vibraţia conform căreia acţionăm. Dar şi mai important decât atât este frecvenţa la care o facem. Jelitul vindecă cel mai mult, atunci când este o expresie naturală, spontană a emoţiei. A plânge pentru că „trebuie" înseamnă a jeli din ego şi alături de ego. A plânge pentru că vrem să o facem reprezintă un mod blând şi iubitor de a avea grijă de noi înşine.

Spiritul nu ne abandonează niciodată în suferinţa noastră, şi nimeni nu suferă singur. Cel care jeleşte „de unul singur" este înconjurat şi îmbrăţişat de către o familie ocrotitoare de ghizi spirituali, îngeri şi fiinţe care au plecat, a căror dragoste pentru noi este transcendentă. Corpurile mor; iubirea nu moare. Atunci când ne gândim la cei care s-au reîntors în lumea spirituală, energia gândurilor noastre îi cheamă

la noi. Adeseori, ei încearcă să ne vorbească, aşa cum Dustin i-a trimis lui Valerie un mesaj, prin intermediul surorii ei. Prin intuiţia noastră, ei ne pot pune idei în minte – atât când suntem în stare de veghe, dar mai ales când visăm – dar şi sentimente. Deoarece acum reprezintă energie nestânjenită de restricţiile fizice, ei pot, aşa cum a spus Dustin, să comunice prin intermediul aparatelor, cum ar fi telefonul.

Asemenea ghizilor spirituali şi îngerilor, pot aranja unele „coincidenţe", care ne îndrumă, ne vindecă sau care ne ajută în alte moduri. Nu este ceva neobişnuit, de exemplu, ca, la scurt timp după ce a pierdut o fiinţă dragă, persoana îndurerată să fie călăuzită să găsească (iar apoi să adopte) un animal de pe stradă. Persoanele dragi din lumea spirituală pot crea mirosuri familiare, cum ar fi parfumul pe care îl foloseau, pentru a ne da de înţeles că se află, în continuare, alături de noi. Uneori, suferinţa ne tulbură capacitatea de a le percepe mesajele, însă deschiderea pe care o avem faţă de prezenţa celor plecaţi reprezintă pentru ei o invitaţie de a face miracole de vindecare în vieţile noastre.

În cele din urmă, moartea corpului fizic este o decizie luată de suflete, după ce planurile lor de viaţă au fost îndeplinite. „Când pierdeţi pe cineva, fiţi siguri că tot ceea era de obţinut, a fost obţinut deja", ne-a spus sufletul lui Valerie. Această asigurare aduce cu sine înţelegerea că nu trebuie să ne învinovăţim pentru moartea unei persoane dragi. Accidentele fatale, ori circumstanţele pentru care putem să ne simţim responsabili reprezintă, pur şi simplu, unele dintre „uşile de ieşire" pe care cei dragi şi le-au planificat înainte de naştere. Tuturor celor care credeţi că aţi fost cauza morţii cuiva, sau că ar fi trebuit să o împiedicaţi cumva, vă spun următoarele: nimeni nu moare fără a fi de acord cu asta. Aici se află iertarea de sine. Aici se află pacea voastră.

Credinţa şi încrederea în înţelepciunea planurilor făcute înainte de a ne naşte ne permit să ştim, că cei pe care îi iubim au extras din viaţa lor tot ce înseamnă dezvoltare, frumuseţe şi abundenţă, pe care şi le-au dorit iniţial. Sunt împăcaţi ştiind că şi-au trăit vieţile exact aşa cum şi-au propus şi ar dori să împărtăşească această cunoaştere – şi pacea pe care o aduce – cu noi.

Capitolul 7

Accidente

Pe planul pământesc, accidentele fizice par a fi evenimente întâmplătoare. Atunci când sunt minore, spunem că sunt întâmplări nefericite; când sunt grave, le numim tragice. Cei care au un accident par să sufere datorită unui univers nepăsător, care împarte norocul sau soarta nefericită într-un mod arbitrar, cu o detaşare rece şi în mod inegal. Ca răspuns, adeseori ne temem de accidente şi, astfel, ne pictăm viețile într-o nuanță mai întunecată. Dar aşa cum am sugerat în capitolele anterioare, puține lucruri din tărâmul fizic sunt ceea ce par a fi.

În acest capitol, explorăm o noțiune aparent paradoxală: accidentul planificat. Multe accidente sunt planificate înainte de naştere, în scopul dezvoltării spirituale, al serviciului adus în slujba altora, al trezirii şi al unei cunoaşteri de sine mai profunde. Nu doar persoana care trece prin accident poate avea parte de o evoluție profundă, ci şi toți cei pe care îi influențează ea. În cele din urmă, datorită faptului că toate viețile sunt interconectate, *toată lumea* este influențată.

În acest capitol, veți întâlni două persoane care au trecut prin accidente îngrozitoare: Jason Thurston şi Christina. Accidentul Christinei a avut loc cu mulți ani în urmă; cel al lui Jason este mai recent. Înainte să se nască, amândoi au ales să treacă printr-o încercare ieşită din comun.

Relatarea lui Jason

„Mai bine de atât nu se poate", s-a gândit Jason, în timp ce admira priveliştea din grădina din spatele casei sale, într-o după-amiază

caldă şi însorită de august, în 2004. Prietenii lui vorbeau veseli, în timp ce aşteptau să li se servească cina - un grătar pregătit de Jason şi de soţia lui, Davina. Mai târziu, după apusul soarelui, aveau să se adune cu toţii în jurul unui foc de tabără. Fiii lui Jason şi ai Davinei - Jaron şi Garrett Fox, căruia i se spunea, pe scurt, „Fox" - înotau în piscină, în timp ce ceilalţi copii alergau pe iarbă, râzând şi jucându-se. Jason tocmai dăduse un interviu pentru un post de instructor şef, o slujbă care avea să fie pentru el îndeplinirea unui vis de-o viaţă. Mai devreme în acea zi, tunsese gazonul dintr-o singură mişcare. „Eram Superman", a spus el cu nostalgie. La scurt timp după aceea, direcţia vieţii sale avea să se schimbe pentru totdeauna.

Davina l-a chemat pe Jason şi l-a rugat să înceapă prepararea cinei. În joacă, a fugit de ea şi a sărit în piscină, pentru a-l stropi cu apă pe Jaron. „Am sărit ca de obicei, însă, de această dată, ceva a fost diferit", şi-a amintit Jason. „De data asta, m-am lovit cu capul de fundul piscinei. Am vrut să-mi mişc braţele pentru a înota la suprafaţă, dar nu puteam. Pluteam în apă, complet neajutorat. M-am predat în faţa apei.

Imediat după asta, am văzut imagini vii cu toţi oamenii pe care îi iubesc. Mi se arătau toate lucrurile pe care nu doream să le las în urma mea. Nici nu am cuvinte să descriu pacea, liniştea şi seninătatea pe care le-am simţit. Doream să îmbrăţişez acel sentiment şi să rămân cu el, însă eram un bărbat de treizeci şi doi de ani, cu o soţie, doi copii şi o carieră. Nu era timpul să mor. Mesajul pe care l-am primit de la o Putere Superioară a fost: *Vei supravieţui. Nu e loc de vină, regret sau de orice fel de gânduri negative.*"

Jaron a fost primul care şi-a dat seama că ceva nu era în regulă. Când a încercat să-şi ridice tatăl, acesta nu a reacţionat deloc. Apoi, l-a privit în ochi - şi a văzut că avea o privire goală. Prietenii l-au scos pe Jason din piscină; Davina a început să-i preseze pieptul, strigând: *„N-ai să mori! Nu poţi pleca aşa!"*

Jason şi-a zdrobit două vertebre cervicale. A fost dus cu elicopterul la spital, unde doctorii l-au operat de urgenţă. Aşa cum avea să afle mai târziu, era paralizat de la piept în jos, deşi putea încă să-şi mai mişte anumiţi muşchi ai braţelor.

„Când m-am trezit, aveam în gât un tub tare, de plastic", a spus Jason. „Eram conectat la tot felul de tuburi şi fire. Nu prea aveam senzaţii de la umeri în jos; totuşi, simţeam o durere mai îngrozitoare decât am putut să-mi imaginez vreodată. O simţeam în oase, în interior. Primul meu instinct a fost să-mi scot tubul pentru a putea vorbi, întrucât mintea mea o luase razna. Aceea a fost cea mai lungă zi din viaţa mea, o zi întreagă în care nu am putut vorbi. Doream să le spun oamenilor: *Sunt încă aici. Totul va fi bine*. Când mi-au căutat o venă în care să-mi pună perfuzia, tatăl meu a văzut că-mi curge o lacrimă pe obraz şi aşa a ştiut că eram încă acolo." În zilele care au urmat – şi în pofida stării sale – Jason era preocupat de felul în care se simţeau ceilalţi.

„Mi-am luat angajamentul de a-i face pe oameni să se simtă cât mai bine posibil", a spus el. Când doctorii i-au pus o vestă cu compresii pentru a-i drena lichidul care se acumulase în plămâni, Jason a văzut o oportunitate. „Le-am cântat ceva comic. S-au adunat oamenii la uşa camerei mele. Râdeau. Eram atât de fericit că sunt în viaţă şi atât de inspirat de experienţa mea cu Dumnezeu! Doream să-i fac fericiţi pe toţi cei din jurul meu, chiar dacă treceam prin una dintre cele mai grele situaţii pe care mi le puteam imagina."

Jason a stat la terapie intensivă timp de două săptămâni şi apoi trei luni, la un centru de reabilitare. Procesul de recuperare era lent; la început, muşchii lui nu răspundeau. Avea nevoie de alţi oameni care să-l hrănească şi să-l schimbe de haine. Odată cu trecerea timpului, a început să se confrunte cu realitatea că viaţa sa nu va mai fi niciodată la fel. Unul dintre momentele cele mai dificile a fost cel din timpul terapiei ocupaţionale, unde i s-a cerut să taie un sandviş în două.

„Terapeutul a luat un cuţit subţire şi mi-l puse în mână", şi-a amintit Jason. „Am fost bucătar mulţi ani şi puteam să fac multe lucruri cuun astfel de cuţit. Mă uitam fix la el, gândindu-mă la cum îmi începeam ziua de lucru, tăind şase cepe mari, câţiva morcovi şi o ţelină, pe care le căleam pe foc timp de cincisprezece minute. Acum, abia puteam să-l ţin în mână, cu atât mai puţin să tai sanvişul. Mi-am pierdut controlul şi am început să plâng."

Jason a reuşit să termine programul, repetând într-una: „Voi încerca până voi putea". Şi-a impus şi o regulă: să nu folosească nicio-

dată cuvintele *nu pot*, fără să adauge *încă*. Deşi s-a bucurat să părăsească centrul de recuperare, întoarcerea acasă a fost dificilă.

„Oamenii nu ştiau, nu înţelegeau şi erau derutaţi şi îngrijoraţi că mă vor răni", a explicat Jason. „În fiecare zi trebuia să mă împac cu faptul că aveam nevoie de mult ajutor, că le provocam mult stres celorlalţi."

Pentru Darvina, pe care Jason o descrie ca pe o fire empatică, experienţa a fost extrem de dificilă. „A fost şocată să vadă că soţul ei nu se mai poate mişca de la piept în jos", mi-a spus Jason. „Îşi ascunde sentimentele, ca să nu mă facă să cred că mă consideră mai prejos decât eram înainte." Au avut probleme cu impactul pe care îl avea această paralizie asupra vieţii lor sexuale. „Multă tristeţe, o senzaţie de pierdere", a spus Jason încet. „Lucrăm ca să îmbunătăţim situaţia."

„Jason", am întrebat, „cum le-ai vorbit fiilor tăi despre accident?"

„Fox zice lucruri cum ar fi: *Tati, mai ţii minte când îţi mişcai picioarele? Mai ţii minte când mergeam la pescuit?* Eu îi spun: *Tati o să poată merge la pescuit în continuare. Doar că va fi altfel.* Jaron simte enorm de multă compasiune pentru situaţia în care mă aflu. Nu o priveşte ca pe o tragedie. Are capacitatea de a-şi consola mama şi fratele. Şi-a luat acest rol."

Şi mama lui Jason şi-a asumat un rol de îngrijitor, deşi relaţia lor fusese, uneori, încordată. „Ea e foarte meticuloasă în ceea ce priveşte felul în care sunt îngrijit, iar lucrurile nu se derulează atât de repede pe cât îmi doresc ", a explicat Jason. „Aşa că îi sugerez unele lucruri dinainte, iar ea se enervează. Ba chiar începe să plângă şi iese din cameră. *Aşa deci, nu e destul de repede? Ne vedem mai încolo!* Dar mi-a arătat acea iubire maternă, necondiţionată. Ar face orice pentru mine."

Şi din partea comunităţii a primit multă iubire. Prin organizarea unei licitaţii discrete, s-au strâns bani pentru rampe şi uşi mai largi pentru casa lui Jason. Prietenii au tăiat lemne şi le-au făcut stivă; odată, au cioplit literele „JT" pe unul dintre buşteni şi i l-au oferit în dar. O biserică locală i-a donat o nouă cabină de duş. Atât de mulţi oameni au contribuit, în atât de multe feluri, încât Davina a publicat o scrisoare în ziar, pentru a le mulţumi.

„Dar sunt şi unii prieteni care nu mai vin pe la noi", a spus Jason. „Un prieten din facultate a venit să mă vadă când eram la terapie

intensivă şi mi-a spus: *Sincer, n-am vrut să te văd, pentru că vreau să-mi amintesc de tine aşa cum erai.* A mai trecut o dată, când eram la recuperare, dar nu l-am mai văzut de atunci. Sunt unii oameni care încă mă văd pe mine, şi nu accidentul - iar alţii care văd accidentul, şi nu pe mine."

Treptat, Jason se adaptează la noua sa viaţă. După mult exerciţiu, acum se poate hrăni singur. Se poate spăla singur, atâta vreme cât este aşezat sub duş. Procesul zilnic de îmbăiere şi îmbrăcare poate dura, uneori, chiar patru ore. Lui Jason îi este greu să ţină în mână un stilou, însă poate scrie dacă îşi mişcă tot braţul.

„Lecţia răbdării este învăţată pe mai multe niveluri", a observat el. „Nu pot regreta fracţiunea de secundă în care am sărit în piscină", a adăugat el, „mai ales acum, că înţeleg că s-a întâmplat pentru un motiv anume."

„Jason, ce ai vrea să-i spui unei persoane care a avut un accident, sau celor care are grijă de cineva care a avut un accident?", l-am întrebat.

„Eu mă gândesc la tot ce am încă", a răspuns. „Pot încă să-mi amintesc lucruri, să rezolv probleme, să fac rebusuri şi am o minte ascuţită. Iar mulţi oameni, care altfel nu s-ar fi cunoscut, au creat relaţii, datorită experienţei mele. Sunt recunoscător pentru acest lucru."

„Ce altceva ai vrea să ştie oamenii?"

„Plânsul ajută la vindecare. Încă mai există acea persoană din interior. Chiar dacă nu mai arată, sau nu se mai mişcă la fel ca înainte, nu înseamnă că nu se află încă acolo şi că nu o puteţi iubi în continuare. Eu cred că suntem fiinţe care se adaptează. Ne adaptăm şi învingem."

Şedinţa lui Jason cu Staci Wells

Discutând cu Jason, am fost uimit de hotărârea lui de a-şi păstra o atitudine pozitivă. De-a lungul multor interviuri luate oamenilor, am ajuns la concluzia că ni se dau darurile de care avem nevoie - calităţi personale, oameni şi sincronicităţi - pentru a ne accepta, iar apoi folosi, încercările de viaţă în scopul propriei dezvoltări personale. Este o chestiune de liber arbitru, dacă facem, sau nu, acest lucru. Am simţit că Jason fusese înzestrat cu o voinţă neobişnuit de puternică, o

voință care îl propulsa înainte, în pofida – sau, poate, datorită – dificultății propriei încercări. Fiind inspirat de experiența sa de la granița dintre viață și moarte, a ales să nu se concentreze asupra gândurilor negative. A știut, la nivel intuitiv, că accidentul s-a produs dintr-un anumit motiv – un motiv pe care dorește să-l descopere. Simțeam că nu va abandona niciodată această căutare.

Pentru a vedea ce informații ne putea oferi Spiritul, în ceea ce privește motivele accidentului lui Jason, am rugat-o pe Staci să-i asculte înțelegerea de dinainte de naștere. Înainte de ședință, i-am furnizat numele și datele de naștere ale membrilor familiei lui și am informat-o că acum era tetraplegic, ca urmare a accidentului din piscină. (Tetraplegia* este paralizia în care sunt lezate toate cele patru membre.)

„Îl văd că vorbește cu trei ghizi", a anunțat Staci, după ce a început să audă și să vizualizeze ședința de planificare de dinainte de naștere, a lui Jason. „Văd că trei sferturi din încăpere este ocupată de Jason și alte suflete din grupul său de suflete – atât cele cu care va interacționa [pe Pământ], cât și cele care vor rămâne în urmă, în lumea spirituală. Cei trei ghizi spirituali ocupă celălalt sfert al încăperii. Jason le vorbește cu multă pasiune ghizilor săi.

Jason: Vreau această încercare.

Ghidul spiritual: Înțelegi că, după aceea, totul se va schimba?

Jason: Da. Când am fost în corpul fizic, mi-am făcut griji de prea multe ori, preocupat doar de ceea ce era urgent. Când ajung în viața fizică și ajung adult, uit că există mai mult decât pot vedea cu ochii. Am obiceiul de a mă concentra, viață după viață, doar pe lucrurile imediate – structuri sociale, ce era la modă în acea perioadă, renume social, statut și performanțe – și de a nega orice obiectiv spiritual pe care mi l-am dorit înainte de a mă încarna.

Vreau să fiu altruist, nu doar față de familia mea, ci și față de alți oameni. Vreau să le arăt calea, cu ajutorul spiritului meu și a ceea ce îi pot inspira să facă și să simtă. Vreau să le fiu de folos celorlalți, într-un mod care să mă ajute pe mine să-mi văd, din nou, propria spiritualitate.

Ghidul spiritual: Cea mai mare dezvoltare spirituală și cel mai mare salt *în* credință – și nu *de* credință – va avea loc la trei sau

patru ani după accident: Va fi o perioadă de evoluție accelerată. Vei auzi sunete și alte zgomote în urechi, pe măsură ce ți se va dezvolta claraudiția. Simțul auzului - atât fizic, cât și spiritual - se va intensifica în această perioadă.

Jason: Minunat! Mă bucură acest lucru.

„Mi se spune că Jason *își perfecționează gradul de evoluție*", a adăugat Staci, citându-l pe ghidul ei spiritual. „Vrea să fie ultima oară când lucrează la această lecție. Face exact ce și-a dorit să facă pentru a obține acest lucru."

Dat fiind faptul că încercarea sa de viață avea să aibă un mare impact asupra celor care îl iubeau, știam că Jason trebuia să fi discutat planurile și cu celelalte suflete cu care se va încarna. Am întrebat-o pe Staci dacă putea auzi conversațiile purtate de Jason cu unele dintre acele suflete, începând cu mama lui.

„A discutat cu ea despre posibilitatea de a avea acest lucru [accident] în jurul vârstei de zece ani", a spus Staci. „Ar fi fost un alt tip de accident. O văd cum izbucnește în lacrimi. Apar mâinile ei care gesticulează în semn de nu.

Mama: Nu, nu, nu! Nu pot accepta asta! Ar fi ca și cum te-aș pierde. Au mai fost vieți în care ai plecat înaintea mea. Nu mai vreau să se întâmple asta. Chiar dacă ai rămâne în viață, dar captiv în propriul corp, tot ar fi ca și cum te-aș pierde din nou.

„Jason a fost fiul ei și în acele vieți?", am întrebat.

„Fiu, frate și partener de viață", a răspuns Staci. „În viața în care au fost parteneri, ea a fost soțul, iar el soția."

„Cum îi explică el de ce vrea să facă acest lucru?"

Jason: Scopul meu este să am o experiență care mă va forța să înțeleg, în mod conștient, la nivelul personalității, că reprezint mai mult decât trupul meu și mai mult decât aceste structuri mărunte conform cărora ne judecăm pe noi înșine. Eu sunt cel mai mare judecător dintre toți.

„În timp ce aud asta", spuse Staci, „primesc o imagine din anii 1700. El făcea parte din înalta societate. Felul în care arăta, funcțiile so-

ciale şi poziţia socială reprezentau totul. Această viaţă este încercarea lui de a depăşi toate acestea şi, în acelaşi timp, de a echilibra lucrurile.

Mama: Doresc ca asta să nu se întâmple în timpul copilăriei tale.
Jason: Sunt de acord să aman. Voi rezolva alături de soţia mea.

Acum o văd pe soţia lui Jason, Davina. Poartă o conversaţie foarte serioasă. Discută despre cum se vor întâlni. Discută despre cum dragostea lor va creşte, se vor căsători, vor avea copii şi despre cum relaţia lor va deveni mai serioasă, după ce viaţa lui Jason se va schimba definitiv. Discută despre acest aşa-zis accident, despre care ştim că nu e un accident. Îl văd pe Jason cum îşi duce mâna la gât. Aud cuvântul *drastic*, în timp ce vorbeşte cu această femeie care îi va deveni soţie.

Jason: Rezultatele accidentului vor fi devastatoare. Vor schimba totul.

Davina: Te vor ajuta să te extinzi la nivel spiritual. Sunt ca pâinea. Odată ce e băgată în cuptor, creşte.

Davina a înţeles de ce a făcut el această alegere: ca să-şi poată elibera mintea şi să evolueze dincolo de credinţele autolimitatoare pe care le-a acceptat în alte patru vieţi. De aici şi cele patru membre, *tetra*plegia."

„Staci", am spus, „care au fost aceste credinţe autolimitatoare?"

„Noţiunea că există o singură cale dreaptă", a răspuns ea. „Într-una dintre vieţi, această noţiune s-a exprimat în formă religioasă. Într-o altă viaţă, a fost exprimată sub forma unei personalităţi rigide. În afară de acestea, nu mi se mai spune nimic specific."

Aceasta era o revelaţie importantă. În patru vieţi anterioare, Jason s-a bucurat de libertatea fizică, dar şi-a autoimpus limite în gândire. În această viaţă, şi-a planificat limite fizice şi libertate în gândire. Într-adevăr, limitele fizice au fost alese pentru crearea libertăţii de gândire. Simetria a fost intenţionată, iar karma tip cauză-şi-efect, perfectă.

„Staci, mai poţi auzi ceva din conversaţia dintre Jason şi Davina, mai ales despre impactul pe care l-a avut accidentul asupra căsniciei lor?", am întrebat. Staci a auzit – şi apoi ne-a transmis:

Davina: Îmi va fi foarte greu, din punct de vedere mintal, emoţional şi fizic, să am grijă de tine *şi* de familia noastră, după criză. (*Suspină.*) Nu e prima dată când a trebuit să lucrez din greu în timpul vieţii. Se potriveşte cu scopul meu de a fi de folos celorlalţi, pentru că-ţi voi fi de folos ţie şi altor oameni ca tine, pe care îi voi întâlni. Va fi o provocare pentru mine. Nu ştiu dacă te pot iubi suficient de mult pentru a face asta. Nu ştiu dacă te pot iubi mai mult de-atât.

„Se referă la a te iubi mai mult după ce vei deveni tetraplegic", a explicat Staci. „Nu aud vreo decizie de a-l părăsi." Apoi, ghidul spiritual al lui Staci a condus-o spre o altă parte din şedinţa de planificare.

„Îl văd pe Jason cum vorbeşte cu tatăl lui din această viaţă", a anunţat Staci. „Ca suflet, tatăl lui Jason pare a fi echilibrat şi cu picioarele pe pământ. El şi Jason au petrecut multe vieţi împreună, având multe genuri de relaţii – de obicei, familiale.

Jason: Te-am respectat în multe vieţi. Am ales, din nou, să am o viaţă în care să te respect şi să te privesc cu respect, chiar şi ca adult.

„E o glumă", a observat Staci, referindu-se la tonul relaxat cu care s-a adresat Jason tatălui său. „Jason a spus aceste cuvinte, cu umor."

La început, am fost uimit că Jason a vorbit în acest fel despre accidentul lui. Tonul lui nu era de înţeles, având în vedere gravitatea încercării prin care trecea. Însă, imediat după aceea mi-am dat seama că ghidul spiritual al lui Staci – o fiinţă extrem de evoluată – a luat decizia de a ne prezenta gluma lui Jason. Ca de fiecare dată când Staci a accesat o şedinţă de planificare de dinainte de naştere, ghidul ei a purtat-o în acele părţi ale conversaţiei care erau cele mai importante şi, probabil, cele mai utile. Alegerea sa de a ne oferi acest dialog era, fără îndoială, la fel de importantă.

Gândindu-mă mai mult la gluma lui Jason şi la reacţia mea iniţială, am conştientizat că îi priveam accidentul din punctul de vedere al personalităţii. Dacă suntem de părere că putem fi răniţi pentru totdeauna, atunci un accident grav este, într-adevăr, o problemă serioasă. Însă, ca suflete eterne, ştim că nu putem fi vătămaţi cu adevărat. Tocmai această perspectivă de la nivel de suflet i-a permis lui Jason să facă gluma cu tatăl lui – şi ghidului spiritual al lui Staci să ne-o împărtăşească.

După ce mi-am amintit că ghidul lui Staci selectează cu înțelepciune fiecare parte din conversația de dinainte de naștere, am întrebat de ce ne-a arătat faptul că mama lui Jason a obiectat față de planul inițial, de a avea experiența accidentului, în timpul copilăriei lui.

„El spune că această conversație cu mama lui Jason demonstrează că putem alege liberi, în timpul ședințelor de planificare", a răspuns Staci. „A fost alegerea ei să *nu* aibă această experiență, cât timp copilul era îngrijit de ea. Noi decidem ce vrem și ce nu vrem să experimentăm. Iubirea lui Jason față de mama lui l-a motivat să-și amâne accidentul. Când a vorbit el cu Davina, alegerea fusese făcută deja. A decis să aștepte până devenea adult. Când a consultat-o pe Davina, a făcut-o pentru a vedea dacă ea vrea să facă parte din viața lui, în calitate de soție. I s-a dat alegerea de a face, sau nu, parte din viața lui."

„Au sufletele unele preferințe cu privire la momentul în care are loc accidentul?", am întrebat. Staci a început să vorbească mai rar; îl transmitea acum pe ghidul ei, cuvânt cu cuvânt.

„Este o alegere personală, bazată pe mai multe lucruri", a spus ghidul. „Uneori, sufletul se grăbește [să încheie ciclul de încarnări]. Uneori, e vorba de alte elemente, cum ar fi energia disponibilă pe Pământ, în anumite momente din viața persoanei. Voi folosiți astrologia și alți factori, cum ar fi numerologia, pentru a defini și eticheta aceste energii. Sufletul le cunoaște bine, înainte să se nască."

„Din ce alte motive aleg sufletele să aibă accidente?"

„Echilibrarea karmei reprezintă un factor major. Dacă cineva a rănit serios o persoană într-o altă viață, va planifica, de cele mai multe ori, să se afle la timpul potrivit și la locul potrivit în care să sufere din pricina acelei persoane. De multe ori, există nevoia unei înțelegeri mai profunde. Un accident o forțează pe persoana respectivă să-și schimbe punctul de vedere, îngăduindu-i să aibă o înțelegere pe care, altfel, nu ar fi avut-o la nivelul fizic, timp de multe vieți."

„Ce ai vrea să-i spui celui care a avut un accident ce i-a schimbat viața?", l-am întrebat.

„Spiritul este mai mult decât suficient. Amintiți-vă mereu că reprezentați mai mult decât corpul fizic."

„Ce ai vrea să-i spui cuiva care a trecut prin experiența în care o ființă dragă a fost grav rănită într-un accident?"

„Există enorm de multă compasiune pentru situația prin care treceți. Acesta este un test al capacității voastre de a iubi necondiționat și de a vă aminti mereu că, așa cum ajutați voi, la fel v-a ajutat cineva, sau vă *va ajuta* în viitor, când veți avea nevoie. Și aduceți-vă aminte de iertare, deoarece, la un moment dat, se creează multă furie – furie față de accident, furie față de persoana care a avut accidentul, furie pentru faptul că a trebuit să se întâmple așa. Aduceți-vă aminte să practicați iertarea, în toate acele momente în care apare sentimentul de furie."

Ședința lui Jason cu Deb DeBari

Pe lângă comunicarea făcută de Staci, Jason a avut o ședință cu mediumul Deb DeBari și ghizii ei spirituali. La început, i-am spus lui Deb doar că Jason era tetraplegic, ca urmare a unui accident produs la piscină, că avea doi fii și că numele soției sale e Davina. Deb și-a ascultat cu atenție ghizii, care au început să-i explice ce a dorit să experimenteze Jason în această viață.

„Aceasta este o înțelegere făcută între voi [Jason și Davina]", i-a spus Deb lui Jason. „Fiul tău mai mare a venit pe Pământ pentru a te ajuta și a te îngriji pe tine. Aceasta este o lecție foarte importantă pentru el – compasiunea, empatia. Însă principala înțelegere a fost făcută între tine și soția ta. Văd că în multe vieți anterioare ai avut grijă de ea. Primesc o imagine în care a existat o boală, ceva de lungă durată. Era în timpul evului mediu. A mai fost o viață; ea a fost fratele tău, iar tu i-ai fost soră. Ai vrut să-ți asumi marele efort de a-ți șterge o mare parte din karmă, astfel încât să nu mai fi nevoit să te întorci. I-ai spus Davinei: *Haide să trecem devreme prin asta [accident], astfel încât să nu fim prea în vârstă*. Iar ea a spus: *Vreau să fiu alături de tine. Accept.*"

Asemenea lui Staci, Deb a perceput dorința lui Jason de a avea accidentul devreme în viață. Este evident că Deb accesa acea parte din planificarea de dinainte de naștere, care a avut loc după ce mama lui Jason l-a rugat să nu aibă accidentul în copilărie. Deși Jason a fost de acord cu cererea ei, dorea în continuare să-și asume o încercare de

lungă durată și, astfel, a întrebat-o pe Davina dacă accidentul putea avea loc în tinerețea lor.

„Un alt lucru", a continuat Deb, repetând ce auzise de la ghizii ei, „a fost că, de fapt, ți-a fost dată ocazia de a continua să trăiești, ori de a părăsi viața. Ți-i pierdut, la un moment dat, cunoștința?"

„Mi-am pierdut cunoștința de tot, nu aveam puls, nimic", a confirmat Jason. „Soția mea m-a resuscitat."

„Percep că a trebuit să decizi dacă doreai să rămâi sau nu pe Pământ și să-ți continui înțelegerea, sau să pleci. Ai avut de ales. În timp ce erai inconștient, ai spus: *Rămân. Vreau să merg mai departe.*"

„Mi-a fost arătată o imagine cu toate persoanele importante pentru mine", i-a spus Jason lui Deb, „ca și cum eram întrebat: *Vrei să rămâi cu ei, sau vrei să pleci?*"

„Când ne alegem o sarcină atât de grea", a explicat Deb, „ghizii ne oferă o alegere, o cale de ieșire. Dacă vrei, poți să te răzgândești, însă tu ai ales să-ți respecți înțelegerea. Ai vrut să-i spui lumii: *Doar pentru că trupul meu nu e întreg, nu înseamnă că nu sunt întreg, ca persoană.* Toată lumea evoluează de pe urma acestei experiențe. Nu doar tu, soția și copiii tăi. Le dai celorlalți șansa de a face bine. Când ai nevoie de ajutor, le dai ocazia de a se deschide față de ceva nou pentru ei."

Pe măsură ce Deb discuta planul de viață al lui Jason, m-am întrebat cum putea ști, în calitate de suflet non-fizic, că accidentul chiar va avea loc în planul fizic?

„Deb", am întrebat, „cum permite, sau cum determină sufletul ca accidentul să aibă loc?"

„De obicei, ghizii noști ne protejează", a răspuns Deb. „Ne dau semnale de avertizare, tot timpul. În mod normal, ghizii lui Jason i-ar fi spus [pe cale telepatică]: *E prea puțină apă în piscină, pentru a sări în ea.* Dar ei nu au intervenit, pentru că el căuta o ocazie. Făcuse dinainte această înțelegere." Deb confirma un lucru pe care îl văzusem în timpul explorării planificării de dinainte de naștere: ghizii noștri spirituali ne strecoară gânduri în minte – gânduri care par a fi ale noastre – pentru a ne proteja de încercările de viață, nedorite.

„Ghizii mei spun că, uneori, când persoana se pregăteşte să sară în apă sau să facă ceva ce nu ar trebui, efectiv o împing şi o fac să se dezechilibreze. Brusc, aceasta ‚alunecă' şi cade în cealaltă direcţie."

Încă o dată, am fost uluit de căile miraculoase prin care Spiritul lucrează cu fiecare dintre noi. Deşi nu auzisem despre ghizi spirituali care intervin *fizic* în vieţile oamenilor, această nou informaţie îmi confirma înţelegerea că ghizii noştri fac tot ce le stă în putere pentru a se asigura că încarnarea noastră decurge aşa cum am planificat. În unele cazuri, asta presupune să acţioneze. În altele, presupune să nu acţioneze deloc - exact aşa cum au făcut ghizii lui Jason, când acesta a sărit în piscină. În toate cazurile, ghizii noştri sunt motivaţi de dragostea ce ne-o poartă şi de dorinţa lor de a ne fi de folos. Am întrebat-o pe Deb dacă vedea mai mult din planificarea de dinainte de naştere a lui Jason.

„Ghizii l-au întrebat pe Jason dacă această experienţă este ceea ce-şi doreşte el cu adevărat", a răspuns Deb. „I-au spus şi că se poate întâmpla în mai multe feluri. Jason a fost foarte ferm în privinţa vârstei la care să se petreacă, spunând: *Nu trebuie să se întâmple când voi avea şaizeci de ani.* Lui Jason şi Davinei li s-a arătat prin ce vor trece şi cum vor fi afectaţi copiii lor. Ghizii l-au spus Davinei: *Chiar vrei să faci parte din acest lucru? Va trebui să fii soţie, mamă, asistentă medicală şi îngrijitoare.* Ea a fost de acord, deoarece sunt unele lecţii pe care trebuie să le înveţe, cum ar fi empatia. Când simţi empatie faţă de cineva, este o chestiune de a transmuta acea energie şi de a o trimite, efectiv, persoanei respective, sub forma energiei vindecătoare şi a iubirii. Fiecare a avut la dispoziţie o cale de ieşire, dacă nu dorea să participe", a adăugat Deb. „Chiar şi atunci când Davina îl resuscita, se putea opri, însă sufletul îi spunea că Jason trebuie să trăiască."

„În timp ce Davina îl resuscita, sufletul ei îi comunica să nu se oprească?", am întrebat foarte de surprins.

„Exact", a spus Deb. *„Aveţi o înţelegere. Continuă."* Apoi, Deb a făcut o pauză, pentru a asculta ceea ce-i spuneau ghizii.

„Mi se spune că Davina învaţă ce este răbdarea."

„Davina *chiar* învaţă acest lucru", ne-a spus Jason. „Am vorbit chiar astăzi despre asta. A spus că dacă a învăţat ceva din toate acestea, a fost să aibă răbdare."

„Şi tu trebuie să lucrezi puţin la capitolul răbdării", i-a spus Deb. „Poate eşti prea temperamental, sau puţin prea impulsiv." În timp ce Deb spunea acest lucru, m-am gândit la momentele dificile dintre Jason şi mama lui.

„Sunt ţâfnos, sarcastic", a confirmat Jason, râzând.

„Mi se spune", a continuat Deb, „că una dintre marile lecţii pentru tine este vizualizarea - să-ţi vizualizezi mâinile cum se mişcă, să vizualizezi reconexiunile care se creează în coloana ta. Multe au de-a face cu puterea pe care o are mintea asupra corpului. Toată această energie pe care o investeai în corp, acum este investită în minte. De tine depinde să lucrezi aici. Calea ta este cea de a-i ilumina pe oameni, de a le arăta că trupul poate fi rănit, însă creierul este încă în regulă."

Asemenea lui Staci, Deb vedea dorinţa pe care a avut-o Jason înainte de a se naşte, de a experimenta libertatea de gândire, după accidentul său - şi ca rezultat al acestuia.

„Ceea ce percep eu este că, uneori, oamenii te tratează ca şi cum nici n-ai fi acolo, ca şi cum vor lua decizii în locul tău", a spus Deb. „Ei bine, creierul tău nu e paralizat. O parte din lecţia lor e să nu treacă peste dorinţele tale."

„Ai dreptate", i-a spus Jason. „Se iau multe decizii în locul meu."

„Deb", am spus eu, „ai menţionat că Jason a vrut să aibă o experienţă în care îşi putea reechilibra karma şi, poate, după care să nu mai fie nevoit să revină pe Pământ. De ce ar fi acest lucru important pentru un suflet?"

„Sufletele cercetează prin Dosarele Akashice - cartea vieţilor trecute - şi spun: *Aici, am fost ucis în timpul războiului. Aici, un cal a dat peste mine. N-am rămas mult timp acolo.* Devine ceva de genul: *Of, o luăm de la capăt!* Sunt alte lecţii pe care le pot învăţa în alte dimensiuni, în lipsa densităţii şi a durerii fizice pe care le au aici, în corpul fizic." Era limpede că Jason îşi dorise să treacă în dimensiuni mai înalte şi, astfel, şi-a creat o viaţă care să fie ultima din ciclul său de încarnări din planul fizic.

„Deb, putem obţine mai multe informaţii despre planul copiilor lui Jason?", am întrebat. „De ce au ales ei să aibă această experienţă?"

„Care e numele fiului tău mai mare?", l-a întrebat Deb pe Jason.

„Jaron", a spus Jason.

„Îl văd în lumea de dincolo [înainte de naştere]. El avea legături puternice cu Davina. Dorea să trăiască alături de ea. Ea i-a spus lui Jaron: *Gândeşte-te. E prea mult pentru tine?* El i-a răspuns: *Nu, voi avea de câştigat din tot ce se va întâmpla.* A vrut şi să o sprijine pe Davina. Învaţă să fie altruist, asta mi se spune. Iar numele fiului tău mai mic?"

„Garrett", a răspuns Jason. „Noi îi spunem Fox."

„Nu ştia sigur care va fi rolul lui. În lumea de dincolo, nu se ştia sigur dacă va veni în familia voastră, sau în alta. El are legături puternice cu Jaron şi a venit aici, în primul rând pentru legătura pe care o are cu fratele lui."

„Fratele lui l-a chemat aici", a spus Jason râzând. „Jaron s-a aşezat în braţele lui Moş Crăciun şi i-a spus: *Vreau un frăţior.*"

„Iar Garret a zis: *Dacă mă vrea, vin!*", a spus Deb. „Cei doi au o legătură karmică foarte puternică, din mai multe vieţi. Au fost fraţi, tată şi fiu, soţ şi soţie. Sunt parteneri. Reprezintă o forţă, un sprijin unul pentru altul." Am întrebat-o pe Deb dacă mai există lecţii pentru fiecare dintre ei, pe care nu le-am discutat până atunci.

„Da, mama lui Jason", a răspuns Deb, după ce şi-a ascultat ghizii. „Din nou, e vorba de empatie. Îl implora pe Jason [înainte de încarnare] să nu facă asta." Deb auzea aceeaşi conversaţie de dinainte de naştere, pe care o auzise şi Staci. „A considerat că era prea greu. Jason i-a spus că trebuie să aibă acea experienţă. Deci, o parte din ea era pregătită. Ştia că se va întâmpla ceva. Ea învaţă ce e empatia. Pe cât şi-ar dori ea să-l salveze şi să facă totul, trebuie să nu intervină. Una dintre cele mai mari lecţii ale ei este de a nu le lua puterea celorlalţi, pentru că, dacă există o nevoie, ea vrea să se ocupe personal de ea. O parte din lecţia ei presupune să-i lase şi pe alţii să înveţe din această situaţie. Acest lucru aduce o mare dezvoltare sufletească."

„Deb", am spus, „te rog să le pui următoarea întrebare ghizilor tăi: Pentru cel care tocmai a suferit un accident major şi încearcă să înţeleagă de ce s-a produs, ce altceva ar fi important să ştie?"

„Să văd ce spun ei", a răspuns Deb. A făcut o pauză, pentru a-i asculta. „Există speranţă. Prea adesea, doctorii devin pesimişti. Oamenii trebuie să ştie că există speranţă şi viaţă, dincolo de un anumit acci-

dent. Îi poți comanda corpului să se vindece. Există posibilitatea unei vindecări mai mari."

„Deb, te rog să-i întrebi pe ghizii tăi ce alte motive au sufletele pentru a-şi planifica, înainte de naştere, să aibă accidente."

„Uneori, ele vor să rămână doar pentru câțiva ani", a repetat Deb cuvintele ghizilor săi spirituali. „Se planifică un accident, astfel încât să aibă o cale de ieşire. Alteori, este pentru a-l zgudui pe oameni. Este un fel de a spune: *Care e menirea mea? Îmi trosesc viața, sau fac ceea ce trebuia să fac?* De multe ori, după ce li se întâmplă aşa ceva, oamenii îşi schimbă direcția vieții. Iar ghizii mei tocmai mi-au arătat că, uneori, un suflet poate aduce în scenă un *walk-in*. Uneori, este o ocazie pentru un alt suflet să intre [în corp] şi să lase sufletul inițial să iasă."

Competența acestei cărți nu permite descrierea detaliată a fenomenului *walk-in**, care este, într-adevăr, un fenomen real. Atunci când sufletul ajunge la concluzia că a învățat – sau, din contră, că nu va putea învăța niciodată – tot ce s-a dorit într-o anumită viață, poate „ieşi" din corp, ceea ce înseamnă că îşi retrage energia din forma fizică. În general, retragerea energiei are ca rezultat moartea corpului. Dar, dacă un alt suflet consideră că poate să-şi învețe lecțiile cel mai bine prin a se încarna mai târziu în viață, şi nu ca nou-născut, poate alege să „intre" în acel corp. Astfel, are loc un schimb. După acea, sufletul care a pătruns accesează toate amintirile sufletului inițial, ca şi cum el însuşi ar fi ocupat corpul, încă de la naştere. Deşi amintirile se păstrează, uneori se produce o schimbare pronunțată de personalitate, care poate crea probleme în cadrul relațiilor. Unele suflete *walk-in* sunt conştiente de ce s-a întâmplat; altele nu. Multe ştiu ce se întâmplă, dar aleg să nu le spună şi altora, de teama de a nu fi ridiculizate.

După cum au spus ghizii lui Deb, accidentele ne schimbă şi direcția în care mergeam. De aceea ne planificăm potențiale accidente, în anumite momente importante din viață, când va fi nevoie să ne amintim de menirea noastră. Dacă ne amintim cu ajutorul intuiției – impulsurile primite din partea sufletului nostru – accidentele nu mai sunt necesare.

---

*to walk in = a intra, a păşi înăuntru. A se vedea cartea *ET 101*, publicată de Editura FOR YOU. n.tr.

Dacă, pe de altă parte, ignorăm îndemnurile lăuntrice, mesajul va fi transmis pe căi tot mai puternice, printre care se numără şi accidentele majore. I-am împărtăşit toate acestea şi lui Deb. „Sufletele noastre tot încearcă să ne capteze atenţia", a confirmat Deb. „Când nu pot, ne trezesc astfel, pentru că au făcut unele înţelegeri cu noi, pe care noi trebuie să le respectăm."

„Deb", am spus, „când Jason a avut experienţa de la graniţa dintre viaţă şi moarte, i s-a spus că era important să nu aibă regrete sau gânduri negative. Ce le pot spune ghizii tăi spirituali, oamenilor, pentru a-i ajuta în această privinţă?"

„Oamenii se vor întreba de ce li s-a întâmplat acest lucru", a spus Deb. „Vor fi furioşi. Ghizii îmi arată că furia este energie. Nu o direcţionaţi spre voi înşivă. Folosiţi acea energie ca să faceţi exerciţii, să vizualizaţi, să vă propulsaţi înainte. Atunci evoluaţi, cu adevărat, sufleteşte. Iar când aveţi o victorie, oricât de mică, sărbătoriţi-o. Fiţi veseli. În fiecare zi, binecuvântaţi-vă corpul. Nu spuneţi: *Corpul ăsta blestemat*. Spuneţi: *Acest corp minunat mă va servi pe cât poate el de bine*. Iar ghizii îmi spun că, atunci când oamenii se simt trişti, pot plânge. Dacă împing tristeţea în interior, aceasta va ieşi la suprafaţă sub forma mâniei. Lacrimile spală sufletul."

„Deb, Jason a discutat cu mine despre modul în care acest accident i-a pus la încercare căsnicia. Ce ar dori ghizii tăi să le spună cititorilor ale căror relaţii sunt încercate prin intermediul unui accident?"

„Ei spun: *comunicare, comunicare, comunicare*. Partenerii trebuie să discute totul. Jason, Davina nu vrea să-ţi spună că este îngrijorată, sau că îi este frică. Dar trebuie să afirme: *Îmi fac griji în această privinţă*. Poate reuşeşti să-i spui o vorbă bună, astfel încât să simtă că se poate sprijini pe umărul tău. Simte că, dacă spune ceva, te va răni. Apoi, începe să se simtă copleşită şi să gândească: *Dacă ies din această relaţie, el se va vindeca mai bine şi va fi mai bine pentru amândoi*."

„Sunt foarte curios să aflu", a spus Jason, „cine altcineva mai e afectat de această situaţie – prieteni, alte rude, persoane îndepărtate."

„Şi pentru ei este o evoluţie sufletească", i-a spus Deb. „Le dai o ocazie de a scoate ce e mai bun din ei înşişi. Le-ai atins inimile, iar ei vor să facă ceva. E chiar atât de simplu."

Recunoaşterea planificării de dinainte de naştere poate aduce o mare vindecare, însă locul ei este cel din timpul sau de după „doliu", nefiind un substitut al acestuia. Pierderea de orice natură, inclusiv pierderea abilităţilor fizice, se vindecă odată cu doliul, iar acest proces nu ar trebui scurtat, în graba îndurerată de a trece de la conştiinţa personalităţii, la cea a sufletului. Mult mai bine este ca persoana să-şi simtă durerea şi să plângă, dacă aşa alege. Jelirea este un proces gradat al inimii, care este trăit cel mai bine cu tandreţe şi graţie, cu bunătate, blândeţe şi compasiune faţă de sine.

Odată cu timpul, se produc schimbări în modul de a vedea lucrurile. Una dintre cele mai vindecătoare schimbări este de a conştientiza - aşa cum a spus ghidul spiritual al lui Staci - că eşti mai mult decât propriul corp. Această conştientizare schimbă totul. Experienţa pe care a avut-o Jason cu Dumnezeu, când era la graniţa dintre viaţă şi moarte, i-a confirmat că există ceva şi dincolo de tărâmul fizic. Cât de mare ar fi fost chinul său, dacă ar fi crezut că nu există nimic mai mult, că el este trupul său şi că încetează să mai existe, la sfârşitul acestei vieţi! În schimb, el ştie că este un spirit şi că vine dintr-un loc (unde se va şi întoarce), pe care el îl numeşte: „pace, linişte şi seninătate".

Când, la toate acestea, este adăugată recunoaşterea planificării de dinainte de naştere, perspectiva se poate modifica şi mai mult. Cu o asemenea conştienţă, această viaţă devine doar una dintre multe altele care se întind de-a lungul unui orizont infinit şi nu este o întâmplare aleatorie, haotică, plină de suferinţă fără sens - ci, mai degrabă, un plan bine conceput, plin de înţelesuri. Noi, cei care trăim aceste planuri, suntem mai mult decât o simplă asamblare de minerale; suntem suflete. Şi, în calitate de suflete, suntem eterni.

În tărâmul păcii, al liniştii şi al seninătăţii, din care am venit şi unde ne vom întoarce, nu avem experienţa lucrurilor care se opun. Acolo, pacea nu este distrusă niciodată, liniştea nu este tulburată, iar seninătatea e constantă. Fără opoziţii, nu am putea cunoaşte sau aprecia, cu adevărat, aceste binecuvântări. Astfel, am decis să luăm formă într-o lume a opoziţiilor, un loc unde aceste lucruri sunt rare, *dar care pot fi create de către noi înşine*, pe măsură ce ne trăim planurile de

viață. În această idee, în timpul planificării lui de dinainte de naștere, Jason a spus: „Vreau să le arăt calea, cu ajutorul spiritului meu și a ceea ce îi pot inspira să facă și să simtă. Vreau să le fiu de folos celorlalți". El își va îndeplini planul de viață, prin re-crearea *în interiorul său* a păcii, liniștii și seninătății de Acasă, iar suferința pe care o simte acum îi va aduce înțelegerea profundă și aprecierea acelor lucruri. Și, pe măsură ce Jason re-creează în interiorul său *senzația* de Acasă, acele sentimente vor provoca o nouă aducere aminte, mai profundă, a cine este el ca suflet etern - a cărui natură și esență este iubirea.

Tocmai datorită faptului că Jason *este* iubire, a vrut el să se pună în serviciul celorlalți. Într-adevăr, datorită faptului că *suntem* iubire, a te pune în slujba altora reprezintă tema nenumăratelor planuri de viață. Iubirea motivează serviciul - iar serviciul îi dă o formă iubirii. Am putea întreba: De ce ar crea un suflet ca Jason - care vrea să-i servească pe ceilalți - o viață în care capacitatea sa de a servi este destul de limitată? Răspunsul este că serviciul poate avea o natură energetică. De fapt, tot ce înseamnă serviciu *este* de natură energetică, - fie că presupune sau nu acțiune, în planul fizic.

Pe măsură ce Jason creează pacea lăuntrică de-a lungul vieții sale, el creează și o potecă vibrațională pe care e mult mai ușor să păsească ceilalți, pe măsură ce și ei își clădesc, în interior, sentimentul de pace. Întrucât calea sa energetică nu depinde de actele fizice, Jason poate avea un efect profund asupra lumii - și a dimensiunilor non-fizice - doar prin crearea sentimentului de pace, în interiorul său. Mesajul care se repetă în această carte este acela că vibrația noastră afectează universul, mult mai mult decât o fac acțiunile noastre; că cine suntem contează mai mult decât ce fac corpurile noastre. Călugărul care stă singur în vârful unui munte, radiind o vibrație de pace, aduce mai multă armonie în lume decât mâniosul apărător al păcii, a cărui frecvență nu face decât să creeze mai multă energie asemănătoare cu a lucrurilor cărora i se opune cu atâta vehemență. Din acest motiv, limitările corpului lui Jason nu-i restricționează cu nimic impactul energetic; din contră, îl motivează. Vindecarea lui va fi și vindecarea noastră; pacea din el va fi și pacea din lume. Chiar dacă propria sa energie poate avea un efect puternic, planul de viață al lui Jason îi cere

să-i servească pe ceilalți și prin intermediul relațiilor. În parte, serviciul său la forma predatului unor învățături.

Așa cum a evidențiat Deb, Jason și-a planificat un accident cu urmări devastatoare, pentru a-i învăța pe ceilalți că trupul paralizat nu sugerează că și mintea a paralizat odată cu el, că persoana rămâne un întreg, chiar și atunci când trupul este frânt. Pe de-o parte, Jason îi servește pe ceilalți, prin faptul că le permite să-l ajute. Adeseori, accidentele grave sunt planificate, deoarece ne oferă șanse de a ne exprima – și a înțelege că reprezentăm – sentimentele de compasiune, empatie și de iertare, inclusiv iertarea de sine, pentru orice urmă de mânie pe care o putem simți față de persoana care a suferit accidentul. Toate sunt virtuți ale sufletului, care nu pot fi exprimate sau cunoscute în același fel în tărâmul non-fizic, unde handicapul fizic nu există.

De asemenea, serviciul lui Jason ia și forma acțiunii directe. De curând, și-a început o nouă carieră ca specialist în a trăi independent, ajutându-i să se adapteze pe cei care au suferit răni în urma accidentelor. Chiar dacă informațiile pe care le transmite sunt valoroase, cel mai mare impact al său este energetic. În această nouă viață, le arată celorlalți calea, cu ajutorul spiritului său. Îi inspiră să acționeze și să simtă. Este de folos. El este sufletul care a planificat această viață – și o trăiește, curajos, așa cum și-a planificat-o.

Și, pe măsură ce o trăiește, Jason este inspirat de un cor ceresc de ființe iubitoare, printre care se numără și ghizii care l-au ajutat să-și planifice această viață. Aceștia îl înconjoară tot timpul cu iubirea lor, servindu-l pe măsură ce el îi servește pe alții, îndeplinindu-și menirea, prin faptul că îl ajută pe Jason să și-o îndeplinească pe a sa. Spiritul este încântat de Jason și toți cei care transformă suferința personală, în serviciul adus omenirii. Cu recunoștință, ființele aplaudă de după văl, acolo unde fiecare gând, emoție și acțiune sunt cunoscute, simțite și văzute. Poate că planul de viață al lui Jason îi cere să-și dezvolte clar-audiția, astfel încât, într-o zi, să audă corul care îi prețuiește și respectă curajul extraordinar și serviciul pe care îl face.

Accidentul lui Jason îl ajută pe ceilalți să-și aducă aminte că sunt compasiune, empatie și iertare – dar, în același timp, îi amintește, lui însuși, cine este el cu adevărat. În încarnările anterioare, Jason nu și-a

amintit de adevăratul lui Sine; de fapt, chiar a uitat de identitatea sa de suflet. El chiar a recunoscut: „Am obiceiul de a mă concentra, viață după viață, doar pe lucrurile imediate". În unele dintre acele vieți, el s-a concentrat asupra „renumelui social, statutului și performanțelor, și asupra „structurilor meschine, conform cărora ne judecăm pe noi înșine". Pentru a echilibra karma și pentru a face mai posibilă experiența aducerii aminte, Jason a proiectat o viață în care aceste lucruri ar deveni lipsite de importanță. Dar este important de înțeles că nu se autopedepsește pentru acele vieți trecute. În realitate, și-a oferit o altă ocazie de a crea și, astfel, de a-și cunoaște identitatea spirituală, eternă, într-o formă fizică, temporară. Cea mai mare provocare din viața sa este de a-și exprima acea identitate - iubirea - în materie. Accidentul pe care și l-a planificat nu este decât catalizatorul acelei alchimii.

Asemenea lui Pat, din capitolul despre dependența de droguri și de alcool, Jason a dorit să aibă o încercare care „să mă ajute să-mi văd, din nou, spiritualitatea". Acea spiritualitate, ascunsă în încarnările anterioare prin faptul că se concentra atenția asupra lucrurilor care se aflau la modă în perioada respectivă, se va exprima în viața actuală a lui Jason sub forma unui „salt *în* credință". Aceste cuvinte venite din partea spiritului ghid al lui Jason sunt extrem de importante. „Saltul de credință" are loc atunci când acționăm fără a avea o adevărată credință. În schimb, „saltul în credință" denotă o dezvoltare autentică a credinței. Chiar dacă poate fi prea devreme ca acest salt să se producă în viața lui Jason, semințele au fost plantate. Au fost plantate în timpul experienței sale cu Dumnezeu și prin mesajul pe care l-a primit. Au fost plantate atunci când a simțit pacea absolută a non-fizicului și capătă formă acum, în cunoașterea intuitivă a lui Jason că accidentul s-a întâmplat cu un scop. Cu o încercare atât de majoră, se poate ca, uneori, calea lui Jason să fie presărată cu pierderi dureroase ale credinței. Însă, tocmai în perioadele de după aceste momente credința se reînnoiește, crescând în taină, nevăzută, aducând tot mai aproape ziua în care Jason va vedea, încă o dată, cine este.

Mai presus de orice, viața lui Jason este o expresie a curajului pur. Ghidul lui spiritual a înțeles dificultatea întreprinderii sale și i-a pus întrebări, în consecință. Mama sa a știut cât de grea va fi experien-

ţa şi a izbucnit în lacrimi, convingându-l, în cele din urmă, să-şi mute accidentul din perioada copilăriei, în cea în care avea să fie adult. Jason a înţeles că accidentul avea să schimbe totul – iar aceasta a fost dorinţa lui, căci îi oferea ocazia de a-şi perfecţiona „gradul de evoluţie". Acestea sunt planuri îndrăzneţe – planuri pe care puţini ar îndrăzni să le facă. Sunt planurile unui suflet nelimitat, care a vrut să se autocunoască, prin depăşirea, cu curaj, chiar a limitărilor pe care el însuşi şi le-a creat.

Şi totuşi, curajul constă mai mult în trăirea planului, decât în crearea lui. Niciunul dintre sufletele care trăiesc un plan ca cel al lui Jason, nu poate să nu recunoască marele curaj de care are nevoie în fiecare secundă, din fiecare zi – şi niciunul dintre sufletele care recunoaşte un asemenea curaj nu poate să nu îşi dezvolte iubirea de sine. Într-un final, crearea şi exprimarea iubirii, în toate formele sale, reprezintă însuşi scopul vieţii fizice. Prin curaj îşi îndeplineşte acum Jason menirea pe care şi-a ales-o înainte de a se naşte, fiindcă reprezintă criteriul conform căruia se împărtăşeşte pe sine şi iubirea sa, cu restul lumii.

În 1969, Christina a avut un accident cumplit. Deşi a supravieţuit, într-un fel, tot s-a produs o moarte – moartea vechiului ei mod de a trăi, moartea fostelor moduri de gândire şi a de a fi. În locul lor, s-a născut o nouă conştienţă spirituală. În pofida suferinţei extreme pe care a avut-o, Christina vede experienţa ca pe un dar. Călătoria făcută până la dobândirea acelei perspective este la fel de extraordinară ca şi perspectiva în sine.

Călătoria Cristinei a fost una de la mânie şi vină, la pace, iertare şi recunoştinţă. Faptul că a putut să-şi transforme total suferinţa – şi să o folosească atât de pozitiv – se datorează, în parte, înţelegerii pe care o are despre planificarea de dinainte de naştere. Şi-a dat seama, cu mult timp în urmă, că ea însăşi îşi planificase accidentul care i-a schimbat viaţa pentru totdeauna – şi ştie şi de ce şi-a creat acest plan.

Accidentul Christinei a condus-o spre o nouă carieră, în care şi-a îndeplinit dorinţa de dinainte de naştere, de a aduce multora vindecare. După accident, şi-a luat doctoratul în patologia limbajului vorbit. În practica sa actuală, îi tratează pe pacienţii cu probleme neuro-

logice, în principal cu accidente cerebrale, tumori, atacuri cerebrale şi anevrisme. A studiat şi Reiki şi ARCH* – o formă veche, havaiană, de vindecare. A ajutat mii de oameni să se vindece. A primit multe premii de specialitate şi este considerată un lider în domeniul său.

În parte, înţelegerea planificării de dinainte de naştere şi a scopurilor spirituale ale accidentului ei a venit din conversaţiile pe care le-a avut Christina cu ghizii ei spirituali – Cassandra şi Leona. Povestea ei ne arată minunatele căi pe care Spiritul lucrează cu fiecare dintre noi, astfel încât nu doar să trăim planurile pe care le-am creat înainte de naştere, ci şi să extragem din ele întreaga înţelepciune şi dezvoltare pe care le oferă.

Spre deosebire de celelalte relatări din această carte, cea a Christinei este prezentată în două părţi. Prima parte tratează accidentul şi evenimentele iminente care au urmat, inclusiv momentul în care a înţeles că ea a fost cea care l-a planificat. Pentru a oferi mai multe informaţii despre cum a ajuns Christina la această înţelegere, prezint conversaţia mea cu Cassandra. În a doua parte a discuţiei mele cu Christina, în care împărtăşeşte şi alte păreri despre experienţa ei şi despre vindecare, în general, continuăm acea conversaţie.

Relatarea Christinei – prima parte

Părea a fi o zi ca oricare alta. Christina, în vârstă de douăzeci de ani, asistentă de manager la departamentul de ştiinţe politice al Colegiului Pomona, tocmai îşi încheiase ziua obişnuită de lucru şi îşi aştepta soţul, care trebuia să vină să o ia de la serviciu. Trebuia să fi sosit deja; se întreba ce anume îl făcea să întârzie. Mai târziu, Christina avea să afle că el se apucase de citit şi pierduse noţiunea timpului. (În şedinţa Christinei cu mediumul, aveam să descoperim că el nu trebuia să fie acolo.) Pentru a face ca timpul să treacă mai repede, Christina s-a gândit să verifice cutia poştală a şefului ei, de la subsolul clădirii în care lucra. În timp ce cobora pe scări, a remarcat un pachet în cutia poştală.

---

* ARCH – Ancient Rainbow Conscious Healing – Vindecarea conştientă a vechiului curcubeu - este o formă de vindecare prin energie, bazată pe şamanismul Hawaian, dezvoltată de maestrul Reiki Laurie Keako'a' Grant. n tr.

„Era o bombă", a explicat Christina. „Era cablată în aşa fel, încât să explodeze la atingere. M-a aruncat în partea cealaltă a camerei, lovindu-mă de un perete tare, de ciment, iar aşchii de lemn de doi metri au fost înfipte în pereţi. S-au înfipt ca nişte săbii. Suflul exploziei a aruncat luminatoarele până la etajul patru al clădirii.

„Nu puteam vedea nimic, pentru că aveam tot felul de resturi în ochi. Aveam şrapnel în tot corpul, în piept, în cap, peste tot. Suflul mi-a retezat două degete de la mână şi mi-a spart ambele timpane. *Simţeam o durere atât de mare!* Unul dintre colegii mei de lucru a venit la mine şi m-a întrebat: *Cine eşti?* Nu m-a putut recunoaşte." Oamenii au scos-o pe Christina dintre rămăşiţe şi au dus-o afară. „Ploua - o ploaie frumoasă, răcoroasă", şi-a amintit ea. „Puteam simţi stropii de ploaie pe chip." Cel care nu o recunoascuse i-a aplicat presiune pe anumite părţi ale corpului, cel mai probabil salvându-i viaţa.

„Întâmplător", acesta citise manualele soţiei sale, care era asistentă medicală şi învăţase locaţia punctelor majore în care puteau fi presate arterele. „Nu ştiu de ce le-am citit", i-a spus el Christinei. „Pur şi simplu, mă plictiseam într-o zi."

Christina a fost transportată de urgenţă la spital. Cu doar câteva zile înainte, spitalul achiziţionase un nou aparat magnetic pentru curăţarea rănilor. După ce i-au cusut pleoapele pentru a-i ţine ochii deschişi, doctorii au plasat magnetul deasupra ochilor şi au extras şrapnelul, din acelaşi unghi în care intrase, astfel încât să nu creeze mai multe răni. Zilele care au urmat au fost printre cele mai dificile din viaţa Christinei. „Durerile de cap erau îngrozitoare. Am slăbit de la 55 la 39 de kilograme, în doar şase zile. Nu puteam mânca, fiindcă buzele îmi erau cusute, şi nu puteam deschide ochii, pentru că erau umflaţi. Faţa mea era arsă complet. La spital au venit experţii în balistică din Los Angeles. Când m-au văzut, unul dintre ei a leşinat."

În total, Christina a făcut zece operaţii, inclusiv o operaţie de reconstrucţie a feţei şi multe intervenţii la mână. Într-una dintre intervenţii, medicii i-au îndepărtat pielea de pe faţă până la ultimul strat de tegument şi au folosit perii de sârmă pentru a înlătura praful de puşcă.

„După ceva timp, ziua, am deschis ochii şi am putut vedea culori din nou!", a exclamat Christina. „I-am spus asistentei: *Ce frumoasă e rochia ta roşie*. Toţi au început să plângă şi să sară în sus de bucurie!"

În cele din urmă, Christina s-a hotărât să-şi termine licenţa. Chiar dacă trupul ei se vindecase în mare măsură, avea încă dureri mari şi vedea destul de slab. Având proteză la braţul drept, trebuia să-şi folosească mâna stângă, nedominantă, ca să scrie. Când şi-a întrebat profesorii dacă poate să i se acorde mai mult timp la examenele scrise, aceştia şi-au exprimat îngrijorarea că ar fi putut copia.

„Eram în pragul unei furii care căpăta proporţii destul de profunde", a recunoscut Christina. Ştia că o parte din acea furie nu era îndreptată către profesorii ei, ci către accident în sine şi persoana care pusese bomba. Apoi, viaţa ei, care fusese deja schimbată, s-a schimbat din nou - de această dată, datorită unei experienţe non-fizice.

„Într-o zi, mă plimbam prin campus şi mă simţeam vinovată, ca şi cum eu îmi creasem accidentul", a spus ea. „Dintr-o dată, mi-a fost transmis mesajul [din partea Spiritului] că eram la fel de bună ca toţi ceilalţi, iar faptul că aveam handicapuri fizice nu schimba lucrurile cu nimic, deoarece ştiam ce era important să cunosc. *Era ca şi cum cineva îmi ridicase lumea de pe umeri!* Sentimentul de iertare care se lăsase asupra mea era foarte profund. De fapt, abia am putut să mă mişc pentru câteva clipe. Apoi, am început să jubilez. Şi am înţeles că nu era necesar să-i judec pe alţi oameni; exista ceva neutru alături de care puteam să-mi duc viaţa. Iertarea a reprezentat partea majoră care să mă ajute să ies din mentalitatea de victimă."

Pe măsură ce Christina descria aceste momente esenţiale, emoţia din tonul vocii ei îmi dădea de înţeles cât de intense au fost pentru ea. Uneori, cele mai extraordinare revelaţii au loc în cele mai obişnuite circumstanţe. Şi, chiar dacă aceste clipe aduc cu ele o anumită cunoaştere, puterea lor rezidă în sentimente - în sentimentele ce fac legătura între dimensiuni. Cuvintele nu le pot descrie, iar toţi cei care au avut o astfel de experienţă au fost transformaţi pentru totdeauna.

Spiritul a înzestrat-o pe Christina cu înţelegerea neutralităţii - acea stare pură de non-judecată, prin care fiinţele înţelepte, non-fizice, privesc toate experienţele. Din perspectiva personalităţii, încer-

cările vieții sunt adeseori „rele", pentru că par să provoace suferință. Totuși, din punctul de vedere al sufletului, încercările sunt experiențe neutre; faptul de a le judeca drept *rele* și nu ca încercări propriu-zise, e ceea ce provoacă suferință. În timp ce Christina s-a plimbat prin campus, a simțit și a înțeles, la nivel profund, neutralitatea. Odată cu această înțelegere, o parte din vina și din furia ei a dispărut.

Am rugat-o pe Christina să vorbească despre recuperarea emoțională de după explozie, mai ales despre mesajele de la Spirit, care i-au adus vindecare.

„Am trecut prin etapele despre care vorbește Elisabeth Kubler-Ross, că trec oamenii în timpul morții. Am trecut prin furie și vină. Am încercat să negociez. Am încercat toate acele lucruri. Odată ce am înțeles că a fost o înțelegere pe care am făcut-o [înainte de naștere], totul s-a calmat. Nu mai aveam niciun motiv să mă zbat."

„Christina, am înțeles că porți conversații cu ghizii tăi spirituali. Așa ai ajuns să înțelegi cum stau lucrurile?"

„Da. Așa, dar și datorită altor lucruri. Uneori, înțeleg din cărți. Intru într-o librărie cu cărți de spiritualitate, iau o carte de pe raft, o deschid la o anumită pagină și, de obicei, primesc un mesaj. Totodată, am un ghid pe nume Cassandra și altul Leona, care îmi transmit informații și mă protejează adesea, în anumite situații. Comunic cu Arhanghelul Mihail, dacă trebuie să fac ceva deosebit."

Dintre multele persoane cu care am purtat discuții, foarte puține cunoșteau faptul că noi ne creăm viețile și încercările, înainte de naștere. Dacă ar fi crezut în planificarea de dinainte de naștere, și-ar fi abandonat eforturile – exact așa cum a făcut Christina. De obicei, societatea asociază abandonarea cu slăbiciunea și capitularea; deseori ni se spune că nu ar trebui să cedăm niciodată. Și totuși, discutând cu oamenii, am observat mereu că împotrivirea intensifică suferința, iar acceptarea o diminuează. Prin urmare, am ajuns să privesc abandonarea ca pe un drum ce duce spre adevărata putere.

„Am primit și mesajul că suferința aduce un echilibru energetic", a continuat Christina, „că pe măsură ce oamenii suferă, ceilalți sunt motivați să-și folosească energia în anumite direcții. Mi s-a părut logic, astfel că am continuat să merg mai departe."

Am întrebat-o dacă a aflat cine a fost cel care a pus bomba.

„Nu am aflat", a răspuns ea. „Acum câțiva ani m-am gândit: *Aș vrea să pot contacta persoana care a trimis bomba, pentru că trebuie să știe că am iertat-o, cu mult timp în urmă.* Făcusem un contract cu acea persoană, pentru ca această întâmplare să aibă loc.

„Odată, în timpul unei operații la ochi, am auzit o voce. Îmi spunea: *Acum înțelegi teoria relativității. Totul se întâmplă în același moment și, totodată, în momente diferite.* Deci, am înțeles că dat fiind că toate întâmplările au loc simultan, nu există niciun motiv pentru a nu ierta pe cineva, pentru că ai trecut deja peste acel moment."

„Christina, ar fi corect să spunem că bomba a fost un serviciu pe care ți l-a făcut celălalt suflet?"

„A fost un dar", a spus ea, fără ezitare.

„Ai putea spune că ești recunoscătoare pentru el?"

„Da, foarte recunoscătoare."

Christina împărtășea, unele după altele, câte un sentiment, câte o informație și experiență extraordinare. Însă cele mai remarcabile mi se păreau iertarea și recunoștința. Ea iertase total, fără echivoc, o persoană ale cărei acțiuni i-au provocat ani de suferință fizică și emoțională. Deși mulți dintre cei care au suferit au fost măcinați de supărare, iar viețile le-au fost distruse de tristețe, Christina descoperise iertarea și, odată cu ea, pacea.

Însă cel mai remarcabil era că îl iertase pe cel care a trimis bomba, *cu mult timp în urmă*. Iertarea ei nu venise după trecerea a zeci de ani și după vindecarea rănilor trupești; de fapt, ea iertase, încă de când se afla pe masa de operație, unde i se reparau rănile fizice cauzate de acea persoană. A ierta în astfel de circumstanțe este ceva rar; a simți, în cele din urmă, recunoștință pentru ceea ce s-a întâmplat, e și mai rar.

Pentru a înțelege mai bine cum a putut Christina să se vindece atât de profund, am rugat-o să-mi facă legătura cu Cassandra. Pe măsură ce veți citi cuvintele Cassandrei, să aveți în vedere faptul că și voi aveți ghizi spirituali iluminați, care lucrează cu voi, la fel cum lucrează Cassandra cu Christina. Clarauditia Christinei nu o face să aibă un acces privilegiat la informațiile Spiritului.

Aceeaşi iubire şi înţelepciune sunt revărsate asupra noastră, a tuturor, fie că mintile noastre conştiente pot, sau nu, identifica fiinţele non-fizice, ca sursă a lor. Călăuzirea lor este oferită tuturor, sub forma sentimentelor, intuiţiei, impulsurilor, imaginilor şi a dorinţelor inimii.

De noi depinde să ascultăm. Putem face acest lucru, dacă ne reducem mintea la tăcere şi alegem să credem că putem auzi Spiritul. Altfel, călăuzirea poate fi acoperită de frenezia noastră mentală, sau de lipsa de credinţă în capacitatea noastră de a o auzi.

De îndată ce am început, m-am întrebat dacă înţelepciunea Cassandrei mi-ar fi permis să-mi privesc propriile încercări - trecute sau care aveau să vină - cu mai multă iertare şi recunoştintă. Speram să le permită şi celorlalţi să facă acelaşi lucru, în vieţile lor.

Christina o transmite pe Cassandra

„Cassandra", am întrebat, „de ce a planificat Christina, înainte de naştere, să aibă experienţa exploziei?"

„Acest suflet a vrut să aducă speranţă în lume", a răspuns ea. „A fost misiunea sa importantă. Aduce nivelul de înţelegere că trupul uman este doar o cochilie, că trăiţi multe vieţi şi că aveţi ocazia de a trăi acele vieţi cu graţie şi în pace."

Odată cu prezenţa Cassandrei s-a produs o schimbarea a energiei, o senzaţie a unei conştiinţe deosebite. Vocea Christinei exprima cuvintele, însă, în spatele lor, se putea distinge o prezenţă deosebită.

„Dar există, cu siguranţă, multe alte încercări de viaţă prin care Christina ar fi putut să-şi fi îndeplinit acele scopuri. De ce şi-a planificat neapărat o explozie?"

„Simplu - pentru că îi putea supravieţui. Şi era ceva suficient de intens pentru a capta atenţia altor oameni, astfel încât să o asculte."

„De ce sufletul care a creat bomba şi-a planificat acest lucru înainte de a se naşte?", am întrebat.

„Era o chestiune de libertate", a răspuns Cassandra. „Nu are nici un fel de conotaţie negativă."

„E corect să spunem că trimiterea bombei a fost serviciu făcut de acea persoană, Christinei şi lumii?"

„Da. Divinitatea a folosit-o, ca un vehicul, pentru a deschide ochii multor oameni, de-a lungul timpului, pentru a vedea adevărul."

„Când persoana care a trimis bomba va muri şi va ajunge înapoi în lumea spirituală, va avea remuşcări sau regrete?"

„Vor face parte din procesul de recapitulare a vieţii, dar nu va avea nici un sentiment de regret."

„Va simţi mândrie pentru că şi-a îndeplinit rolul?"

„Va fi ceva neutru."

„Această explozie a avut şi alte obiective?"

„Da", a spus Cassandra. „A îndeplinit un proces subconştient de gândire al unui grup de oameni. Uneori, voi [oamenii] vă lăsaţi purtaţi de valul gândurilor care vine din conştiinţa cosmică. Uneori, sunteţi purtaţi de stări de acţiune. Acele stări de acţiune pot da naştere războaielor şi pot răni oameni. Explozia le face pe multe suflete să se gândească la ce pun în acţiune, cât timp trăiesc pe Pământ."

Cassandra făcea acum o deosebire importantă între conştiinţa personală şi cea colectivă. Pe Pământ, persoanele sunt influenţate de o conştiinţă de grup (energie). În această perioadă din evoluţia noastră, acea conştiinţă se bazează, în mare parte, pe frică: frica de moarte, frica de rănile fizice şi frica de schimbările economice, de exemplu. Această energie ne influenţează gândurile şi sentimentele. Deoarece rolul şi puterea conştiinţei colective nu sunt recunoscute ca ceea ce sunt, oamenii au tendinţa de a considera că toate fricile lor se nasc de la sine. În realitate, este posibil ca în acele momente să se acordeze la energia colectivă a fricii. Încă nu înţelegeam ce avusese de câştigat sufletul care a fost de acord să trimită bomba.

„Ce învaţă sufletul celui care a pus bomba?", am întrebat.

„Sufletul ajunge la o profunzime a înţelegerii, care vibrează în toate corpurile eterice." Corpurile eterice sunt staturile în general invizibile invizibile de energie, care ne înconjoară corpurile fizice. Împreună, ele alcătuiesc ceea ce unii numesc aură. „Asta, dacă el ar fi creeat ceva prin ceea ce, la acea vreme, putea fi fost resimţit ca ură, pe care să o elibereze şi să se ierte pe el însuşi pentru ceea ce a făcut. Acest lucru poate aduce o profundă înţelegere conceptuală pentru acel suflet-grup şi pentru grupul de pe planul pământesc."

Comentariul Cassandrei îmi aducea aminte de îngerul care a spus că Jon (capitolul 2) se vindeca pe el însuşi, pentru a-şi putea vindeca întregul suflet-grup. Deşi rolul lui Jon era de a vindeca ruşinea, se pare că cel al persoanei care a pus bomba era de a vindeca ura - ura care l-a determinat să pună explozibilul. Dacă ar putea transmuta energia urii prin intermediul iertării de sine, cei din sufletul său grup ar beneficia şi de o vindecare energetică, şi de o înţelegere mai profundă a sentimentului de ură. În ceea ce priveşte planul pământesc, vindecarea urii în cel care a creat bomba ar face ca celelalte persoane aflate în corp să depăşească mai uşor ura din inimile lor, iar iertarea sa de sine a celui care a pus bomba i-ar ajuta pe ceilalţi să se poată ierta mai uşor. Aşa funcţionează repercusiunile energetice care au loc între noi; creşterea vibraţiei unei singure persoane, înalţă vibraţia tuturor.

„Când se va întoarce în non-fizic", am întrebat, „care va fi reacţia celorlalte suflete?"

„Toate întâmplările sunt privite într-o manieră neutră", a afirmat Cassandra. „Se va recunoaşte că Planul Divin a fost îndeplinit."

„Deci, fiindcă acesta a fost un serviciu planificat înainte de naştere, sufletul respectiv nu va acumula deloc karmă negativă?"

„Aşa este."

„Cassandra, e corect să spunem că, în lumea de dincolo, în lumea spirituală, există iubire între Christina şi persoana care a pus bomba?"

„Desigur."

„Au lucrat împreună în vieţile trecute?"

„Da. Unele dintre activităţile lor au avut de-a face cu vindecarea - vindecarea altor persoane şi aspiraţia de a înălţa conştiinţa Pământului şi pe alte căi."

Am remarcat faptul că a folosit cuvântul *alte*. Ca şi celelalte activităţi de vindecare, şi bomba fusese creată în scopul înălţării conştiinţei. Intenţia era aceeaşi!

„Din câte înţeleg eu", am spus, „sufletele pot alege să se încarneze în orice loc, în orice perioadă de timp."

„Da, aşa este."

„De ce au ales Christina şi sufletul care a pus bomba să vină în Statele Unite, în această perioadă din istorie?"

„A avut de-a face cu libertatea", a spus Cassandra. „A avut de-a face cu inconştienţa unuia dintre ei şi conştienţa celuilalt. Într-un fel, Christina nu era conştientă de situaţia politică de pe Pământ, de la acea vreme. Christina trecea prin viaţă aşa cum era planificat, însă nu lua decizii conştiente, în măsura în care ar fi trebuit. Fratele ei era în Vietnam, la mijlocul războiului. Acest suflet [Christina] nu a înţeles pe deplin esenţa a ceea ce experimenta el, până când el nu s-a întors din război, iar ea a avut accidentul."

„Christina şi-a planificat această experienţă pentru a se trezi, astfel încât să poată duce o viaţă conştientă?"

„Da, e corect."

„I-au fost date ocazii de a se trezi mai devreme în viaţă, astfel ca accidentul să nu fi fost necesar?"

„Nu, nu avusese acces la acel gen de conştiinţă."

„Cassandra, eu am văzut că sufletul încearcă, la început, să trezească personalitatea într-un mod mai subtil. Dacă personalitatea nu se trezeşte, atunci sufletul încearcă ceva mai dur. În cele din urmă, poate avea loc ceva major, ca explozia unei bombe. Dar în acest caz, pare să fie exact invers – a fost preferat accidentul şi nu căile mai subtile."

„În acest caz special, da, e corect."

„De ce a preferat sufletul Christinei, accidentul?"

„Deoarece avea scopul mai înalt de a-i trezi pe alţi oameni, pentru a le aduce speranţă şi conştienţă."

„Cassandra, atunci când a fost planificată explozia, s-a înţeles că va fi un lucru hotărât, sau că era probabil sau era ceva ce putea să nu se întâmple?"

„Că putea sau nu să se întâmple. Există întotdeauna liber arbitru. Ea ar fi putut să aleagă să nu participe – ca şi sufletul care a pus bomba.

Liberul arbitru este noţiunea care vibrează armonic cu fiecare individ care trăieşte pe Pământ. Puteţi schimba lecţiile pe care vi le-aţi ales, dacă vă măriţi frecvenţa vibraţională, învăţaţi să aveţi compasiune şi să trataţi fiecare persoană pe care o întâlniţi pe Pământ, aşa cum l-aţi trata pe Mesia. Poate nu simţiţi că faceţi aceste schimbări, deoarece frecvenţele de pe planeta voastră sunt destul de dense, însă dacă alegeţi întotdeauna – şi chiar vreau să spun *întotdeauna* – drumul cel

mai înalt, frecvențele mai înalte vă vor ridica și vă vor face să acționați cu mai multă iubire față de ceilalți. Puteți să vă înălțați până în locul care deține toate înregistrările trecute, prezente și viitoare – Dosarele Akashice – și vă puteți accesa planul de viață. Acesta [planul] poate fi modificat prin gândurile de iubire și dorințele care vă transformă într-o formă-gând, pentru binele omenirii."

Când a folosit termenul de *formă-gând*, Cassandra s-a referit la faptul că gândurile sunt energie. Atunci când ne vine un gând, acesta este energie în formă pre-fizică. Dacă noi (sau ceilalți) gândim destul de mult sau cu suficientă emoție, în cele din urmă gândul se materializează în tărâmul fizic. De aceea, gândirea negativă poate crea, de exemplu, o boală fizică. Cassandra a continuat.

„Pur și simplu, cereți-i ghidului vostru, când ajungeți la Arhiva Akashică, să vă materializeze dosarul în forma sa curentă, și meditați asupra schimbărilor pe care le-ați formulat, pentru a vă înălța în planuri mai înalte ale conștiinței. E posibil să nu fiți mereu conștienți de ele, dar nu vă faceți griji – ghizii voștri angelici și alte ființe sunt mereu prezenți, pentru a înregistra momentele trecătoare de frumusețe pe care le cunoașteți în inima voastră. Cereți-le să vi le arate, în conștiința voastră Divină, în momentul în care pătrundeți în Dosarele Akashice.

În prezent, Pământul se ridică [în vibrație], în fiecare zi, iar mai multe suflete se ridică la înălțimea situației, trăind o formă-gând mai înaltă. În curând, nu va mai fi loc pentru acela care nu acționează spre binele tuturor. Este posibil ca încercările prin care ați ales să învățați să nu mai fie potrivite pentru sufletul vostcu, după ce alegeți să aduceți iubire, pace și lumină acelora care vă ies în cale. Puteți adopta schimbări pentru voi și binele tuturor, dacă vedeți întotdeauna ceea ce e mai bun în toate ființele, ajutându-le să se ridice la binele lor cel mai înalt.

Încercările din viață sunt doar o metodă de întâlnire a sufletelor, astfel încât să poată conștientiza frumusețea din jurul lor. Cu cât simțiți că mișcarea voastră de pe Pământ este mai lentă, cu atât frecvența vibrațională cerească este mai înaltă. Durerea și suferința sunt căi ce pot fi alese, iar unele suflete frumoase le captează, deoarece preiau asupra lor durerea celorlalți, astfel încât aceștia să poată trăi pe Pământ, fără durere. Acesta este unul dintre cele mai înalte forme de sac-

rificiu uman – să-ţi sacrifici corpul pământesc, astfel încât alţii să poată trăi o viaţă de plăcere senzorială, fără durere şi suferinţă. Nu vi se dă mai mult decât puteţi duce, însă unele suflete aleg să treacă mai repede prin vălurile dezvoltării conştiente, într-o anumită viaţă. Miracolele se întâmplă, iar alegerile pot fi făcute pentru a se schimba lucrurile. E posibil ca durerea şi suferinţa de pe Pământ să nu se modifice pe planul fizic, însă forma-gând de vibraţie pozitivă aleasă de către purtătorul durerii poate fi înălţată. Uneori, acela care au o viaţă grea sunt eroii şi eroinele care exemplifică transcendenţa pe Pământ. Şi aşa este."

Pe parcursul cercetărilor mele, nu auzisem multe lucruri despre modificarea de după naştere a planurilor noastre de viaţă, însă, intuitiv, ştiam că explicaţia înălţătoare a Cassandrei era adevărată. Dat fiind că ne planificăm încercările vieţii pentru a experimenta şi cunoaşte că suntem iubire, în toate formele sale, aceste încercări devin inutile, dacă ajungem la acea cunoaştere de sine, înainte ca încercarea să aibă loc. În cazul Christinei, acea cunoaştere nu fusese disponibilă, deoarece avea un contract să experimenteze explozia, ca pe un serviciu adus în slujba celorlalţi. Ar fi putut să aleagă, la un anumit nivel, să nu participe, însă o astfel de decizie nu s-ar fi potrivit cu dorinţa ei de a servi. După mine, era mai probabil ca cel care a pus bomba, din multe motive, să decidă să nu mai producă explozia.

„Cassandra", am întrebat, „dacă persoana care a pus bomba ar fi ales să nu mai facă acest lucru, ce s-ar fi întâmplat mai târziu, în viaţa Christinei, pentru a fi trezită? Existau şi planuri de rezervă?"

„Da", a răspuns Cassandra. „S-ar fi produs mişcări ale conştiinţei legate de tiparele de vibraţie ale Pământului, acolo unde locuia ea. Alte evenimente s-ar fi produs în cadrul structurii sale familiale."

Dat fiind că planul Christinei era cel de a ridica nivelul de conştiinţă, m-am gândit că era posibil ca noi doi să ne fi înţeles, înainte de încarnare, să-i punem povestea în această carte. Era clar că o carte reprezenta un al doilea mijloc public, prin care Christina îşi putea transmite mesajul de speranţă.

„Cassandra, Christina a planificat, înainte de naştere, să-şi spună povestea în cartea pe care o scriu acum?"

„Da", a fost răspunsul ei simplu. Deşi o parte din mine anticipase răspunsul, eram, totuşi, uluit. O cunoscusem pe Christina de dinainte să mă nasc! Nu numai că o cunoscusem, dar ne-am şi planificat să ne găsim unul pe altul în această perioadă din vieţile noastre. Eram surprins de modul în care s-a îndeplinit planul nostru.

„Eu şi Christina am mai lucrat împreună şi în alte vieţi?"

„V-aţi întâlnit şi înainte."

„Cum am ştiut că ne vom găsi unul pe altul, în această viaţă?"

„Există un ocean de conştiinţă, iar tiparele vibraţionale v-au adus laolaltă. Faceţi parte din acelaşi grup de suflete." Această informaţie, deşi uimitoare, mi s-a părut corectă, mai ales având în vedere asemănările dintre activitatea Christinei şi cea pe care o aveam eu acum. Eram fericit că mi-am găsit un suflet înrudit.

„Cassandra", am spus, „unii dintre cititorii acestei relatări vor fi oameni care au avut un accident. Ce ai vrea să le spui acelor oameni?"

„Depresia, mânia, acel *‚de ce eu'* sunt ultimul stadiu al acceptării şi fac parte din lecţia ce trebuie învăţată, pentru a ajunge la un anumit nivel sufletesc de conştiinţă. Este un proces frumos. E foarte important să vă iertaţi pe voi înşivă, în fiecare stadiu al procesului, astfel încât să vă puteţi atinge cel mai înalt nivel de conştiinţă, iar apoi să regeneraţi acea frumuseţe, acele sentimente de compasiune şi înţelegere, pentru toţi oamenii care trec prin acelaşi lucru."

Relatarea Christinei – a doua parte

Cu înţelepciune şi mare cunoaştere, Cassandra m-a ajutat să înţeleg atât scopurile exploziei, cât şi modul în care Christina a putut să se vindece emoţional de pe urma ei. Christina îşi planificase explozia, în aşa fel încât să se vindece şi, astfel, să-i ajute şi pe alţii să se vindece. Iertarea a fost cheia vindecării sale lăuntrice, iar iertarea a venit mai uşor, odată ce a conştientizat că îşi planificase ea însăşi accidentul, înainte de naştere, şi că era un serviciu adus lumii.

Christina şi-a început în mod oficial cariera de vindecătoare, la scurt timp după ce şi-a luat licenţa. La acea vreme, o cunoştinţă de-a ei, care lucra în domeniul tulburărilor de vorbire, a invitat-o să observe pacienţii cu astfel de probleme. Fiind fascinată de întreaga experienţă,

Christina a devenit interesată de tulburările neurologice şi a început să lucreze în spitale. A văzut imediat că se afla în poziţia specială de a fi de folos altor oameni.

„Oamenii doreau să afle ce am păţit la mână", mi-a spus Christina. „Când le explicam, începeau să înţeleagă ce înseamnă speranţa. Ăsta a fost motivul pentru care sufletul meu a făcut un contract de a trece printr-o asemenea întâmplare îngrozitoare, întrucât le dădeam altora speranţă. Dacă cineva poate trece prin aşa ceva şi, apoi, iese la celălalt capăt şi devine productiv, înseamnă că oricine poate face la fel."

Am rugat-o pe Christina să vorbească despre pacienţii ei.

„Persoanele pe care le tratez devin foarte conştiente, după accident", a spus. „Îşi înţeleg menirea. Absolut fiecare persoană mi-a spus că, pentru ea, a fost o călătorie spirituală. Când îi întreb dacă ar mai trece o dată prin asta, toţi îmi spun *da*. De obicei, în cazul persoanelor tratate de mine, e nevoie de cel puţin doi-trei ani, uneori şi cinci, pentru a se vindeca. Unele dintre ultimele stadii ale dezvoltării spirituale au de-a face cu rezistenţa şi răbdarea. Oamenii învaţă acele aptitudini, pe măsură rănile se vindecă. Mulţi dintre ei au avut mai multe accidente, unul după altul. Accidentele de maşină devin tot mai dese. Odată ce ai unul, riscurile de a avea altul cresc exponenţial. Nu aceşti oameni cauzează accidentele [din cauza neglijenţei la volan]; majoritatea dintre ei sunt loviţi de altcineva, din spate. Mesajul pe care l-am primit a fost că accidentul meu a avut de-a face cu dezvoltarea evoluţiei mele spirituale şi a sufletului. Dacă aceste persoane nu înţeleg mesajul de prima dată, atunci mai primesc încă o şansă."

„Christina", am întrebat, „ai primit informaţii de la Spirit, despre motivul – pe lângă cel de a învăţa ce înseamnă răbdarea şi rezistenţa – pentru care şi-au planificat ei acele încercări, înainte de a se naşte?"

„Uneori, este vorba de iubire de sine", a răspuns ea. „Unii oameni – oameni care şi-au trăit viaţa într-un mod absolut inconştient, făcând lucrurile cât mai repede posibil – învaţă cum să se iubească pe ei înşişi, prin faptul că sunt nevoiţi să-şi încetinească ritmul vieţii. Alte lecţii îi privesc pe oamenii care îi înconjoară. Ei sunt cei care învaţă. Sufletul persoanei a fost de acord să aibă accidentul, pentru a le oferi informaţii celorlalţi. Aceştia învaţă să-i iubească pe oamenii acciden-

taţi şi să înţeleagă că, în realitate, ceea ce e invizibil pe Pământ [cum ar fi traumele cerebrale] chiar nu există.

Printre cunoştinţele care mi-au fost date pentru a le transmite altor oameni se numără şi aceea că ei au făcut un pact pentru a trece prin aşa ceva. Când le spui oamenilor acest lucru, se calmează foarte mult. Când încep să înţeleagă că, într-adevăr, ei au făcut acest pact pentru a învăţa anumite lecţii, pot merge mai departe."

„Christina, ca vindecătoare, ce le-ai spune oamenilor care trebuie să îndure o mare durere fizică?"

„Desenaţi un cerc în faţa voastră", a sugerat ea. „Intraţi în cercul durerii, spre el, mai degrabă decât să vă îndepărtaţi de el. Atunci, durerea va scădea la un nivel pe care îl puteţi suporta."

La auzul acestui sfat, m-am gândit la conversaţiile mele cu oamenii care au avut accidente grave. Pe lângă durerea fizică, de cele mai multe ori au suferit şi unele schimbări în relaţii.

„Christina, cum s-au schimbat relaţiile din viaţa ta, ca rezultat al exploziei?", am întrebat.

„Unii dintre cei mai buni prieteni au ieşit din viaţa mea", a spus ea încet. „Oamenii înţeleg că viaţa este extrem de fragilă. Dacă i se poate întâmpla unei cunoştinţe, li se poate întâmpla şi lor, iar asta îi sperie. Oricine este menit să facă parte din viaţa ta, va rămâne lângă tine. Uneori, trebuie să faci singur călătoria şi nu ai nevoie de mult ajutor din exterior. Poate crezi doar că ai nevoie. Oamenii care cred acest lucru şi rămân blocaţi aici, devin victime. Dacă vei căuta în interiorul tău, calea îţi va fi luminată – indiferent dacă păşeşti pe ea de unul singur, sau alături de alţii. Tot ce trebuie să faci este să ceri ajutor [Spiritului]."

Una dintre cele mai mari schimbări din viaţa Christinei s-a produs în relaţia cu soţul ei.

„Soţul meu a avut mare grijă de mine", şi-a amintit Christina. „Mă ajuta, aşa cum m-ar fi ajutat un tată. A fost foarte protector. A crezut că el a fost cauza, pentru că a întârziat."

Şi totuşi, în pofida divorţului ei şi a anilor de suferinţă fizică şi emoţională, Christina l-a iertat pe cel care a pus bomba. M-am întrebat dacă avea şi alte lucruri de transmis celor care se luptau să ierte.

„Binecuvântați acea persoană, cereți să fie iertată și permiteți ca acest lucru să se întâmple, eliberând-o într-o conștiință mai înaltă decât a noastră", a sugerat Christina. „Cel mai bun lucru este să dați drumul, pentru că nu faceți decât să pierdeți energie - o energie pe care ați putea-o folosi pentru a face bine în lume."

„Pe lângă iertare, cum ai ajuns în punctul de a fi recunoscătoare?"

„Straturile s-au dezvelit treptat. Eram recunoscătoare că trăiam. Eram recunoscătoare că durerea începea să treacă. Eram recunoscătoare și dacă durerea înceta pentru treizeci de secunde. La început nu am simțit așa, pentru că durerea era constantă, însă vine o vreme când nu mai poți suporta să stai în întuneric. Alegi să ieși la lumină."

Iar cel care a pus bomba?

„El a fost ales să facă acest lucru", a spus Christina. „Cred că e un nivel foarte înalt de lumină, să fii ales să faci ceva ce, la nivel conștient, n-am considera că e un act de bunăvoință."

Ședința Christinei cu Staci Wells

Pentru a obține mai multe informații despre planul de viață al Christinei și pentru a putea asculta conversația din timpul planificării ei de dinainte de naștere, împreună cu Christina am discutat cu Staci Wells. I-am oferit lui Staci numele și data de naștere ale Christinei și i-am spus că fusese grav rănită, cu câțiva ani în urmă, în explozia unei bombe. Am așteptat nerăbdători ca Staci să asculte și ultimele cuvinte ale ghidului ei spiritual.

„Când m-am concentrat asupra anului în care s-a produs accidentul", a început Staci, „am auzit: *Acela a fost anul karmei*. Acel accident nu a fost un accident. A fost planificat."

„Așa este", a spus Christina.

Am mai făcut o pauză, în care ghidul lui Staci o dus-o la ședința de planificare.

„Christina, te văd cum te ridici în picioare, în această încăpere, în mijlocul grupului tău de suflete. Există o încăpere mai mare unde se adună membrii acestui grup și una mai mică, o anexă, unde se află ghizii spirituali. Porți o rochie de culoarea fildeșului. Foarte simplă, ajunge până jos, cu o formă plăcută. Spui că vrei să vindeci lumea.

S-a discutat mult în această şedinţă de planificare de dinainte de naştere, despre dezvoltarea spirituală. În această viaţă, continui o temă de revendicare a puterii spirituale, care a început în timpul Cruciadelor. Erai o femeie mică de statură, vorbăreaţă şi foarte deşteaptă, care lucra fără a fi văzută de soldaţi. Lucrai pentru a-i proteja pe alţii, care puteau trezi suspiciuni. Erai ca un preot pentru ei. Îi hrăneai. Le ofereai adăpost. Le spuneai care erau căile sigure pe unde puteau să meargă. Când prietenii tăi erau duşi la închisoare, le dădeai mâncare şi haine printre gratii. Făceai orice pentru a-i ajuta. Nu ai fost niciodată capturată, însă mulţi dintre prietenii tăi au fost închişi. Deci, dorinţa de a fi de folos şi de a-i ajuta pe oameni să-şi revendice puterea, într-un mod practic şi spiritual, reprezintă o temă karmică prelungită.

Dintre toate lucrurile, pe tine te fascinează mintea. Văd că porţi discuţii cu un anumit ghid spiritual şi cu alţi trei membri din grupul tău de suflete, despre cum vrei să studiezi mintea şi implicaţiile sale în diverse afecţiuni ale corpului, în această viaţă. Ai vrut să le dai putere oamenilor, ajutându-i să-şi folosească mai bine mintea.

Cer să mi se arate o conversaţie despre accident. Simt că a fost o singură persoană responsabilă de acest lucru. Văd că discuţi lucrurile cu acest suflet. Aud că eşti de acord să faci parte din scenariu."

Christina: Va vesti o nouă deschidere în viaţa mea. Atunci, va acţiona ca o aducere aminte mentală, subconştientă, de a mă întoarce pe calea pe care vreau să merg. Am nevoie de aşa ceva, astfel încât să-mi pot corecta direcţia şi să mi se aducă aminte de menirea mai importantă a vieţii mele.

„E ca şi cum s-a creat fizic o spărtură în zid, prin care să poţi pătrunde în următoarea fază a vieţii tale", a adăugat Staci. „Aud cum explici că, în timpul perioadei de recuperare de după explozie, îţi vei revendica puterea cu ajutorul minţii - nu doar pentru o vindecare fizică, ci pentru una la nivel mintal şi emoţional, ajutându-te de voinţa ta pentru a te vindeca.

Ar fi fost uşor pentru tine să păşeşti pe o altă cale - o cale a unei responsabilităţi familiare, o cale în care să-ţi pui propriile nevoi pe ultimul loc, dacă acest accident nu ar fi avut loc. Eşti o femeie cu multă

energie. Sufletul tău e viu şi activ. Pari foarte entuziastă şi spui că va fi în regulă. La nivel de suflet, pari veselă. Unii dintre membrii din grupul tău de suflete n-au spus nimic. Doar te-au ascultat imparţial şi au observat. Alţii au fost surprinşi şi şocaţi că ai alege un mijloc atât de dramatic prin care să-ţi schimbi direcţia. Ai râs şi ai spus: *Am nevoie de acest gen de energie, pentru a face acest gen de schimbare.*

„Bomba asta", a întrebat Staci, „a fost într-o clădire din cărămizi?"

„Da", a confirmat Christina. „O clădire foarte, foarte veche."

„Atunci văd bine", a răspuns Staci. „Sunt purtată din nou la momentul în care stai jos şi conversezi cu bărbatul care a construit bomba. E o persoană tăcută. Creează zgomote doar prin bombe. Cel puţin la nivel de suflet, are enorm de multă compasiune. În mai multe vieţi a avut probleme de a se exprima prin intermediul cuvintelor, de a se simţi în largul său în conversaţiile cu oamenii şi chiar de a ieşi în public, la întâlnirile unde se adună mulţi oameni. Într-una dintre vieţi a fost schizofrenic. Cu toate acestea, reuşeşte să simtă multă compasiune.

Atunci când aţi discutat despre asta, i-a fost greu să stea faţă în faţă cu tine. Compasiunea îl face să-şi dorească să se retragă şi să se ascundă. Ar prefera mai mult să lucreze nevăzut. Conversaţia voastră este întreruptă de mai multe ori. Tu spui câteva propoziţii, după care se lasă tăcerea. Apoi mai spui câteva propoziţii. După aceea, el vrea să se ridice, iar tu îl tragi înapoi. Pare să fie îngrijorat de bunăstarea ta trupească. Tu eşti pentru el aproape ca un ghid spiritual. El face parte din grupul tău de suflete şi l-a-i văzut cum se luptă cu problemele lui, de-a lungul mai *multor* vieţi. Văd că încerci să-l ajuţi.

Christina: E în regulă.

Bărbatul: Nu vreau niciodată să ucid, să rănesc, să înşel sau să fac rău cuiva. Nu e în nici un caz intenţia mea. Vreau, pur şi simplu, să fac o declaraţie. Vreau doar să fiu auzit, în mod clar.

Christina: Noi te auzim. Te vedem. Toţi cei de aici te vedem şi te auzim. Te voi ajuta cu asta. Îţi voi fi de folos şi, astfel, îmi voi fi de folos mie însămi, înţelegi?

Când spui *'asta'*, te referi la problemele lui de comunicare. Se simte vinovat. Nu vrea să te rănească, sau să fie responsabil pentru

ceva ce te va răni, dar vă este foarte limpede, pe măsură ce vă faceți planul vieții, că viața lui va fi dificilă și că abilitatea lui de a se exprima nu se va ridica la nivelul pe care vrea să-l atingă. Va începe din nou să facă lucrurile în spatele ușilor închise, în secret, ceea ce va avea un mare impact asupra oamenilor. În cazul lui, totul ține de comunicare.

Din partea ta, Christina, simt că vine multă iubire. Te aud cum îi promiți - încercând să-l faci să vadă lucrurile și din punctul tău de vedere - că toate acestea vă vor servi scopurile. Îl ții de mână și încerci să-l convingi. Încerci să-i explici că vei fi afectată doar în mod pozitiv.

Christina: E în regulă. Vreau să fac asta. Te voi ajuta. Mă voi ajuta pe mine însămi. Voi vedea doar lumină. Negativitatea nu dă naștere întotdeauna la negativitate. Uneori, negativitatea reprezintă drumul ce duce la desăvârșire. Toți trebuie să începem de undeva.

Așadar, acesta e un suflet din grupul tău suflete, pentru care ai multă compasiune", a concluzionat Staci. Acum înțelegeam bine modul în care explozia au ajutat-o pe Christina să-și îndeplinească scopurile din această viață. Cu toate astea, nu eram prea sigur cum provocarea unei explozii îl putea ajuta pe cel responsabil de ea să-și depășească problemele de comunicare, din viețile anterioare.

„Nu înțeleg cu ce îl ajută plasarea bombei", i-am spus lui Staci. „Ce obține astfel?" Brusc, vorbirea lui Staci s-a încetinit și a devenit greoaie. Ghidul ei spiritual vorbea acum prin ea.

„Acest suflet a fost blocat de milenii într-un ciclu de egoism, de autodistrugere și a recurs la tendințe violente, de-a lungul mai multor vieți. Într-o altă viață, a fost un membru al IRA [Armatei Republicane Irlandeze], care a făcut adesea lucruri violente, a ajutat la planificarea atacurilor, a ajutat la confecționarea de bombe. Acesta a fost mijlocul său de comunicare. Profunzimea emoțională este un lucru dificil pentru el. În tot acest timp, a existat nevoia esențială de a crea respect de sine. Viața de acum și această intersectare din timp cu bomba și cu Christina reprezintă pentru el o extensie a altei vieți, unde a rămas încă prins în acest ciclu." Staci a reapărut la fel de repede cum a plecat, iar vorbirea i-a revenit la normal. A continuat să asculte conversația de dinainte de naștere.

„Se discută cu Christina despre posibilitatea ca el să fie prins sau închis, că această bombă ar putea reprezenta tocmai ceea ce-l va face să caute ajutor. Cu toții petrecem mai multe vieți repetând diverse comportamente autodistructive, înainte să înțelegem că nu ne ajută și să putem merge mai departe. Acestea sunt două lucruri diferite: a ajunge să înțelegem că nu ne ajută și a putea să ne îndreptăm. Christina vrea foarte mult să-i ajute pe oameni să se îndrepte. Se oferă ca voluntar să sufere de pe urma efectelor problemelor de comunicare ale altuia, în speranța că acest lucru îl va ajuta să se îndrepte. Tot aud cuvântul *pace* în această conversație. Ea speră că îl va ajuta ca, în cele din urmă, să-și găsească pacea.

Din când în când, el a fost recompensat pentru comportamentul său. Aceasta însemna să fie respectat în organizație, să facă parte din cercurile mai restrânse și să i se dea sentimentul că e important. A urmat aceeași cale bătătorită în atât de multe vieți, încât e mult mai ușor pentru el să se îndrepte în acea direcție, decât să facă altceva. Într-un final, se va schimba. Christina spera că această viață va reprezenta acel moment."

„L-am întâlnit?", a întrebat Christina.

„Nu în timpul acestei vieți", i-a spus Staci.

Apoi, am întrebat dacă putem auzi conversația dintre Christina și celelalte trei suflete pe care le-a văzut Staci la început, în sala de planificare. Staci a făcut o pauză lungă pentru a asculta.

„Tatăl tău, Christina, a fost unul dintre acele suflete. Celelalte două suflete sunt femei [în această viață]. Una dintre ele are aspectul unei femei mai în vârstă – mama ta – iar cealaltă are aspectul unei femei tinere, blonde." Staci vedea formele pe care aceste suflete aveau să și le asume în încarnarea viitoare. „Atât mama, cât și tatăl își fac griji în privința sănătății tale. Te întreabă: *Ești sigură că vrei să faci asta?*

Christina: Da, este ceea ce vreau. Mă descurc. Sunt foarte puternică. Știi asta. Pot să-mi asum cele mai mari provocări.

„Femeia mai tânără este cineva care a făcut parte din viața ta, cu doi ani înainte de accident", a adăugat Staci.

„Poate fi prietena mea, Alice", a spus Christina.

„Nu făcea parte din planurile voastre reciproce să-ţi fie prietenă pentru mult timp", a răspuns Staci. Cuvintele lui Staci mi-au adus aminte de faptul că de multe ori planificăm să fim prietenii sau chiar soţii cuiva, pentru perioade scurte de timp. Întrucât nu ne amintim de aceste înţelegeri dintre noi, putem privi încheierea unei prietenii sau a unei căsnicii ca pe un eveniment negativ. Dar nu este negativ. Ne despărţim de ceilalţi, atunci când ne-am încheiat planurile pe care le aveam cu ei.

„Aşa e, nu mai e prietena mea", a confirmat Christina.

„Este, în mod cert, o prietenie de dinainte-de-accident", a spus Staci. „Am impresia că era ce mai bună prietenă a ta, la acea vreme. Poate chiar colegă de cameră?"

„Exact aşa este", a spus Christina.

„O aud că spune: *Eşti sigură că aceasta [explozia] este ceea ce-ţi doreşti?* O, şi-l văd pe soţul tău că vine alături de voi. A stat şi a observat alături de restul membrilor din grupul tău de suflete. Îl văd că te îmbrăţişează."

Soţul: Îţi voi face o parte din povară mai uşoară. Respect tot ceea ce faci. Respect faptul că ne luminezi calea multora dintre noi. Te voi susţine cât îmi va sta în putere, în timp ce treci prin perioada ta de vindecare şi îţi recapeţi forţele.

„Te sărută pe frunte, Christina. Tu îl îmbrăţişezi. Există multă înţelegere şi respect reciproc între voi. Este tot ce s-a spus."

Apariţia fostului soţ al Christinei mi-a adus aminte de o neclaritate pe care am avut-o în timpul primei discuţii cu ea.

„Staci", am spus, „în momentul în care a avut loc explozia, soţul Christinei a venit cu întârziere să o ia de la lucru, pentru că fusese captivat de lectură. Este posibil ca unul dintre ghizii lui, sau un ghid al Christinei, să-l fi făcut să se concentreze într-o asemenea măsură, încât să piardă noţiunea timpului?" Staci a tăcut câteva clipe, pentru ca ghidul ei să o ducă în acel moment important.

„Bineînţeles. Se afla într-o stare modificată de conştiinţă, departe de realitatea timpului. În spatele lui stă un ghid spiritual care orchestrează totul, pentru a se asigura că lucrurile decurg cum trebuie.

Acest spirit este, de fapt, unul dintre ghizii pe care i-am văzut în şedinţa de planificare de dinainte de naştere."

„E Cassandra, sau Leona", am întrebat.

„Cassandra", a spus Staci, repetând răspunsul ghidului ei.

„Staci", am spus, „te rog, roagă-l pe ghidul tău să ne ducă la orice parte din conversaţia de dinainte de naştere, unde Christina vorbeşte despre cum va evolua în urma acestei experienţe şi cum îi va permite ea să facă o lucrare de pe urma căreia să beneficieze omenirea."

„Mi se arată începutul acestei şedinţe de planificare", a anunţat Staci. „Christina se află alături de ghidul ei cel mai important, care are o formă feminină. În alte şedinţe, am menţionat prezenţa unei table de şah. O văd din nou. Arată ca o tablă de şah obişnuită, dar nu ca modelul unei pardoseli. O văd pe Christina cum ia nişte piese şi sare câteva pătrate. Îi vorbeşte ghidului.

Christina: Am făcut salturi mari [în vieţile anterioare]. Pot continua şi în această viaţă să fac mari salturi de evoluţie. Vreau să o fac. O pot face. Vreau să fac ceva relevant. Oricare ar fi condiţiile, vreau să fac ceva important şi să-i ajut pe oameni, într-un mod special.

Se discută despre posibilitatea de a preda, de a ţine conferinţe şi de a scrie cărţi. Aceste sugestii sunt făcute de ghizii spirituali. Christina spune: *Trebuie să fiu [mai] apropiată de oameni.* Se vorbeşte despre capacitatea ei intelectuală şi abilitatea de a-i analiza pe oameni, situaţiile şi dinamica familială. Acestea sunt aptitudini dobândite în vieţile anterioare şi în perioadele dintre vieţi. Christina îşi îndreaptă mâna spre inimă şi spune: *Vreau să creez o schimbare.*

Christina vorbeşte despre activitatea depusă în timpul Cruciadelor şi al Revoluţiei Franceze. În acele vieţi, era vorba de obţinerea de hrană pentru oameni, de a-i adăposti şi proteja.

Christina: Am obosit să fac asta. Vreau să le fiu de ajutor, dar nu mai vreau să fie ceva atât de fundamental. Vreau să fac mai mult şi diferit în ceea ce priveşte ajutorul.

Ghidul spiritual: Poţi face parte din noul val de oameni curajoşi, care se întrupează într-o perioadă când lumea e pregătită să accepte din nou noţiunea de a folosi energiile nevăzute şi chiar

magnetismul în metodele de vindecare, fără a zice că e vrăjitorie.

Christina acceptă să lucreze ca vindecătoare. Vindecarea emoțională, în esența sa, aduce acea dezvoltare spirituală prin care și-a dorit să-i ajute pe oameni. Totodată, și-a dorit să-i ajute pe oameni într-un mod care să le permită să-și decidă propria călătorie și care să-i însoțească în procesul de descoperire de sine.

Christina: În atât de multe vieți am ajuns să mă cunosc pe mine însămi atât de bine și de clar. Aceasta a fost energia care mi-a dat forță să fiu atât de puternică, să lupt și să-i ajut pe alții să lupte. Vreau să-i îmbrățișez pe ceilalți și să-i ajut să descopere aceeași încredere de sine și încredere în forțele proprii.

Apoi s-a discutat despre cum va trebui Christina să redescopere din nou acest proces – cum să-și amintească de el – pentru a-i putea învăța și pe ceilalți după aceea.

„Acum, mi se arată ceva", a spus Staci entuziasmată. „Christina, după accident, ți-ai pierdut cunoștința pentru o perioadă de timp?"

„Da, pentru o perioadă destul de lungă, îmi pierdeam și îmi recăpătam cunoștința."

„Mi se arată – și totul este cuprins în ședința ta de planificare de dinainte de naștere – că, în perioada în care aveai să fi lipsită de cunoștință, ghizi spirituali și membri ai sufletului tău grup aveau să lucreze cu tine. Încerau, la nivel de suflet, să-ți amintească de scopul accidentului. Au lucrat cu tine și ca să te vindece, să-ți arate care sunt capacitățile tale de vindecare și să-ți aducă aminte că tu ai vrut să faci acest lucru, pentru ceilalți. Ai primit mult ajutor."

„Da", a spus Christina cu empatie.

„În această parte a planificării", a continuat Staci, „ghizii tăi discută despre influențarea maselor de oameni. Te-au încurajat să interacționezi cu numeroși oameni, să-ți răspândești bogăția de cunoștințe și să-i molipsești pe oameni cu forța, scopul și atitudinea ta că totul poate fi realizat. Au discutat mult cu tine despre o lucrare din ultimii tăi ani de viață, cum ar fi scrierea unei cărți, care te-ar face să călătorești în lume și să ai apariții în public. S-a spus că e ceva ce poți să faci după ce împlinești cincizeci de ani. Ai simțit vreodată că vrei să scrii o carte?"

„Chiar m-am gândit", a răspuns Christina. „M-am gândit şi ce gen de carte va fi." Atunci, mi-am amintit de ceea ce a spus Cassandra despre decizia Christinei de a participa la scrierea acestei cărţi.

„Staci", am spus, „Cassandra mi-a spus că eu şi Christina facem parte din acelaşi grup de suflete şi că am planificat dinainte ca ea să-şi spună povestea în cartea mea. Poţi auzi acea conversaţie?" S-a lăsat linişte, în timp ce Staci şi-a mutat atenţia asupra acelei părţi din şedinţă.

„Există foarte mulţi scriitori în acest grup de suflete", ne-a spus Staci, după ce viziunea s-a clarificat. „Primesc [din partea ghidului meu spiritual] fraza: *un depozit de cunoaştere intelectuală printre membrii acestui grup de suflete*. Pe tine, Rob, te văd în al patrulea rând, în spatele Christinei şi eşti cel cu care ea interacţionează. Văd că ai în mâini o tăbliţă de scris şi un fel de condei. Ieşi din rândul celorlalţi membri şi te îndrepţi spre Christina. În acelaşi timp, scrii ceva. Percep că de mult timp – în mai multe vieţi, în alte lumi – ai fost observator şi cronicar. Ţi-ai dezvoltat puterile unui observator. Deşi joci un rol mic în viaţa Cristinei, ea pare încântată să te vadă. Vă aşezaţi jos, iar tu îi povesteşti detaliile. Ea începe să bată din palme, entuziasmată.

Rob: Aş vrea să-ţi înregistrez călătoria.

Christina: O da, te rog chiar!

Rob: Voi scrie o serie de cărţi, începând cu cea în care vreau să includ povestea ta, în care voi înregistra călătoria sufletului, călătoria pe care o facem cu toţii de vieţi întregi. Aş vrea ca povestea ta să ilustreze karma de cauză-şi-efect."

Deşi Cassandra ne spusese deja despre intenţia noastră de a colabora, faptul că auzeam cuvinte rostite înainte de încarnare era cu totul altceva – foarte emoţionant. Iar informaţiile se potriveau cu ceea ce aflasem şi din alte şedinţe cu alte mediumuri; că, într-adevăr, trăisem mai multe vieţi ca observator şi cronicar al experienţelor umane. Însă eram uimit de folosirea sintagmei „karmă de cauză-şi-efect", întrucât am considerat mereu că această karmă este o echilibrare. Deşi nu ştiam la acea vreme, această sintagmă, rostită înainte de naştere, va avea un impact semnificativ asupra activităţii mele de după naştere. Acum percep că echilibrarea karmică *este* un fenomen de cauză-şi-efect.

„În acest moment al conversației, văd că apare un măr", a continuat Staci. „Tu ai materializat mărul, Rob. Folosești această analogie pentru a explica plantarea de semințe. Acesta este scopul pe care vrei să-l aibă cartea ta.

Rob: Vreau să plantez semințe în mințile oamenilor – semințe de cunoaștere și conștiență, despre suflet și călătoria sufletului – și să explic misterele, sau ceea ce atât de mulți oameni consideră că sunt niște mistere. În acest proces, călătoria *mea* va include descoperirea de sine. Povestea ta [a Christinei] îi va ilumina pe ceilalți și le va revela procesul karmei de cauză-și-efect și numeroasele căi pe care le poate urma sufletul.

„Vă îmbrățișați și vă înțelegeți unul pe altul", a adăugat Staci.

Mi-a trecut prin minte o altă întrebare.

„Staci, poți auzi vreo conversație purtată între Christina și Cassandra?" Apoi, Staci a repetat cuvintele rostite de Cassandra, atât pentru Christina, *cât și* pentru mine.

Cassandra: Tu [Christina] și cu mine am lucrat împreună în multe vieți, pentru a-i face pe oameni să înțeleagă că nu sunt singuri, că există mereu alții care să le ofere ajutor, alții care au mai trecut prin ceea ce trec ei. Face parte din cercul vieții. Nu există o linie de despărțire între viața sufletului și cea fizică. Totul este Una.

Interacțiunea cu tine [Rob] și cu cartea va face cunoscut principiul că oamenii trec prin aceleași obstacole, chiar dacă viețile lor par diferite. Atunci când oamenii consideră că sunt singurii care trec printr-o anumită experiență, au parte de o iluzie egoistă. Rătăcirea în momentele iluzorii ale milei de sine deconectează persoana de fluxul vieții și de fluxul eternității. Oamenii progresează dacă *nu* se deconectează pe ei înșiși de viață. Înțelegând unitatea care există între toți, omenirea se ridică la următorul stadiu de conștiință. Acest lucru face parte din binele cel mai înalt, pe care îl servim cu toții.

Cu acestea, Staci și ghidul ei spiritual au încheiat prezentarea conversației din ședința de planificare de dinainte de naștere a Christinei.

În timp ce ascultam dialogul, mi-am format mai multe păreri. Una dintre ele a fost că Christina a avut o mare iubire și înțelegere față

de sufletul care a provocat explozia. În continuare, le-am pus întrebări lui Staci şi ghidului ei spiritual, rugându-i să comenteze asupra modului în care membrii grupului de suflete interacţionează cu sufletul celui care a pus bomba.

„Celelalte suflete îl ajută şi îl asistă", a răspuns Staci. „În planul spiritual, nu există judecată. Pur şi simplu, îl ajută cu iubire şi îi dau voie să facă ceea ce are nevoie pentru evoluţia sa." Având în vedere că mi se prezentase propria terminologie, m-am gândit să o folosesc.

Ghidul lui Staci a vorbit iar. „Aşa cum ai procedat şi în cazul celorlalte relatări din cartea ta, descoperi că, de cele mai multe ori, accidentul nu este un accident, că reprezintă, pur şi simplu, cauza unei schimbări pre-aranjate, acceptate, în conştiinţa unei persoane. Când sufletele trec vălul şi ajung pe Pământ, uită despre planurile pe care le-au făcut înainte de trecere. Astfel de întâmplări servesc drept aduceri aminte foarte importante, chiar şi la nivel subconştient. Subconştientul este locul unde se naşte schimbarea. În acest fel, accidentul poate fi văzut ca fiind cauza – deşi noi [ghizii spirituali] îl vedem ca pe o aducere aminte – care a produs efectul de schimbare spre o nouă direcţie, un nou obiectiv. În starea de pierdere a cunoştinţei de după accident, avem acces total la suflet. Atunci lucrăm pentru a-i aminti sufletului de menirea şi destinul alese de suflet, îmbrăţişându-l şi ajutându-l să-şi ridice vibraţia, în timpul perioadei în care nu are cunoştinţă. Când îşi recapătă cunoştinţa, sufletul are deja plantată în subconştient sămânţa care va produce efectul dorit."

„Înţeleg", a spus Christina.

Efectul dorit a fost ca ea să-şi aducă aminte de planul de a fi vindecătoare. Ştiind că ea a vrut să aducă vindecare în lume şi că povestea ei va fi citită de mulţi oameni care caută să se vindece, am decis să lărgesc sfera cercetării noastre.

„Aş vrea să întreb despre vindecare", i-am spus ghidului lui Staci. „Christina a trecut printr-un proces complex de vindecare – o vindecare atât fizică, cât şi emoţională. A iertat persoana care a pus bomba. Eu înţeleg că iertarea modifică, la propriu, ADN-ul persoanei care iartă şi al celei care e iertată. E corect? Dacă da, cum anume se modifică ADN-ul?"

„E corect", a confirmat el. „Se produce o schimbare la nivel de cromozomi. Acest subiect este explicat în sistemul Ayurvedic. Energia iertării iese din tine, iar persoana pe care o ierți simte acest val de energie a iertării, la nivel subconștient. De ea depinde dacă acceptă, sau nu, acea iertare. De multe ori, acea persoană continuă să sufere și să nu se ierte pe ea însăși, însă este eliberată și poate progresa."

„Dacă persoana acceptă iertarea, ce anume se întâmplă la nivelul cromozomilor?" Staci a oprit comunicarea o clipă, pentru a descrie o imagine pe care ghidul ei o crea acum în mintea ei: particule materiale se despărțeau de cromozomi și erau înlocuite de structuri mai rotunde și mai delicate.

„Acest lucru permite curgerea mai ușoară a energiei - ceea ce numiți, uneori, *chi* - prin corp și minte", a continuat ghidul spiritual. „Odată cu acest flux mai vast, se primește mai multă energie ce poate fi folosită în viață. Ea străbate corpul și mintea la un nivel mai subtil decât cel celular."

„Plânsul vindecă ADN-ul?", am întrebat.

„Când este o eliberare, și nu o milă de sine", a răspuns el.

„Râsul vindecă ADN-ul?"

„Râsul e foarte vindecător. Începe ca o cascadă de hormoni care spală corpul, spală toxinele și stimulează circulația de lichide. Dacă modifică ADN-ul? el previne modificarea toxică a ADN-ului. Este mai degrabă o măsură preventivă, decât o modificare. Sunt momente când oamenii, cum ar fi cei ce au cancer, pot să recurgă la terapia prin râs, pentru a se vindeca la nivel celular, însă râsul nu produce, de unul singur, schimbări în spirala ADN-ului. Îi permite însă corpului să funcționeze într-un mod mai pozitiv și în rezonanță armonică cu el însuși.

„Aș vrea să pun aceeași întrebare în ceea ce privește apa", am spus. „Am vorbit despre plâns, ca partea a procesului de vindecare. Unii oameni cu care am discutat făceau vizualizări în care se spălau în apă, sau se curățau într-un izvor. Există o carte scrisă de un om de știință japonez, Emoto, care comunica apei anumite cuvinte, apoi o îngheța și analiza cristalele create. El a descoperit că toate cuvintele de înaltă vibrație, mai ales *iubire* și *recunoștință*, produceau cele mai frumoase cristale. Care este rolul apei în vindecare?"

„Apa impregnează toate părțile și particulele corpului", a spus ghidul lui Staci. „Apa preia vibrație și eliberează vibrație. Apa poate prelua și magnetismul. Poate dispersa magnetismul. Este un purtător și un facilitator."

„Dacă cineva care a fost rănit fizic sau emoțional îi vorbește apei, o ‚programează' prin cuvinte precum *iubire* și *recunoștință*, iar apoi bea apa, poate stimula fie vindecarea fizică, fie pe cea emoțională?"

„Da, poate. Rostirea acestor cuvinte o impregnează cu forță de viață, cu energie. Ingerarea apei aduce acea forță vitală în organism și îl ajută să se curețe de toxine, prin diverse sisteme de organe."

Puteam auzi, din vocea ei, că Staci începuse să obosească; transmiterea ghidului său îi cerea o cantitate enormă de energie. Am decis să-l rog să facă un comentariu de încheiere.

„Ce ai vrea să le spui oamenilor care aud sau citesc despre explozia unei bombe, iar apoi simt frică, judecată și o senzație mai accentuată de separare între ei și ceilalți?"

„Există întotdeauna un motiv", a afirmat el. „Adevărata măsură a gradului de evoluție al unei persoane este capacitatea sa de a transforma ceva negativ, în ceva pozitiv. A stărui asupra părții negative și a folosi judecata și gândirea bazată pe frică nu ar alimenta adevărul unei astfel de chestiuni. Atenția ar trebui îndreptată mereu asupra modului în care timpul poate fi folosit cât mai pozitiv posibil - fie că acest timp e petrecut într-un scaun cu rotile, ori alergând într-un maraton. Există mereu o parte negativă și una pozitivă. Aceasta este dualitatea Pământului. Fără negativ, nu puteți experimenta ori cunoaște pozitivul. Fără negativ, nu puteți fi motivați să vă doriți pozitivul, pentru că uitați totul în momentul în care treceți de văl.

I-am ruga pe aceia dintre voi care descoperiți că aveți gânduri de judecată despre cei care provoacă acele lucru pe care le considerați ceva rău, să înțeleagă că există întotdeauna un rezultat pozitiv al acestei suferințe. Vrem să vă spunem că suferința este o iluzie. Vrem să vă spunem că oamenii care deschid ziarul, sau dau drumul la televizor și văd ce se întâmplă în lume, judecând întâmplările ca pe ceva negativ, nu fac decât să păşească pe calea cea mai simplă, fără a gândi lucrurile în profunzime. Există întotdeauna ceva mai profund. Există întotdeau-

na mai mult. Există mereu un înțeles. Sperăm că exemplele din această carte îi vor ajuta pe oameni să învețe să se gândească de două sau de trei ori înainte, la înțelesul și valoarea diversității și la modul în care ea reprezintă catalizatorul evoluției."

„Voi vedea numai lumină."

Această afirmație aparent simplă, rostită de Christina înainte de a se naște, în legătură cu viața ei viitoare, înseamnă mult mai mult decât ar putea părea la prima vedere. Semnifică o intenție de a fi cine este ea cu adevărat. Lumina pe care o vede ea în ceilalți, inclusiv în sufletul care a pus bomba, oglindește lumina din interiorul ei. Pe chipurile celorlalți, ea își vede propria înfățișare.

Tema principală a acestei cărți este că noi suntem iubire. Este mai mult decât o simplă noțiune ori un sentiment plăcut. Aceasta este natura noastră, ca suflete. Este evidentă în dorința noastră de dinainte de naștere, de a ne ajuta unii pe alții. Este exprimată prin mângâierile tandre și cuvintele pline de compasiune dintre sufletele care își fac planul vieții pe care o vor avea împreună. Și se reflectă în planurile de viață, care ne binecuvântează cu șansa de a descoperi și de a cunoaște mai profund ce înseamnă să fii iubire.

Acasă, în lumea noastră non-fizică, există numai lumină. Fără întuneric, fără contrastul față de lumină, nu putem aprecia pe deplin lumina pe care o vedem. Fără contrastul față de lumină, nu putem cunoaște, complet și profund, cine suntem noi cu adevărat. Astfel, ne planificăm vieți în care uităm de adevăratele noastre identități, sperând că încercările ne vor trezi, convinși că din aducerea aminte se va naște o mai mare cunoaștere de sine.

În lumea spirituală, unde există numai lumină, nu avem ce ierta. Acolo, știm că suntem iubire și, astfel, exprimăm doar iubire, căci numai ceea ce este cunoscut poate fi exprimat. Niciun suflet care este conștient că reprezintă iubire, nu ar exprima vreodată altceva. Niciun suflet care știe că e iubire, nu ar crea vreodată un motiv de iertare.

Totuși, iertarea este o expresie a iubirii. Fără a avea ocazia de a o folosi, nu am putea experimenta că suntem iubire în această formă.

Creăm pacte în care unii dintre noi, care am uitat că suntem iubire, vom face acte ce par a avea nevoie să fie iertate; alţii, la fel de inconştienţi de faptul că suntem iubire, ne vom alege provocarea de a o oferi.

Aşa a fost şi înţelegerea făcută între Christina şi cel care a confecţionat bomba. Christina nu mai întruchipează furia intensă şi vina pe care le-a simţit cândva, în această viaţă; ea este iubirea, este iertarea care a rezultat din acele sentimente. Şi nici cel care a pus bomba nu reprezintă persoana care credem noi că este. El nu este ura care a creat explozia, ci, mai degrabă, sufletul care a spus: „Nu vreau niciodată să ucid, să rănesc, să înşel sau să fac rău cuiva. Nu e niciodată intenţia mea". Dorinţa sa de a fi „auzit clar" este, pur şi simplu, o dorinţă de a primi, cât timp se află în trup, aceeaşi iubire şi înţelegere pe care Christina i le-a arătat când, în lumea spirituală, au planificat să-şi intersecteze vieţile.

Acea intersectare reprezintă şi o ocazie, şi o motivaţie pentru Christina să-şi aducă aminte. Aşa cum a fost proiectată, o parte din acea aducere aminte trebuia să aibă loc în perioada de după accident, când avea să-şi piardă cunoştinţa, iar ghizii spirituali şi membrii grupului de suflete aveau să-i amintească de planul ei: cel de autovindecare, urmată de vindecarea celorlalţi. Pentru a putea produce un serviciu lumii, aducerea aminte este cel mai mare dar ce poate fi oferit.

Prin urmare, planul Christinei este cel al unui Lucrător întru Lumină un suflet care îşi propune dinainte de naştere să-şi aducă aminte de înţelepciunea sa lăuntrică, pentru ca mai apoi, aşa cum a spus Cassandra, să genereze acea frumuseţe, acele sentimente de compasiune şi înţelegere, pentru toţi oamenii care trec prin acelaşi lucru. Important este că Christina a trebuit să-şi amintească lumina sa firească, înainte de a o putea împărtăşi cu ceilalţi. Aducându-şi aminte, s-a înălţat la o vibraţie la care poate însufleţi şi vindeca. Energia ei – şi nu cuvintele şi acţiunile sale – face acest lucru, iar puterea acestei energii izvorăşte din transformarea personală. Christina îi poate ajuta pe cei nedreptăţiţi să ierte, numai în măsura în care ea însăşi vede, cu adevărat, frumuseţe în cel care a provocat explozia; poate cultiva sentimentul de recunoştinţă în cei înrăiţi de soartă, numai în măsura în care ea însăşi simte, în mod autentic, recunoştinţă.

Christina poate oferi aceste binecuvântări, deoarece a iertat în niște condiții care ar fi putut să dea naștere unei furii cumplite. Într-adevăr, nu profesia sa, ci trăirea acestei iertări o face pe Christina să fie o vindecătoare. Deși putea să-și închidă inima, ea a ales în schimb să și-o deschidă. Fiecare persoană care parcurge călătoria de vindecare îi calcă pe urme. Chiar dacă ar fi jucat un alt rol în societate, dacă acele urme ar fi fost mai puțin vizibile, ele ar fi rămas la fel de importante.

Dacă vreți să aduceți lumină și vindecare în lume, dar credeți că impactul vostru e restricționat de rolul pe care îl aveți, că puterea e slăbită de circumstanțe, că efectul e limitat de rănile provocate de un accident fizic, fiți siguri că întreaga lume știe că sunteți aici. Sunteți auziți. Sunteți văzuți. Și chiar și acolo unde vocea voastră nu ajunge, iar picioarele voastre nu pășesc, fiecare suflet vă simte prezența, la niveluri ce depășesc percepția umană, conștientă. Iar impactul vostru radiază tot mai departe, prin alte dimensiuni - dimensiuni ce par a fi, dar nu sunt, foarte îndepărtate de voi. Lumina pe care o trăiți, iertarea pe care o răspândiți, vindecarea pe care o creați și iubirea despre care vă amintiți că sunteți, toate sunt profund simțite de cei aflați în trup și în spirit. Faptul că puteți să aduceți lumii speranță și conștiență, se datorează Christinei, care, înainte de naștere, a ales să vă aducă vouă speranță și conștiență. Christina își îndeplinește acum planul de dinainte de naștere, astfel încât și voi să vi-l puteți îndeplini pe al vostru.

Iar când Christina se va întoarce în lumea spirituală, efectele vieții ei vor continua să se răspândească în întregul plan fizic. Ca mâna care atinge un geam curat, fiecare dintre viețile noastre lasă amprente care rezistă mult timp după atingere. O parte din energia noastră rămâne în formele-gând despre care a vorbit Cassandra; totul reverberează în timp și spațiu, afectându-i pe cei care împart spațiul Pământului cu noi, cât suntem aici, ca și pe cei care vor veni după noi.

A înțelege amprenta de neșters pe care o lasă fiecare dintre noi în lume, înseamnă a înfrunta o mare responsabilitate. Christina a știut de această responsabilitate înainte de a se naște și, astfel, și-a planificat o încercare, ce avea să aducă o profundă vindecare. Poate că, atunci, fostul soț al Christinei și-a găsit pacea, înțelegând care era rolul lui din planul ei de viață. Dacă s-a trezit și a înțeles rolul pe care l-a jucat, vina

a fost înlocuită cu iertare de sine, iar remuşcările, cu acceptare şi pace. Dacă şi-a recunoscut curajul pe care l-a demonstrat în aplicarea unui plan de care nu era conştient, atunci iubirea de sine a înflorit. Dacă nu a avut parte de o asemenea trezire, înseamnă că a rămas cufundat într-o iluzie creată de el însuşi, o iluzie care împiedică procesul de dezvoltare şi de învăţare pe care l-a căutat înainte de a se naşte.

Acelaşi lucru poate fi spus şi despre cel care a pus bomba. Cât de mult s-ar transforma felul în care se percepe pe sine, dacă ar şti că rolul lui este de a fi „un punct foarte înalt de lumină". Deşi acum este posibil să creadă că e mânie şi ură, pe viitor ar putea să înţeleagă că nu a avut intenţia de a răni, ci a vrut doar să fie auzit şi a reprezentat mijlocul prin care Christina a adus vindecare în lume. Dacă va avea o astfel de trezire, va putea să accepte iertarea Christinei – o energie atât de puternică, încât pătrunde chiar până la nivelul ADN-ului uman.

Atunci când ne întoarcem în spirit şi ne aducem aminte de planurile de dinainte de naştere, pe care le-am făcut cu cei care aveau să ne „nedreptăţească", devenim iar conştienţi de lumina lor. Până atunci, provocarea noastră este de a le vedea lumina cât timp ne aflăm în trup, dincolo de văl – aici, unde amnezia pe care noi înşine am ales-o nu ne permite să le vedem adevăratele identităţi. Putem face acest lucru, dacă înţelegem că oamenii din viaţa noastră sunt suflete eterne, non-fizice, care joacă roluri temporare, pe o scenă fizică. Asemenea sufletului care a pus explozibilul, acestea fac parte dintr-un plan mai amplu, care, de cele mai multe ori, ne rămâne ascuns. Însă putem înţelege că fiecare persoană pe care o întâlnim este o scânteie de Lumină Divină, o fiinţă sublimă, iubitoare, cu care formăm un întreg. Orice este mai prejos, nu este adevărat. Orice altceva e o iluzie.

A vedea doar lumină, înseamnă a vedea doar Divinitatea din fiecare persoană care păşeşte pe suprafaţa Pământului.

Atunci, ne reamintim cine suntem noi cu adevărat.

Capitolul 8

Concluzii

Au trecut trei ani de când am pornit în călătoria care a creat - şi, mai mult de cât atât, care *este* - această carte. În această călătorie fizică şi metafizică, am avut bucuria de a asculta poveştile multor persoane curajoase. Într-adevăr, ele au fost profesorii mei. De asemenea, am învăţat şi de la înţeleptele fiinţe non-fizice cu care am vorbit. Fiecare mi-a atins inima şi mi-a extins viaţa.

Cu ajutorul lor, înţeleg acum imensa putere al acestui adevăr elementar: că nu suntem corpurile noastre. Ce ar putea fi mai simplu? Însă, pentru cineva aflat în condiţiile lui Jason, această cunoaştere schimbă cu totul lucrurile. Dacă ai un handicap fizic şi consideri că aceasta este singura ta viaţă şi că nu reprezinţi mai mult decât trupul tău, atunci urmarea poate fi starea de disperare totală. Dacă, pe de altă parte, ştii - ceea ce înseamnă că *simţi* - că eşti un suflet etern, consecinţa va fi o viaţă complet diferită. Dacă mai ştii şi că tu ai fost cel care ţi-ai planificat handicapul, că el are o semnificaţie profundă, atunci viaţa ta poate deveni o căutare de a dezvălui acea semnificaţie. Suferinţa este uşurată, golul este înlocuit cu pasiune.

În acei trei ani, am ajuns să cred că totul are un înţeles mai înalt. Am crescut în credinţă, încredere şi dorinţa de a mă abandona acestui flux plin de semnificaţii al vieţii, chiar şi atunci când nu ştiu încotro mă poate purta curentul lui. Am ajuns să cred că lumea noastră - în pofida suferinţei şi durerii sale sufleteşti - este, în mod inerent, frumoasă. Simt că viaţa are un anumit farmec. Îl simt - peste tot. Uneori vag şi ascuns de durere, este totuşi mereu prezent, stând la baza fiecărei greutăţi, în spatele fiecărei situaţii.

Provocarea noastră este de a-l descoperi în provocările noastre.

În perioada anterioară aflării despre planificarea de dinainte de naştere, îmi era milă de cei care păreau să fie mai puţin norocoşi decât mine, plângându-i de milă omului de pe stradă, care nu avea casă, de exemplu.

Acum, ştiind că această experienţă aparent „rea" ar fi putut fi planificată, simt doar un respect profund.

Mă întreb: Ce a vrut această persoană să înveţe, sau ce contribuţie a vrut să aducă?

Îmi spun atunci: Poate că are exact experienţa pe care şi-a dorit-o. Ea dă dovadă de o enormă tărie de caracter, prin trăirea unui plan de viaţă atât de dificil.

Deşi nu ştiu de ce fiecare suflet şi-a ales acea încercare, ştiu că viaţa a fost creată cu înţelepciune şi se bazează pe iubire. Poate, îmi spun eu, acea persoană fără adăpost şi-a planificat o asemenea viaţă, astfel ca eu şi alţii care trec pe lângă ea să ne putem oferi ajutorul, sau să spunem o vorbă bună, ca să experimentăm compasiunea şi, astfel, să ştim că acest sentiment ne reprezintă.

În acest fel, am ajuns să recunosc că puţine lucruri sunt aşa cum par. Înainte să fi aflat de contractele de dinainte de naştere, luam viaţa ca atare. Dar acum, după ce am vorbit cu Jon, înţeleg că un suflet poate alege să aibă SIDA, pentru ca eu şi mulţi alţii să devenim mai toleranţi. După ce am discutat cu Pat, înţeleg că o persoană îşi poate planifica alcoolismul, pentru a-şi revendica spiritualitatea. După ce am învăţat din exemplul lui Sharon, mă uit la iubirea neclintită a atâtor părinţi şi mă întreb: Oare, tu şi copilul tău aţi planificat dependenţa de droguri, pentru a ne arăta şi nouă cum arată iubirea?

Iar acolo unde judecam, acum văd o ordine Divină.

Unde vedeam defecte, acum văd perfecţiune – perfecţiunea vieţilor care se desfăşoară exact aşa cum le-am planificat. Această desfăşurare nu este evidentă doar în marile noastre încercări, ci şi în aspectele cele mai mărunte, aparent nesemnificative din viaţa noastră.

Fiecare frunză care cade din copac, fiecare fir de iarbă care se unduieşte sub adierea vântului... nimic nu se întâmplă la nimereală şi totul se află într-o ordine Divină.

întotdeauna.

Totodată, am înțeles că fiecare dintre noi are un scop Divin, un motiv pentru a fi aici, care include lecțiile noastre – dar care, în același timp, le și depășește. Și anume, ne planificăm încercările de viață nu doar pentru a ne aminti cine suntem noi cu adevărat, dar și pentru a împărtăși cu ceilalți cine suntem, esența noastră unică.

Jon ne învață toleranța, Doris vindecare, iar Jennifer dă lecții de comunicare sinceră. Suntem înzestrați cu bunătatea blândă a lui Bob, cu compasiunea egalitară a lui Penelope și cu inima neobosită a lui Sharon. Valerie ne arată că iubirea e veșnică. Curajul lui Jason ne inspiră și pe noi să fim curajoși, iar Christina ne ajută să vedem lumină, în așa-zisul întuneric.

Absolut fiecare dintre aceste suflete au venit aici, pentru a fi iubirea ce sunt.

Suflete curajoase, fără excepție.

Epilog

La douăzeci şi cinci de ani după explozie, Christina a revizitat locul unde viaţa ei a fost schimbată pentru totdeauna.

În acea zi plăcută de toamnă, parfumul florilor de portocal plutea în aer. Studenţii vorbeau veseli, în timp ce traversau campusul pentru a ajunge la cursuri. Unii stăteau liniştiţi la umbra eucaliptilor sau a palmierilor, citind, meditând, sau visând cu ochii deschişi.

În interiorul clădirii unde lucrase odată, Christina s-a aşezat în faţa cutiilor poştale de la subsol. Unele erau goale, altele pline de scrisori şi hârtii. Cineva a venit să-şi ridice corespondenţa. Şi-a deschis cutia poştală, a luat câteva plicuri, s-a întors şi a plecat. Christina a urcat pe scări, la etajul întâi. A mers pe culoar, traversând holul şi ieşind pe poartă, la lumina zilei.

În depărtare, Munţii Santa Ana se ridicau asemenea unor santinele tăcute, imuabile. Raze de lumină aurie le colorau culmile, iar un imn de bucurie, şoptit de suflarea vântului, răsuna de la un capăt la celălalt al canioanelor.

Notă către cititor

Dacă relatările din *Suflete curajoase* v-au impresionat, vă rog să mă înştiinţaţi. Şi dacă doriţi să vă împărtăşiţi povestea, pentru următoarea mea carte despre planificarea de dinainte de naştere a încercărilor de viaţă, vă rog să mă contactaţi şi în această privinţă.

Pe toţi cititorii vă întreb ce încercări de viaţă aţi vrea să fie tratate în următoarea carte? La ce întrebare aţi vrea să vi se răspundă? Cum aş putea face ca următoarea carte să fie mai folositoare pentru voi?

Aştept cu plăcere să mă contactaţi. Aveţi mai jos adresa mea de e-mail. Vă rog să specificaţi dacă doriţi să fiţi adăugaţi pe lista de e-mail, sau dacă doriţi să ţin o teleconferinţă pentru clubul vostru de lectură.

Pentru a comanda cartea *Suflete curajoase*, vă rog să vizitaţi: www.CourageousSouls.com

Notă către mediumuri şi persoane care fac channeling

Vă invit să participaţi la studiul meu despre planificarea de dinainte de naştere, care continuă. Dacă vreţi să vă „împrumutaţi" talentul pentru celelalte cărţi din seria *Suflete curajoase*, vă rog să mă contactaţi.

Robert Schwartz

CourageousSouls@yahoo.com

Suflete curajoase

Jon Elmore - Jone.more3rd"net-wiyardry.net
Doris - wordsvoices@capital.net
Jennifer Stewart - Jstewart15@cfl.rr.com
Penelope - peepingthoughts@gmail.com
Bob Feinstein - harlynn@panix.com
Sharon Dembinski - Sharond0317@yahoo.com
Pat - Patrickgene33@sbcglobal.net
Valerie Villars - vvillars@bellsouth.net
Jason Thurston - scilifechanges@yahoo.com
Christina - soulcomplete@gmail.com

Vă rugăm să înțelegeți că nu vă putem promite că veți primi un răspuns personal la e-mail-urile voastre.

Anexă B

Mediumuri şi persoane care fac channeling
Participanți:

Deborah DeBari - Ncgrpres@aol.com
Glenna Dietrich - mystricalrae@meltel.net
Corbie Mitleid - www.firethroughspirit.com
corbie@firethrouglispirit.com
(877) 321-CORBIE
Staci Wells - www.staciwells.com
RevStaci@yahoo.com
(928) 453-1214

Colaboratori:

Judy Goodman - www.judygoodman.com
JudyKGoodman@aol.com
Marilu Wilson Peña - www.energiesofenlightenment.com
eoe@energiesofenlightenment.com

Cuprins

Mulțumiri 7
Prolog 8
Prefață 9
Introducere 13
Capitolul 1: Planificarea dinainte de naștere 21
Capitolul 2: Bolile fizice 33
  Jon 33
  Doris 57
Capitolul 3: Creșterea copiilor handicapați 74
  Jennifer 74
Capitolul 4: Surzenia și orbirea 92
  Penelope 92
  Bob 109
Capitolul 5: Dependența de droguri și alcoolismul 127
  Sharon 128
  Pat 148
Capitolul 6: Moartea cuiva drag 174
  Valerie 175
Capitolul 7: Accidente 206
  Jason 206
  Christina 228
Capitolul 8: Concluzii 259
Epilog 262
Notă către cititor 262
Notă către mediumuri și persoane care fac channelling 263
Anexa A: Suflete curajoase 264
Anexa B: Mediumuri și persoane care fac channeling 264

CĂRŢI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Monica Vişan

Metodă rapidă de învăţare a gramaticii limbii engleze	6,50 LEI
Exerciţii de gramatică engleză vol I	5,50 LEI
Exerciţii de gramatică engleză vol. II	7,50 LEI

Neale Donald Walsch

Conversaţii cu Dumnezeu, volumul I	6,50 LEI
Conversaţii cu Dumnezeu, volumul II	6,50 LEI
Conversaţii cu Dumnezeu, volumul III	8,00 LEI
Prietenie cu Dumnezeu	8,00 LEI
Comunicare cu Dumnezeu	6,00 LEI
Momente de graţie	6,00 LEI
Cei ce aduc lumina	3,00 LEI
Întrebări şi răspunsuri la Conversaţii cu Dumnezeu;	9,00 LEI
Conversaţii cu Dumnezeu pentru adolescenţi şi părinţi	8,00 LEI
Noile Revelaţii	13,00 LEI
Dumnezeul de mâine	20,00 LEI
Acasă cu Dumnezeu	15,00 LEI

Paul Ferrini

Iubire fără condiţii, Reflecţii ale Minţii Christice	3,50 LEI
Liniştea inimii, Reflecţii ale Minţii Christice, partea a II-a	6,00 LEI
Miracolul iubirii, Reflecţii ale Minţii Christice, partea a III-a	5,00 LEI
Întoarcerea în grădină, Reflecţii ale Minţii Christice, partea a IV-a	5,00 LEI
Cuvinte de înţelepciune pentru fiecare zi	7,00 LEI

Amour sans conditions (lb. franceză)	10,00 LEI
Legile Dragostei	8,00 LEI
Puterea Dragostei	8,00 LEI
Iubirea este Evanghelia mea	8,00 LEI
Cum să creăm o relație spirituală	10,00 LEI
Christul cel viu	15,00 LEI
Debbie Ford	
Partea întunecată a căutătorilor de lumină	6,00 LEI
Întrebări potrivite	5,00 LEI
Secretul umbrei	12,00 LEI
John J. Falone	
Frecvența Geniu, instrucțiuni de accesare a Mintii Cosmice	10,00 LEI
***	
ET 101. Manual cosmic cu instrucțiuni pentru evoluție planetară	3,00 LEI
Suzanne Ward	
Matei, vorbește-mi despre rai	6,00 LEI
Revelații pentru o nouă eră	7,50 LEI
Iluminări pentru o nouă eră	12,50 LEI
Vocile Universului	11,00 LEI
Era iluminării	16,00 LEI
Jasmuheen	
În rezonanță	12,00 LEI
Legea iubirii	18,00 LEI
Bio-câmpuri și extaz	18,00 LEI
Radiația Divină	18,00 LEI
Vindecarea armonioasă	18,00 LEI
Programul pranic	20,00 LEI
Regina Matricei	18,00 Lei
Ken Keyes și Penny Keyes	
Rețete pentru fericire	3,00 LEI
Russ Michael	
Sufletul pereche te cheamă	6,00 LEI
Tom Kenyon și Virginia Essene	
Învățătura Hathor; Mesaje de la o civilizație înălțată	6,50 LEI
Deepak Chopra	

Vindecarea sufletului	
de frică şi suferinţă	6,00 LEI
Calea spre iubire	12,00 LEI
Întinereşte şi trăieşte mai mult	12,00 LEI
Viaţă după viaţă	18,00 LEI
Ram Dass	
Rânduri pentru suflet	4,50 LEI
Shirley MacLaine	
Camino	8,50 LEI
Lee Carroll şi Jan Tober	
Copiii Indigo	9,00 LEI
James F. Twyman	
Emisarii luminii	9,00 LEI
Emisarii iubirii	7,00 LEI
Bruce Davis	
Pacea simplă a sufletului	5,50 LEI
(Viaţa spirituală a Sf. Francis de Assisi)	
Mânăstire fără ziduri	7,50 LEI
Marianne Williamson	
Iubire magică	7,50 LEI
Graţia de fiecare zi	9,00 LEI
Dr. Doreen Virtue	
Copiii Indigo:	
cum să-i hrănim şi să-i îngrijim	8,00 LEI
Copiii de cristal	3,50 LEI
Magia Divină	10,00 LEI
Tărâmurile îngerilor pământeni	10, 00 LEI
Sri Vasudeva	
Voi sunteţi lumina	5,50 LEI
Divinitatea launtrică	5,50 LEI
Sotirios Crotos	
Ucenicul lui Iisus Hristos	7,00 LEI
Anthony de Mello	
Conştienţa	5,50 LEI
Tobias	
Seria Creatorului	14,00 LEI
Seria înalţării	22,00 LEI
Seria Clarităţii	30,00 LEI
Gregg Krech	

Naikan	7,00 LEI
Stuart Wilde	
Forţa	5,00 LEI
Certitudini. Imboldul	18,00 LEI
Al şaselea simţ	18, 00 LEI
Carlos Warter	
Reîntoarcerea la sacru	10,00 LEI
Gregg Braden	
Efectul Isaia	12,00 LEI
Codul lui Dumnezeu	18,00 LEI
Trezirea la punctul zero	22,00 LEI
Paşind între lumi	30,00 LEI
Brian Tracy	
Succesul în viaţă	18,00 LEI
Beata Bishop	
Vremea vindecării	15,00 LEI
Jami Lin	
Aromaterapie şi Feng Shui	9,00 LEI
Dianne Lancaster	
Copiii Indigo – de la mânie la iubire	15,00 LEI
Lisette Larkins	
De vorbă cu extratereştrii	18,00 LEI
Dr. Max Gerson	
O terapie naturala eficientă pentru tratarea cancerului şi a altor boli grave (cu DVD inclus)	31,00 LEI
Sorin Telimbeci	
Călătoriile tânărului înţelept	15.00 LEI
Drunvalo Melchizedek	
Spaţiul sacru al inimii	8,00 LEI
Joan Borysenko	
Vina ne învaţă, iubirea ne vindecă	18,00 LEI
Elena Cociş si Nicolae Oprică	
Razele iniţiatice ale arhanghelilor.	28,00 LEI
Carmen Harra	
Decodificarea destinului	10,00 LEI
Semne, secrete şi simboluri	6,00 LEI
Sănătate la treri niveluri	16,00 LEI
Kostas Danaos	

Magul din lava — 16,00 LEI
Robert Rabbin

Pune suflet în ceea ce faci — 12,00 LEI
Tristan

Clepsidra cu paşi — 19,00 LEI
RAMTHA

Cartea Albă — 24,00 LEI
James Twyman, Gregg Braden, Doreen Virtue

Faţa făuritică — 6,00 LEI
Steve Rother

Bun venit acasă. Noua planetă Pământ — 18,00 LEI
Erik Pearl

Reconectarea — 16,00 LEI
Daphne Rose Kingma

Iubeşte-te pe tine însuţi — 7,00 LEI
Kenneth Wapnick

Introducere generală la Cursul de miracole — 7,00 LEI
Gloria Wendroff

Scrisori din cer — 13,00 LEI
Maureen Moss

BLISS — 12,00 LEI
Aurelia Louise Jones

TELOS vol. I, II şi III — 33,00 LEI
Elena Cocis, Erik Berglund

Templul schimbării — 28,00 LEI
John Perkins

Schimbarea de forme — 12,00 LEI
Dawn Baumann Brunke

Vocile Animalelor — 28,00 LEI
Evelyn Fuqua

De la Sirius, la Pământ — 18,00 LEI
Augusto Cury

Părinţi inteligenţi, profesori fascinanţi — 12,00 LEI
Daniel Meurois-Givaudan

Bolile karmice — 12,00 LEI

Când nimeni nu te vrea — 12,00 LEI

Fraţii noştri necuvântători — 18,00 LEI
Michael Dawson

Vindecarea cauzei	15,00 LEI
Iertarea	23,00 LEI
Brian Weiss	
Același suflet, multe trupuri	18,00 LEI
Multe vieți, mulți maeștri	10,00 LEI
Mesaje de la Maeștri	18,00 LEI
Eugen Herrigel	
ZEN în arta de a trage cu arcul	7,00 LEI
Lei Baker	
O lume în curs de vindecare	15,00 LEI
Carrie Hart	
Quado ne vorbește	28,00 LEI
Caroline Myss	
De ce nu ne vindecăm și cum putem să o facem?	24,00 LEI
P.M.H. Atwater, LH.D.	
Copiii cei noi și experiențele din preajma morții	28,00 LEI
Jonette Crowley	
Vulturul și Condorul	25,00 LEI
Wolfgang Wallner F	
Elihu	15,00 LEI
Jim Tucker	
Viața înainte de viață	15,00 LEI
Paul Elder	
Ochii unui înger	18,00 LEI
Sandy Forester	
Cum să devii fantastic de bogat, în cel mai scurt timp	15,00 LEI
Gay Hendricks, Debbie DeVoe	
Puterea unui singur gând	8,00 LEI
Bruce D. Schneider	
Relaxează-te, ești deja perfect	18,00 LEI
Jon Whale	
Dezvăluirea spiritului. Odiseea supranaturală	25,00 LEI
Robert Monroe	
Călători în afara corpului	27,00 LEI
Michio Kushi / Stephen Blauer	
Calea macrobiotică	23,00 LEI
James Van Praagh	
Rai și Pământ	18,00 LEI

Timothy Willie

Delfini, ET şi îngeri 12.00 LEI

Alberto Villoldo

Să reparăm trecutul, să vindecăm viitorul, prin recuperarea sufletului 15,00 LEI

Kenny Werner

Măiestrie fără efort 17,00 LEI

Robert Schwartz

Suflete curajoase 22,00 LEI

CĂRŢI INSPIRATE DE UN CURS IN MIRACOLE

Kenneth Wapnick Introducere generală la Cursul de miracole
Michael Dawson Vindecarea canzei şi iertarea
Bruce Davis Izvorul vindecării e iubirea
Toate cărţile scrise de **Paul Ferrini**
Toate cărţile scrise de **Neale Donald Walsch**
Toate cărţile scrise de **James Twyman**

IN PREGĂTIRE

Paul Ferrini

Iluminare pentru fiecare

Gregg Braden

Misterul anului 2012
Matricea divină
Vindecarea spontană a credinţei

Alberto Villoldo

Cele patru introspecţii
Şaman, vindecător, înţelept
Vise curajoase

Barbara Hand Clow

Codul Maiaş

Gamill William

Reuniunea

Deepak Chopra

Cartea secretelor
Al treilea Iisus

Stuart Wilde

Gladiatorii Domnului

Russ Michael

Autobiografia unui nemuritor

Doreen Virtue

Mi-aş schimba viaţa, dacă aş putea

Îngerii lui Solomon

Bruce Lipton

Biologia credinţei

Dr. Angel Escudero

Vindecare prin gând, NOESITERAPIE